

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAE OF
WOODLANDS
& WILD
2

VEIL
OF
SHADOWS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KRISTA STREET

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

VEIL SHADOWS

ORMANLIK ALANLARIN FAE'SI VAHŖI
BOOİE 2

İ'CRİSTA CADDESİ

OceanofPDF.com

Copyright © 2025 by Krista Street
Tüm hakları saklıdır.
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayımlanmıştır.

Ciltsiz ISBN-13: 978-1946884350
Ciltli ISBN-13: 978-1946884367 ASIN:
B0DRYWKPST

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, herhangi bir basılı veya elektronik formda çoğaltılamaz, taranamaz, iletilemez veya dağıtılamaz veya herhangi bir ticari veya ticari olmayan kullanım için bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olay örgüsü ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş herhangi bir kişiye ya da herhangi bir yere benzerlik göstermemektedir, ticari kuruluşlar, olaylar veya oluşumlar tamamen tesadüfidir.

Yazar, herhangi bir kuruluşun metin ve grafikler de dahil olmak üzere bu yayının herhangi bir bölümünü, aynı tarzda eserler üretebilen teknolojiler dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, metin veya grafik üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek amacıyla kullanmasını açıkça yasaklamaktadır. bu yayın gibi bir tür.

080025013110105
www.kristastreet.com

Krista Street tarafından yazılan tüm kitaplar tamamen kendisi tarafından yazılmıştır. Krista Street'in kitaplarının oluşturulmasında hiçbir yapay zeka kullanılmamıştır.

Kapak resmi Maria Spada tarafından hazırlanmıştır.
Chaim's Cartography tarafından oluşturulan harita illüstrasyonu.

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Krista Street Yazarının](#)

[Kitapları](#)[Glossary](#)

[Telaffuz Kılavuzu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Kader Kraliçesi](#)

[Krista Streetin Doğüstü Dünyası](#)

[Teşekkürler](#)

OceanofPDF.com

BOOKS BY KRISTA STREET

SUPERNATURAL WORLD NOVELS

Ormanlık ve Yabani Fae

Faewood Krallığı

Gölgelerin Peçesi

Kader Kraliçesi

Kar ve Buz Fae'leri

Kış Sarayı

Dikenleri Karın

Kanatları Buzun

Taçları

Doğaüstü Lanet

Ateşin Kurdu

Kanın Bağı Ayın

Laneti Kemiğin

Dövülmesi

Doğaüstü Enstitüsü

Yıldız Işığının Kaderi

Ay Işığının Doğumu

Ateş Işığının Avı

Gölge Işığı Tarafından Öpüldü

Doğaüstü Topluluk

Işığın Büyüsü

Karanlıktaki Güç

Ateşteki Ejderhalar

Közdeki Melek

Doğaüstü Bağımsız Romanlar

Gölgelerin Canavarı

Krista'nın tüm kitaplarının linkleri [web sitesinde](#) bulunabilir. _

OceanofPDF.com

GLOSSARY

Silten Kıtası Krallıkları

Faewood - güneydoğu krallığı, renkler turkuaz, beyaz ve koyu kahverengidir. Elowen'in krallığı. Büyü elementaldir.

Ironcrest - güneybatı krallığı, renkler gümüş, macenta ve koyu turuncudur. Büyü duyusaldır.

Mistvale - kuzeybatı krallığı, renkler parlak sarı, koyu mor ve koyu kırmızıdır. Büyü zihinseldir.

Stonewild - kuzeydoğu krallığı, renkler orman yeşili, altın ve safir mavisi. Jax'in krallığı. Büyü değişiyor.

Fae topraklarının denizleri

Adriyatik Denizi - Nulus kıtasının batısında ve Silten kıtasının doğusunda yer alan okyanus.

Brashier Denizi - Fae topraklarındaki en kuzey okyanus, genellikle büyük buzdağları bulunur.

Nelive Denizi - Silten kıtasının batısındaki okyanus.

Tala Denizi - Solis kıtasının güneyindeki okyanus.

Fae ırkları

Silten *fae* - Silten fae'leri okyanusla çevrili bir kıtada yaşarlar. Silten fae'lerinin çok sayıda alt türü vardır. En güçlü olduğu düşünülen Silten türü *siltenitlerdir*. Siltenitler insan gibi vücutlara, sivri kulaklara ve farklı cilt ve saç tonlarına sahiptir. Diğer Silten türlerine *yabanıllar* denir. Yabanıllar, onları doğadaki unsurlara bağlayan ilkel Eski Ağaç büyüüne sahiptir. Yabanıllar tipik olarak hayvani özelliklere sahiptir: boynuzlar, pullar, toynaklar ve kuyruklar, ancak genellikle siltenliler kadar zekidirler. Şehirlerde ikamet etmeyen yabanıllar genellikle yeraltı inlerinde, içi boş kütüklerde veya ağaçlık ormanlarda yaşar. Yaşları alt türlerine göre değişir, ancak siltenitler binlerce yıl yaşar.

Solis fae - Solis fae'leri fae toprakları gezegeninin buzlu, en kuzey kıtasında yaşarlar. Solis fae'lerinin gümüşü beyaz saçları, kristal mavisi gözleri ve kanatları vardır. Genellikle binlerce yıl yaşarlar.

Nolus fae - Nolus fae'leri orta kıtada yaşarlar. Genellikle çeşitli tonlarda renkli saçlara, sivri dişlere, parlayan bir cilde ve uhrevi bir güce sahiptirler. Genellikle iki ila üç yüz yıl yaşarlar, ancak kraliyet Nolus fae'leri binlerce yıl yaşar.

Lochen fae - Lochen fae'leri güneydeki bir kıtada, adalarda ve fae toprakları boyunca denizlerde yaşarlar. Deniz kızlarına benzer şekilde balık benzeri yaratıklara dönüşebilirler, ancak aynı zamanda iki ayakları üzerinde yürüyebilir ve karada yaşayabilirler. Tatlı su nehirlerinde, göllerde ve göletlerde yaşayan Lochen fae alt türleri vardır. Lochen fae'lerin tipik olarak yeşil gözleri, farklı cilt tonları ve saç renkleri vardır.

Silten Fae Türleri

Beemi - Orman'da yaşayan sarı gözlü küçük bir yabanıl fae. Fae'den çok hayvan, diğer yabanıllardan daha az zekaya sahip.

Cerlikan - büyük gözleri ve tüylü bir vücudu olan küçük bir yabanıl fae. Son derece zeki ve dil yeteneğine sahiptir. Ormandaki inlerinde yaşarlar ve sohbetlerinin sık sık Ormanı sesle doldurduğu karmaşık bir topluluğa sahiptirler.

Dressel - Kemikli kafalı bir yabanıl fae.

Fusterill - Bir devin gücüne sahip devasa bir canavar yabanıl fae.

Grundle - şehirlerde yaşıyorlarsa genellikle hizmet işlerinde çalışan vahşi bir fae türüdür. Vücutlarının arkasında sert pullar, tüylü kaşlar ve pençe uçlu güdük parmaklar vardır. Ayrıca sürüngenler gibi deri değiştirirler.

Melez - melezler, siltenit ve yabanıl soyundan gelen Silten fae'leridir. Siltenlilerden daha hızlı üreyebilirler ve bazı melezler sihirli bir şekilde güçlüdür. Bu nedenle, siltenitler ve yabanıllar arasında üreme yasalarına aykırıdır. Ortaya çıkan melezler Silten kültüründe dışlanır.

Iloseep - mükemmel bir koku alma duyusuna sahip, büyük bir sığana benzeyen bir yabanıl fae.

Ramifin - iki ayağı üzerinde yürüyen toynaklı bir yabanıl fae. At gibi bir burnu vardır, ancak konuşabilir ve yüksek zekaya sahiptir.

Siltenite - Elowen'in türü, görüşlerinin Nulus, Solis ve Lochen fae'lerine en çok benzemesi ve güçlü büyü barındırma ve kullanma yetenekleri nedeniyle Silten fae'leri arasında en üstün tür olarak kabul edilir. Siltenitler insan benzeri vücutlara ve çeşitli saç, göz ve ten renklerine sahiptir. Genellikle binlerce yıl yaşarlar.

Yabanıl fae - Silten kıtasının siltenit olmayan fae'leri. Her yabanıl türünün bazı hayvani özellikleri veya özellikleri vardır. Dil yeteneklerinin yanı sıra zeka da yabanıllar arasında farklılık gösterir.

Yewen - genellikle müzik çalmak için kullandıkları uzun bir hortumu olan bir yabanıl. Çoğu yewen müzikte uzmandır.

Fae Terimleri

Barimum - gemiler tarafından kullanılan bir hız birimi.

Çağrı - Elowen semellerle etkileşime geçmek için Peçeli Araya gittiğinde kullanılan terim.

Tam sezon - bir yıla eşdeğer.

Ev - her krallıkta, krallıklarındaki toprakları, işletmeleri ve fae'leri denetleyen on soylu Ev vardır. Ev soyluları çok zengindir ve önemli miktarda güce sahiptir.

Kingsfae - dört krallıktaki toprakların kanunu, polise benzer ve krallar tarafından emredilir.

Leydi - dişi bir peri için asil bir unvan.

Lorafin - nadir büyüye sahip dişi bir siltenit. Lorafinler Peçeli Arada'ya gidebilirler. Burası semellerin yaşadığı yerdir.

Lordling - erkek bir peri için asil bir unvan.

Salopas - servis personeli olmayan bir barın peri versiyonu. Bir barmen ve müşterilere hizmet eden sihirli tepsiler vardır.

Semele'ler - Peçeli Arada yaşayan, her şeyi bilen gölge yaratıklar. Kaderi kontrol ederler ve ne ölü ne de canlıdırlar, yine de lorafinler tarafından komuta edilebilirler.

Peçeli Arada - ne yaşayanların ne de ölülerin diyarı olan evrenler arasındaki bir uzay düzlemi, daha ziyade aradaki alternatif bir gerçeklik.

Fae bitkileri ve yiyecekleri

Babbo ağacı - çok geniş bir tabanı ve kalın dalları olan bir ağaç. Silten kıtasında yaygın bir ağaçtır.

Ahır böğürtlenleri - iğne gibi sivri dikenleri olan dikenli bir çalı.

Bolum - Stonewild'ın Gölge Vadisi Çölünde yaşayan yarı hayvan yarı kaya olan bir yaratık. Fae'ler içine düşerse, genellikle yenirler, ancak bolumun onları sindirmesi haftalar alır.

Cottonum - pamuğa benzer bir bitki.

Femeral çalı - keskin bir kokuya sahip geniş kadifemsi yaprakları olan Ormanda bir çalı.

Goldling ağacı - altın yaprakları basit taşlardan veya tuğlalardan paha biçilmez metaller ve mücevherler yaratabilen büyülü bir ağaç.

Leminai - Fae topraklarında yaygın olan parlak yeşil alkollü bir içki.

Saggerwire - Gölge Vadisi Çölü'nde yaygın bir çalı. Yapraklarının ortası su tutar.

Wintercrisp eğreltiotu - Stonewild'ın kraliyet armasında bulunan bir bitki ve güven ile gücü sembolize eden bir yaprak.

Fae hayvanları

Brommel geyiği - geyik ya da geyik benzeri bir yaratıktır, o kadar hızlı koşabilir ki neredeyse hiçbir fae onları avlayamaz.

Colantha - ormanlarda yaşayan büyük bir kedi.

Crowfy - kocaman siyah tüylü bir kuş.

Dillemsill - büyüü sayesinde diyarın her yerine anında seyahat edebilen bir haberci kuş.

Domal - ata benzer ama daha zeki bir hayvan.

Drakoonlar - kışkırtıldıklarında büyük canavarlara dönüşebilen küçük ölçekli yaratıklar. Ayrıca su altında nefes alabilirler ve Siltenler tarafından genellikle bekçi hayvanı olarak kullanılırlar. Nadir oldukları için onları avlamak yasa dışıdır.

Fimiquails - bir incelik olarak kabul edilen zor ve egzotik bir kuş.

Buz ayısı - iki ayağı üzerinde sekiz fit boyunda duran, altı inçlik pençeleri ve doğal beyaz tüylü kürkü olan büyük bir ayı. Bir buz ayısının kürkü çevresine uyacak şekilde renk değiştirebilir.

Larpanoon - Kuzey Ormanı'nda dolaşan Silten kıtasının en korkulan hayvanı. Dişleri çeliği ısırabilir ve pençeleri her türlü büyüü parçalayabilir.

Malingeler - Ormanda yaşayan büyük hayvanlar. Koku taşımazlar, bu da onları takip etmeyi neredeyse imkânsız hale getirir.

Kırmızı gagalı şahinler - düşük zekaya sahip ve küçük yabaniler tarafından binilebilen dev kuşlar.

Ustorill - ormanda yaşayan, yaban domuzuna benzer vahşi bir hayvan.

OceanofPDF.com

PRONUNCIATION GUIDE

Isimler

Elowen - Ell-oh-when

Jax - Jacks

Adarian - Uh-dare-ee-uhn

Alleron - Al-err-on *Lillivel*

- Lill-ih-vell

Kral Paevin - Pay-vin

Mushil - Moo-sheel

Esopeel - S-oh-peel

Phillen - Fill-enn *Trivan*

- Triv-en

Lars - Larz *Bowan*

- Boe-en *Lander* -

Land-err

Saramel - Sarr-uh-mell

Cassim - Cass-imm

Mezzerack - Mezz-err-ack

Aerobelle - Air-oh-bell

Drachu - Draw-koo

Fae Irklari

Lochen - Lock-uhn

Nolus - Naw-luss

Silten - Sill-tun

Solis - Saw-liss

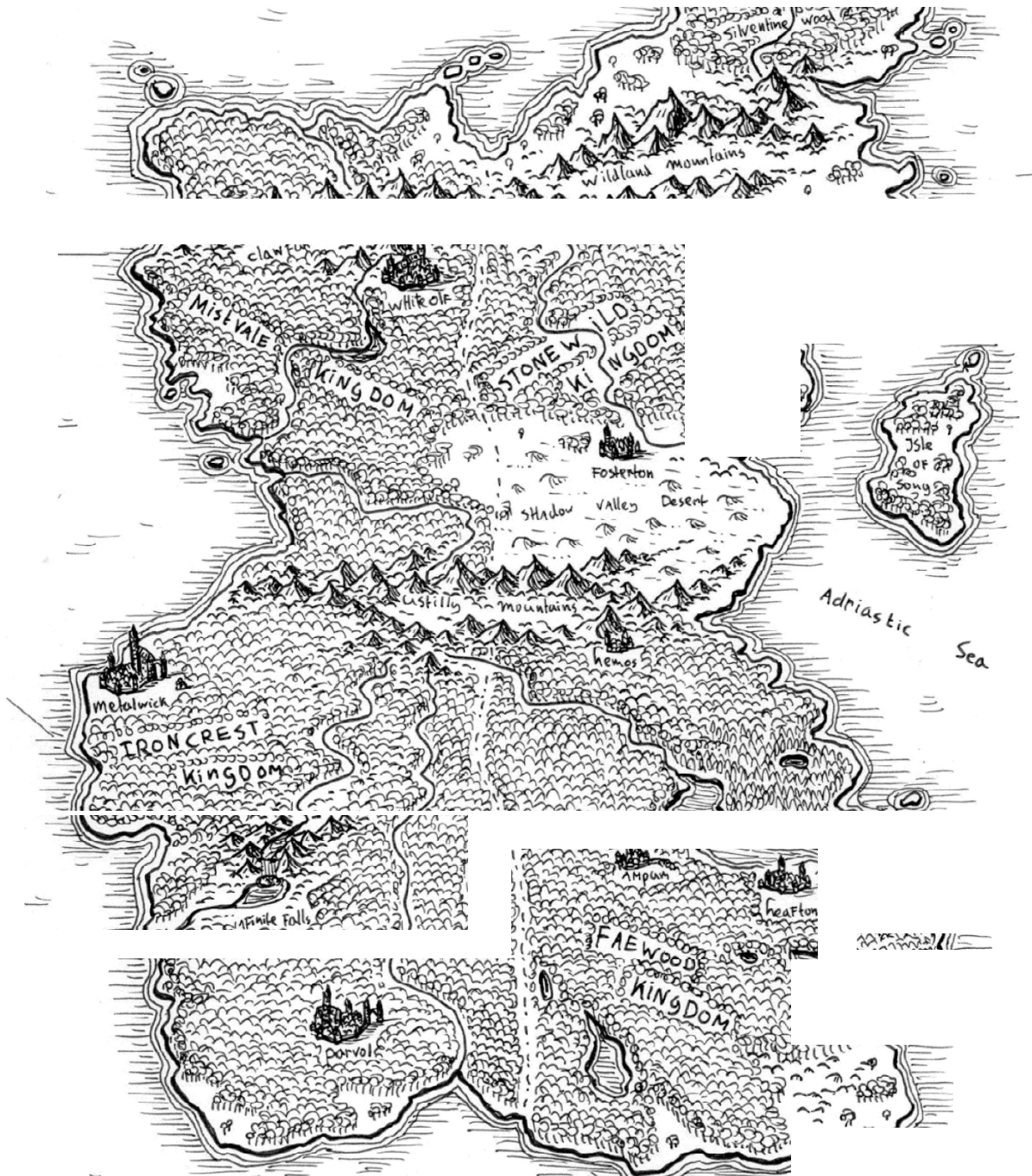
OceanofPDF.com

PREFACE

Gölgelerin Peçesi, yavaş ilerleyen bir fae fantezi romantizmi olan *Fae of Woodlands & Wild* üçlemesinin ikinci kitabıdır. Tavsiye edilen okuma yaşı 18+'dır.

OceanofPDF.com

3ILTEßJ GOIVTIIxíEIVT

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

Phillen, Stonewild sarayının batı kulesindeki asılı bir gobleni geri çekti ve serin, dairesel bir merdiven boşluğu ortaya çıktı. "Geri dönüyoruz, Elowen."

Ona karşı dudağımı büktüm ama merdiven boşluğuna adım attım. Arkamdan hantalca geldi, duvar halısını yerine bıraktı, sonra merdivenleri tırmanmaya başladı.

İstemeyerek de olsa takip ettim.

Merdiven boşluğunun taştan iç kısmı, sayısız basamakları ve rutubeti bana Jax'in yaklaşık bir hafta önce beni saraya kaçırmak için kullandığı tüneli hatırlattı; Jax'in, daha doğrusu Kara Akıncı'nın, daha doğrusu *Prens Adarian*'in içinde büyüdüğü sarayı.

Veliaht Prens'in özel muhafızının arkasından merdivenleri çıktım ve kendi kendime açtığım yaramı çarpmamak için kolumu dikkatlice tuttum. Her adım beni ölüme biraz daha yaklaştırıyor gibiydi ama Phillen'i takip ettim çünkü başka seçeneğim yoktu.

"Sana söyleneni yapmalıydın Elowen ve onun seni serbest bırakmasını beklemeliydin." Öfkeyle baktı, maskesi düştüğü için yüzündeki ifadeyi *görebiliyordum*.

Gözlerim Phillen'e dikildi, ya da belki de onu Nellip olarak düşünmeye başlamalıydım, çünkü görünüşe göre gerçek adı buydu ... yalancı piç kurusu.

Bir kez daha düşündüm de, ihanetini hatırlatması için onu Phillen olarak düşünmeye devam ederdim. *Tüm* ihanetlerini.

Alay ettim ve karşılık verdim, "Üç gün oldu, biliyorsun. Herhangi birinizin geri döneceğini nereden bilebilirdim ki? Hepinizin beni sonsuza dek o odada kilitli kalmaya terk ettiğinizi sanıyordum."

Merdivenleri çıkmaya devam ederken Phillen tavana baktı ve derin bir nefes aldı. "Daha bugün döndük. Bu geceye kadar prens sizi kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Sadece işler görüldüğü kadar basit değil. Saraya adımımızı attığımız anda sizi serbest bırakmak için yarışamazdı. Fae onun ani yokluğunu fark ederdi." Muhafız omzunun üzerinden bana ters ters baktı. "Yani, kaçmak için o numarayı yapmak yerine bekleseydin, işler çok daha farklı sonuçlanabilirdi." Benimle yüzleşmek için durakladı ve benden bir adım yukarıda olduğu için kelimenin tam anlamıyla üzerimde yükseldi. "Lafi açılmışken, hizmet eden personelden herhangi biri prensin gerçekte kim olduğunu öğrenseydi ne olurdu biliyor musun? Bunu hiç düşündün mü?"

Burun deliklerim alevlendi ve yaralanmamış elimi yumruk haline getirdim. Yıldızlar, bir şeyi yumruklamak istiyordum. "Ah, çok özür dilerim, çaresiz hareketlerim sizi hassas bir duruma mı soktu? Affedersiniz. Meseleyi kendi ellerime almayı düşünmem bile ne kadar kötü."

Phillen kükredi, aurası tedirginlikle yükseldi, sonra başka bir şey söylemeden tekrar merdivenleri tırmanmaya başladı.

Üçüncü kattaki süitime -daha doğrusu kafesime- geri dönerken ayak seslerimiz etrafımızda yankılanıyordu.

Bu unutulmuş merdiven boşluğunda kimse yoktu. Phillen'in bu yolu bilerek seçtiğini hissediyordum çünkü Karanlık Akıncı ve onun azılı suçlu çetesi ne kadar kızgın olduğumu biliyordu. Kimliklerini açıklamayacağıma söz vermiş olmama rağmen, muhtemelen işledikleri suçları beni dinleyen herkese haykıracağımdan korkuyorlardı.

Phillen'e öfkeyle baktım, ama eğer öfkeme , muhtemelen gözyaşlarına boğulacaktım. Çünkü şimdi, hayatım boyunca kurduğum özgürlük hayalim - her şeye rağmen gerçekliğimin eşiğindeyken- sırf Jax'in beni serbest bırakacağına güvenmediğim ve onun yerine büyümlü odalardan kendi başıma kaçtığım için yerle bir olmuştu.

Yine de bunu yaptığım için beni suçlayamazlardı. Jax üç gün önce koruyucumla birlikte dönüp tasmamı gevşeteceğine söz vermişti, böylece lorafin büyüm çoğunlukla serbest kalabilecekti. Ama dönmedi. Hiç geri dönmedi, doğal olarak beni terk ettiğini düşündüm. Beni terk etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Graniteer Hanesi ile acil bir toplantı için beklenmedik bir şekilde çağrıldıklarını biliyordu.

Omuzlarım çökmüştü, iri yarı muhafızın arkasından merdivenleri çıkmaya devam ettim, ruhumu toparlamaya çalışırken hâlâ kolumu kucaklıyordum ama ruhum ezilmiş hissediyordu. Yenilmiş. Umutsuzluk içimi öylesine doldurmuştu ki zar zor nefes alabiliyordum, yine de Phillen'i takip ettim, çünkü başka seçeneğim yoktu.

Üçüncü kata ulaştığımızda Phillen yine benimle yüzleşti. Açık kemerli bir kapı, arkasında bekleyen kadın boş salonunu ortaya çıkardı. "Bunu neden yaptın, Elowen?" Pişmanlık yüz hatlarını çarpıtıyordu ve ben de yardım edemedim ama içindeki mücadelenin bitmiş gibi göründüğünü fark ettim. "Neden kaçmaya çalıştın? Seni serbest bırakacağına söz verdi ve her zaman sözünü tutar."

Endişeli sinirlerin çalkantısı midemi girdaplı bir karmaşaya sürüklediğinde yakam titredi. "Bunu nasıl bilebilirdim ki? Jax'i tanıyalı iki haftadan az oldu ve tek yaptığı bana yalan söylemek." Yaralanmamış elimi havaya kaldırdım ve bu sırada yanlışlıkla yaralı kolumu duvara çarptım. Acı kolumda patladı. Nefes nefese dirseğimi tuttum.

Phillen yüzünü buruşturdu. "Tanrıça, Elowen, bir şifacıya ihtiyacın olmadığını iddia ettiğini biliyorum ama var."

Nefes nefese, iri yarı, kumral saçlı siltenite ofladım. "Bilmiyorum. Birkaç saat içinde iyi olacağım." Küçümsedim ve kolumu daha fazla kavradım. "O zaman bana istediğini yap."

Derin bir iç çekti ve başıyla koridoru işaret etti. "Keşke bu şekilde zorunda olmasaydı ama prensin yakında seni kontrol edeceğinden hiç şüphem yok ve dediğini yapmazsam öfkesinin muhatabı olmak isteyeceğim son şey, o yüzden ilerle Lorafin. Odana varmak üzereyiz."

PHILLEN beni odama geri kilitledi ve kilit devreye girdiğinde içinden bir büyü titreşimi yayıldı. Bir kez daha, Jax'in muazzam gücünün vızıltısı kilidi kapladı, bu da kilit açma büyülerimin hiçbirinin kilidi açamayacağı anlamına geliyordu. Tabii tekrar Peçeli Arada'ya gidip bir semelee'den bana gücünü ödünç vermesini isteyerek daha fazla yaralanma riskini göze almak istemiyorsam. Ama hâlâ iyileşmekte olan ve en az iki kemiğinin kırık olduğunu tahmin ettiğim kolumun durumu düşünüldüğünde, bu şu anda bir seçenek değildi.

Bir kez daha kafese kapatıldım, kapıdan uzaklaştım ve yaramı kucaklayarak pelüş odanın içinde ilerledim.

Abartılı dekora ve her ihtiyacımı karşılayacak büyümlü efsunlara rağmen içten içe öfkelen dim. Uludum. Ağladım. Tam da *sonunda* özgür olacağımı düşündüğüm anda, hayallerim benden koparılmıştı. Ve bir kez daha, bu lanet olası odada tutsaktım.

Halıyı tekmeledim ve birkaç kez volta attım. Kolum hâlâ tamamen işe yaramaz durumda olduğundan, tamamen iyileşene ve bir sonraki hamlemi bulana kadar burada sıkışıp .

Oturma alanındaki kanepeye doğru ilerledim ve yavaşça oturdum, sonra yaramı biraz daha inceledim. Elim ve bileğim şişmişti. Mor yumuşacık et parmaklarımı sosis gibi gösteriyordu ama dirseğim o kadar acımıyordu. Şimdiden daha normal bir şekilde bükülü yordu, ancak Jax'in çağrısı sırasında büyümlüne maruz kaldığımda yaşadığım çürükler kadar şiddetli olmasa da çürükler hala mevcuttu.

Ürpererek o anıyı bir kenara ittim.

Sonunda kolumu bıraktım ve duvara bakmak için kanepeye uzandım. Şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kaçma girişimim başarısız olmuştu. Kara Akıncı'nın kötü sırrını keşfetmiştim. Tasmam hâlâ yerindeydi ve Gardiyan Alleron'a göre, bu şekilde dövölmesini istediği için süresiz olarak yerinde kalacaktı. Ve en kötüsü, hayatım boyunca peşinden koştuğum, otuzuncu doğum gününe kadar vasimin dediklerini yaparsam özgür olabileceğim hayalim paramparça olmuştu. Gardiyan Alleron beni asla özgür bırakmaya niyetli değildi ama artık bunun bir önemi olduğundan bile emin değildim çünkü görünüşe göre Jax'in de yoktu.

En kötüsü de, Jax öyle olmasını istemiş olsa da, artık yeni bir koruyucum vardı: Stonewild Krallığı'nın veliaht prensi. Jax bana sahipti. Ve bu yeterince kötü değilse, o da Gardiyan Alleron kadar sahtekârdı. Kara Akıncı bana bir sürü yalan söylemişti. *Çok fazla*. Bir zamanlar arkadaş olabileceğimizi ummuştum.

Alay ettim. Doğruyu söylemek gerekirse, onunla arkadaştan daha fazlası olmak istemişim. Çok daha fazlasını. Aptal bakire bedenim kim olduğuna rağmen onun dokunuşunu arzulamıştı. Kokusuna ve koruyuculuğuna çok sert tepki vermişim. Onunla tanıştığımdan beri içimde bir elektrik kıvılcımı çakmıştı. Yine de erkek sadece beni kullanmaya çalışmıştı. Tıpkı hayatımdaki diğer tüm erkekler gibi.

Tam bir embesilsin, Elowen.

Bir aydanlık ve bir fincan çay aniden önümdeki masanın üzerinde cisimleşti, yoktan var oldu. Sitin byl jesti karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Bu beni şaşırttı," diye mırıldandım büyüye, sonra bir fincan çayın yardımcı olabileceğini düşündüm, yapacak başka bir şeyim de yoktu zaten. "Teşekkür ederim," diye ekledim homurdanarak.

ne doğru eğilerek, sağlam elimle dumanı tüten demden bir fincan doldurdum, sonra da bolca şeker ve süt ekledim. Birdenbire, ayın hemen yanında duran bir tabak bisküvi ortaya ıktı.

Küçük bir gülümseme dudaklarımı kaldırdı. "Her zaman her şeyi düşünüyorsun, değil mi?" Odaya doğru mırıldandım.

"Deniyorum."

Jax'in sessiz tepkisi beni sıçrattı ve sesine doğru döndüm, neredeyse kucağımdaki sıcak ayı dkyordum.

Stonewild Krallığı'nın veliaht prensi yatak odasının kemerli girişinin yanında duruyordu. Duvara yaslanmıştı, üzerinde daha önce beni aşağıda personeli tarafından alıkonulmuş halde bulunduğunda giydiği kobalt rengi kazak ve siyah pantolon vardı.

Ona olan kızgınlığıma rağmen yüz hatlarını inceledim. Elimde değildi. Tanıştığımızdan beri ilk kez kendini gizlemiyordu ve bunu fark etmemem mümkün değildi.

Uçları hafifçe kıvrılmış, alnına dökülen koyu renk saçları ve bana okyanus dalgalarını hatırlatacak kadar mavi, lacivert ve safir tonlarında tepesi olan gözleri dikkatle beni izliyordu. Bütün gün onun gözlerine bakabilirdim. Büyüleyici gözleri vardı, bir bakıma hipnotize ediciydi.

Kendimi onun doğuştan gelen içime girme yeteneğinden kurtararak, hızlıca onun geri kalanını değerlendirdim. Belirgin bir çenesi vardı, önceki iki hafta boyunca maskesinin altından ipuçlarını gördüğüm bir şeydi bu. Ve klasik yakışıklılıktan biraz daha geniş olan ama onu daha da çekici kılan güçlü bir burnu vardı. Dudakları belirgin ve hafif dolgundu, tıpkı Ustilly Dağları'nda suratına bir tokat attıktan sonra kısa bir anlığına gördüğümde hatırladığım gibiydi. Geniş omuzları, uzun ve güçlü fiziği ve korkutucu duruşu cazibesini tamamlıyordu.

Kara Akıncı'nın gizlenmemiş görüntüsü nefes kesiciydi ve bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama kesinlikle çok güzel bir erkekti. Yine de, maskesi olmadan, neredeyse bir yabancıya bakmak gibiydi. Yine de, tek yapmam gereken ona bakmaktı.

O dönen serulean gözlerine bakıp kokusunu içime çektiğimde onun kim olduğunu anladım.

Ancak onu içsel bir düzeyde tanımama rağmen, aslında onu *tanımıyordum*. Çünkü bir an için o Jax'ti, Kara Akıncı ve kıtadaki yoksulların kurtarıcısı. Ve sonra, beni bu odaya kilitlediğini düşünürsek, en az meslektaşları kadar acımasız olabilen Stonewild Krallığı'nın veliaht prensi Prens Adarian'dı.

Emin olduğum tek bir şey vardı: Bu erkek iki yüzlü ve hepimizi kandıran biriydi.

Dikkatim dağılmış bir şekilde çaya el salladım. "Bunu sen mi çağırdın?" Omuz silkti. "Yardımcı olabileceğini düşündüm."

Duvardan uzaklaştı ve bana yaklaşırken yumuşak ayak sesleri halıda ilerledi, ancak onu daha fazla kabul etmeyi reddettim. Yine de karşımdaki sandalyelerden birine çöktü ve dikkatini yarama verdi. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

Vücudumun üst kısmını ondan uzaklaştırarak kolumu görüş alanından çıkardım. Göğsüm kabul etmek istediğimden daha hızlı yükselirken çayımın bir yudum aldım. Tekrar yerine koyduğumda fincan tabağın üzerinde tıkırdadı.

"Ben iyiyim, Gardiyan Jax," diye cevap verdim, ses tonumda buzdan bir tabaka vardı. "Daha iyi olamazdım, peki bu güzel akşamda sen nasılsın?"

Burun delikleri alevlendi ve bana kısık bir bakış fırlattı. "Bana öyle deme. Senin koruyucun olmak gibi bir arzum olmadığını biliyorsun."

"Ama şimdi , değil mi?"

Çenesindeki kaslar titremeye başladı. "İsteyerek değil. Lütfen, Elowen. Bana Jax deyin, eskiden olduğu gibi, en azından toplum içinde olmadığımız zamanlarda."

Bakışlarını doğrudan ve gözümü kırpmadan karşıladım. Çay fincanını ağzıma götürdüm ve bir yudum daha aldım. "Ama Jax senin adın değil. Gerçek adın Adarian."

"Jax'i tercih ederim."

"Neden?"

"Jax, arkadaşlarım olarak gördüklerim tarafından kullanılan bir lakap." "Ve bunu kullanmamı mı istiyorsun?"

"İstiyorum."

Tiksintiyle burnumu çekerek çayı yere bıraktım ve ittim. Daha birkaç gün önce bunu duyduğumda kalbimde umut çiçekleri açardı. Ben de onunla arkadaş olmak istemiştim. Tamam, arkadaşlıktan daha fazlasını. *Ama şimdi?* İçten içe öfkelen dim. Hayır, artık onunla hiçbir şey yapmak istemi yordum.

Çenemi eğdim. "*Arkadaşlarını* kilit altında tutmayı ve onlara gerçekte kim olduğun hakkında yalan söylemeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi ama sonra dudaklarının köşesi yıkıcı bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Hayır, sen ilksin."

Ama onun davetkâr mizahına karşılık vermedim. Yapamadım.

Cesaretim azaldı, omuzlarım çöktü ve "Benimle ne yapacaksın?" diye sorarken sesimin bozuk çıkmasından nefret ettim.

Esprili ifadesi kayboldu ve öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Cevap verdiğinde sesi kısık, gözleri donuktu. "Bu çok güzel bir soru, Elowen."

Yaralanmamış kolumu ortama doladım. "Sırrını asla kimseye söylemem, Jax. Söz veriyorum söylemem. *Lütfen*, bırak gideyim."

Beni tekrar inceledi, bakışı o kadar yoğunlu ki yanaklarım ısınmaya başladı. İçindeki ham duygu alevlendi ama sonra başını salladı. "Bunu kastetmiş olsan ve niyetin tamamen dürüst olsa bile, ikimiz de biliyoruz ki bazen seçimlerimiz bize bağlı değildir."

"Bir Mistvale perisinin beni sırrınızı açıklamaya zorlaması konusunda gerçekten bu kadar endişeli misiniz?"

"Öyleyim."

"Ama şansı nedir ki?" Yaralanmamış kolumu havaya kaldırdım. "Kara Akıncı'nın kim olduğunu bildiğimden şüphelenmeleri gerekirdi ve bunun olasılığı nedir?"

İç çekti. "*Çok az, çok az*, biliyorum ama yine de bu riski göze alamam. Çok fazla hayat risk altında."

"Çünkü sen *gerçek* arkadaşlarını koruyorsun, beni değil." Yaralarımın hiçbir ilgisi olmayan ama gerçek olan bir acı göğsümü sıktı. Jax Phillen, Lars, Bowan, Trivan ve Lander'ı koruyordu. Onun sadakati bana değildi.

Jax yüzünü buruşturdu. Ama suçlamamı reddetmek yerine yavaşça ayağa kalktı ve sehpanın etrafından dolanarak yanıma oturdu. Kanepe onun ağırlığıyla eğildi ve çok yakın oturduğu için kalçası benimkine değdi. Sıcaklık pantolonumun içine işledi. Tanrıça, o sıcaktı, her zaman *çok* sıcaktı.

Ama ben uzaklaştım ve temasımızı kestim.

"Koluna bakabilir miyim?" diye sordu
usulca.

Onu kendime yaklaştırdım. "Hayır."

"Elowen. Lütfen. Ne kadar kötü yaralandığınızı görmeme izin ver." "Peki ya reddedersem?"

"O zaman . . . Eğer gerçekten istediğin buysa isteklerine saygı duyacağım, ama elimden gelirse sana yardım etmeyi çok isterim."

Sesi samimi geliyordu. *Kahretsin, neden hep samimi olmak zorunda?* İsteksizce uzuvlarımı uzattım ve tasmanın acımasız ıslatma etkisinin tüm boyutlarını gözler önüne serdim.

Keskin bir nefes aldı. Elini yavaşça kırık kemiklerimin üzerinde gezdirdi ama ben çoktan iyileşmeye başlamıştım. Dokunuşu bana yakıcı bir acı vermiyordu. "Buna ne sebep oldu?"

Ona sinirli bir bakış attım. "Eminim tahmin edebilirsin."

Dikkati boğazımı çevreleyen altın tasmaya kaydı. "Yine izinsiz olarak Peçeli Araya mı girdin?"

"Evet."

Burun delikleri alevlendi, dikkati hâlâ yakamdaydı. "O şeyden nefret ediyorum." Bunu o kadar sessiz söyledi ki neredeyse onu duymuyordum. "Keşke onu senden nasıl çıkaracağımı bilseydim."

"Ben de."

Bir an için birbirimize baktık ve yükselen aurasından hayal kırıklığının gerçek olduğunu anlayabiliyordum. Kim olduğu düşünüldüğünde, çözemeyeceği bir sorunla karşılaşmanın için daha da can sıkıcı olduğunu hayal ettim - koca bir krallığın varisi. Fae'ler hiç şüphesiz o ne zaman emrederse onu yapıyorlardı ve eğer istediği bir şey varsa, muhtemelen ona veriliyordu.

Ama şimdi, tasma sayesinde büyü sürekli bastırılan kafesteki bir lorafın olan bana sahipti ve ne bu krallıkta ne de diğerinde, Jax veliaht prens olsa bile, Muhafız Alleron'un çocukken bana yaptıklarını değiştirebilecek hiçbir şey yoktu.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Size bir şifacı çağırabilir miyim? Hiç değilse, iyileşirken acınızı azaltacak bir iksir verir misiniz?"

Başımı salladım. "Ben iyiyim. Gerçekten. Hızlı iyileşiyorum ve artık o kadar acımıyor. Her geçen dakika daha da azalıyor. Yakında normale döneceğim."

Yere baktı, sonra parmaklarını birbirine kenetledi. "Bu konudaki fikrini değiştiremez miyim?"

"Hayır. Gerek yok."

"Pekâlâ." Bir sessizlik anı daha geçti. Duyduğum tek ses başkentte çalan çanların cılız sesiydi. Akşamın geç saatleri yaklaşıyordu.

Jax sessizce, "Neden kaçırmaya çalıştın?" diye sordu.

Kaşlarını kaldırdım. "Üç gün önce beni serbest bırakacağına söz verdin ama sonra gittin ve geri dönmedin. Hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm, başka ne seçeneğim vardı ki?"

Kederli bir iç çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bunun için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Seni bu şekilde bırakmaya hiç niyetim yoktu. On Hane ile ilgili acil bir durum ortaya çıktı. Kontrolüm dışındaydı ama o gün seni serbest bırakmayı *hep istemiştım* çünkü özgürlük en azından senin hak ettiğin şeydi."

"Doğru, tabii ki." Dramatik bir şekilde nefesimi bıraktım ve az önceki öfkem yükselmeye başladı. "Bu kilitli kapıların dışında neler olup bittiğini bilmemem ve böylesine dürüst bir yaşam sürerken sana tamamen güvenebileceğimi bilmemem ne kadar korkunç."

Hırladı. "Elowen, *özür dilerim*. Yapabilseydim her şeyi daha iyi açıklardım."

"Hiçbir şey açıklayamadınız mı? Ya da başka birinden isteyemez miydin? Bunun yerine beni öylece *terk* mi ettin?" Annemin beni terk ettiğine inanarak yetiştirildiğim için, içimde her zaman yükselen edilmişlik hissi keskin bir şekilde yükseldi. Her ne kadar vasım annemi öldürmüş ve annem de beni ormanda ölüme terk etmemiş olsa da, o eski tepki hâlâ geçerliydi.

Jax'in burun delikleri alevlendi. "Geri dönmem için zaman yoktu ama şimdi anlıyorum ki birinden sana açıklama yapmasını istemeliymişim. Her şey beklenmedik bir şekilde gelişti ve ben de yanlış bir karar verdim." Yüzünü bana döndü. "Ama sana neler olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmuş olsaydım bile, hiçbir şey için söz veremezdim, tasmanı gevşetmek için vasinle birlikte ne zaman döneceğim konusunda bile. Buradaki hayatım . . ." Bir elini tekrar saçlarının arasında gezdirdi, dalgalı bukleler yer değiştirdi ve birkaç diken diken oldu. "Görüldüğü kadar kolay değil. Varis olmama rağmen sürekli izleniyorum ve eğer biri seni buraya kaçırdığımı öğrenirse, kendimi açıklamak zorunda kalırım."

"Bu sabah sarayın etrafında koşturduğumdan beri artık biliyorlar."

"Evet, farkındayım. Ve sizi bulan iki hizmetçi muhtemelen haberi çoktan yaymıştır."

"Peki *bunu* nasıl
açıklayacaksın?" "Yeni bir anlatı
yarattım."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki söyledin. Peki son yalanını kime söyledin? Babana mı? Annene mi? Tüm personele mi?"

"Henüz aileme söylemedim ama söylemek zorundayım ve eminim konsey de yaralandığını duyunca meraklanacaktır." Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve kaşlarını çatı. "Yaptıklarını açıklamak için bir şeyler düşünmem gerekecek çünkü veliaht prens olmama rağmen, rastgele Fae kaçırıp kollarını kıramam ve bunun hesabını veremem."

"Kolumu kırdığını mı düşünüyorlar?"

Omuz silkti. "Kim ki? Personel dedikodu yapmaya bayılır." "Çok yazık," diye alaycı bir şekilde cevap verdim.

Hırladı. "Şimdilik, ben işleri yoluna koyarken lütfen bana eşlik edin. Eğer soran olursa, sen geçen hafta Fosterton'da tanıştığım ve ilgimi çeken bir perisin ve Stonewild'ı ziyaret etmeyi kabul ettin ve daha dün geldin. Yaran merdivenlerden düşmeden kaynaklanıyor ve buraya kendi özgür iradenle geldin."

"*Özgür irade* mi dediniz?" Parmaklarımı avuçlarımda içinde o kadar sıkıca kıvırdım ki tırnaklarım neredeyse derimi kesecekti.

Jax'in dönen kobalt rengi gözleri parladı. "Bana olan kızgınlığını anlayabiliyorum ama ister inan ister inanma, kim olduğumu keşfetmeni asla istemedim. Bunların hiçbirini asla istemedim. Ben sadece senin için en iyisini istedim, Elowen. Ve benimle sarmaş dolaş olmak senin için en iyisi değil." Yüzünde aniden bir acı belirdi. Pişmanlık da. Hızla gözlerini kaçırdı ama yüz ifadesini dolduran gerçek üzüntüyü görmeden önce değil.

Nefesim kesildi. Üç gün önce, özgür olmak isteyip istemediğimi sorduğunda da böyle bakmıştı, özgürlük birbirimize sonsuza dek veda etmek anlamına gelse bile.

Göğsüm kabarırken ona tepki vermemeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle ben de bir şeyler hissetmişim. Verdiğim tepkinin mantıklı bir açıklaması yoktu. Neredeyse birbirimize yabancıydık ama ... yollarımızı ayıracağımızı öğrendiğimde içimde bir şeyler kırılmanın eşiğine gelmişti.

İçimden alay ettim. Bende uyandırdığı bu tuhaf tepkilerden nefret ediyordum, ondan nefret etmeye kararlı olduğum şu anda bile içimde aniden yer değiştiren savaşı duygulardan daha da çok nefret ediyordum. Öfke. Şüphe. Endişe. Her şey karmakarışık ama bir kez daha sesi samimi geliyordu ve olanlardan dolayı acı çekiyor gibiydi.

Ama öyle mi? Tanrıça, içimden iç çektim. Bu erkek aldatma konusunda usta. Bunun da rol olmadığını kim söyleyebilir?

Parmaklarımı gevşemeye zorladım, sonra çayımdan bir yudum daha aldım. Ona inanmak istiyordum ama artık inanabilir miydim bilmiyordum. İkili bir hayat yaşıyordu ve bu tür bir kalleşliğe sahip olan herkes her zaman birilerine yalan söylüyordu. Şu anda bana yalan söylemediğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Bunu bilmeme ve bana yine yalan söyleyebileceğini bilmeme rağmen, kendimi sorarken buldum: "Kim bu adam? Bulmamı istediğin boynuzlu melez erkek mi? O neden bu kadar önemli? Sırf onu bulmak için beni buraya getirme riskini neden aldın?"

Jax'in çenesi o kadar sert kilitlendi ki kaslar dışarı fırladı. "Sana söyleyemem." "Neden söyleyemezsin?"

"Elowen," dedi uyarı tonuyla, "bunu zorlama."

"Neden? Öğrenmemem gereken başka bir şey öğrenmemden mi korkuyorsun? Belki de sana karşı kullanabileceğim bir şey? Eğer süresiz olarak kafese kapatılacaksam, bu noktada bunun bir önemi var mı?"

Gözleri karardı ama cevap vermedi.

Parmaklarımı kalçama vurduğum ve içimdeki kıpırdanma dürtüsü, yükselen öfkem kadar hızlı büyüdü. "O zaman arkadaşların kim? Görünüşte muhafız ya da soylu fae oldukları halde Kara Akıncı'ya baskınlarında eşlik edenler mi? En azından bana Lander, Bowan, Trivan, Phillen ve Lars'ın gerçekte kim olduklarını söyleyecek misin? Bunların gerçek isimleri olmadığını biliyorum."

Çenesi sıkıştı. "Hayır. Ne kadar az bilersen o kadar iyi." Ensesini kaşıdı, hareketleri hızlı ve tedirgindi. "İster inan ister inanma, seni korumaya çalışıyorum. Karanlık Akıncı'yla ilişkili olman bile seni riske atıyor."

Alay ettim ve aniden ayağa kalktım. Volta atarak iyileşen kolumu kucakladım, sonra artık buna ihtiyacım olmadığını fark ettim ve normal bir şekilde sarkmasına izin verdim. "Yani sadece beni serbest bırakma sözünü tutmamakla kalmıyorsun, aynı zamanda bana aradığın melez hakkında ya da arkadaşların hakkında kişisel bir şey söylemeyi reddediyorsun, ama yine de her şeyin benim iyiliğim için olduğunu iddia ediyorsun. Bunun öyle hissettirmemesi ne tuhaf."

Ayağa kalkan Jax bana doğru hışımla yürüdü, gözlerinde buz ve ateş parlıyordu. "Bu senin iyiliğin için, Elowen. Bana yakın olman bile seni riske atıyor. Ben lanet olası bir *Kara Akıncıyım* ve eğer bu ortaya çıkarsa ve sen sorgulanırsan ..." Gözlerinde acı dolu bir ifade belirdi. "Seni o kadar çok önemsiyorum ki. Bu yüzden sana hiçbir şey söylemiyorum ve ister inan ister inanma, seni bu duruma soktuğum için çok üzgünüm. Bunu senin için hiç istemedim. İstedim-" Bir elini saçlarının arasından geçirdi.

Dudaklarımı ayırarak ona baktım.

Gözlerinde öylesine çiğ bir duygu parlıyordu ki, beni yarmakla tehdit ediyordu, ama devam etmedi. Bunun yerine gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa baktı.

"Ne istedin?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey."

Ellerimi kalçalarımın üzerine koydum. "Tüm bunlar doğruysa ve beni gerçekten önemsiyorsan, sırlarını kimseye söylemeyeceğim konusunda bana güvenirsin ve Mistvale fae'lerinden uzak duracak kadar mantıklı olduğumu ve Karanlık Akıncı kimliğini koruyacak kadar dürüst olduğumu bilirsin. Çünkü senin kötü olmadığını biliyorum, Jax. Bunu gördüm. Sana güvenemeyeceğimi bildiğim pek çok konuda yalan söylemiş olsan bile buna *inanıyorum*. Ama senden daha kötü durumda olanlar için en iyisini istediğine inanıyorum. Ben yine de başkalarının iyiliği için sırrını korurum ama sen yine de beni serbest bırakmayı reddediyorsun."

Nefesimi tutarak bekledim ve fikrini değiştirmesini umdum.

Yüzü düştü. "Elowen . . . *Yapamam*. Phillen ve Lars haklı. Bir Mistvale perisi tarafından sorgulanma riskin ne kadar küçük olursa olsun, bunu göze alamam. Bu onlar için adil olmaz. Ama bunu sana yapmak *beni öldürüyor*." Ondan yükselen enerji çok güçlü, çok içgüdüsel. Sözlerindeki samimiyet bir kez daha odanın içinde çınladı.

Bir an şüpheyeye düştüm. *Şimdi söylediği şey gerçek mi? Beni de gerçekten önemsiyor mu? Sadece arkadaşlarını değil? Hayatım boyunca hiç kimse beni gerçekten önemsememiş olsa bile mi?* Gözyaşlarım gözlerimi doldurmakla tehdit etti ve umut göğsümü doldurmak istedi, ancak bir sonraki nefesimde bir adım geri attım.

Ne yapıyorsun, Elowen? Bu erkek seni tutsağı olarak tutuyor. iddia etse bile. Bunu unutma.

Boğazımdaki düğümleri yutarak gözyaşlarımı geri kırdım. "Bu doğru olsa bile, hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ beni süresiz olarak tutsak olarak tutmayı seçiyorsun. Esasen arkadaşlarını bana tercih ediyorsun. Eğer durum buysa, yapmaya niyetli olduğunuz şey buysa beni burada bırakın. Büyülü efsunlarıyla bu yeni güzel kafeste gayet iyi hayatta kalacağım. Eminim beni besleyecek ve koruyacaktır, bu yüzden lorafinini tekrar çağırman gerekirse, Koruyucu Jax, hazır ve bekliyor olacağım."

Sanki ona tokat atmışım gibi kafasını geriye attı. "Elowen, ben senin koruyucun *değilim*. Bu şekilde değil. Sana sahip değilim. Senin üzerinde asla sahiplik iddia etmeyeceğim."

Bir an için nefesim kesildi. Beyanı kulağa çok içten, çok dürüst geliyordu. *Ama beni burada tutmak bana sahip olmak değil mi?*

İçimde herhangi bir yumuşama meydana geldiği anda bir adım daha geri attım, sonra omurgamı dikleştirdim. Onun güzel yalanlarına bir daha kanmayacaktım. Gardiyanıma inandığım gibi Jax'e de inanmayacaktım. Düşüşümde, Gardiyan Alleron'un böyle şeyler iddia ettiğinde benim için en iyisini istediğine inanmıştım ve bu felaketle sonuçlanmıştı.

Ama Jax, Gardiyan Alleron'a hiç benzemiyor. Bunu bilecek kadar çok şey gördün.

İçimdeki mantık sesini bastırdım. İstismarcılarıma karşı anlayışlı olmaktan çok yorulmuştum.

Bugün durdu.

Daha uzun durarak çenemi kaldırdım. "Özürlerini kendine sakla, Jax. Artık benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Çünkü *her* ne kadar kabul etmek ya da olanları üstlenmek istemesen de, sen benim yeni koruyucumsun ve ben de senin yeni sahibim. İkimizin de bunu olduğu gibi kabul etmesi en iyisi."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

Büyük yatak odamdaki yatağa oturmuş, tırnağımı kemiriyordum. Jax'in beni buraya kilitleyip gitmesinin üzerinden saatler geçmişti. Nereye gittiği ve ne zaman döneceği ya da dönüp *dönmeyeceği* hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sormamıştım da. Ve sarayda serbestçe dolaşmama izin vermekten de bahsetmemişti. Anlaşılan hâlâ kaçmaya çalışacağımdan endişe ediyordu. Kaçmayacağıma güvenip güvenmeyeceğini kim bilebilirdi ki?

Geçen zamanın tek iyi yanı yaralarımın tamamen iyileşmiş olmasıydı. Kaçışım sırasında tasmamın elime, bileğime ve dirseğime uyguladığı cezalar ortadan kalkmıştı. Bir kez daha tendonlarım sağlam ve güçlü, bileğim bükülebilir ve esnek, dirseğim ise tamamen işlevseldi.

Keşke hayatımı da sihrimin bedenimi düzelttiği kadar kolay düzeltebilseydim. Ay ışığı süitin buzlu camlarından içeri sızıyordu. Geç olmuştu.

Saate göre gece yarısına yaklaşıyordu ama yine de uyuyamıyordum.

Yatağa geri düştüm ve şiltenin üzerinde birkaç kez zıpladım. Tavana baktım ve Jax'in bana bir takvim verip vermeyeceğini merak ettim. Eğer artık veliaht prensin lorafini olacaksam, her sabah bir günün üzerini çizmek bana yapacak bir şey verirdi. Ayrıca, bu rutini özlemiştim. Her sabah uyandığımda bir günü işaretlemeyi özlemiştim. Ama en çok da hayalim için çalışmayı özlemiştim.

Kendimi bildim bileli otuzuncu yaş gününe kadar gün sayıyordum ve otuzuncu yaş günüm artık önceden belirlenmiş bir anlam taşımasa da bu alışkanlığımdan zevk alıyordum.

Yine de yapılacak bir şeydi. Kontrol edebileceğim bir şey. Ve hayatımda kontrol sahibi olmak her zaman var olmamıştı, bu yüzden ne şekilde olursa olsun bunu kabul edecektim.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı.

Yakamda bir elektrik çarpması hissedince gözlerim fal taşı gibi açıldı ama daha seslenmeden kapı kolu döndü ve ince yapılı bir kadın eşikten içeri süzüldü.

Yakam şiddetle titredi ve elim boğazıma gitti. "Kimsin sen?"

Kadın özür dileyen bir gülümsemeyle kapıyı arkasından kapattı. Yerine kayan büyülu sürgünün çınlaması odayı doldurdu ve ardından Jax'in büyüsunün nabızı attı.

Bir kez daha, benim dışımda *herkesin* Jax'in kilit açma büyüüne erişimi varmış gibi görünüyordu.

Kıllarımı kırırdatarak kendimi olacaklara hazırladım. Muhtemelen daha fazla çatışma. Belki emirler. Kesinlikle talepler. Birileri her zaman benden bir şeyler isterdi.

Zayıf kadın sırtı kapıya dönük bir şekilde bana bakıyordu ve ben de sarı saçları ile kahverengi gözlerini çabucak süzdüm. Siltenit perisiydi, yabancı özellikleri yoktu ve sade sarı bir elbise giymişti. Kıyafetinde zenginlik çağrıştıran hiçbir şey yoktu ama fakir de görünmüyordu. Aslında, Fosterton'daki tek alışveriş çılgınlığım sayesinde düz pantolonlar ve rahat üstler giydiğim için bana benziyordu.

"Özür dilerim." Ellerini sıktı, sesi yumuşak ve küçüktü, bana narin bir kuşu anımsattı. "İçeri girmek için izninizi beklemeliydim ama geç oldu ve akşamki işimi bitirip buraya gelebilmek için çok acelem vardı ama mahremiyetinize pek saygılı olmadığımı biliyorum. Bunu göz önünde bulundurmalı ve seslenmenizi beklemeliydim."

Gözlerim kısıldı. "*Biz* mi? Jax ile mi çalışıyorsun?"

Hafifçe güldü ve ellerini arkasında kavuşturarak odaya doğru ilerledi. "Hayır, o benim bir arkadaşım, daha doğrusu kocamın bir arkadaşı. Muhtemelen onunla tanışmışsınızdır. Takma adı Phillen."

Gözlerim büyüdü. "Phillen ile evli misin?"

Başını eğdi. "Son altmış yaz boyunca."

Anlayış doğdu. Phillen bir keresinde evli olduğundan bahsetmişti ve bugün erken saatlerde Lars'tan daha tedirgindi.

Karanlık Akıncı'nın kimliğini keşfetti. Jax'i, haklarındaki gerçeği öğrenmemin sonuçları konusunda uyardı ve eğer doğru hatırlıyorsam, ailelerini korumaları gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi.

Başımı eğdim. "Phillen ile çocuğunuz var mı?"

Tekrar başını salladı ve yatağa sadece birkaç adım kalana kadar bana yaklaştı. "Var. Şimdilik sadece bir tane. Yıldızlar, gebe kalmaya çalıştığımız pek çok mevsimden sonra bize küçük bir oğlan çocuğu bahsetti. Kâsım şimdi üç yaşında." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun var." Bir nefes verdim. Phillen'in ailesini bu kadar korumasına ve Jax'in gitmeme izin vermemesi konusunda ısrarcı olmasına şaşmamalı. Karısı ve küçük bir çocuğu vardı ve Kara Akıncı'nın sırrı ortaya çıkarsa tehlikeye gireceğinden korkuyordu.

"Ben Saramel, bu arada."

Saramel. Bu isim bana bir şeyler çağrıştırdı ve nedenini hatırladığımda gözlerim büyüdü. "Sen Jax'in, onlar çağrıldığında beni ziyaret etmesini istediği perisin, böylece serbest bırakılmamın ertelendiğini bana söyleyebilirdi."

"Evet, o ben oluyorum." Reverans yaparak eğildi. "Keşke öyle olsaydı. Şu anda içinde bulunduğumuz durumdan kaçınmış olurduk."

Telaşlıydım, tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Saramel oturma alanına doğru başını salladı. "Akşam yemeği vakti çoktan geçti ama prens bana hiç yemek çağırmadığınızı söyledi. Yemek için bana katılmak ister misiniz?"

"Prens ben yemek yerken beni izliyor mu?"

Yüzünde bir kızarıklık belirdi. "Senin için oldukça endişeleniyor."

Saate bir göz attım. "Ama gecenin bir yarısı. Gece yarısı yemek mi yiyeceğiz?"

Omuz silkti. "Geç olması hiç olmamasından iyidir."

Kendimi ona katılmak için ayağa kalkarken buldum. Ne de olsa acıkmıştım. Geçen hafta neredeyse hiçbir şey yememiştim, bu yüzden onu oturma alanına kadar takip ettim ve kanepede yanına oturdum.

Saramel dikkatini yukarıya çevirmeden önce bana belli belirsiz bir gülümseme daha sundu. "Lütfen bize şefin kızarmış tavuğundan, sote pilavdan, taze salatadan, buharda pişmiş yeşilliklerden ve bu akşam menüde olan üç tatlıdan oluşan bir tepsi getirin."

Bir saniye bile geçmeden, Saramel'in seçtikleriyle dolu bir tepsi sehpanın üzerinde önümüzde belirdiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yemekten güzel kokularla birlikte buhar yükseldi. Ağzım sulandı, sanki yanımda birinin olması - Saramel tamamen yabancı olsa ve belki de masum niyetlerle burada olmasa bile - uzuvlarım boyunca ateşlenen sinirlerin bir kısmını sakinleştirdi, böylece midemi düğümleyen endişe olmadan gerçekten yemek yiyebildim.

"Şefin tavuğu her zaman mükemmeldir." Saramel her şeyden bir parça tabağa koydu ve bana uzattı.

Onun düşünceliliği karşısında irkildim. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Kendine de bir tabak hazırladı, sonra utangaç bir gülümseme daha dudaklarını kaldırmadan önce arkasına yaslandı. Ama aniden doğruldu. "İçecekleri unutmuşum. Özellikle cazip gelen bir şey var mı?"

Omuz silktim. "Hayır, sen nasıl istersen öyle olsun."

Çenesini tekrar yukarı kaldırdı. "Bu akşam servis edilen köpüklü meyve suyundan da bir sürahi verir misiniz?"

Cam bir sürahi aniden parıldayarak var oldu. Yüzeyinde küçük kabarcıklar köpürdü. Bir saniye bile geçmeden, yanında buz küpleriyle dolu iki bardak belirdi.

"Teşekkür ederim, Oda," diye Saramel. "Şimdilik hepsi bu kadar."

Sakinleşip bir kez daha hareketsiz kalmadan önce duvarlardan cevap niteliğinde bir büyü titreşimi geldi.

Saramel sürahiyi kaldırdı ve her birimize birer bardak doldurdu, sonra birini bana uzattı. "Oğlum bu meyve suyuna bayılıyor. İzin versem Kâsım bu sürahinin tamamını içer."

Beceriksizce gülümsedim ve belli belirsiz bir yudum aldım. Bir parça nane ile limon tadı gözlerimi açtı. "Bu çok lezzetli."

Saramel tabağını aldı ve her birimiz çeşitli yemeklerin tadına bakarak birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde yemek yedik. Her şey lezzetli ve yumuşaktı ve aylardır yediğim en iyi yemektir. Ne olduğunu anlamadan yemeğimin yarısını bitirmiştım.

"Bu bana Faewood'un sarayında katıldığım ziyafetleri hatırlattı, kral benden bir çağrı için sunum yapmamı isterdi," diyerek sessizliği bozdum ve sulu tavuktan bir ısırık daha aldım.

"Faewood'dan mı müjdeliyorsun?" Saramel başını eğdi.

Omuz silktim ve Phillen ya da Jax'in ona benim hakkımda bir şey söyleyip söylemediğini ya da sadece naz yapıp yapmadığını merak ettim. "Şu anda biliyorum ama vasım Ironcrest'te doğduğumu söyledi."

"Ve koruyucunuz da prensin diğer odalarından birinde tutulan peri mi?"

Gardiyanının ihanetini bir kez daha hatırlayınca çenem kapandı. "Bu o olmalı. Onu gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, prens odasına girmeme izin vermiyor. Gardiyanınızın kaçmaya çalışmasından çok endişeli, Jax yalnız kalmamanız için sizi ziyaret etmemi istedi."

"Öyle mi?"

Otlı pilavdan biraz çattı ve başını salladı. Yutkunduktan sonra ekledi: "Prens, onlar döndüğünden beri burada çoğunlukla yalnız olduğunuzu söyledi. Senin için çok endişelenmiş. Düşünüyorum da, onu hiçbir şey için bu kadar endişeli gördüğümü hatırlamıyorum. Şey dışında-" Aniden sözünü kesti ve bir lokma daha pilav yedi. "Her neyse, hem o hem de Phillen senin şiddet yanlısı bir peri olmadığını konusunda ısrar ettiler, bu yüzden seni ziyaret etmek için buraya yalnız gelmemin güvenli olacağını söylediler."

"Öyle mi?" Bu hareket ve karakterim hakkındaki doğru değerlendirmeleri karşısında midem bulandı. Bana zarar vermek isteyen fae'lere karşı kendimi savunmaktan çekinmesem de, Jax ve Phillen kimseyi kasten incitmeyeceğim konusunda haklıydılar, özellikle de Saramel'in görüldüğü kadar iyi huylu birini. Ama prensin endişelendiği başka birini açıklamak üzereyken duraklaması, ki bunu yapmaması gerektiğini tahmin ediyordum, beni meraklandırdı. "Jax sık sık senden tutsaklarına eşlik etmeni ister mi?"

Saramel güldü. "Oh hayır. Esirleri asla buraya geri getirmez. Aslında, sen ve gardiyanın ilksiniz."

Başka bir deyişle, eğer Saramel doğruyu söylüyorsa, bahsettiği kişi başka bir tutsak *değildi*. Yemeğimi ittim. "Prens benimle ne yapmayı planladığına dair bir şey söyledi mi?"

"Gelmedi ama" -kaşlarını çattı- "itiraf etmeliyim ki onu hiç böyle bir durumda görmemiştim. Bu konuda oldukça perişan durumda."

"Gerçekten mi?" Ona inanmak istiyordum ama inanabileceğimi kim söyleyebilirdi ki?

Başını salladı. "Akşamdan beri kütüphanede volta atıyor. Lars ve kocam kapıda nöbet tutarken Trivan ve Bowan da onunla birlikte... Bilirsiniz, veliaht prensin haliya giden yolda ne aradığını merak eden meraklı çalışanlar olabilir. Babası da onu arıyordu. Ve bu hiç yardımcı olmuyor."

Kaşlarım kalktı. "Kraldan kaçıyor mu?" Bunu söylemek garip gelmişti ama doğrudur. Stonewild Krallığı'nın *kralı* Jax'in babasıydı.

Saramel iç çekti. "Sık sık kraldan kaçıyor ve kimse onu suçlayamaz. Önümüzdeki yaz Prens Adarian evlenecek yaşa gelecek, bu yüzden kral ve kraliçe onaylanmış ve potansiyel dışiler ziyarete geldiğinde ona kur yapma tarihleri ayarlamaya çalışıyorlar. Şu anda sarayda birkaç tane var."

Arkama yaslandım, midem garip bir şekilde bulanıyordu. "Neden bundan kaçsın ki?"

"Basit. Evlenmek istemiyor, özellikle de *kiminle* evleneceğine ailesi karar verdiği için, ancak kral ve kraliçe sabırsızlanıyor ve potansiyel nişanlılarına kur yapmaya başlamasında ısrar ediyorlar. Yakında yüz yaz olacak, bu yüzden bir eş bulmasının zamanı geldi. Muhtemelen bildiğiniz gibi, o yaştaki veliaht prenslerden beklenen budur."

Midem bir kez daha sinirle doldu. "Yani beni esir tutarken diğer kadınlara kur yapacak." Yanmayan şömineye doğru yürüdüm ve yanına çömeldim. Ocağa birkaç parça odun attığımda sert ağaç kabukları parmak uçlarımla buluştu. Üşümüyordum ama aniden yapacak bir şeye ihtiyacım oldu.

Saramel uzun bir iç çekti, sonra bana katıldı, ince bedeni yanımdaki halının üzerine diz çöktü. "Sana yapılanlar için üzgünüm Elowen. Hapse atılmanı gerektirecek bir şey yapmadığını biliyorum ama prens bunun olmasını asla istemezdi. Anlamıyorsunuz. O zamandan beri o kadar perişan ki-" Dudaklarını yaladı ve başını salladı.

Yine daha önce söylemekten kendini alıkoyduğu şeye atıfta bulunduğu hissine kapıldım. "Ne? Söyle bana."

Ama o yine başını salladı. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil ama lütfen bana inan ki Jax kaçırılmanızı hafife almadı. Senden ancak geçen ay haberdar oldu ve hemen senin hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye ve büyüünü kullanmanın bir yolunu bulmaya koyuldu."

Burun deliklerim alev alev yanarken ateşe odun atmaya geri döndüm. "Biliyorum. Bana o söyledi. Haftalardır beni takip ediyordu ve hizmetlerim için bir köle vasisine ödeme yapmaktansa beni kaçırmanın daha ahlaki olduğuna karar verdi, ancak Jax'in artık *yeni* vasim olduğunu kabul etmek istememesi tamamen ironik."

Gözleri karardı ve aurasında dolaşan enerjiyle ilgili bir şey beni duraksattı. Çırayı düzenlemeyi bıraktım ve onunla yüzleştim.

Sefalet, hiç gülümsemeyen hüznü bir arkadaş gibi etrafında titreşiyordu. "Lütfen bana inan, Elowen, sana Jax'in *asla* seninle evlenmeyeceğini söylediğimde.

"Eğer başka bir yolu olsaydı."

Kaşlarım çatıldı ve tekrar bulmamı istediği erkeği düşündüm. Boynuzları şakaklarından sürekli kıvrılan melez. "Aramamı istediği erkek kim? Neden bu kadar önemli?"

Saramel başını salladı. "Tekrar söylüyorum, bu benim paylaşacağım bir hikâye değil."

Elini kavradım, parmak uçlarım tenine batıyordu. "*Lütfen*, Saramel. Birinin bana söylemesi gerekiyor ve Jax'in bunu asla yapmayacağı anlaşılıyor. Ama lütfen, yapar mısın? Neden burada olduğumu anlamama yardım et. *Lütfen*. Bu duvarlar arasında sıkışıp kaldığım için deliriyorum, ama belki bunu anlayabilirsem, hatta destekleyebilirsem ..." Omuzlarımı kaldırdım. "Belki o zaman bu kadar korkunç hissetmezdim."

Keskin bir nefes aldı ve omzunun üzerinden kapıya doğru baktı. Bir an geçti ama her şey hareketsiz kaldı. Gecenin köründe bu sessiz odada sadece o ve ben vardık.

Tekrar bana dönerek sesini alçalttı. "Eğer sana söylersem. ."

"Kimseye söylemem. Söz veriyorum."

Bir kalp atışı kadar daha sessizlik oldu ve sonunda ciddiyetle başını salladı. "Tamam, ama sadece sana yapılan muamelenin adil olmadığını kabul ettiğim için. Ama sessiz kalmanızı sağlayacak bir pazarlığı kabul etmelisiniz. Sana söyleyeceklerim bu odadan asla çıkmayacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

Saramel derin bir nefes daha aldı. "Bizi tanrıların ve tanrıçaların huzurunda mühürleyecek bir pazarlık yapmayı kabul ediyor musun?"

Kaşlarım çatıldı. *Bir pazarlık.* Hafife alınmamalıydılar. Saramel ve ben tanrılar tarafından bağlanmıştık ve eğer anlaşmamızın şartlarını bozarsam onların gazabına uğrardım. Bu yüzden Jax, beni serbest bırakması için yalvarmış olmama rağmen benimle bir pazarlık yapmayı reddetmişti. Gerekçesi, sessiz kalacağıma söz vermeme rağmen bir Mistvale perisi bana konuşmamı emrederse, tanrıların vereceği ceza yüzünden hayatımın çekilmez hale geleceğiydi. Ne de olsa tanrılar *neden konuştuğumla* değil, sadece konuşmuş olmamla ilgileneceklerdi.

Ama Jax'in mantığı yanlış olmasa da, Jax'in aradığı melezin kim olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorsam, ki bu aynı zamanda beni buraya neyin getirdiğini de açıklayacaktı ve birinin bana bunu söylemesinin tek yolu buysa, o zaman öyle olsun. Riske girerdim.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Bir pazarlığı kabul edeceğim." Kolunu uzattı. "Tam adın ne?"

"Elowen Emerson. Bu bana vasim tarafından verilen isim. Ya seninki?"

"Saramel Highcrest." Ön kolumu kavradı, ben de onunkini kavradım. Daha dik oturdu ve derin bir nefes aldı. "Faewood Krallığı'nın silteniti ve lorafini Elowen Emerson, Taşyıldız Krallığı'nın veliaht prensi Prens Adarian'ın aramak için lorafın güçlerinizi kullandığı melez erkek hakkındaki gerçeği size anlatmamı sağlayacak bir pazarlığı kabul ediyorum. İçinde

Bu bilgi karşılığında, Prens Adarian size izin vermedikçe, size söyleyeceğim bilgileri bizim diyarımızdaki veya başka bir diyardaki hiçbir periye, yaratığa veya varlığa hiçbir açıklamayacağınıza söz veriyorsunuz. Ancak, eğer bir peri, yaratık ya da varlık Prens Adarian'ın aradığı melez erkeği zaten biliyorsa, o zaman ondan özgürce . Ve Prens Adarian istediği zaman aramızdaki bu anlaşmayı geçersiz kılma yetkisine sahiptir. Elowen Emerson, bu anlaşmayı kabul ediyor musun?"

Kalbim küt küt atarken dudaklarımı yaladım. Pazarlık nispeten basit görünüyordu. Jax'in aradığı kişiyi zaten bilmedikleri sürece kimseye hiçbir şekilde söylemeyecektim. Bu da Jax ve arkadaşlarına ondan bahsedebileceğim anlamına geliyordu. Saramel bu boşluğu benim için açık bırakmıştı. Ayrıca, Jax bana melez erkekten başkalarına bahsetme izni verirse, bunu yapmakta özgür olacağım ya da bu anlaşmayı tamamen ortadan kaldırarak ikimizi de tanrıların gazabına maruz bırakabileceği konusunda da bir boşluk bırakmıştı. Jax'in sırrını korurken bana bu esnekliği tanıması çok nazik bir davranıştı.

"Saramel Highcrest, Stonewild Krallığı'nın silteniti, bu vesileyle pazarlığınızı kabul ediyorum."

Etrafımızda görünmez bir davulun gümbürtüsü gibi bir büyü çınlaması duyuldu ve pazarlıkçının işareti sıcak bir damga gibi derime işlediğinde nefesimi içime çektim.

Bileğimi yukarı doğru çevirdim. Kaybolmadan önce bileğimin iç derisinde kıştan kalma bir eğreli otu ıslı ıslı parlıyordu. Saramel kendi kolunu sıvadı. Aynı işaret kaybolmadan önce onun bileğinde de parladı.

Kışa özgü bir eğreliotu. Ne kadar da uygun. Stonewild'in armasındaki bitkiydi ve güven ile gücü sembolize eden bir yapraktır. Tanrılar ve tanrıçalar pazarlık işaretlerinin daha büyük anlamları olmasını her zaman sevmişlerdir, bu yüzden beni bu dişiyle sözümüze mühürlemek için böyle bir işaret seçmelerine şaşırmadım.

İz kaybolduğunda ve tenimiz bir kez daha pürüzsüz hale geldiğinde, Saramel yere rahat bir pozisyonda yerleşti. "Şimdi bu iş bittiğine göre ..." Dudaklarını yaladı. "Prensin aradığı erkek onun kardeşi, *tek* kardeşi. Adı Bastian ve birkaç ay önce kayboldu. Prens Adarian onu bulmaya çalışırken kendinden geçti. Bu yüzden seni aldı. Kardeşi, onu kullanmaya ya da incitmeye çalışmayan tek aile üyesidir. Bastian'ı şiddetle seviyor ve onsuz, prens

çok kayıp. Onu bulmak için her şeyi yapmaya hazırdı, bu sizi kaçırmak anlamına gelse bile."

Kardeşi mi? Şaşırdım, öylece oturdum. Kardeşi mi var? Yarı cins olan mı?

Kısa bir an için Fosterton'da Jax'in bana kaçamak bir şekilde geçmişinden, yaşadığı tacizlerden bahsettiği geceyi düşündüm. Elbette kendi ailesinden bahsetmiyordu.

Midem bulanıyordu, bu düşünceyi zorla uzaklaştırdım. "Kardeşi olduğunu fark etmemiştim, hem de melez."

"Çünkü seçkin birkaç kişi dışında kimse bilmiyor."

Kaşlarımı çatmıştım, çünkü bildiğim kadarıyla Prens Adarian'ın tek çocuk olduğu herkesçe bilinen bir şeydi. Melez bir kardeşi olması hiç mantıklı gelmiyordu. Ama Saramel bu bilgiyi çok çabuk ortaya çıkarmıştı. Çok kolay bir şekilde. Ve tanrılar anında intikam almamış ya da onu öldürmemişti, bu da yalan söylemediği anlamına geliyordu.

Ellerini kavuşturdu ve yüz hatlarında bir anlık şüphe belirdi. "Jax bunu sana söylediğimi öğrenince çok kızacak ama bilmeyi hak ediyorsun ve tanrılar tarafından ağır bir cezaya çarptırılmak istemiyorsan kimseye söyleyemeyeceğin için pişman değilim."

"Jax'in seni cezalandırmasından korkmuyor musun?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz, ve eğer sana söylediğimi ona söylemek istiyorsan, sorun değil. Bunu saklamayacağım." Dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü. "Muhtemelen azar işiteceğim ve bir hafta boyunca fazladan mutfak görevi alacağım, ama bununla başa çıkabilirim."

"Mutfak görevi mi? Sarayda mı çalışıyorsun?"

"Var. Kocam da ben de hizmet pozisyonundayız. Ben mutfakta çalışıyorum, ziyafetlerin hazırlanmasına yardım ediyorum ve aynı zamanda temizlik yapıyorum. Buraya gelmeden önce de bu işi bitiriyordum." Elini salladı. "Ama pazarlığımıza dönersek, en azından kaçırılmanızın ardındaki nedeni öğrenmeyi hak ediyorsunuz. Ama bundan da öte, burada olup bitenlerin gerçek yüzünü anlamanı istiyorum. Prens, kardeşini bulmak için başka bir yolu olmadığını düşünmese seni kaçırmazdı."

Arkama yaslandım, şöminedeki odunları tamamen unutmuştum. "Ama ... kardeşi *nasıl* melez oluyor?"

"Bastian kralın gayrimeşru oğlu. Jax'ten beş yaz sonra doğdu. Bastian'ın annesi de bir *ateş* yabanisi."

"Bastian ateş yaratabilir mi?"

"Yapabilir. Aslında oldukça büyüldür."

Kaşlarımı daha da çatarak bu bilgiyi sindirmeye çalıştım ve sonra sordum: "Ama Jax'in yaşlarında bir çocuğu varsa... bu kralın sadakatsiz olduğu anlamına gelir. Kral yüzyıllardır kraliçeyle evli, değil mi?"

"Evet, tüm kraliyet ailesi kralın patavatsızlığını biliyor. Ve kralın ateşli ilişkisi yüzünden Bastian'ın varlığı çok sıkı korunan bir sır; Jax, kocam ve arkadaşlarının Bastian'ı güvende tutmak için korumaya çalıştıkları bir sır. Kral ve kraliçenin kendilerini korumak için sakladıkları bir sır."

Bir kez daha bana ne söylediğini tam olarak anlamaya çalıştım. Bir kral bir yabanıyla çiftleşmişti. Yarattıkları çocuk yaşamış ve bu çocuğun kraliyet mirası bir sır olarak saklanmayı başarmıştı.

Bu büyüklükte bir sırrın *nasıl* saklanabildiğini bilmesem de, neden böyle yaptıklarını anlıyordum. Siltenitler ve yabaniler arasında üreme yasalarına aykırıydı. Ve bu gerçekleştiğinde, melez çocukları hor görülüyor ve ebeveynleri cezalandırılıyordu.

Çünkü siltenitler ve yabanılar çiftleştiklerinde, bazen tam kanlı bir siltenit kadar -hatta bazen daha fazla- büyüye sahip olan ama aynı zamanda bir yabanılın üreme yeteneklerine sahip olan melez bir çocuk üretirlerdi ve bu da pek çok siltenitin, melezlerin çoğalması halinde potansiyel bir güç kaymasından korkmasına neden olurdu.

Ve bu nedenle, daha katı bir yasa yürürlüğe konmuştu. Tüm melezlerin kendi aralarında üremelerini yasakladı.

Uzun önce, melezler kontrolsüz bırakılırsa sayılarının Siltenlilerden fazla olacağından ve krallıkları ele geçireceklerinden korkuluyordu. Siltenliler bu yüzden melezlerin çocuk doğurmasını yasaklayan yasayı çıkarmışlardı.

Ve eğer bir siltenitin bir yabanıyla çiftleştiği ortaya çıkarsa, tutuklanır, hatta bazen hapsedilirlerdi. Bunun da ötesinde, doğan tüm melezler bir daha asla ürememeleri için genç yaşta kısırlaştırıcı iksirler tüketmeye zorlanıyor ve ardından toplum tarafından hor görülüyorlardı; bu da yasaları çiğnemeyi düşünen herkes için bir başka caydırıcı unsurdu.

Ancak iki melez bir şekilde kısırlaştırma sürecinden kaçmayı başarmışsa ve bir çocukları olmuşsa, çocuk ve her iki ebeveyn derhal idam edilirdi. Dört krallıkta da bu yasa vardı. Bu, lorafinlerin köleleştirilmesine izin veren yasadan farklı olmayan, birkaç birleşik krallık yasasından biriydi. Çünkü melezler çoğalırsa, çocukları potansiyel olarak sihirli bir şekilde üstün olabilir ve aynı zamanda diğer ırklardan çok daha üstün olabilirdi.

Yani bir *kralın* bir yabancıyla çiftleşmesi ve ardından krallığa melez bir çocuk getirmesi, böyle bir eylemin ne kadar korkunç görüldüğünü bile bile. Bu tamamen tabuydu.

Başımı sallayarak sonunda, "Nasıl oldu da tüm bunları bir sır olarak saklamayı başardılar?" diye sordum.

"Kral ve kraliçe, kralın patavatsızlığının halka ulaşmasını engellemek için yakın çevrelerinde pek çok pazarlık yaptılar. Tanrıların gazabından korktukları için konuşamayan pek çok fae bu pazarlıklarla mühürlendi."

"O zaman bana nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Bastian hakkında bir pazarlık yapmadım. Kral ve kraliçe benim farkında olduğumu bilmiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Jax sana özgürce mi söyledi?"

"O yaptı. Ailesinin pazarlıklarına bağlı değil. Birini yapmayı reddetti ve ailesi de bunu reddettiği için tek varislerini idam edemez ya da sürgün edemezdi, bu yüzden Bastian hakkında konuşmakta özgür kaldı ama Jax aynı zamanda bir peri öğrenirse o perinin risk altında olduğunun da farkında, bu yüzden Jax sadece birkaç kişiye söyledi. Bastian'ı sadece ben, grubu ve çok az kişi biliyor ve hiçbirimiz kimseye söylemeyiz."

"Yine de bana söyledin."

"Sadece bilmeyi hak ettiğiniz ve bir pazarlık yapmayı kabul ettiğiniz için."

Dudağımı kemirdim ve sonra sordum: "Bu duvarların dışındaki Siltenlilerden kralın yasadışı çocuğunu bilen var mı?"

Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Sadece güvenilir birkaç kişi ve yine hepsi pazarlıklarla bağlı. Kral haberin yayılmamasını sağladı." Ellerini birbirine doladı. "Eğer halk kralın bir yabancıyla çiftleştiğini, gayrimeşru bir melez çocuğa hamile kaldığını ve bunu yaparken de birleşik krallık yasalarını çiğnediğini öğrenirse-" Ürperdi. "Konseyin onu tahttan indirmek için gerekçeleri olacaktır. Ve tahttan indirildiğinde, on Hane de muhtemelen onun yerini almak için yarışacak, bu da soylular arasında, hatta belki de halk arasında bir ayaklanmaya neden olacak ve krallığımızda kaosa yol açacaktır."

"Ama gizlilik nedenine rağmen, Jax neden *bana* ihtiyaç duydu? Bastian hâlâ kralın oğlu. Elbette bir *kral* onu bulabilir. Babasının sınırsız kaynakları varken Jax neden beni almaya ihtiyaç duydu?"

Samel tekrar iç çekti ve dizlerini yukarı çekti. "İşte Elowen, prensin sorunlarının özü bu. Bastian, kralın kanından olmasına rağmen kral tarafından zaman kabul edilmemiş ya da korunmamıştır. Kral, Bastian'ın

Birlikte olduğu yabancıln çocuğu olunca, kral ondan bebeği aldırmasını istemiş, ama kadın bunu reddetmiş, kralın çocuğu görünce fikrini değıştireceğini düşünmüş. Ancak Bastian doğduğunda, kral Bastian'ın idam edilmesini istedi, bu yüzden yabancı annesi onu aldı ve kaçtı. Bastian birçok yaz boyunca saklandı ve kral onu bulduğunda annesi bir plan yapmıştı. Kral Bastian'ı idam ederse ya da bunun için birini tutarsa, Bastian'ın öldürölmesi üzerine serbest kalacak büyölü korumaları vardı. Kralın yaptıkları kulaktan kulağa yayılacak ve kral tahtını kaybedecekti. Tüm detaylardan emin değilim ama Bastian'ın annesi boş durmadı. Ne olursa olsun, oğluna bir zarar gelirse kralın sırrının ortaya çıkacağından emin oldu."

"O zaman Bastian'ın kayıp olup olmadığı neden açıklanmadı? Şüphesiz, bu zarar olarak kabul edilir?"

Saramel omuz silkti. "Kral ya da kraliçeden ya da kiraladıkları herhangi birinden zarar gelmedi. Büyü sadece böyle bir şey olursa devreye girer. Bastian'ın annesi büyü yaparken çok zekiydi. Kraliyet ailesinden gelebilecek zararlar için hiçbir boşluk bırakmadı."

"Yani tek bildikleri Bastian'ın kayıp olduğu ama kaybolmasının Jax'in ailesiyle bir ilgisi olamaz. Onları ilgilendirmediği için de Bastian'ın hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu bilmenin bir yolu yoktu."

"Doğru, zaten bu yüzden Jax size ihtiyacı olduğuna karar verdi. Aylarca kardeşinin yerini kendi başına bulmaya çalıştı. İz sürücüler tuttu, kahinlere danıştı, tanrılara dua etti, her şeyi yaptı. Ama *senden* haberdar olana kadar denediği her yol çıkmaza girdi. Çünkü bir lorafın Bastian'ın tam olarak nerede olduğunu bulabilir ve kardeşinin hâlâ yaşıyıp yaşamadığını söyleyebilirdi. Eğer sizi ararsa prensin cevapları alacağı garantiydi."

Kaşlarımı çatarak kaşlarımı birleştirdim. Yanılmıyordu. Sadece lorafinler semellerle konuşabilirdi ve semeller her şeyi bilirdi. Bastian'ın nerede olduğunu ya da ölüp ölmediğini şüphesiz biliyorlardı. Kaşlarımı daha da çatarak, semelelerin bana onun hakkında anlattıklarını düşündüm. *Doğru olmayan bir şeyler var*. Bununla ne demek istediklerini hâlâ tam olarak anlamamıştım.

"Peki Bastian'ın annesi doğumdan sonra onunla birlikte kaçtıysa Jax üvey kardeşi olduğunu nasıl öğrendi?" diye sordum.

"Aslında tesadüfen oldu. Prens bir keresinde, kral ve kraliçe aynı odada olduğunu fark etmediklerinde, anne ve babasının ondan bahsettiklerini duymuştu. Bastian zaten altı yaz yaşındaydı ve prens

Onu aradı, bulana kadar da durmadı." Gözleri uzaklara dalıp gitmişti. "Bastian ve Adarian bazı açılardan çok benziyorlar, bazı açılardan ise tamamen zıtlar, ama kısa sürede yakınlaştılar ve birbirlerine çok değer veriyorlar. Prens kardeşine karşı son derece korumacı olmuştur ve muhtemelen her zaman da öyle olacaktır. Eminim bu sadakat kısmen Bastian'ın onun tek kardeşi olarak kalmasından da kaynaklanıyor. Kraliçe bir daha hamile kalamadı."

İçimi çektim ve ellerimi yanaklarımda gezdirdim. "Keşke Jax tüm bunları bana kendisi söyleseydi." Beni kaçırmak aşırı bir önlemdi ama Jax başka seçeneği olmadığını düşündüyse ... Sessizce iç çektim. "Köle muhafızlara para ödemeyi umursamaması çok kötü, o zaman onun için bir çağrı yapabilir ve eskiden olduğu gibi devam edebilirdim. Gerçi Gardiyan Alleron'un beni serbest bırakmayı hiç planlamadığını düşünürsek, belki de bu uzun vadede daha iyi bir alternatif olmazdı."

Yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Oh, Elowen, umudunu kaybetme. Prens seninle arasını düzeltmeyi gerçekten istiyor. Eğer bir yolu varsa, bulacaktır."

Şu anda bu pek mümkün görünmese de zorla başımı salladım. "Her neyse." Saramel dizlerini bıraktı ve bağdaş kurarak oturdu. "Şimdi Hepimiz Bastian'ın hayatta ve Faewood'da olduğunu biliyoruz, en azından öbür dünyaya göç etmediği konusunda rahat."

"Ama Bastian neden Faewood'da? Ve eğer Bastian ve Jax bu kadar yakınlarsa, Bastian neden Jax'e oraya gideceğini söylemedi?"

Gözleri karardı. "Bunu bilmeni umuyordum."

"Bilmiyorum. Semeleler sadece nerede olduğunu açıkladı, neden oraya gittiğini değil ve bu ilk soruya cevap vermeleri o kadar uzun sürdü ki -ki bu şimdiye kadar yaptığım hiçbir aramaya benzemiyor- daha fazla ayrıntı istemedim." Bastian'ın nerede olduğunu söyledikten sonra beni Peçeli Arada'nın derinliklerine nasıl sürüklediklerini hatırlayınca ürperdim. O noktaya gelindiğinde, Jax'in büyüünün içimde kök salmaya başlaması için yeterince zaman geçmişti. Onlara daha fazla soru sorup soramayacağımı bile bilmiyordum. Tasma Jax'in gücünü çok fazla çekmiş ve beni tehlikeli bir durumda bırakmıştı.

Bu anıyı silkeleyerek tekrar Bastian'a odaklandım. "Bastian'ın kendi özgür iradesiyle Stonewild'dan ayrılmaya karar vermiş olması sizce de mümkün değil mi? Belki de buradaki hayatından sıkıldı ve manzara değişikliğini tercih etti ve krallıkları keşfetmek istedi?"

Saramel başını eğdi. "Bastian'dan başka biri olsaydı, muhtemelen ben de böyle düşünürdüm. Hepimiz böyle düşünürdük ama

Jax ve Bastian'ın ne kadar yakın olduklarını anlamalısınız. Konuşmadan bir gün bile geçirmezler. Asla. Ve birbirlerinden sır saklamazlar. Bastian'ın kimseye haber vermeden ortadan kaybolması tamamen karakter dışı. Çok heyecan duyduğu bir gemi imalatçısında yeni işe başladığından bahsetmiyorum bile. Ve birkaç ay önce çok aşık olduğu bir siltenite kur yapmaya başlamıştı ve asla çocuk sahibi olamasalar bile ondan hoşlanıyordu. Bu yüzden onu terk etti..." İcini çekti, sonra . "Bu şekilde ortadan kaybolması hiç mantıklı değil. Bastian'ı tanısaydınız, Jax'in neden bu kadar endişelendiğini anlardınız."

Her şeyi tekrar düşündüm, sonra arkama yaslanıp bacaklarımı altına aldım. "Peki, şimdi ne olacak? Bana ne olacak? Bu bilgiyi öğrendiğime göre ben de mi sürgün edileceğim? Ya da burada süresiz olarak kafeste mi tutulacağım? Eğer Jax Bastian'ın Yüzüncü Yıl Maçları'nda olduğunu biliyorsa, Graniteer Hanesi'yle olan acil durum sona erdiğine göre kesinlikle ona gidecektir. Peki ben nerede kalacağım? Sonsuza kadar Stonewild sarayında sıkışıp mı kalacağım?" Kollarımı kaldırdım ve beni koyduğu gizli odalara doğru el salladım.

Saramel'in kaşları birbirine çarptı ve ağzı büzüldü. "Umarım öyle değildir, Elowen. Ama eğer teselli olacaksa, sanırım prens de tam olarak bunu anlamaya çalışıyor. Seninle ne yapacağını bildiğini sanmıyorum ama kaderinin bu olmasını istediğini de sanmıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

Odamda volta atıyordum, Saramel gittiğine göre artık bir kez daha yalnızdım. Düşüncelerim dönüyor, volta atan ayaklarım kadar hızlı hareket ediyordu. Saramel'in bana anlattığına göre, Jax çok sevdiği ve bulmak için her şeyi yapabileceği üvey kardeşini bulmaya çalışan çaresiz bir periydi. Ve onu bulmak için aklına gelen her olasılığı tükettikten sonra, son çare olarak beni kaçırdı.

Odanın sonuna geldiğimde döndüm ve aceleci adımlarla diğer tarafa doğru yürüdüm. Yanından geçtiğim bir masanın üzerinde aniden beliren güzel kokulu çiçekler odayı lavanta, hanımeli, mayıs böğürtleni ve ardıç kokularıyla doldurdu. İçimi bir endişe kapladığında, büyüünün ortamı sakinleştirici kokularla doldurmaktan daha çok sevdiği bir şey yok gibiydi.

Ama çalkantılı düşüncelerimi yatıştırmak için pek bir şey yapmadı. Çünkü Jax'in beni almasının tek nedeni *aşktı*. Gerekçesini tahmin ettiğimde haklıydım. Dark Raider'ı harekete geçiren şey aşktı, intikam değil.

Oflayarak sonunda durdum ve kanepeye oturdum, ayaklarım yumuşak halıya vuruyordu. Ve bu kadar asil bir nedenle, Jax'in beni mümkün olan en kısa sürede serbest bırakacağına artık kesinlikle inanıyordum. Beni gereğinden fazla tutması onun karakterine aykırı olurdu. Esasen, beni şu anki konumuma getiren şey güvensizliğimdi.

Homurdanarak ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, sonra kanepeye uzandım. "Keşke dönmesi için daha fazla bekleseydim."

Masanın üzerinde aniden bir demlik çay belirdi. Jax'in yine duvara yaslandığını görmeyi umarak ayağa fırladım ama

oda boş kaldı.

"Çay senin her şeye cevabın mı?" Mırıldandım.

Çayın yanında iki düzine sarı gülden oluşan bir buket belirdi. Homurdandım. "Pek orijinal değilsin."

Duvarlarda bir büyü titreşimi oldu ve sonra ayaklarımın pofuduk bir kedi yavrusu belirdi.

Minik yaratık birkaç miyavlama çıkardığında eridim. "Canlı bir yaratık mı? Endişemi yatıştırmak için gerçek bir *canlı yaratık* mı çağırdın?" Onu kucağıma aldım, kucağıma aldım.

Kapım çalındı ve omurgam dikleşti, kalbim güm güm atmaya başladı.

Kapı açılıp kapandı ve ardından Jax kemerli girişte belirdi.

Kanepeye sırtımı yasladım. "Oh, sadece ."

Kalbimdeki çarpıntı biraz yavaşladı ama Saramel'in sözleri hâlâ zihnimde dönüp duruyordu. Daha birkaç saat önce Jax burada tutsak kalacağımı söylediğinde ondan nefret etmişim. Ama şimdi Bastian'ı biliyordum.

Yavru kediye daha çok sevdim ve dudağımı kemirdim. Artık nasıl hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Kapınızın altındaki ışığın yandığını gördüm," dedi tereddütle ve oturma alanına doğru bir adım daha attı. Durdu, kaşlarını çattı, sonra yavru kediye baktı. "Yavru kediye nereden buldun?"

"Büyü onu bana verdi ama nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ah, muhtemelen domal ahırlarından. Ahır kedisi en son ay." Ellerini ceplerine sokarak yavaşça bana doğru yürüdü. Üzerinde hâlâ daha önce giydiği pantolon ve kazak vardı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen, belli ki o da geceyi uykuda geçirmemişti. "Işığın açık olduğu için senin de uyuyamadığını düşündüm?"

İçimi çektim. "Hayır."

Yanımdaki kanepeye oturdu ve tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Saramel'e göre benim yüzümden kütüphanede volta atıyormuş. Kaderim hakkında bu kadar endişeliydi.

Ama bakmamın tek nedeni bu değildi. Onu kılık değiştirmemiş ve normal kıyafetler içinde görmek yine de şaşırtıcıydı.

Hemen dikkatimi yavru kediye verdim ve onu biraz daha sevdim. Boğazından yüksek sesle mırıltılar yayıldı. "Şimdiye kadar Faewood'da o melezi arıyor olursun sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bu tür hazırlıksız gezilerin açıklanması gerekiyor, bu da yarına kadar ayrılamayacağım anlamına geliyor."

"Anlıyorum." Boğazımdaki kalınlığı yuttum. Benimle ne yapacağını bulana kadar beni geride bırakmayı planladığını biliyordum. Ama Faewood'a gitmek için beklemenin ona ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Aramasının üzerinden neredeyse dört gün geçmişti.

"Saramel seni görmeye geldi mi?" Jax parmaklarını birbirine kenetleyerek dikkatimi güçlü ellerine çekti.

"O yaptı."

Saramel'le paylaştığımız akşam yemeğinden artık eser kalmamış olan sehpaye baktı. Kaşları çatıldı, kaşları birbirine yapıştı. "Yine mi yemedin?"

Çenemi eğdim ve küçük yavru kedinin başına birkaç öpücük kondurdum. "Yedim. Tam bir öğün değil ama biraz yedim."

Ondan alçak, hoşnutsuz bir ses geldi. "Yemek yemen gerek Elowen. Bu kadar çok günü yemek yemeden geçirmen hiç iyi değil."

Ses tonundaki endişe ve koruyuculuk karşısında irkildim. Bir kez daha *gerçek* gibiydi.

Yavaşça, bana daha yakın oturana kadar koltuk boyunca ilerledi, sonra uzandı ve yavru kedinin çenesinin altını kaşdı. Kedi gözlerini kapadı ve daha da fazla mırıldandı. "Genelde o noktayı severler."

Yavru kedi kollarımın arasında döndü ve Jax'in daha iyi erişebilmesi için başını yukarı kaldırdı. Gülümsemekten kendimi alamadım. "Evet, bundan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Onu yakında ahıra geri götürmem gerekecek. Hâlâ annesinin sütüne ihtiyacı var."

Tüy yumağını kendime daha da yaklaştırdım, yavru kedinin mırıltıları devam ettikçe kalp atışlarım daha da sakinleşti. "Erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ahır kedisinin son yavrularının hepsi erkekti. Bu küçük adamın üç erkek kardeşi var." Gözleri hafifçe karardı ve kısa bir an için kendi kardeşini düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Parmaklarımı yavru kedinin yumuşak tüylerinde gezdirdim ve bir anda, buraya geldiğimden beri Jax'in yanında ilk kez geleceğime dair endişelerimin beni ele geçirmediğini fark ettim. Görünüşe göre büyü, yavru bir kedi getirerek her şeye rağmen doğru olanı yapmıştı.

"Bu odayı kim tasarladı?" Ben sordum.

"Ben tasarladım."

Kaşları çatıldı. "Ama neden? Terk edilmek için oldukça karmaşık bir büyü gibi görünüyor."

"Saramel size bu ayrıntıyı da anlattı mı?"

Omurgam sertleşti ve temkinli bir şekilde "" dedim.

"Sana onu yaratmamın asıl nedenini söyledi mi?"

"Hayır, bunu açıklamadı."

Yavru kediye sevmem için bana bırakarak arkasına yaslandı ve kendi çenesini ovuşturdu. Jax başını eğdi ve onunla ilişkilendirmeye başladığım o yoğunluk ortaya çıktı. "Saramel sana başka ne söyledi?"

Yavru kedi avucuma sürtünüyor olsa da kalbim yine güm güm atıyordu.

"Fazla bir şey değil," dedim çok hızlı bir şekilde ve kaşlarını çatı. Aceleyle devam ettim, "Sadece Phillen'in karısı olduğunu, bir çocukları olduğunu ve bana eşlik etmesi için senin tarafından gönderildiğini söyledim. Oh, ve yemek yiyebilmem için yiyecek çağırdı."

"Tüm açıkladığı bu mu?"

"Neden sordunuz?" Bir kaşımı kaldırdım. "Bana daha fazlasını anlatması mı gerekiyordu?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hayır, sadece şaşırdım. Saramel konuşmayı sever."

"Öyle mi? Bunu asla tahmin edemezdim." Yavru kediye ağızma götürüp burnuna birkaç öpücük kondurdum. "Peki, bu sefer neden buradasın, Jax?"

Gözlerinin arasında bir oluk belirdi. "Dediğim gibi, yarın Faewood'a geri dönüyorum."

Ellerim titremeye başladı. Yavru kediye bırakmadan önce onu yere bıraktım ve küçük adam şöminenin yanında gevşek bir ip bulup patisiyle vurmaya başlayana kadar halı boyunca ilerledi.

Boğazımı temizledim ve parmaklarımı birbirine doladım. "Ve sanırım sen kendini ararken beni burada, bu kafeste kilitli bırakmak istiyorsun-" Saramel bana Jax'e söylemem için izin vermiş olsa da kendimi durdurdum.

Bir kaşını kaldırdı. "Saramel'in sana başka bir şey söylemediğinden emin misin?"

Masumca gülümsedim ve belki de bu beni korkunç bir peri yaptı ama bir kez olsun bir şeyi bilmediği için tedirgin olduğunu görmek güzeldi. "Ne demek istiyorsun?"

Nefes nefese kaldı ama sonra ifadesi yumuşadı. "Her neyse, yarın ayrılacağım için gitmeden önce bir şeyler denemeyi umuyordum. Eğer sen de istersen." Yakamı işaret etti, gözleri ona kilitlenmişti. "Gardiyanına seni elinden geldiğince serbest bırakmasını emretmek istiyorum. Bu çok gecikmiş bir şey ve sana en azından bunu borçluyum. Ve eğer gitmeden önce bunu yapabilirsem, ..." Kaşlarını çatı, bu hareket o kadar şiddetliydi ki neredeyse bir kaş çatmaydı. "Belki sana yaptığım her şey için daha az suçlu hissederim ve belki daha huzurlu bir varoluşun olur."

Huzurlu bir varoluş. Sanki kalbime bir ok saplanmış gibi hissediyordum ama belki de şu an için umabileceğim en iyi şey buydu. "Koruyucuma ne zaman komuta etmek istiyorsun? Şimdi mi? Yarın sabah gitmeden önce mi?"

"Şimdi, eğer izin verirsiniz." Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Gecenin bir yarısı. Herkes emekli oldu, etrafta kimse yok ve burası özel bir yer. Hizmetkârlardan hiçbiri ikinizin de bu odada olduğunu bilmiyor. Gardiyanınızdan bunu talep etmek için mükemmel bir zaman ve yer gibi görünüyor."

Nefes alış verişlerim hızlandı ve kendime bunun Jax'in bana yoğun bakışlarından değil, tasmanın zayıflatıcı büyüsünün kalkacağı düşüncesinden ve gevşemiş bir tasmanın büyüm için ne anlama gelebileceğine dair korkumdan kaynaklandığını söyledim.

"Ama ..." Tükürdüm. "Hazırlık yapmadım. Ya dengesizleşirsem? Sarayı yok edebilirim. Hepimizi mahvedebilirim."

"Yapmayacaksın."

"Nereden biliyorsun? Burayı havaya uçurabilirim."

Hafifçe sırtı, ifadesine bir parça eğlence karışmıştı. "Her zaman bu kadar dramatik misin?"

"Dramatik mi?" Göğsüne vurdum, sonra parmaklarımı avucumun içinde kıvırdım, az önce yaptığım şeyden dehşete düşmüştüm ama Jax güldü.

"Ne şiddet ama."

"Özür dilerim. Düşünemedim. Ben . . . Yani, benimle alay ediyordun ve -" Elimi aceleyle saçlarımda gezdirdim ve kestane rengi saç tellerimi düzelttim. "Özür dilerim, prensim."

"Olma. Senin bu yönünden oldukça hoşlanıyorum." "Ne tarafı?"

"Kendin gibi davrandığın, gerçekte kim olduğun konusunda rahat hissettiğin ve bana bir prensmişim gibi davranmadığın taraf." Bana yaklaştı ve bu sefer nefesim kesildi. Her zaman öyle olan gözleri

Yoğun bir enerjiye sahipti, deniz kadar canlı bir şekilde parlıyordu ve etrafında titreşen aura büyüyerek tüm dikkatime hükmediyordu.

Bakışları yakama, saçlarıma ve yüzüme kaydı. Onun önünde kendimi çıplak hissettim.

Gözlerinde bir parıltı belirdi, yüz ifadesinde birçok kez gördüğüm parıltının aynısıydı bu. Açlık olabilir mi? Ya da ... *istek*? Ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Bu bakış her ne anlama geliyorsa, daha önceki seferlerde olduğu gibi, başladığı gibi hızla kaybolmuştu.

Alçak sesle, tereddütlü bir tonda sordu, "Bana güvenecek misin, Elowen? Çalışmalarımın hiçbirinde ya da danıştığım bilginlerden edindiğim bilgilerde, bir lorafinin tasmaı olmadan büyüsünün dengesiz olduğunu görmedim. Senin de öyle olduğunu görünce şaşırabilirsin."

Jax'in kendine özgü baharatlı çam kokusu etrafımda dalgalanırken kaşlarım birbirine çarptı. Yıldızlar ve galaksi, erkek her zaman çok *güzel* kokardı.

"Ya yanılıyorsan?" Fısıldadım.

"Yanıldığımdan şüpheliyim. Öyle olabileceğime dair bir endişem olsaydı, seni rahatlatmaya çalışmazdım." Daha da yaklaştı, aurası o kadar sıcak ve güçlüydü ki etrafımı sardı. "Bana güvenecek misin?"

Sadece parlak maviler ve lacivertlerin göz kamaştırıcı bir görüntüsü olan güzel gözlerine bakabiliyordum. Beni bu odaya kilitledikten sonra ona güvenmekle aptallık ettiğimi düşünmüştüm ama o bana bir kez daha doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalıştığını gösteriyordu. Bildiği tek yolla beni özgür bırakmaya çalışıyordu. Bu sadece verdiği sözü tutacağına dair ona güvenmek değildi. Aynı zamanda onun kararlarına güvenmemi de istiyordu.

Ve daha önce ona güvenmemekle hata etmişim. Nihayetinde şu anki konumunda olmamın *nedeni* buydu.

"Elowen?"

Karnımda bir kıpırdanma başladı, göğsümden yukarı tırmanan ve kalbimi ona güvenmek istememe neden olan şişen bir nabızla dolduran girdaplı bir duygu. Ona inanmak istedim. Herkesin bana zarar vermeyeceğine inanmak istiyordum. *Ama inanabilir miydim? Ve daha da önemlisi, inanmalı mıydım?*

Bana değer verdiğini düşündüğüm vasime körü körüne güvenmişim ve bu felaketle sonuçlanmıştı.

Boğazım bir yutkunmayla titreyerek yakama sürtündü. Yakamdan bir güç uğultusu yükseldi ve Jax'in dikkati boynuma kaydı.

"Lütfen Elowen, lütfen bana güven."

"I-" Kelimelerim boğazımda düğümlendi. "I . . . Yapabilir miyim bilmiyorum. Başkalarına güvenmek, benim için ... zor."

Umutlu ifadesi buharlaştı ve yüzünde bir hayal kırıklığı belirdi. Ama bir sonraki göz kırpışımında ifadesi prensinkine döndü. Kapalı, kararlı ve okunması imkânsız.

Jax gitmişti ve Prens Adarian dönmüştü.

İçimi bir acı dalgası kapladı ama artık çok geçti. Aramızdaki an bozulmuştu ve geri dönüşü yoktu. Ama muhtemelen en iyisi buydu. Başkalarına güvenmemek güvende kalmam anlamına geliyordu.

Prens doğruldu ve ses tonu resmileşerek, "Eğer isterseniz, yine de tasmanızı çıkarmayı denemek isterim," dedi.

"Peki ya yanılıyorsanız ve ben dengesizleşirsem?"

"Gerekirse Alleron'a o tasmanın boğucu gücünü geri getirmesi için her zaman emir verebilirim, ancak bunun gerekli olmayacağından eminim."

Derin bir nefes aldım ve ondan uzaklaşıp küçük kediciğe baktım. Minik kedi taş şömineye kıvrılmış uyuyordu. Çok küçük, çok kırılgan görünüyordu. *Muhafız Alleron beni Orman'da annemden aldığında ben de böyle mi görünüyordum?*

Koruyucumu düşündüm, sözünü tutması için tamamen güvendiğim birini, tutmamam gerekirken. Sonra Jax'i düşündüm, bazı açılardan korkutucu ama aynı zamanda özünde iyi olan bir erkek. Benim için doğru olanı yapmak için çok çabalıyordu.

Belki de ona tamamen güvenemesem bile en azından buna güvenebilirdim. Derin bir nefes aldım.

Yutkunurken boğazım bir kez daha yakama yapıştı ama kendimi başımı sallarken buldum. "Pekâlâ. Tamam. Tasmam konusunda sana güveneceğim. Hadi onun gücünü kaldırmaya çalışalım."

JAX yavru kediyi ahıra geri götürdükten sonra yanında koruyucumla birlikte odama geri geldi ama bu sefer Jax yine kılık değiştirmişti. Yüzünü kaplayan bir maske kimliğini koruyucumdan saklıyordu. Tanıdık siyah bandanası burnunu gizleyerek yüz hatlarını örtüyordu,

ağzı ve çene çizgisi. Bir kez daha sadece göz kamaştırıcı serulean gözleri görülebiliyordu.

Onun kimliğini kimin bilip kimin bilmediğini her zaman takip etmenin ne kadar zor olduğunu düşünmeden edemiyordum. Maskenin altındaki gerçek erkeği keşfettiğimden beri Jax'ın artık benden saklanmasına gerek kalmamıştı ama eğer koruyucum onun kim olduğunu öğrenir ve serbest kalırsa, bu bir felaket anlamına gelebilirdi.

Jax onu ileri doğru itti ve Muhafız Alleron'un dudağı Kara Akıncı'ya doğru kıvrıldı. Karmakarışık saçlar muhafızımın başını kaplamıştı ve görünüşe bakılırsa Jax onu muhtemelen uykusundan uyandırmıştı.

Oturma alanındaki peri ışıkları tamamen yanıyordu ve bu ışıltılı ışınlar, beni değerlendiren koruyucumun gözlerinde parlayan nefreti yansıtıyordu. İçimden bir ses neden burada olduğunu bildiğini söylüyordu - değerli lorafini sonunda ondan alınacaktı.

Düşüncelerim karmakarışık oldu ve kollarımı koruyucu bir şekilde kavuşturdum. Bu, bir zamanlar babam olarak gördüğüm erkekti. Güvenilir koruyucum. Otuz yaza ulaşana kadar her dediğini yaparsam beni özgür bırakacağına söz veren kişi. O zaman beni sevgili kızı olarak göreceğini düşündüğüm erkek.

Yine de annemi öldüren, bir zamanlar sahip olduğum kanlı ailemi yok eden erkek oydu. Ve bana *her* konuda yalan söylemişti.

"İşte adaptör." Jax adaptörü ona fırlattı ve Guardian Alleron'dan Ironcrest büyüünün bir nabızı yükseldi.

Koruyucumun nefesi kesildi, sonra bir elini boğazına götürdü. Adaptörü yakaladı ve içinde büyülü bir mücevher bulunan metalik asayı kaldırdı. "Başka bir çağrı yapmasını mı istiyorsun?" Eski gardiyanımın sesi sanki bütün gün Jax'ın büyüyle çılgılık atmaya çalışmaktan boğazı kurumuş gibi hırıltılıydı.

Jax'ın gözleri kısıldı. "Hayır. Elinden geldiğince o tasmayı üzerinden çıkarmanı istiyorum."

Gardiyanım ağzı açık kaldı. "Ama bu son derece tehlikeli. Elowen'den büyüünün çoğunu almak onu dengesiz hale getirebilir. Sizi uyarmamam büyük bir ihmalkârlık olurdu."

Ellerimi büktüm, parmaklarım her bir basamağı acıyla kavradı.

Jax alay etti. "Peki lorafinler hakkındaki bu engin bilgiyi nereden edindin?"

"Bilgimi *onu* tüm hayatı boyunca tanıyarak edindim." Jax'ın gözleri kısıldı ama koruyucum devam etti. "O kontrol edilemezdi

çocukken. Büyüdüğünde, gücü de onunla birlikte büyüdü ve etrafındakiler için bir tehlike haline geldi. Beş yaşındayken ne yaptığını bilseydiniz-"

Jax, "*Çocukken* tasmalanmayı hak ettiğini mi söylüyorsunuz? Tüm fae çocukları büyüleri ortaya çıktığında kendilerini kontrol etmeyi öğrenmek zorundadır. Başka hiçbir çocuk bu yüzden köleleştirilmedi."

Savunmasız durumuna rağmen Muhafız Alleron göğsünü kabarttı, kendini beğenmişliği odayı doldurdu. "Ama o diğerleri gibi değil. Bu yüzden lorafinlerin köleleştirilmesine izin veriliyor. Bunu şimdi ve burada talep ederek hepimizi mahvedeceksin. Bu evi yok edecek."

Ev. Gardiyan Alleron Jax'in evinde olduğunu sanıyordu. Stonewild'ın sarayında olduğunu bilmiyordu. Jax'in gerçekte kim olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Ama yaptım ve bu yüzden asla özgür olamayacaktım.

"Bunu yapma Kara Akıncı," diye tısladı koruyucum. "Hepimizi öldüreceksin."

Uzak bir anının parıltısı düşüncelerimde dalgalandı. Minik ellerim. Gölge yaratıklar. Çılgınlıklar. Sonsuz ölüm.

"Ah yıldızlar, o haklı." Kalbim hızla çarparken, parmaklarımı beyazlaşana kadar daha da sıkıca düğümledim. "Bunu yapamayız. Tasmamı olduğu gibi bırakın. Çıkarılması için hazır değilim. Tamamen hazır olmam gerek ve değilim."

Jax aramızdaki mesafeyi kapattı ve ellerini üst kollarıma koydu. "Onu dinleme Elowen," dedi nazikçe. "Artık onun yalanlarını dinleme."

Gardiyan Alleron alay etti. "Bu doğru. O-"

Jax'in büyüü havada mızrak gibi ilerledi, tam eski muhafızıma doğru. Gardiyan Alleron ağzını açıp kapattı. Hiç ses çıkmadı. Demirkuyruk büyüü bir kez daha etrafını sararak sesini çaldı. Dudaklarını kıvıran Gardiyan Alleron, Jax'e öfkeyle baktı.

"Elowen?" Jax sessizce bana söyledi.

Jax'in elleri şimdi yatıştırıcı bir şekilde omuzlarımda aşağı yukarı geziniyor olsa da kollarımı ortama doladım. "Yapmamalıyız-"

"Elowen. *Lütfen*. Güven bana."

Yalvarışı o kadar sessiz, o kadar nazikti ki hızlı nefes alış verişlerim yavaşlamaya başladı. Onunla eski koruyucum arasında bir bakış attım ama dikkatim Koruyucu Alleron'a kayar kaymaz Jax önüme geçti ve dikkatimi beni yetiştiren erkekten uzaklaştırdı.

Girdap gibi dönen enerji veliaht prensin etrafında dans etti ve ellerini kollarımdan aşağı kaydırarak benimkilerle birleştirdi.

Pürüzlü avuçlarının tenimin üzerinde kayma hissi bana pek çok şeyi hatırlattı. Beni kaçırdığı geceyi. Lordling Neeble'ın saldırısından önce yanımda uyuduğu, kolunu ortama doladığı geceyi. Büyülü banyoda avuçlarını üzerimde kaydırduğu gün. Maskeli yüzü ve ürkütücü serulean gözleri, şimdi karşımda Karanlık Akıncı olarak durduğu için bu anıları daha da keskinleştirdi.

"Seni incitecek bir şey asla yapmam," diye fısıldadı. "Asla."

Derin, sakın bir nefes aldım ve gözleriyle buluştum. İrislerinde bir fırtına kopuyor, bu erkeğin güçlü, canlı gücü aurasında dönüp duruyordu.

Kaşlarımı çatarak, benden güvenimi istediği her seferini hatırladım. Gerçek şu ki, ona güvenmemi istediği her seferinde verdiği sözü tutmuştu.

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifledi ve kalbimin acı veren atışları azaldı.

Ona tamamen güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Bir Mistvale perisinin bana Karanlık Akıncı'nın kim olduğunu açıklamamı emredebileceği endişesine rağmen, diğer pek çokları gibi beni terk edip etmeyeceğini bilmiyordum ama bu görevde ona tamamen inanabileceğimi düşündüm.

"Elowen?" dedi nazikçe.

Sonunda başımı salladım ve hayatımın en büyük hatasını yapmadığımı umdum. "Tamam, Jax. Sana güveneceğim."

BÖLÜM 5

Prensin aurasında bir anlık hafifleme oldu. "Neden bunun için oturmuyorsunuz?"

Beni pelüş sandalyelerden birine götürdü ve sonra eski gardiyanıma doğru döndü. "Adaptörü kullanarak tasmayı elinizden geldiğince kalıcı olarak gevşeteceksiniz."

Gardiyan Alleron ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Jax homurdandı ve büyüsünden bir nabız koruyucumun etrafında kabardı.

Jax'in büyüsü ikinci kez yükseldiğinde koruyucum nefesini içine çekti. "Tasma onun güçlerinin tamamına erişmesine asla izin vermeyecek şekilde tasarlandı," dedi aceleyle. "Onu süresiz olarak bastırmadan bırakacak şekilde de tasarlanmadı. Ancak bu kadarını yapabilirim."

Jax'in dişlerinin gıcırdama sesi maskesinin altından geldi. "*Şimdi emredersen tasma ne kadar süre gevşek kalacak?*" Jax'in Mistvale büyüsü sözlerini kapladı ve sorusunun muhatabını dürüst bir cevap vermeye zorladı.

Vasim aceleyle, "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama tahminim birkaç hafta. En fazla birkaç ay. Etkilerinden uzak kalmasını sağlamak için bir noktada adaptörümü tekrar kullanmam gerekecek." Jax'e sert bir bakış attı ama ben de sözlerinin anlamını kavradım.

Eğer özgür kalmak istiyorsam, Jax koruyucumu hayatta tutmak zorundaydı. Ondan *asla kurtulamayacaktım*. Bunda bile.

Jax'in nefesini keskin bir şekilde içine çekmesinden, o anda benim de koruyucumdan asla kurtulamayacağımı anladığını biliyordum. En azından hayatımın geri kalanında tam gelişmiş bir çalışma tasmasıyla acı çekmek istemiyorsam, tamamen değil.

Omuzlarım çöktü ve sanki ruhum solmuş gibi hissettim.

Hâlâ koruyucuma bakmakta olan Jax, kısık bir hırıltıyla, "Tanrım, sen bir canavarsın," dedi. Maskesinin altında kaynadığına yemin edebilirdim. *"Elinden gelenin en iyisini yap. Adaptöre söyle onu elinden geldiğince serbest bıraksın."*

Eski koruyucumun çenesi işe yaradı ama Jax'in büyüü onu ele geçirdi ve karşı koymakta çaresiz kaldı. Birden gardiyanımın bir kez bile doğrudan benimle konuşmadığını, sadece Jax'le konuştuğunu fark ettim ve Jax'in günler önce Ustilly Dağları'nda Stonewild'a giderken ona verdiği emri hatırladım. *Onunla bir daha asla konuşmayacaksın.*

Jax'in büyüünün gücü beni yeniden etkilediğinde dudaklarım aralandı. O emirden bu yana *günler* geçmişti ve gücü hâlâ devam ediyordu.

Gardiyan Alleron bana baktı, yüz ifadesi sert, yoğun ve kızgındı. Ama Jax'in büyüü gecikmesine izin vermedi. Başparmağını adaptörün üzerinde bir dizi dokunuşla hızlıca gezdirdi ve ardından birkaç kelime fısıldadı.

Nefesimi tuttum. Bekledim. İzledim. Patlamak üzere olduğumu hissedersen sihrime saldırmaya ve onu boyun eğdirmek için güreşmeye hazırdım.

Adaptörün mücevherinde bir büyü parıldadı. Boğazımdaki taştan cevap niteliğinde bir nabız geldi. Her zamankinden daha fazla ısındı, sonra titreşti ve tüm bedenimi hafif bir his kapladı.

Her zaman beni bastırmış ve kafese kapatmış gibi hissettiren yakamın büyüünün perdesi kalkmaya başladı. Sanki içimden ağır bir pelerin çıkarılıyormuş gibi hissettim. Omuzlarıma yüklenen katı tuğlaların ağırlığı, gölgeli lorafın büyüüm onun altında yükselene, uçana ve neredeyse tamamen kontrolsüz bir şekilde var olana kadar yukarı doğru havalanmaya başladı.

Başka bir nefeste pelerin kayboldu, neredeyse yok oldu ve Gardiyan Alleron'un yakamın kısıtlamalarını *hiç* bu kadar gevşetmediğini fark ettim. Yakınından bile geçmemişti.

Özgürleştirici his içimden akıp gittiğinde gözlerim açıldı. Tasmanın gücünü hâlâ hissediyordum ama daha uzaktaydı, sanki beni izliyordu ama tepemde gezinmiyordu. Bir annenin çocuğuna yaptığı gibi, izliyor ve orada kalıyor, gerektiğinde saldırmaya hazır, ama çocuğa sahte bir özgürlük ve bağımsızlık hissi veriyordu.

Tasma tamamen çıkarılmamış olmasına rağmen kendimi hafif hissediyordum. Havadar. Sanki üzerimdeki baskı kayaları yok olmuş gibiydi.

Elimi havada salladım. Büyü derimde ve parmak uçlarımda çatırdadı. Uzuvarlarımdan güç akıyordu, *muhteşem* bir güç. Neler yapabileceğimi görmek için onu test etmek istedim ama ...

Önümde çılgılık atan bir fae görüntüsü zihnimde belirdi ve tüm o yazlar önce yaşanan o korkunç günün canlı ayrıntıları yeniden canlandı.

Ellerimi hızla yanıma geri getirdim.

Nefeslerim hızlandı, bekledim. Sihrimin yükselip beni ele geçirmesini, içimden patlamasını ve hepimizi mahvetmesini bekledim.

Veliaht Prens beni inceledi, bakışları yoğun ve odaklanmıştı. Maskesinin altından sanki daha hızlı nefes alıyormuş gibi düzenli nefesler geliyordu. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Bu yeni hissi tanımlayacak bir kelime aradım. İçimde güç uğulduyordu ama hiçbir şey umudumun korkuyla çarpıştığı bu açıklanamaz hissi özetleyemezdi, bu yüzden tek yanıtlım "Farklı" oldu.

"Peki ya senin sihrin?"

"Henüz bilmiyorum. Denemekte tereddüt ediyorum, her ihtimale karşı ..." Başını salladı. "Sadece kendini rahat hissettiğin şeyi yap."

Yavaşça elimi kaldırdım. Dikkatliydim, sarsıntılı ya da kontrolsüz bir şey yapmıyordum ama kendimi dengesiz de hissetmiyordum. En azından henüz.

Ama içimdeki büyüyle yükselen ağırlıksızlık daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. başımı salladım. Böyle bir duyguyu hiç . Ve bunu hissetmek, anlamak... tüm hayatım boyunca ne kadar kafeste olduğumun bilgisi kök saldıığında nefesim kesildi. *Gardiyanım bunu sezonlar önce, herhangi bir zamanda yapabilirdi ama asla yapmadı.*

Bu bilgi kalbime işledi ve ne kadar küçük olursa olsun, vasimin beni bir şekilde önemseydiğine dair beslediğim son umut kırıntılarını da parçaladı.

Ama beni umursamadı. Hem de hiç. Beni tamamen kafese kapatmıştı. Tek amacım ona hizmet etmektir, başka bir şey değil.

Bıçak gibi bir acı saplandı içime. Eğer şu anda hissettiklerim bir gösterge ise, tam sezonlar boyunca beni çağrılar sırasında bile kapalı tutmuştu. Semelleri hiçbir zaman tam olarak kontrol edememiş olmama şaşmamalı. *Her zaman bastırılmışım.*

Ama şimdi semelleri tamamen kontrol edebilir miydim? Bu düşünce beni bir ok gibi çarptı. *Sihrim bu kadar özgürken, onlara tamamen hükmedebilir miydim?* Benim

Nabız gürledi. Eğer yapabilseydim, bu beni onların kraliçesi yapardı.

Kalbim yeniden çarpmaya başladı ve parmaklarımı boğazımdaki soğuk metalin üzerinde gezdirdim. Hafif bir titreşim parmak uçlarımda karıncalandı, o kadar hafifti ki zar zor hissettim.

Boğazımdaki endişeyi yutarak derin bir nefes aldım, sonra bedenime daldım. Lorafin yeteneklerimi geçici olarak harekete geçirdim. Döndüler ve yükseldiler, uzuvlarım boyunca dalgalandılar ve kısıtlayıcı tasma onları aşağı itmeden hemen yardıma geldiler. Onları daha fazla çektim, çocukluğumdan beri yapmadığım bir şeydi, ama yakamdan sadece küçük bir acı geldi. Hepsi bu kadardı, başka hiçbir ceza vermedi. Büyü içime aktı, sadece kullanılmayı bekliyordu. Sinirlerim boyunca muazzam bir enerji çatırdıyordu, ancak bir parçam bunun hala yeteneklerimin tam kapsamı olmadığını farkındaydı. Ne olursa olsun, kendimi *güçlü* hissediyordum. Nefes nefese, çabucak bastırdım.

"Yukarıdaki Yıldızlar."

"Elowen," diye homurdandı Jax. "Gözlerin."

Yanaklarımı avuçladım ve başımı eğdim.

"Zümrüt gibi parlıyorlar."

Sandalyeden kalktım ve büyüünün zonklaması hareketlerimi hızlı ve güçlü kıldı. Kendimi yetenekli ve istikrarlı hissettim. Güç uzuvlarım boyunca uğuldadı ve içimde dönen karanlık büyüyerek beni bir colantha kadar çevik hissettirdi.

Odanın karşısında, kapının yanında büyük bir ayna asılıydı.

Yansımamı gördüğümde gözlerim büyüdü. Her zamanki yeşil irislerim bana doğru parlıyordu ama daha önce hiç görmediğim bir şekilde ışıltıyorlardı ve büyüünün tenimde çatırdadığını görebiliyordum. Bedenimden hafif bir ısıltı yükseliyordu, sanki içimdeki sihir o kadar güçlüydü ki sürekli olarak serbest bırakılması gerekiyordu.

"Aurası çok-" Gardiyanım başını salladı, sonra Jax'e suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Bu iyi bir fikir değildi."

"Öyleydi." Jax'in dikkati benim üzerimdeydi. "Bir lorafinin gücü tanrılara benzer. Canlı, kudretli ve görülmeye değer. Bu beklenen bir şey."

Kısa bir an için bakışlarımı aynada onunkilere kilitledim, içimi bir şaşkınlık kapladı.

"Danıştığım bilgin bana böyle söyledi," diye yanıtladı prens, gülümsemesi o kadar göz kamaştırıcıydı ki bir an nefes alamadım. "Şimdi nasıl hissediyorsunuz?"

Kollarımı kaldırdım ve uzuvlarımı inceledim. Büyümün sürekli üzerimden kaymasının verdiği tuhaf his dışında, kendimi kendim gibi hissediyordum, sadece ... daha özgür. "İyi hissediyorum, kendim gibi, sanırım."

Ama gerçekten de kendimi daha az kafeste hissederken, aynı zamanda bir şeylerin eksik olduğunu da hissediyordum. Sanki sihrimin yapbozunun son parçası henüz yerine oturmamıştı. Bu farkındalık umudumu kırdı. Belki de semele'lere tam olarak hükmedemeyecektim.

"Ve sen kendini dengesiz hissetmiyor musun?" Jax itti.

Sihrimi tekrar test ettim ve ne olacağını görmek ve ilk seferin bir şans olup olmadığını anlamak için dikkatimi içime verdim.

Büyüm tekrar kolayca yükseldi, bana çok kolay geldi ve tasmanın tek etkisi boynumda çok hafif bir sızı oldu. Daha fazlası değil. Kalbim biraz daha sert atarken, karanlığımın yükselmesini bekledim. Beni ele geçirmesini ve dengesiz hale getirmesini bekledim.

Patlamaya başlarsa söndürmeye hazır bir şekilde korku içinde orada dururken saniyeler geçip gitti.

Ama büyüüm sadece uzuvlarım boyunca mırıldanıyor, eski, tanıdık bir dost gibi damarlarımda dolaşıyordu. Yine de bastırdım, hâlâ her an bir volkan gibi fıskıracağımdan endişe ediyordum ama büyüüm emrettiği gibi yaptı ve söylediğimde gevşedi, gözlerimdeki garip parıltıyı ve cildimdeki çatırdayan gücü durdurdu.

İçimi bir rahatlama kapladı. "Dengesiz olduğumu sanmıyorum." İçimde yeni bir ihanet ateşi yandı ve gardiyanıma suçlayıcı bir bakış fırlattım.

Ama Gardiyan Alleron irkilmedi bile.

Jax başını salladı ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Yani benim önerdiğim gibi."

Söyledikleri beni o kadar etkiledi ki kaskatı kesildim. Jax haklıydı. Başından beri haklıydı. Tasma olmadan dengesiz değildim. Beş yaşındayken başıma gelenler muhtemelen Jax'ın ima ettiği şey yüzündendi. Ben bir *çocuk*tum. Eğitimsiz. Olgunlaşmamış. Korkmuştum.

İçimde taze bir acı vardı. Tüm o yazlar boyunca, koruyucumun bu bilgiyi bana karşı kullandığını, başından beri yalan söylediğini düşünmek

Gözyaşlarım gözlerimi nemlendirdi. Öfke gözyaşları, yas gözyaşları, bütün bir sezonu yaptıklarından dolayı kendinden nefret ederek geçiren genç kız için dökülen gözyaşları ama en çok da rahatlama gözyaşlarıydı. Jax ona güvenilebileceğim konusunda ısrar etmişti,

Ve haklıydı. Tıpkı ona inanmam için bana yalvardığı diğer zamanlarda haklı çıktığı gibi. Ve bunun sonuçları beni ruhuma kadar yaktı.

Belki Jax'e güvenebilirim.

Bir an için sadece nefes aldım, başka bir şey yapamadım. Çok fazla duygu beni ele geçirmişti, ama sonunda sesimin çatlamayacağından emin olduğumda, "Teşekkür ederim. Beni bunu yapmaya ikna ettiğin için."

Jax'in gözlerinde ham bir duygu patlaması alevlendi. Başını eğerek selam verdi. "Benim için bir zevkti."

Gardiyan Alleron beni izliyordu ve ben orada dururken, gardiyanımın başkaları için tehlikeli olabileceğim yönündeki uyarısının aslında sadece bir başka yalan olduğunu fark ettim. Bir dizi yalanın ardından uydurduğu bir başka aldatmaca. Gençken kazara o korkunç eylemi yaptığımda bir çocuktum, genç ve eğitimsiz bir *çocuk*. Ama o bunu bana karşı bir silah gibi kullandı ve beni her zaman tehlikeli olacağıma inandırdı.

Tasma olmadan tehlikeli olabilsem de, eğer olmayı seçersem - ki lorafinlerin köle olmasına izin verilmesinin tek nedeni buydu - bunu asla seçmezdim. Jax ve Phillen'in karakterim hakkındaki değerlendirmeleri doğruduydu. Sebepsiz yere bir başkasını asla isteyerek incitemezdim.

Dikkatimi tekrar gardiyanıma yönelttim. Adaptör hâlâ elindeydi, yanında asılı duruyordu ve yakıcı bakışlarım karşısında gösterdiği tek tepki boğazını sıkamak oldu.

"Nasıl yapabildin?" İhanetin acısı beni bir kez daha yaralarken sonunda ona fısıldadım. Bana tüm acıları görmesine izin verdim. "Nasıl yapabildin?" Tekrarladım. "Bunca mevsim boyunca ... *nasıl yapabildin?*"

Verdiği tek yanıt sessizlikti ama gözlerinde ne bir özür ne de bir pişmanlık vardı, sadece sert bir kayıtsızlık ve suçlama vardı.

Nefesim boğazımda düğümlendi ve kendimi sabitlemek için en yakın sandalyeye tutundum. İhanetinin acısı beni ikiye bölüp devirmekle tehdit ediyordu ve o anda neredeyse kalbimi parçalıyordu.

Bu erkek, beni diğerlerinden daha uzun süredir tanıyan bu *peri*, hiçbir zaman bir babanın davranması gerektiği gibi davranmamıştı. Gardiyan Alleron'un sözde şefkati bir gösteriden, bir akıl oyunundan ibaretti. Beni hiç sevmemişti, bana değer vermemişti bile.

Ve bu farkındalık sonunda beni tamamen yaktı. Belki de beni bir şekilde önemseydiğine dair daha önce beslediğim tüm umutlar dağıldı. Büyüm çatırdadı ve yükseldi, ama derin nefesler aldım ve

Gardiyanımın ihaneti, hayatım boyunca kimsenin beni sevmediğini pekiştirmiş olsa da onu dizginledim. Tek bir ruh bile.

Ve kudretli Stonewild sarayının unutulmuş bir odasında dururken, Jax'e göre bir tanrıya rakip olan gücümün ve büyümün çoğuna erişimim olsa bile, hala tamamen ve tamamen yalnız olduğumu fark ettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

"Sanırım yatağa gitmeliyim. Uzun bir gece oldu." Hâlâ sandalyeye tutunuyordum. Hâlâ orada hareketsiz duruyordum. Duygular o kadar yoğun bir şekilde içimden geçiyordu ki zar zor nefes alabiliyordum ve ben yıkılmadan önce onların gitmesine ihtiyacım vardı.

Jax bana doğru bir adım attı, kaşları çatılmıştı ama elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Ben iyiyim," dedim aceleyle. "Sadece Yatağa gitmek istiyorum."

Gözleri parladı ve çenesi maskesinin altından kırıldı. Gözleri muhafızına hançer gibi saplandı, aurasından bir büyü parıltısı yayıldı ama Muhafız Alleron tamamen şaşkın bakmaya devam etti.

"Lütfen," diye ekledim ikisi de hâlâ orada dururken.

Jax dikkatini tekrar bana çevirdi ve bir saniye daha beni izledi, ama ben tereddüt etmeyince başını eğdi. "Pekâlâ. Eğer istediğin buysa. İyi geceler, Elowen."

Gardiyanımı kapıya ve koridora doğru itti, ama eşikte Jax durakladı. Arkamı döndüm ama yine de onun araştıran bakışlarını hissettim. Söze dökülmeyen bakışlarında sorular dönüyordu. Endişe de vardı, ama ben daha fazla bir şey söylemeyince sonunda gitti ve kapı arkasından kapandı, yerine kilitlendi.

Ve sonra sadece ben, sessiz odalar ve ruhumu parçalayan düşüncelerim kaldı.

Sert adımlarla buzlu pencereye doğru yürüdüm, dışarıdan gelen loş ay ışığı zar zor giriyordu. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım. Gözlerimi kapatıp nefes aldım.

İçimden acı akıyordu ama Gardiyan Alleron'un ihanetinin derinliği çok derindi. Bu yüzden kendimi zayıf hissettim. Şüphesiz, biraz akıllı olan herkes böylesine aşağılık bir erkeğin yalanlarının kendisini kontrol etmesine izin vermemesi gerektiğini bilirdi.

Ama bu acıyı unutmak için ne kadar can atarsam atayım, çocukken bana öğrettiklerini hayal etmekten kendimi alamıyordum. Azarlamalarını ama övgülerini de. Bana öğretmek için sayısız saatler harcamış ya da öğretilmediği zamanlarda özel öğretmenler bulmuştu. Ben küçükken ve o yanımdayken, bana bir babanın bakması gerektiği gibi baktığını hissettim.

Ama şimdi bunun gerçekte ne olduğunu gördüm - onun yatırımı için harcanan zaman ve enerjiden başka bir şey değildi.

Jax başından beri onun hakkında haklıydı. Muhafız Alleron'u çok zengin bir peri yapmışım, öyle ki Kral Paevin onu Faewood'daki on asil haneden biri yapıp bir diğerini ortadan kaldırmayı düşünüyordu. Esasen, Gardiyan Alleron'un zamanı, övgüleri ve sahte sevgisi hep kendini geliştirmek içindi. Beni gerçekten sevdiği için değil.

Ve yıldızlar ve galaksi, bu *acıttı* mı?

Kapım çalındı ve .

Kapı açılmayınca belli etmeden "Kim o?" diye .

"Benim." Jax'in derin sesi masif ahşapta çınladı. "İçeri girebilir miyim? Lütfen?"

Ellerimi birbirine doladım ve gözyaşı dökülmediğinden emin olmak için hızla gözlerimi ovuşturdum. Kendimi tekrar toparladığımdan emin olduktan sonra, "Evet" diye seslendim.

Jax kapıyı açtı, gövdesi o kadar geniş ve uzundu ki boşluğu dolduruyordu. Maskesi ve kılık değiştirmesi gitmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar eşikten geçti ve kapıyı kapattı. "Seni tekrar kontrol etmek istedim ama özür dilerim, rahatsız mı ediyorum?"

Gözlerimi hızla kırptım. "Hayır, yok."

Bana doğru belirsiz bir adım attı ve aurası o kadar güçlüydü ki alanı dolduruyor gibiydi. Benim sihrim de onunkine karşılık verdi, sanki yerçekimi onu çağırıyormuş gibi ona doğru eğildi ve sallandı. Tasmam onu bastırmadan, neredeyse ona doğru uçuyordu.

Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

İrkilerek kendimi pencereye yapıştırdım.

Jax'in gözleri parlıyordu ve mürekkep rengi saçları alnına ustaca dökülüyordu. Özüne kadar yırtıcı bir hayvan gibi sinsice yaklaştı ama "Hâlâ iyi hissediyor musun?" diye sorarken sözleri nazikti.

"Evet, iyiyim prensim. Siz haklıydınız. Sarayı yok etmeyeceğim ve tasma beni bastırmadan dengesiz değilim. Endişelenmenize gerek yok."

Orada durmuş beni izliyordu ve bir kez daha içimi gördüğünü hissettim.

Gözlerimi hızla kaçırdım ve rahat ve mutlu görünmek için elimden geleni yaptım. "Muhafız Alleron odasına dönerken sana sorun çıkardı mı?"

"Hayır." Kaşları daha da çatıldı. "Üzgünsün. Neden?"

Nefesim kesildi ve ona geniş bir sırıtış attım. "Sen neden bahsediyorsun? Ben iyiyim."

Nefes aldı. "Öyle olmadığını *görebiliyorum* ama kokusunu da alabiliyorum. Kokun acı dolu."

Kalbim yerinden fırladı ve onun duyguların kokusunu alabildiğine dair içimde kalan tüm şüphe kayboldu. "Bu Ironcrest büyüden aldığın bir özellik mi?"

"Evet, ama benim şekil değiştiren büyüm de var. Geyiklerin yüksek bir koku alma duyusu vardır." "Hmm, yani iki kat duyusal büyüye sahipsin. Şanslısın."

Ama küstah cevabım onu caydırmaya yetmedi. "Büyün hakkında üzgün müsün? Kontrol etmesi zor mu geliyor? Bu yüzden mi mutsuzsun?"

Alt dudağımı kemirdim ve hissettiğim acıyı bastırmak için çok uğraşım. "Hayır."

"O zaman neden, Elowen? Neden üzgünsün?" Bana bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Birkaç saniye içinde sadece bir metre uzağımdaydı. Kokusu etrafımı sarmış, duyularımı doldurmuştu. Bir parçam ona doğru eğilmek, kollarımı kaslı beline dolamak ve onun gücüne sığınmak istiyordu. Birine güvenmek istiyordum. Hayır, birine değil, *ona*. Kalbimdeki ağır yükün bir kısmını onun taşımasını istiyordum.

Bu kadar kısa bir süredir tanıdığım bir erkeğe karşı çok tuhaf bir tepkiydi, bu yüzden kendimi dik tuttum ve omurgamı sertleştirdim. Kendime Jax'in Guardian Alleron'un ihanetlerinden dolayı hatalı olmadığını ve bu nedenle bu yükü omuzlamasına gerek olmadığını hatırlattım. Bu yükü sadece ve sadece ben taşıyabilirdim.

Prensin yüzünde bir dizi duygu titreşti. Başını eğdi ve belli belirsiz bana doğru uzandı. "Sana yardım etmeme izin ver, Elowen. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Sessiz ricası içimde bir zayıflık dalgası daha yarattı. "Senin de zihin okuma yeteneğin var mı?" Sessizce takıldım.

Küçük bir gülümseme dudaklarını büktü. "Hayır, en azından henüz değil." Nefes alışlarını hızlandı. "Fae'lerin nasıl hissettiğini anlamakta kesinlikle ustasın."

"Hep ."

"Nedenmiş o?"

Omuz silkti. "Hayatımın çoğunu başkalarını gözlemleyerek geçirdim. Benim işimde, hayatta kalmak için buna ihtiyaç var."

Prenslik görevlerini değil, akınlarnı kastettiğini biliyordum ve Karanlık Akıncı olarak toplum içindeyken her zaman etrafı net bir şekilde görebileceği bir köşede oturduğunu tekrar hatırladım. Sürekli odayı tarıyor, diğerlerini izliyor, durumu okuyordu.

Başımı eğdim. "Neredeyse yakalandığınız çok olay oldu mu? Bana yakalandığınızı söylediğiniz zaman dışında?"

"Neden konuyu değiştirmeye çalışıyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?"

Çünkü ben öyleyim.

Parmağı yanağımda gezindi, dokunuşu o kadar kısa sürdü ki sanki hayal etmişim gibi hissettim. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Sessiz talebi, bir Mistvale emri içermese de, kararlılığımı kırdı. Bir duygu baloncuğu boğazımı tıkadı ve gözlerim dolmaya başladı. "Ben Gardiyan Alleron."

Burun delikleri hemen alevlendi. "O ne yaptı?"

Sessizce alay ettim. "Yeni bir şey yok. Ben sadece-" Yere baktım ve parmaklarımı birbirine kenetleyerek her bir rakamla oynadım. "Bu gece beni hiç önemsemediğini tamamen fark ettim. Asla. Hayatım boyunca beni kullandı. Baba sevgisi sandığım şey tamamen bir gösteriymiş. Beni hiç sevmeydi. Bana ne olduğunu hiç umursamadı. Ben sadece onun kullanacağı bir piyondum." Gözlerimden daha fazla yaş aktı ve ben cesurca onları geri kırıpmaya çalıştım. "Yani, bunu biliyordum," diye aceleyle ekledim, "Ustilly Dağları'ndaki o kamp alanında ona gerçeği söylediğinde, ama şu ana kadar tam olarak anladığımı sanmıyorum. Yanıldığımı ya da bir parçasının umursadığını ummaya devam ettim ama şimdi ..."

Jax nefesini bıraktı. "Şimdi onun gerçekte kim olduğunu görüyorsun ve bu canını acıtıyor."

"Evet." Kendimi küçümseyerek güldüm. "Bu beni aptal mı yapar?"

Sesi daha da yumuşadı. "Hayır, Elowen, bu seni aptal yapmaz. Bu seni Fae yapar. Senin durumunda olan herkes böyle hissederdi." Aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı ve çam ve baharat bulutları

Etrafımı sardı, beni sıcak bir kucağa sarar gibi sardı. "Seni affedilmeyecek şekilde incitti. Gözyaşlarını hak etmiyor ama hissettiklerinde haklısın. Yaptığı şey yüzünden çektiğin acı haklı."

Nazik sözleri içimde bir şeyleri kırıp geçirdi. Zedelenmiş kalbimi zar zor tutan baraj patladı. Gözlerim yaşlarla doldu. Kendimi tutmaya çalışmama rağmen yanaklarımdan aşağıya ciddi bir şekilde döküldüler.

"Kimse beni sevecek mi?" Fısıldadım. "Bende bir sorun mu var, Jax?"

"Elowen," diye inledi Jax. Göz açıp kapayınca kadar onun kollarındaydım. "Senin *hiçbir şeyin* yok," dedi o kadar sert bir sesle ki hırıltısı iliklerime kadar titredi.

Beni sıkıca tuttu, kolları çelik gibiydi. Sanki alemin bana zarar vermesini, beni görmesini, bana işkence etmesini engellemeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Ve onun bu basit nezaketi, içten ilgisi beni tamamen yıktı.

Hiçkırarak ağladım, gözyaşlarımdan ıslaklığı göğsünü kaplarken kollarım beline dolandı. O kadar çok ağladım ki zorlukla nefes alabildim. Kullanılmış ve kafese kapatılmış bir çocuk için ağladım. Ailesi olarak sahip olduğu tek erkeği memnun etmek için çok çabalayan genç peri için ağladım. Hayatı boyunca gerçekte kim olduğunu bastıran bir cihaz takmaya zorlanan lorafın için ağladım. Ve bir zamanlar sahip olduğum ama hiç tanımadığım kanımdan bir aile için ağladım.

Her şeyi ağlayarak anlattım ve tam bittiğini düşündüğüm anda biraz daha ağladım.

Ve tüm bunlar olurken, kıtamızdaki en güçlü ve kudretli fae'lerin korktuğu erkek olan Kara Akıncı beni tuttu. Bir kez bile bırakmadı. Ve bir kez bile ben yıkıldığımda ve dipsiz acımın boyutunu ortaya çıkardığımda kucağı sarsılmadı.

Ama dakikalar geçtikçe ve beni sıkıca kucakladıkça gözyaşlarım yavaş yavaş kurumaya başladı. Yine de bana sarıldı. Sıcak, sert kolları belimi kavramaya devam etti. Elleri yatıştırıcı hareketlerle sırtımda aşağı yukarı hareket etti. Ağrıyan kelimeler kulağıma fısıldandı.

"O seni hak etmiyor, Elowen. Hiçbir zaman da etmedi. Bir gün bunu göreceksin ve buna gerçekten inanacaksın. Ve bir gün gerçekten ne kadar muhteşem olduğunu göreceksin."

Sözleri sessiz ve içtendi; sanki beni boğulmaktan kurtaran tek şeymiş gibi onlara sarıldım.

Beni tutmasına izin verdim ve ben de onu aynı sertlikte tuttum. Dakikalar , Jaxın beni bırakmayacağını biliyordum, ben isteyene kadar değil,

Ve bu yürek parçalayıcı samimi jestle ilgili bir Şey beni ona karşı tamamen eritti.

"ok Şey hak ediyorsun Elowen," diye fısıldadı. "Krallığı hak ediyorsun ve tanrılar adına, keşke bunu sana verebilseydim."

Sessizce durduk ve sonunda yumuşak sözleri sessizleşti ve sadece beni kucakladı.

Kalbi kulağıma çarpıyordu. Kokusu beni sardı. Ve içimde bir Şeyler atırdadı. Umudun ilk filizleri sistemime yayıldı. İçimde, belki de bu erkeğın benim için daha çok Şey hissettiğine ve beni koruyucumdan daha çok onemsediğine dair bir inanç alevlendi.

Ay ışığı pencerelerden daha da parlaklaŐırken sessizlik etrafımızı sardı ve uzun zamandır ilk kez artık yalnız hissetmiyordum. Jax'ın kollarında değil. Onun rahatlatıcı kuşağında değil.

Gerçek Şu ki, Jax Şu anda sahip olduğum tek periydi. Gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra beni zgr bırakamayacağını söyledi, bu da önümüzdeki günlerde her zaman yanımda olacağı anlamına geliyordu, en azından bir dereceye kadar.

Ve ilk kez, yeni kafesimin düşüncesi bana umutsuzluk değil, rahatlık getirdi.

Burnumu çektim ve gözyaşlarım tamamen kurumuş olsa da Jax' elleri hâla sırtımda aşağı yukarı geziniyordu ve göğsünde alçak, yatıştırıcı bir ses mırıldanıyordu.

Ama geri ekilmedim. Henüz ekmedim. Bir başkasının beni bu Şekilde tuttuğunu hissetmek... bunun gitmesine izin vermek çok zordu, bu yüzden bir an için gözlerimi kapattım ve kendime bunun tadını çıkarma izni verdim.

Sonunda kendimi kurtardığımda saat sabahın n gösteriyordu, ama beni kim bilir ne kadar süre tutmasına rağmen, Jax'ın kolları ben uzaklaŐtıėımda sıkılaştı ve sonra, sanki kendini yakalamıŐ gibi, tutuŐunu bıraktı.

"Teşekkür ederim," dedim, bu basit kelimeler az önce benim için yaptıklarının hakkını vermiyordu. Jax'ın ıslak giysilerini sildim ve güldüm. "Yemin ederim normalde böyle ağlamam."

Bir tutam saçımı kulağımanın arkasına attı. "Benim için sorun değil."

Boğazımı tıkayan duygu yumağını yuttum ve ona baktım. Gece gökyüzü pencereyi deliyor ve yüz hatlarının düzlemlerini ve açılarını vurguluyordu.

Çırpınan duygular kalbimi tekrar ele geçirdi ve Kara Akıncı'ya bakarken, sadece onu kavramayı seçersem, hayatımda hala mutluluk ve anlam bulabileceğimi fark ettim.

"Jax? Bir isteğim var."

Başını eğdi. "Ne oldu?"

"Yarın beni de Faewood'a götür."

Kaşları havaya kalktı. "Sen de gelmek ister misin?"

"Evet. Aradığınız erkeği bulmanıza yardım edebilirim. Gerekirse, tam yerini bulmak için tekrar Peçeli Arada'ya gidebilirim ve-"

"Hayır." Jax kelimeyi çok hızlı, çok şiddetli bir şekilde söyledi. "Bunu sana bir daha *asla* yapmayacağım."

"Ama . . . Sana yardım etmek istiyorum."

Çenesi çalıştı ve etrafındaki aura büyüdü. "Elowen, büyümün seni soktuğu bu durumda seni tekrar görmektense ölmeyi tercih ederim."

"Bunu yapmak aradığınız melezi bulmak anlamına gelse bile mi?

Tam olarak nerede olduğunu belirlediğini mi?"

Etrafında bir büyü kıpırtısı dalgalanıyor, geniş omuzlarından denizdeki dalgalar gibi yayılıyordu. Odanın içinde yuvarlandı, ham gücün yuvarlanmasından sonra yuvarlandı. Nefesini içine çekti. "Onu bulmak biliyorsun, aslında umutsuzca, ama sana yaptığım onca şeyden sonra . . ."

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam."

Kaşları çatıldı. "Sana hâlâ yardım edebilirim. Faewood'un o bölgesini senden daha iyi biliyorum. Büyüm olmasa bile onu bulmanıza yardımcı olabilirim."

Bakışları yumuşadı. "Bana gerçekten yardım etmek *istiyor* musun?"

Bir şekilde başımı sallamayı başardım ama bana baktığında, gözleri yoğun bir şekilde yanarken ve içindeki güçlü büyü odayı doldururken, doğru düşünmek zordu.

Ve aptalca, kendimi ağzımdan kaçırırken buldum, "Saramel bana aradığınız erkeğin üvey kardeşiniz olduğunu söyledi. Bu benim olaylara biraz farklı bakmamı sağlıyor."

Yüzüne temkinli bir ifade çöktü. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Merak etmeyin. Beni bir pazarlıkla gizliliğe bağladı. Senin iznin olmadan bana söylediklerini kimseye söyleyemem, tabii Bastian'ı da bilmiyorlarsa."

Kaşları çatıldı. "Bana tam olarak hangi pazarlığı kabul söyleyin."

Tekrar ettim. Kelimesi kelimesine. Ve bitirdiğimde omuzlarımı kaldırdım. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi, çok titizdi. Yine de, siz öğrendikten sonra muhtemelen bir hafta boyunca ekstra mutfak görevine alınacağını söyledi, ama benim bilmemin ona vereceğiniz herhangi bir cezadan daha önemli olduğunu düşündü. Ama lütfen ona kötü davranmayın. Bana söylemesi için ona yalvardım. Eğer öfkeni birinden çıkarmak istiyorsan, bu ben olmalıyım."

Kederli bir iç geçirdi, sonra ellerini kalçalarına koydu ve tavana doğru baktı. "Lanet olsun. Bu kadın bana karşı gelse bile her zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyor."

"Bunun takdire şayan bir özellik olduğu söylenebilir. Lütfen, Jax, onu cezalandırma. O sadece deniyordu."

"Biliyorum. Merak etmeyin. Yaptığı pazarlık gerekeni karşıladı ve ona ekstra görevler verilmesini emretmeyeceğim. Ama ister inan ister inanma, kızgınlığının nedeni bu değil. Kızgınlım çünkü seni bu işin dışında tutmaya çalışıyordum, hayatını altüst ettiğimi düşünürsek bu ne kadar mantıksız görünse de Bastian'ın yerini benim için tespit ettikten sonra seni serbest bırakmak istediğimi söylediğimde ciddiydim. Bu işe daha fazla bulaşmanı hiç istememiştim." Kaşlarını ağır ağır çattı, aurası sönükleşti. "Benimle ilişkili olman seni riske atıyor Elowen, her ne kadar seni istesem de-" Derin bir nefes aldı. "Seni riske atmak istemiyorum. Benden uzakta daha güvendesin. Bu yüzden sana hiçbir şey söylemedim."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Artık bunun için biraz geç. Çok şey biliyorum."

Derin bir iç çekti, o kadar derin bir iç çekti ki benim için duyduğu endişenin altında daha derin bir şeyler olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. "Biliyorum. Güven bana, biliyorum."

"Olan oldu, Jax. Senin Kara Akıncı olduğunu her zaman bileceğim ve artık gizli kardeşini de biliyorum. Madem yapabiliyorum, neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun? Beni burada tutmanın ikimize de bir faydası yok."

Yüzünü okunamayan bir ifade kaplarken gözleri hafifçe parladı. "Gerçekten bize katılmak ve onu bulmama yardım etmek istiyor musun?"

"Biliyorum ve ne olduğumu düşünürsek avantajlıyım."

Burun delikleri alevlendi. "Seni bir daha o pozisyonda görmeyeceğim." Sesindeki mutlak çelik midemi altüst etti ve gözlerindeki fırtına büyüdü, ama bir anlık acı da onları doldurdu. "Elowen, çok özür dilerim. Hayatındaki her şeyi tehlikeye atmak istememiştim."

"Biliyorum ama Muhafız Alleron'la birlikte Emerson Malikânesi'ne dönmek daha iyi olacak gibi değil, öyle bir seçenek olsa bile." Yakamı işaret ettim. "Bu sonsuza kadar üzerimde kalacaksa, özgürlüğüm her zaman bir dereceye kadar kısıtlanacak, bu yüzden yararlı ve iyi bir şey yapabilirim ve eğer tasмам ve şimdi bildiklerim yüzünden kendi hayatımı kurmak için ayrılamazsam ..." Omuz silktilim. "Buradan ileriye doğru en iyi yolu bulmaya çalışıyorum ve sana yardım etmek de bu seçenek gibi görünüyor."

"Elowen ..."

"Hayır." Bir elimi kaldırdım. "Benim için üzölme, Jax. Ben bir lorafinim, tıpkı Bastian'ın melez olması gibi. Bize asla diğer siltenliler gibi davranılmayacak. Belki de umabileceğim en iyi şey bu ve istediğim son şey birinin bana acıması."

Büyü onun üzerinde titreşti. "O tasmayı senin için yaratana bulup öbür dünyaya göndermeyi çok isterdim." Dikkati boğazımdaki mücevhere kaydđı.

İçimden bir ürperti geçti. Kara Akıncı'nın acımasızlığı bir kez daha ifadesine hükmediyordu.

Bunu hafife almaya çalışarak, "İyi şanslar, görünüşe göre Gardiyan Alleron perinin kim olduğunu bile bilmiyor," diye küstahça cevap verdim. Kendimin bilincinde olarak parmaklarımı mücevherin sınırlayıcı parçası boyunca gezdirdim. Mücevherden güç fıskırıyordu ama eskiden olduğu gibi beni çarpmıyordu.

Jax'in kaşları çatıldı. "Kardeşim de senin gibi kafese kapatıldı, büyüyle değil, doğuştan. Olduğı şey sayesinde o da hiçbir zaman normal, özgür bir hayat yaşayamadı."

Ağrıyan bir his beni ele geçirdi, öyle ki büyüm yükselmeye çalıştığında elimi karnıma koydum. "Biliyorum. Saramel bana bunu da anlattı, annesinin onunla birlikte nasıl kaçtığını, babanın onu nasıl idam ettirmek istediğini ve senin onu nasıl şans eseri bulduğunu."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Saramel'in *yapmadığı* bir şey var mı? anlatayım mı?"

Gülümsememek için yanağımı ısırdım. "Hâlâ lakabının nereden geldiğini bilmiyorum."

Sırıttı. "Eminim sorarsanız size memnuniyetle anlatacaktır."

Elimde olmadan güldüm. Gülümsemesi devam etti ve hafifleyen ruh hali karşısında tekrar, "Lütfen beni de yanında götür," dedim.

"Ne istediğinin farkında mısın? Rolünü oynamak zorundasın, sadece eğlenmek için oradaymışız gibi davranmalısın."

"Bunu yapabilirim."

"Ve bizim yöntemlerimizi öğrenmek, bizi gerçek isimlerimizle çağırmak zorunda kalacaksın. Artık bana Jax diye hitap edemezsiniz."

"Elbette, Prens Adarian." Alaycı bir şekilde eğildim.

Dudakları tekrar kıpırdadı ve kısa bir an için yüzüne şefkatli bir ifade yayıldı. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Evet.

". Eğer istediğiniz buysa."

Bir anlık kaygısızlık kalbime çarptı. "Hazırlanmak için yapmam gereken bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. İstedığınızı alın ama bir yığın rulibinizi getirmenize gerek yok. Onları burada güvenle saklayabilirsiniz."

", fazla eşyam olmadığı için toparlanmam uzun sürmez."

Yüzünde geçici bir duygu belirdi. "Hayır, fazla bir şeyin yok ama çok daha fazlasını hak ediyorsun Elowen." Ben cevap vermeden geri adım attı. "Geç oldu. İkimiz de yatmalıyız ama sabah senin için geleceğim. O zamana kadar, iyi geceler."

Gidişini izledim ve kapı arkasından kapandığında, sihirli sürgü yerine kayarken, bu ses beni üzmedi çünkü içimi yeni bir amaç duygusu doldurdu. Gerçekten yerine getirmek istediğim bir amaç.

Bastian'ı bulurdum.

Kardeşinden neden kaçtığı ve onu Faewood'da tutan şeyin ne olduğu gerçeğini ortaya çıkaracaktım.

Çünkü yarın yeni hayatımın geri kalanının ilk günüydü ve bu düşünce ilk kez içimi kederle değil, sevinçle doldurdu.

BÖLÜM 7

Sabah güneşi odamı yumuşak bir ışıkla yıkarken Jaggedston'dan gelen sesler kalın camlardan içeri sızıyordu. Saray yüksekte, şehre tepeden bakacak şekilde inşa edilmişti. Saraydaki vahşi koşumdan bu kadarını öğrenmiştim. Ama şehirden gelen sesler pencerelerden içeri girse de zayıftı. İlk geldiğimde onları ayırt edemeyecek kadar zayıftı.

Yine de çanlar sessiz değildi. Her sabah ve akşama kadar çanlar saat başı çalar, Stonewild fae'lerine yoğun hayatlarına devam ederken zamanı bildirirdi. En son duyduğum çan sesinin on olduğunu düşünürsek, sabahın erken saatlerine kadar ayakta olsak bile Jax'in yakında geleceğini tahmin ediyordum.

Gecenin geç saatlerine rağmen erkenden uyanmıştım, gerçekten uyuyamayacak kadar enerjiktim. Sonuç olarak saatlerdir giyiniktim. Siyah pantolon bacaklarımı örtüyordu ve Fosterton'dan aldığım ve henüz giymediğim son bluzu seçmiştim. Kan kırmızısı uzun kollu giysi, bileklerimin etrafında genişleyen kol manşetleri dışında baştan aşağıya vücuda oturuyordu. Kıvrımlı kesimi belimi belirginleştiriyor, kare yakası ise göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyordu.

Yeni kıyafetlerim arasında en açık olanı buydu ama yine de Gardiyan Alleron'un beni giymeye zorladığı baştan çıkarıcı elbiselerle kıyaslanamazdı. Ama kıpkırmızı renk uygun gelmişti. Bir bakıma cesurca. Ne de olsa, kaçırılan bir kadının kendisini kaçıran kişiye ve onun kayıp melez kardeşini bulma arayışındaki maskeli haydut çetesine katılması normal bir şey değildi.

Kıpırdamadan oturamayacak kadar heyecanlıydım, odamda volta atıyor, bir yandan da saçlarımı örüyordum. Bitirdiğimde sırtımda uzun, pürüzsüz bir örgü vardı. Lillivel bunu görseydi çok şaşırırdı. Saçlarımı ördüğü karmaşık tasarımlara hiç benzemiyordu ama kendi başıma yapabildiğimin en iyisiydi.

Buzlu pencereye bir bakış attım ve kaşlarım çatıldı. "Nerede o?" Nefesimin altında fısıldadım. Stonewild'ın veliaht prensi gerçekten de acele etmiyordu.

Döndüm ve odanın yumuşak halısı üzerinde diğer tarafa doğru yürüdüm.

Aniden kapı çalındı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Nihayet." Çantamı kaptım ve veliaht prensi karşılamak için acele ettim.

Kapı açıldı ve Jax'e selam vermek üzereydim ki daha önce hiç görmediğim bir erkek odaya girdi.

Dondum kaldım, ayaklarım odanın ortasına dikildi.

Erkek uzun boylu ve zayıftı, dudaklarında kolaylıkla oluşan bir gülümseme vardı. Açık kahverengi gözleri yakışıklı bir yüzden bana bakıyordu ve kalın maun rengi saçları başını örtüyordu.

"Panik yapmadan önce," dedi, ellerini tehditkâr olmayan bir şekilde kaldırırken sesi alçak ve derindi, "Ben prensin arkadaşlarından biriyim, ama henüz tanışmadık, bu yüzden çığlık atmanıza, bayılmanıza veya o güçlü büyüünüzle beni zaptlamanıza gerek yok, ya da yapmayı düşündüğünüz şey her neyse."

Büyü gerçekten de vücuduma yayıldı ama göğsümdeki çarpıntının bir kısmı yavaşladı. Hâlâ çantamı koruyucu bir şekilde karnıma doğru tutuyordum, sanki kanvas çuval bana gerçekten zarar vermeye niyetli bir erkekten korunmamı sağlayacakmış gibi.

"Kimsin sen?" Temkinli bir şekilde sordum.

Kapı arkasından sıkıca kapandıktan sonra eğilerek selam verdi, bu hareket pratik ve yumuşaktı. Ömrü boyunca sarayda görev yaptığını ima ediyordu. "Graniteer Hanesi'nden Lordling Alexander Maysin Pruveen Graniteer hizmetinizde, ama lütfen bana Alec deyin. Jax dahil herkes öyle der."

Çantamın etrafındaki pençe gibi parmaklarımı gevşettim. Sadece akıncı arkadaşları Jax'i böyle çağırırken, onun Jax'in lakabını biliyor olması, Alec'in de onlardan biri olduğu anlamına geliyordu. Ama sonra kaşlarım çatıldı. *Granit Evi*. Bu bir şeyler çağrıştırdı ve sonra Jax'i üç günlüğüne uzaklaştıran şeyin o Ev'le ilgili olduğunu hatırladım.

"Peki seni bugün buraya getiren nedir, Alec?"

Alec'in gülümsemesi genişledi ve aurası, çantamı tutuşumu tamamen gevşetmeme neden olan bir oyun duygusu taşıyordu. "Jax seni almamı istedi. Bu sabah bir konsey toplantısına katılması gerekti ve toplantı beklenenden uzun sürdü. Şu anda ayrılamıyor, bu yüzden yüzünüzün sarayda daha fazla görülmesi için iyi bir fırsat olduğunu düşündü." - gülümsemesini gizlemeye çalışır gibi ağzını kapattı - "dün öğleden sonra bu odaların dışında bir kez görüldünüz. Hizmetkârlar ve soylular sizi benim gibi saygın bir soydan gelen biriyle görürlerse, soru sormaya daha az meyilli olacaklarını düşündü, özellikle de gelecekte bizimle birlikte saray etkinliklerine katılmaya başlarsanız. Ne de olsa krallığımızdaki güzel kadınlara oldukça çekici gelmemle tanınıyorum."

Gelecekte onlarla mahkeme etkinlikleri mi? Yani Jax buraya her döndüğümüzde beni bu odalarda kilitli tutmayacaktı. Onunla yeni hayatımda sahip olduğum en iyi özgürlük şansını bana gerçekten verecekti.

Belli belirsiz gülümsedim. "Kendimi savunmam gerekirse, hepinizin üç günlüğüne gideceğinden haberim yoktu. Bilseydim asla kaçmaya çalışmazdım ve sen de burada hizmetkârların arasında yüzünü kurtarmak zorunda kalmazdın."

Kıkırdadı. "Doğru, ama yapılanları geri alamayacağımıza göre, umarım bu sabah bana eşlik etmeyi kabul edersiniz?"

"Sanırım bunu yapabilirim. Bu henüz buna ihtiyacım olmadığı anlamına mı geliyor?" Hazırladığım çantamı gösterdim.

"Doğru, onu burada bırakabilirsin. Yola çıkmadan önce onu geri alacağız."

Kapıya doğru yönelmek için hamle yaptı ama onu durdurdum, koridora adım attığımız anda ne söylediğime dikkat etmem gerektiğini biliyordum. "Alec, sen geçen gün acil durum olan Meclis'in bir üyesisin, değil mi?"

İç çekti. "Korkarım öyle."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Yıldızlar ... ama bu çok talihsiz bir durumdu. Kuzey topraklarımız Lochen tarafından yağmalanmıştı. Bütün bir şehir ele geçirilmişti ve Jax'e ihtiyaç vardı, çünkü büyüünün bu gibi durumlarda ne kadar faydalı olduğunu anlayabileceğinizden eminim. Neyse ki o ve diğer güçlü Hanedan soyluları düzeni yeniden sağlamayı başardılar."

O üç günün onlar için nasıl geçtiğini hayal etmeye çalıştım, çünkü Jax'in büyüü kullanılmış olsaydı muhtemelen kavgaya çıkardı. "Jax'in

Jax'in dört krallıktan da büyü kullanabildiğini herkes biliyor mu? Onunla tanışmadan önce, herhangi bir krallıktaki herhangi bir kraliyetin bu tür bir yeteneğe sahip olduğunu bilmiyordum."

Alec güldü. "Krallıklar boyunca kraliyet mensuplarının neleri gizli tuttuklarını bilsen şaşarsın ama soruna cevap verecek olursam, hayır, çoğu Jax'in neler yapabileceğini bilmiyor. Büyüsüyle hava atmıyor. Aksine, onu gizli tutar ve Mistvale büyüünü kesinlikle gerekli olmadıkça asla kullanmaz."

"Nedenmiş o?"

"Bildığınız gibi, dört krallıktan da büyü kullanabilmek son derece nadir görülen bir durumdur. Büyüsü ortaya çıkmaya başladığında ailesi endişelenmeye başladı. Kıtadaki diğer tüm soylu ve kraliyet mensuplarını alt edebilecek kadar güçlü bir çocuk yetiştirdikleri duyulursa, bazıları onu tehdit olarak görebilir. Kral ve kraliçe, tek varislerini öldürmek için bir suikastçının gönderileceğinden endişe ediyorlardı. Bu nedenle onun sihrini bir sır olarak sakladılar. Geyik değiştiren biri olduğu herkes tarafından bilinse de çoğu kişi yapabildiklerinin tamamını bilmiyor."

Kaşlarım çatıldı ama başımı salladım. "Bu yüzden onun hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kraliyet ailesi onun güçlü büyüünü gizledi."

"Gerçekten de öyle. Kraliyet ailesi, özellikle de bu krallıkta, sır saklamakta *çok* iyidir." Yüz ifadesi asıksaştı ve Bastian'ı düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Prensin üvey kardeşinden bahsetmeme izin verme konusundaki pazarlık yeteneğini test etmek istemediğim için konuyu değiştirdim. "Kuzey kıyısında her şey yoluna girdi mi?"

Alec sırtarak bir ağız dolusu mükemmel beyaz dişini gösterdi. "Evet, şehir eski haline döndü ve mallarımızı çalmaya çalışan ve korkunç bir kargaşaya neden olan Lochen denize geri sürüldü. Her şey bir kez daha yolunda. Bir dahaki sefere kadar yani." Hafifçe güldü.

Başımı eğerek, Jax için son dakikada ortaya çıkan başka hangi prenslik görevlerinin olduğunu düşünmeye çalıştım. Doğruyu söylemek gerekirse, hiçbir fikrim yoktu. "Her neyse, bu sabah sarayda dolaşacaksak, bu Faewood'a yolculuğun ertelendiği anlamına mı geliyor?"

"Sadece birazcık. Bu alçakça toplantı sağ olsun, onu da planladığımızdan biraz daha geç yapacağız." Asilzade kolunu uzattı, şövalyece teklifini reddetmek zordu. "Gidelim mi? Sana sarayı daha fazla göstermek isterim, Elowen. Sana yolu göstereyim."

Geniş bir koridorda ilerlerken elimi Alec'inkine doladım. Sarayın kuzey kulesinin bu bölümünde zemin mozaik karolarla kaplıydı. Mavi vazolara özenle yerleştirilmiş büyük taze çiçek demetleri, pencerelerin arasındaki her masayı süslüyordu. Temiz hava etrafımızda dönüyordu ve ben güllerin ve ardıçların kokusunu severek derin derin içime çektim.

Gezintimiz iki saat sürmüştü ama ben her dakikasından keyif alıyordum. Kulenin merdivenlerini uzun süre tırmandığım için hâlâ biraz nefes nefese kalmıştım ama açık pencerelerden giren ılık esinti ve desenli zemine vuran parlak güneş ışığı tüm tırmanışa değdi.

"Peki Nellip'in ayağı takıldıktan sonra ne oldu?" Alec'e gülümserken hâlâ nefes nefese soruyordum.

Soylu sırttı. Bu onun düzenli olarak takındığı bir ifadeydi. "Muhtemelen beklediğiniz gibi oldu. Tamamen sarhoş olan Nellip merdivenlerden düştü ve aşağı indiği süre boyunca baygın kaldı. Prens de benzer bir durumda, Nellip'in kişisel koruması olarak görevi onu her zaman güvende tutmak olmasına rağmen, düşüşünü kırmaya çalıştı. Ama ne olursa olsun, Prens Adarian yine de denedi, ama bu sadece onun da muhafızlarına katılmasına neden oldu."

Bunu hayal ederek hafifçe güldüm.

Alec bana geniş bir gülümseme daha göstererek devam etti, "İkisi alt kata bir yığın halinde düştüler, Nellip tamamen kayıtsızdı ve prens acı içinde inliyordu. Ve tüm bunların üstüne, Kraliçe Rashelle'in taştan bir heykeli - Nulus kralının tam mevsimler önce verdiği bir hediye- yuvarlandıkları masadan hemen düştü. Heykel Jax'in başının tepesine çarptı ve kulağının hemen üzerinde onu kesen güzel bir kesik açtı."

Güldüm ama Alec'in anlattığı hikâyeler her ne kadar hafif ve eğlenceli olsa da önemli bir şey öğrenmiştim. Dark Raider grubunun tüm lakapları gerçek isimlerine benziyordu ama kabaca tersten yazılıyordu.

Alec ayrıca toplum içindeyken ya da başkalarının duyabileceği yerlerde *her zaman* gerçek isimlerini kullanmam gerektiğini söylemişti. Bana bunu söylediğinde bir parçam ısınmıştı. Belli ki bu sırrı açıklamayacak kadar bana güveniyorlardı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Merdivenlerden inerken yaşadığınız bu talihsiz kaza, birbirinizden daha fazla içmeye çalıştığınız için miydi?"

"Doğru."

"Ne kadar gösterişli."

Gözleri parıldadı. "O yaşta beynimiz olduğunu hiç söylemedim. Kas gücü mü? Kesinlikle." Göğsünü kabarttı. "Ama beyin? Hayır, hiç yoktu. O bölümde ciddi eksikliklerimiz vardı."

"Ama belli ki hepiniz iyileşmişsiniz."

"Korkunç akşamdan kalmalıklarla, evet. Gerçi kraliçe içki oyunumuzu, kırılan heykeli ve tek varis üzerindeki derin yarayı öğrendiğinde, şey ..." Yüzünü buruşturdu. "Bu pek iyi gitmedi. Korkarım Nellip saraydan sürüldü. Prens ancak üç ay boyunca annesine geri dönmesine izin vermesi için yalvardıktan sonra kraliçe sonunda merhamet etti. Nellip bir daha asla iş başında sarhoş olmadı."

Kaşlarımı kırıştırdım ve Taşyıldız'ın sarayına yaptığımız yolculuk sırasında kaldığımız hanları düşündüm. Bu tamamen doğru değildi.

Alec'in gülümsemesi arsızlaştı. "Yani, herhangi bir *resmi* sıfatla değil." Kaşlarını salladı.

Bir kez daha güldüm, ses koridorda çınladı.

Uzun koridorda yanımdan geçen iki yabancı hizmetçi, başlarını birbirine eğip fısıldaşmadan önce birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Koşarak uzaklaştılar, ama ben birkaç kelime yakalamadan önce değil.

". . . Prens sarayda kalan bir misafiri olduğunu duydum. Ama düne kadar kimse onun kim olduğunu bilmiyordu."

Ancak koridorun sonuna geldiklerinde Alec'e yaklaştım ve kulağına fısıldadım, "Bu duvarlar arasında haberlerin hızlı yayıldığını söylerken şaka yapmıyormuşsun. Sadece iki saattir seninle yürüyorum ve görünüşe göre tüm hizmetkârlar benim kim olduğumu biliyor."

Alec yüzünü bana döndü ama ben ona o kadar yaklaşmıştım ki dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti.

Hızla geri çekildim ama tek yaptığı daha da yaklaşmak oldu, dudakları kulağıma değiyordu. "İşte sevgili Elowen, bu küçük gezintinin amacı da tamamen bu. Akşama kadar, bu duvarların içindeki varlığın çoktan eski, sıkıcı bir haber olarak görülecek. Muhtemelen cazibeme yenik düşmüş ve cazibeme karşı koymakta tamamen çaresiz olan bir başka fetihim olduğunu düşünecekler."

Eğlenerek alay ettim. "Keşke bu doğru olsaydı."

Bir elini göğsüne götürdü. "Öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

Şaşkın bakışları beni tekrar kıkırdattı ve şakacı bir şekilde beni dürtükledi. Asilzade kolunu omuzlarıma dolayarak beni sabitledi ve ikimiz de çocuklar gibi gülerken arkamızdan yüksek sesle bir boğaz temizlendi.

Sersemleyerek Alec'in omzunun üzerinden baktım.

Jax kollarını kavuşturmuş, sadece bir metre ötede duruyordu.

Çenem düştü. Jax'in dün geceki gündelik kazağı ve pantolonu çoktan gitmişti. Onun yerine Stonewild renklerinde resmi kraliyet kıyafeti giymişti. Koyu lacivert pantolon ve lacivert ceket, her ikisi de ince yünden yapılmıştı. Altın düğmeler ceketin ortasından boğazına kadar uzanıyordu ve kobalt mavisi, altın ve yeşil tonlarındaki süslemeler omuz askılarını süslüyordu. Orman yeşili uzun bir pelerin boğazına dolanmıştı ve kenarlarındaki altın dikişler güneşi yansıtacak kadar parlaktı.

Manyetik görünüyordu. Önemli. *Regal*. Ve o anda, aramızdaki sosyal farklılıkları o kadar keskin bir şekilde hissettim ki, sanki bir bıçak aramızdaki boşluğu delmiş gibi geldi.

Ancak Stonewild prensi cevabımı fark ettiyse de yorum yapmadı.

Onun yerine dikkati tamamen Alec'e odaklanmıştı.

"Turunuz iyi geçti mi?" diye sordu veliaht prens, ses tonu canlıydı.

Hâlâ sırttan Alec, kolu benim etrafımda olmasına rağmen hemen prensin önünde eğildi. "Ekselansları."

Jax'in bakışları yukarı doğru kaymadan önce Alec'in bana dokunduğu yere kaydı. Aurasında yükselen bir nabız titriyordu, o kadar inceydi ki yakın olmasaydı bunu fark edemeyecektim. "Gitmeye hazır mısın o zaman?"

Alec arsızca gülümsedi. "Elbette ve tam zamanında. Hiç ayrılmayacağımızı sanıyordum." Beni daha yakına çekti, ama neredeyse hiç tepki vermedim. Alec'in sık dokunuşlarına ve alaycı flörtlerine alışmışım. Aslında hiçbir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. "Ben de dediğinizi yaptım prensim. Sevgili Elowen'a sarayın her yerini gezdiriyor, yabancı ziyaretçimize krallığımızın muhteşem tarihini ve anekdotlarını yüksek sesle anlatıyordum."

"Görünüşe göre içki oyunları içeren gençlik hikâyelerimizden oluşuyor." Jax'in burun delikleri alevlendi. "Kendini aşkın, Alec. İkinizi bulmak için koridorlarda yaptığım aramada ben bile birkaç fısıltı duydum."

Kaşları havaya kalktı. "Bizi mi arıyordun?"

"Evet." Jax'in bakışları arkadaşında kaldı. "Lordling Graniteer bindiğimiz geminin saat ikide kalkacağını unutmuş gibi görünüyor ve saat biri çoktan geçti, o yüzden yola çıkmalıyız."

"Gemi mi?" Tekrarladım. "Faewood'a bir *gemiyle* mi dönüyoruz?"

Alec yüksek sesle iç çekerken iki erkek de beni görmezden geldi. "Galaksi, haklısın, unutmuşum, ama önemli değil." Alec beni ileriye doğru yönlendirdi ve bu sırada Jax'in yanından geçti. Yanından geçip gittiğimizde prensin kolu sertleşti. "Yine de başaracağız. Zaten siz olmadan yola çıkacak değiliz, prensim. Haydi o zaman, güney krallığı bizi bekliyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

Dışarıda, sarayın merdivenlerinde Alec, Trivan, Lars, Phillen ve prensle birlikte iskeleye gitmek için bekledim. Lander ve Bowan geride kalıyordu. İkisi Muhafız Alleron'la gerektiği gibi ilgileneceklerdi çünkü yeni hayatımda bana özgürlük verilirken, muhafızıma verilmemişti. Anlaşıldığı kadarıyla süresiz olarak Jax'in tutsağı olarak kalacaktı.

Büyülü halının bizi almasını beklerken havada tuzlu bir esinti sürükleniyordu. En azından soylulardan hiçbiri saklanmak zorunda kalmamıştı. Alec'in buraya gelirken bana açıkladığı gibi, Jax krala ve konseye kendisinin ve birkaç lord arkadaşının Yüzüncü Yıl Maçları resmen başlamadan önce Faewood'daki Son Maç seçimlerine katılmak istediklerini söylemişti.

Silten kıtasındaki soyluların çoğunun önümüzdeki haftalarda en azından birkaç günlüğüne Maçlara gideceği düşünüldüğünde, kimse bunu önemsemedi ve bu da Faewood'a dönmek için mükemmel bir bahane oldu. Ayrıca bu, ne Jax'in ne de arkadaşları ve muhafızlarının kılık değiştirmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu çünkü hepsi Maçlara kendileri olarak katılıyordu.

Sonuç olarak Jax, çenesi gergin ve omuzları kaskatı kesilmiş bir halde dik ve gururlu duruyordu. Kraliyetin küçümseme portresiydi ve Alec'le beni kuzey kulesinde bulduğundan beri böyleydi.

Neredeyse hiç konuşmamış olmamızdan rahatsız olmamaya çalıştım. Ama bizi bulduğundan beri Jax mesafeliydi. Hatta soğuktu. Sabahın erken saatlerinde paylaştığımız saf duygulardan o kadar farklıydı ki, prensin birçok yüzü olduğunu bir kez daha hatırladım.

Derin bir nefes alarak bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Bunun yerine dikkatimi şehre yönelttim. Manzara muhteşemdi ve ilk kez şehri bütünüyle görebiliyordum.

Jaggedston sahile bakan taş kayalıklar üzerine inşa edilmişti. Havadaki tuzun kalıcı varlığı esintiye nüfuz ediyordu ve saray kayalık arazinin üzerine tünemiş olduğundan, şehir önümüzde yayılıyordu. Binalar ve dolambaçlı sokaklar uzaktaki uçurumun kenarına kadar sürükleniyor, başkent burada aniden dalan okyanus kıyısının üzerinde duruyordu.

Adriyatik Denizi'nden gelen dalgalar uçurumun dibindeki siyah kumu dövüyor, kumsalın abanoz rengi çakıl taşlarının üzerine köpüklü spreyler sıçratıyordu. Kıyıdan daha uzakta, devasa iskele bekliyordu. Uzakta, en az bir düzine gemi limana yanaşmış, bazıları yelkenlerini açmış, diğerleri ise bekliyordu

Boş boş.

"Neden deniz yoluyla seyahat ediyoruz?" Büyülü halımız köşeden bize doğru uçarken Alec'e sordum.

"Soylular genellikle gemi, at arabası ya da büyülu halıyla seyahat eder." Alec beni dürttü. "Faewood'da durum farklı mı?"

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Kralla birkaç kez tanışmış olmama rağmen Faewood kraliyet ailesi ya da soyluları hakkında pek bilgili değilim."

Alec başını eğdi. "Her şeye rağmen, peki ya sen, sevgili Elowen? Deniz yoluyla seyahat etmekten hoşlanır mısın?"

Omuzlarımı bir kez daha kaldırdım. "Hiç gemiye binmedim, o yüzden hiçbir fikrim yok ama hepinizin geyik şekil değiştiren olduğunu düşünürsek, karadan seyahat edeceğimizi ve hepinizin kaçacağını ya da-" Kendimi durdurdum. "Bekle, *sen* bir geyik şekil değiştiren misin? Yoksa başka bir şey mi?"

Birkaç metre ötede duran Jax bize yan gözle baktı. Topuklarının üzerinde hafifçe geriye doğru sallandı ve çenesinde bir kas kıpırdamaya başladı.

Alec kıkırdadı ve kaşlarını sallayarak bana doğru eğildi. "Bu çok anlamlı olurdu."

İnledim. "Sen de mi? Prens de beni tahmin yürütmeye zorlamayı seviyor."

"Öyle mi?" Alec prensin olduğu yöne doğru bir kaşını kaldırdı, sonra bir kolunu belime doladı ve benden bir ciyaklama sesi çıkardı. Jax'in çenesindeki kaslar daha da gerildi. "Prensine sana söylemediği *başka şeyler* hakkında bana daha fazla bilgi vermen gerekecek."

Gözlerimi devirdim ama süzülen büyülu halı bize ulaştığında sesimdeki gülümsemeyi engelleyemedim. "Bana ne söylemediğini *bilmediğimi* düşünürsek, bu biraz zor olurdu."

Alec'in keskin kahkahası havada cınladı ve Jax kısık bir sesle, "Halı geldi. Atlayın."

Prens sesindeki öfkeyle irkildim ama Alec'in tembel sırıtışı daha da arttı.

Trivan önce halının üzerine sıçradı ve saray kapısının dışındaki caddeden geçen bir grup kadına sırtarak baktı. Ama dikkatleri soyluların üzerinde değildi. Jax'in üzerindeydi ve gereğinden çok daha yavaş yürüyor gibiydiler ve birkaçı saçlarını sırtlarından aşağıya doğru düzeltip omuzlarının üzerinden ağırbaşlı bir şekilde baktı.

Ama prens onlara doğru bakmadı bile ve Fosterton'daki kadınların da aynı şekilde büyülenmiş gibi davrandıklarını düşünürsek, bunun onun için normal olduğunu tahmin edebilirdim.

Yine de karnım sıkıştı.

"Elowen?" Jax'in yumuşak sorusu dikkatimi ona yöneltmemi sağladı.

Halının üzerinde duruyordu, rüzgâr siyah saçlarını karıştırıyordu. Safir gözleri içimde parladı ve nabzım üç katına çıktı.

"Size yardım edebilir miyim?" Jax kolunu uzatmaya başladı ama Alec halının üzerine sıçradı.

"Kendinizi zorlamanıza gerek yok prensim. Yardım edebilirim." Alec kendi elini uzatarak sordu, "Elowen? Yardımcı olabilir miyim?"

Jax'in parmakları avuçlarının içinde kıvrıldı ve kuzey kulesinde hissettiğime benzer bir aura titreşimi daha üzerime çöktü. Prens sertçe ikimize de arkasını döndü ve bir saray muhafızına bir şeyler söyledi.

Önce prene, sonra da Alec'e baktım. Burada bir şeyler döndüğünü biliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum.

Çenemi kaldırdım. "Teşekkür ederim Lordling Graniteer, ama ben kendi başıma da iyiyim." Ayağımı sallanan halının üzerine koydum ve Alec'i görmezden geldim, bu soyluyu hiç rahatsız etmemiş gibiydi çünkü sırtı ve ellerini arkasında kavuşturdu.

Tüm ağırlığımı verdiğimde büyülu halı sadece bir santim alçaldı ama yine de pantolonum için minnettardım. Önlük giymek zorunda kaldığım zamanlara kıyasla hareket etmemi çok daha kolaylaştırmışlardı. Eğer esnek pantolonum olmasaydı, muhtemelen Alec'in yardımını kabul etmek zorunda kalacaktım.

Büyük seyahat halısını inceledim. "Nereye oturmalıyım? Burası uygun mu?" Ben yan tarafta bir yer seçmeden Alec *tısladı* ve elleri belimi *sardı*. Beni ortaya doğru kaldırdı ve ancak tam yanına geldiğimde bıraktı.

Hareketimdeki ani değişim karşısında nefesimi içime çektim. "Bu gerekli miydi?"

Alec sırtıttı. "Burası senin için çok daha iyi bir yer, sence de öyle değil mi? Ve sana dokunmamamı söyleyeceğin gün gelene kadar, evet, bu gerekliydi."

Tam cevap verecektim ki prens homurdandı: "Alec? Otur."

"Ah, elbette." Asilzade zarif bir şekilde kendini halıya bıraktı, prensin bakışlarına bile bakmadı.

Trivan, Lars ve Phillen eğlenen ifadelerle olan biteni izlerken kaşlarını çatarak beceriksizce Alec'in yanına yerleştirdim. Hatta Trivan kıs kıs güldü.

Omurgamı daha da dikleştirdim ve Alec kolunu tekrar belime doladı. "Rüzgar ve okyanusa bu kadar yakın olmak yolculuğu soğuk hale getirebilir. Denizin esintisi oldukça serinletici olabilir," diye açıklama yaptı. "Seni sıcak tutmaya yardım edeceğim."

İçimi çektim ama cevap verme zahmetine girmedim. En azından, halı kavisli yolda hızla ilerlemeden önce saraya son bir kez bakabildim.

Uzun siyah taş saray duvarları, kralın ikamet ettiği cadde seviyesinin birkaç kat üzerinde yükseliyordu. Her kulenin tepesinde Stonewild renklerinde bayraklar dalgalanıyor ve parıldayan oniks kiremitler güneş ışığını emiyordu. Ancak şehir merkezine doğru uçarken bile saray etkileyici yüksekliğiyle görünür olmaya devam etti. Tam da bana söylendiği gibi görünüyordu; karanlık, baskıcı ve güçlü aurasıyla tamamen göz korkutucu.

Faewood'un sarayından çok farklıydı. Beyaz yerine siyah. Sakin yerine heybetli. Sıcak yerine soğuk. Tasarımını hangi Stonewild kralının yaptırdığını merak etmekten kendimi alamadım.

"Sarayı daha önce görmedin mi?" Alec'in sessiz sorusu dikkatimi tekrar ona çevirdi. "Sanki ilk kez görüyormuş gibi görünüyorsun."

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Aslında öyle. İlk geldiğimde, ..." dememe izin verilmedi. Herkesin içinde olduğumuzu ve söylediklerime dikkat etmem gerektiğini fark ederek kendimi durdurdum. "Yani, daha önce hiç bu kadar iyi bakamamıştım."

Prens omzunun üzerinden bana baktı ve kısa bir an için bakışlarımız çarpıştı.

Ama yüz ifadesinde ne görmeyi düşündüysem - dostluk, ince bir bilgi, hatta komplocu bir *gülümseme* - onun

Paylaştığımız her şeyi de hatırladı... orada değildi. Yüzü boştu, hissettiği herhangi bir duyguyu okumak imkânsızdı.

Göğsüm kilitlendi, sanki nefeslerim serbest kalmayı reddediyordu. Sabahın erken saatlerinde bana sarılma şeklinden sonra prensin nasıl bu kadar soğuk davranabildiğini anlamıyordum. Beni kucaklamıştı. Beni teselli etmişti. Benimle ilgilendi. Elleri sırtımda bir aşağı bir yukarı gezinmişti, o kadar rahatlatıcı ve nazikti ki.

Ama şu anki davranışı . . .

Göğsümde bir hissettim, ama geçiştirmeye çalıştım. *Aklında çok şey var. Ne de olsa kardeşi kayıp. Belki de ani mesafesinin sebebi budur.*

Kendimi prensten uzaklaştırdım ve sıkıca geçen sokaklara odaklandım. İlerlerken rüzgâr yanaklarımdan esiyor, ördüğüm örgüye rağmen saç tellerimi yüzüme savuruyordu. Saçlarımı sürekli geriye itiyordum ama Alec esintinin serinlettiği konusunda haklı olsa da aldırımıyordum.

Ama saçlarım her yere uçuşurken üşümek, saraya kapatılmaktan ya da Muhafız Alleron'un yanında Faewood'da dolaştırılmaktan çok daha iyiydi. Bununla ilgili her şey daha iyiydi.

Alec bana doğru eğildi. "Bu dükkan özel mücevherleriyle tanınıyor." İki katlı büyük bir binayı işaret etti. Dükkânın cam vitrini mücevherler ve ısıtılı taşlarla doluydu. "Ve şu da" -parmağını köşedeki fırına doğru kaydırды-"kıtanın bu tarafındaki en iyi ballı çörekleri yapar."

Hamur kokuları esintiyle yayılıyordu ve Lars'ın Ustilly Dağları'nda bizim için ısıttığı ballı çörekleri hatırlamadan edemedim. Acaba onları aldığı yer o fırın mıydı?

Alec birkaç önemli noktayı daha işaret ederek her birinin tarihi ve amacıyla ilgili ayrıntıları anlattı. Her seferinde bana doğru eğildi, yan tarafıma sürtündü ve beni okyanus esintili kokusuyla sardı. Hayal görüyor olabilirdim ama her dokunuşumuzda veliaht prens daha da gerginleşiyor ve sertleşiyordu.

Boğazımı temizledim ve Alec'e "Tüm hayatın boyunca Jaggedston'da mı yaşadın?" diye sordum.

Alec başını salladı. "Gerçekten de öyle. Graniteer Hanesi'nin bir üyesi olarak bu gerekli, ancak krallığın diğer de birkaç kır evimiz var, kuzey bölgesi de bunlardan biri."

"Yakın zamanda Lochen baskınının gerçekleştiği yer orası mıydı?"

"Öyleydi. Evimiz o şehri gözetliyor. Bu nedenle ailem yazın büyük bölümünü kuzeyde geçirir. Soğuk kuzey iklimine rağmen burası gerçekten çok güzel ve yazları oldukça keyifli geçiyor." Sırıtarak ekledi, "Belki bir gün size de gösteririm."

Sırıtmama engel olamadım. "Sana hiç utanmaz bir flörtçü olduğunu söyleyen oldu mu?"

Arkamızda Trivan güldü ve Phillen öksürmek için elini ağzına götürdü. Lars bile gülümsemesini tutuyor gibi görünüyordu.

Ama prens kılını bile kıpırdatmadı.

Alec'in sırtışı güçlendi. "Bunu bana bir ya da iki kez söylemiş olabilirler."

Soylu bir kez daha göğsünü yanıma yasladı, sonra da geçtiğimiz tüm binaların ve dükkânların ne olduğunu açıklamaya geri döndü. Çoğu zaman, bunu yapmak için doğrudan benim alanıma eğildi, kafamı kokusuyla doldurdu ve dikkatimi tamamen dağıttı çünkü daha önce hiçbir erkeğin bana bu kadar özgürce dokunduğunu hatırlamıyordum.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Alec'in utanmaz bir flörtçü olduğu açıktı. Ama saygısızlık etmek istediğini sanmıyordum. Çoğu zaman yakınlığının farkında bile değildi.

Ama yine de bugün bana karşı birçok cüretkârlıkta bulunmuş bir erkekti ve diğer fae'lerle yakın bir ilişki kurmaya bu kadar aç olmasaydım, bundan rahatsız olabileceğimi hissediyordum. Ama benimle arkadaşlık etmekten ve bana karşı şefkatli davranmaktan gerçekten keyif alıyor gibi görünen ilk siltenit olduğu için, bundan hoşlandığıma karar verdim. Onun rahat ve cilveli doğasında içimi ısıtan bir şeyler vardı.

Halı hızla ilerliyordu, bu yüzden Alec geçtiğimiz her yer hakkında bana bir ya da iki cümleden fazlasını söyleyemedi. Çok fazla tarih öğrenemedim ama yine de her ayrıntıyı özümsem.

Düzinelerce yeni dükkânın caddelerde sıralandığı işlek bir kavşağa vardığımızda prens omzunun üzerinden baktı. "Kendinizi hazırlayın. Tırmanacağız."

Halı aniden yukarı doğru kalktı, binaların ve dükkânların üzerinde yükselene kadar keskin bir açıyla tırmandı. Her şeyin üzerinde bir yüksekliğe ulaşana kadar düzleşmedik.

Nefesim kesildi, uçsuz bucaksız manzarayı seyrederken dudaklarım aralandı. Pastel bulutlar üzerimizde sürükleniyordu, iskele artık sadece kilometrelerce ötede düz bir çizgideydi. Rüzgâr yanaklarıma doğru esmeye devam etti, daha keskin ve daha şiddetli, ama prensin

elemental sihrini devreye sokmadı. Bu kadar yüksekte kendimi canlı ve özgür hissediyordum ve yolların üzerinde seyahat etmemize izin verilmesi hayret vericiydi.

Bakışlarım tekrar Jax'inkilerle çarpıştı. Beni izliyordu, taş gibi ifadesi çatlıyordu. Kısa bir an için, odaklanmasının yoğunluğu o kadar tüketkendi ki nefesim boğazımda sıkıştı.

Kesinlikle aç görünüyordu.

Prensin gözleri kapalıydı ve kızarmış yanaklarıma bakarken dikkati dağıldı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ama sonra Alec bana doğru eğildi ve prensin gülümsemesi kayboldu.

Alec kuzeyi işaret etti. "Ve şehrin bu bölümü on bulunduğu yerdir. Buradan çok daha net görebilirsiniz. Her malikânenin neredeyse prensin konutu kadar arazisi var."

Alec'in bana anlattıklarına odaklanmaya çalıştım ama dikkatim Jax'e kaymak istiyordu. "Nerede olduğunu söylemiştin?"

"Tam ." Alec tekrar işaret etti. "Gözden kaçırmak zor."

Sonunda şehrin on devasa malikâneyi ortaya çıkaran büyük bölümünü gördüm ve kaşlarım havaya kalktı. Alec şaka yapmıyordu. Gözden kaçırmak zordu.

Her malikânenin bakımlı bahçeleri, çeşmeleri ve el değmemiş peyzaj düzenlemeleri vardı. On soylu Evin hepsi de kuzeye, Orman'a doğru yayılan geniş araziler üzerinde oturuyordu ve bazıları sadece kıyıya ulaştıklarında duruyordu.

Her konutun taştan bir kalesi vardı, her ne kadar tüm kaleler biraz farklı renklerde ve benzersiz mimariye sahip olsalar da, her konutun gösterişli kuleleri ve zarif kuleleri vardı. Hatta bir tanesinin hendeği bile vardı.

Hiçbiri saray kadar görkemli değildi, onun kadar geniş arazilere sahip değildi ve siyah dış cepheleriyle onun kadar yasaklayıcı değildi, ama on Hane alay edilecek bir şey değildi.

"Hepsi çok güzel," diye fısıldadım. Emerson Malikânesi de kendi çapında muhteşem olsa da bunların yanında hiçbir şeydi.

Alec başını eğdi. "Hanedan kalelerinin çoğu asırlıktır, hatta bazıları Elf savaşlarının hemen sonrasına kadar uzanır. Benim Hanem yaklaşık sekiz yüz yazdır varlığını sürdürüyor ve bu süre zarfında kaleyi elimizde tutmayı başardık."

"Gerçekten mi? Ama Meclis başkanları çok sık değişiyor."

"Aynen öyle. Statümüzü bu kadar uzun süre korumuş olmamız ailem için bir gurur meselesi. Aslında, büyükbabam bu konutu

büyük ismimiz için çok küçük olduğunu belirterek bir öncekini yıktı."

"Ne kadar çok tarih var," diye mırıldandım.

Alec başını sallayarak arkasına yaslandı ve kollarını arkasına dayadı. "Bildiğiniz gibi, savaşların ardından topraklarımızın kontrolünü yeniden ele geçirir geçirmez krallıkların çoğunda Haneler kuruldu. Büyük kutlamaların ve stratejik güç mücadelelerinin yaşandığı bir dönemdi. Açıkçası ben o zamanlar hayatta değildim, bu yüzden böylesine tesadüfi köklere sahip bir soyda doğduğum için kendimi şanslı sayıyorum."

Alec, iskeleye giden halı yolculuğunun geri kalanında da yorumlarına devam etti ve yaklaştıkça seyahat edeceğimiz gemiyi işaret etti. Yanaşmış olanların en görkemlisiydi. Büyük direğinden donanma yelkenleri dalgalanıyor ve güvertesini tertemiz tahtalar kaplıyordu. Her yelkende kralın arması vardı: geyik boynuzlu bir kalkan, onu çevreleyen kıştan kalma eğrelti otları ve parlak altın kenarlıklar.

"Ne gemi ama." Tekrar Jax'e baktım ama yüzü ileriye dönüktü. Alec bana Evler'den bahsetmeye başladığından beri bana bir kez bile bakmamıştı.

Alec başıyla onayladı. "Kraliyet ailesi Faewood'a giderken genellikle deniz yoluyla seyahat eder, bu yüzden elbette şık bir şekilde seyahat etmeyi severler. Mistvale'e giderken de kuzey kıyılarını dolaşıp Brashier Denizi'nden geçerler, dolayısıyla kuzey okyanusunda hayatta kalabilmek için güçlü bir gemi olması gerekir." Alec omuz silkti. "Kara yerine su üzerinde mesafe kat etmek daha kolay olduğu için, brommel geyik değiştiriciler bir tekneden daha hızlı seyahat edebilse de, gemiler genellikle çeşitli krallıklara daha hızlı bir yolculuk sağlar." Kaşlarını salladı. "Ama ne yazık ki kraliyet ailesinin başka bir krallığa hayvan formunda gitmesi pek hoş karşılanmıyor. Kral hepimizin gemi, büyülü halı ya da at arabasıyla seyahat etmemizi istedi."

Jax ve arkadaşlarının akınlar düzenledikleri krallıklarda geyik kılığında koşturduklarını hayal ettiğimde midem sıkıştıyordu. Kralın, oğlunun diğer krallıklarda hayvan formunda hatırı sayılır bir zaman geçirdiğini bilse ne yapacağını merak etmekten kendimi alamadım.

Jax'e tekrar baktım. Diğer herkesi hayvan şekillerinde görmüş olmama rağmen onu hiç değişmiş haliyle görmemiştim. Ne kadar büyük olduğunu ve geyik kürkünün ne renk olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. En iyi tahminim siyahtı ama kesin olarak bilmiyordum.

Sadece birkaç dakika sonra gemiye ulaştık, dik bir açıyla süzülerek aşağı indik, büyü bizi hayalet çelik bantlar gibi yerimizde tutuyordu. Halı geminin güvertesinin hemen üzerinde durdu, bir parmak uzunluğunda havada asılı kaldı.

Kuzeyden gelen keskin ve soğuk bir rüzgâr yelkenleri dalgalandı ve sonunda halıdan inip geminin üzerinde durdum. Diğerleri de aynısını yaptı ve sonra halı havalandı ve saraya geri dönmek üzere gökyüzünde uçarak uzaklaştı.

"Ekselansları." Saraydaki personelin giydiğine benzer bir kıyafet giymiş olan mürettebattan biri öne atıldı. Şampanya dolu bir tepsi flüt uzattı.

Jax hizmetkâra kibarca başıyla selam verdikten sonra flütlerden birini aldı. Jax'e servis yapıldıktan sonra, mürettebat üyesi tepsiyi diğerlerine getirdi.

Ben de bir tane aldım ve bir yudum aldığım anda ağzıma soğuk bir sıvı doldu. Köpüklü baloncuklar hapşırarak istememe neden olurken burnum kıvrıldı.

Alec beni izlerken sırtıttı, sonra kendi bardağından da içti.

Prens'e tekrar baktım, Faewood'a olan tüm yolculuk boyunca bu kadar mesafeli kalıp kalmayacağını merak ediyordum, ama Alec'e bunun Jax'in prenslik rolündeki normal davranışı olup olmadığını sormadan, güvertenin karşısından bir erkeğin bağıırışı rüzgârı kesti.

"Ekselansları!" Geminin diğer tarafında bir erkek bize doğru yürüdü. Şatafatlı üniformasına bakarak kaptan olduğunu düşündüm.

Kaptan Jax'e doğru bir adım attı ve prensin ön kolunu kavrayarak resmi bir selamla sıktıktan sonra eğildi. "Sizi gemimizde görmek büyük bir zevk prensim."

"Teşekkür ederim Kaptan Mezzerack," diye yanıtladı Jax, sesi netti.

Mürettebattan olmayan diğer fae'ler güvertenin dört bir yanından etrafımıza doluştu ve bir anda gemide başka birçok soylu siltenitin de olduğunu fark ettim.

Şampanyamdan bir yudum daha alırken hızlıca saydım. Yaklaşık yirmi siltenli daha vardı. Hepsinin cüppeli ve şık giysiler içinde olduğu göz önüne alındığında, ya on hanenin üyeleri ya da yüksek mevkideki soylular olduklarını biliyordum.

Kıyafetlerine hızlıca göz atıldığında, kısa süre içinde Ev üyesi oldukları anlaşıldı. En yaşlı erkek Fae'lerin kollarında hangi Haneye ait olduklarını gösteren armalar vardı. Aynı armalar dişilerin boyunlarındaki kolyelerde de asılıydı.

Kalp atışlarım hızlandı. Bu gemideki her bir peri asil bir duruşa sahipti. Ben hariç her biri.

Stonewild'dan üç Hane saydım, ancak Hane adlarını veya hangi büyüye sahip olduklarını bilmiyordum. Ama grupta yaşlı bir erkek ve yaşlı bir kadın vardı. Sadece kızları ya da yeğenleri olduğunu tahmin edebildiğim dört genç kadın da onlara eşlik ediyordu. İkinci grupta yaşlı bir erkek ve altı genç kadın vardı - tahminimce başka bir baba ve kızları ya da yeğenleri - son grupta ise yaşlı bir kadın ve beş genç kadın vardı.

Kaşlarımı çatarak onları daha fazla değerlendirdim. Gemi kelimenin tam anlamıyla genç kadınlarla doluydu. Hiçbiri yaşlı görünmüyordu ve hepsi de gözlerinde yıldızlarla Jax'e bakıyordu. Ve birden kim olabilecekleri aklıma geldi.

"Bu kadınların hepsi prens için potansiyel nişanlılar mı?" Alec'e fısıldadım.

Kaptan Jax'le gürültülü bir şekilde konuşmaya devam ederken başını eğdi. "Gerçekten de öyleler. Bunu nereden biliyorsun?"

İtiraf etmeyen bir ses çıkardım. "Sadece bir tahmin. Saramel bana önümüzdeki yaz evleneceğini söyledi."

"Maalesef." Alec omuz silkti. "Prens bu fikre pek sıcak bakmıyor ama kraliyet protokolü falan göz ardı edilemez. Potansiyel nişanlıların üçte birinin burada olduğunu düşünürsek, bunu kraliçenin ayarladığına dair bir his var içimde. Aylardır prense kur yapmaya çalışıyordu ve muhtemelen prensin gemide kralla birlikte seçtikleri kadınlardan kaçamayacağını biliyordu."

Gülümsedim ama gergindim. "Ne kadar da becerikli."

"Gerçekten de öyle. Kraliçe bir şey istediğine karar verdiğinde oldukça kararlı olabiliyor."

Şampanyamdan bir yudum daha aldım, kraliçenin oğlu için ne hazırladığını fazla düşünmek istemiyordum.

Kaptan Jax'ten bir adım geri çekildi ve yelkenlere doğru el salladı. "Artık herkes gemide olduğuna göre, Faewood Krallığı'na doğru acele etmeliyiz." Dikkatini diğer siltenitlere çevirdi. "Umarım yolculuktan keyif alırsınız."

Soylular kadehlerini kaldırdı, bazıları hoş sözler mırıldanırken, kadınlar Jax'e ay gibi bakmaya devam etti.

Jax sadece sıkıca gülümsedi ve şampanyasından bir yudum daha aldı.

Kaptan mürettebata birkaç emir verdi ve birkaç dakika içinde demir alındı, yelkenler dalgalandı, havada sihir parıldadı ve

gemi denize doğru yöneldi.

Hava elementine sahip bir peri geminin kış tarafında duruyordu. Ellerini havada savurdu ve büyük bir rüzgâr gemiyi aniden daha hızlı ileri itti.

Prese bir kez daha baktım ama Evlerden birkaç kadın onun etrafını sarmıştı. Maçlarda ne görmeyi umduğuna dair sorularla onu sıkıştırıyorlardı.

Jax'in çenesi gergin kaldı ama hepsiyle konuştu, kibarca cevap verdi ve hatta birkaç kez güldü.

Mideme öyle keskin bir sancı saplandı ki bir an nefes alamadım.

Arkamı dönerek şampanya kadehimi yakındaki bir hizmetkâra uzattım, sonra ellerimi geminin küpeştesine koydum. Stonewild'in denizden uzaklaştıkça küçülmesini izledim ve bu toprakları bir daha evim olarak görüp görmeyeceğimi merak ettim.

Kimliklerini ortaya çıkarmam sayesinde Jax beni sonsuza dek yanında tutmayı planladığına göre, bu kaçınılmaz olarak Taşyıldız'ın başkentine döneceğim anlamına geliyordu.

Belki de ömrümün sonuna kadar büyümlü odalarda yaşayacaktım. Ya da belki Jax beni sarayda, odalarımın daha özgürce hareket edebileceğim başka bir yere taşıyacaktı. Sonuç olarak, önümüzdeki yazların ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kaderimin bu kuzey kıyısında yattığını biliyordum.

Çünkü sonuçta ne karar verilirse verilsin, Jaggedston artık benim yaşadığım yerdı ve bu da gelecek yaz Jax'in başka biriyle evlenmesini izlemem gerektiği anlamına geliyordu.

Parmaklarım parmaklığa öyle sıkı sarıldı ki eklemlerim bembeyaz oldu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Neden burada olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Jax'e yardım etmek istemiştim. Bunu ben *istemiştim*.

Bu da Jax'in bende uyandırdığı bu garip tepkileri durdurmam ve onun gülmesini ya da diğer kadınlara dokunmasını umursamamak için kendimi zorlamam gerektiği anlamına geliyordu.

Kaderimi olduğu gibi kabullenmeliydim; ona ait olacaktım ve o da bir başkasıyla evlenecekti.

BÖLÜM 9

Açık okyanusa doğru yol alırken geminin pruvası Adriyatik Denizi'nin dalgalarını yarararak ilerliyordu. Geminin pruvasından çalkantılı deniz köpüğü püskürtüleri fışkırıyor, etraftaki herkesi tuzlu bir sisin içinde bırakıyordu. Kaptan prensi bizden uzaklaştırdı, yelkenleri ve geminin yüzeylerinin çoğuna oyulmuş mistik gravürleri işaret etti, güvertede kasıla kasıla dolaşırken gelen seslere bakılırsa sihri koruyordu.

Duyabildiğim kadarıyla kaptan, yola çıktığımızza prensin kendisine bir turda eşlik etmesini istemişti ve dürüst olmak gerekirse, kaptanı övündüğü için suçlayamazdım. Geminin kraliyet filosundaki en yeni gemilerden biri olduğu açıktı. Suyu bir bıçak gibi kesiyor, güvertesinin ve direklerinin her yüzeyi parlak ve yeni görünüyordu.

Evin kadınlarının çoğu, Jax'in söylediği her kelimeye kulak kabartarak prens ve kaptanın peşine takıldı. Phillen ve Lars da onları takip ediyordu ama Trivan ortalıkta görünmüyordu. Bununla birlikte, geri çekilen siltenitlerin bir kez daha sayımını yaptıktan sonra, iki genç Ev dışisinin de kayıp olduğunu fark ettim ve bu ikisinin gözlerini prense dikmediklerini anladım.

"Bu yolculuk ne kadar sürecek?" Jax ve kaptan güverteden geçip iskele tarafına doğru ilerlerken Alec'e sordum.

Alec dirseklerini korkuluklara dayadı ve omuz silkti. "İki gün, aşağı yukarı birkaç saat."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu çok hızlı."

"Kesinlikle öyle, Muhteşem."

Kaşları daha da yukarı kalktı. "*Muhteşem* mi?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Güzel bir takma ad, öyle değil mi? Belki de sana böyle seslenmeliyiz."

"Düşündüm ki" -kimse duymasın diye sesimi alçalttım- "Newole daha uygun olur. Bir keresinde Phillen bana böyle seslenmişti." İri yarı gardiyanın bunu Fosterton'da ilk söylediği zamanı düşündüm. O zaman, lakaplarının nasıl oluştuğunu ya da bana neden böyle seslendiğini bilmediğim için kafam karışmıştı.

Alec içini çekti. "Ah, bu her zamanki gibi olurdu, ama bu çok saçma bir şekilde sıkıcı."

Güldüm, sonra soğuk bir rüzgâr bana çarptığında titredim. Keşke daha sıcak giysiler giyseydim diye düşündüm. Artık gerçekten denizde olduğumuza göre, esinti ısıırıyordu.

"Donuyorsun." Alec dilini şaklattı. "Ne kadar da ihmalkârım." Pelerinini çıkardı ve omuzlarıma örttü.

İçime bir sıcaklık doldu ve aynı anda Jax'in kafası geminin daha aşağısından bize doğru döndü.

"Prensım?" diye seslendi genç kadınlardan biri Jax'e, sesi rüzgârda yankılanıyordu. "Tüm bu gemiyi yürütmek için sadece on iki mürettebata ihtiyaç duyulması büyüleyici değil mi? Ve hava elementine sahip perilerinin, esinti yeterli olmadığında gemiyi itebileceğini düşünmek. Sizce de inanılmaz değil mi?" Fısıldamaya devam etti ve bir elini onun koluna koydu.

Jax'in dudakları zarif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kesinlikle, Leydi Aerobelle."

Boğazımı temizledim ve Alec'in pelerinini etrafıma daha sıkı sardım. "Prens gemi turlarını sever mi?"

Alec hafifçe güldü. "Şüpheli. Bunu sadece kaptanı yatıştırmak için yapıyor. Kaptan Mezzerack prensin kendisine gösterdiği ilgiye bayılır ve varisimiz için her türlü fedakârlığı yapar. İzlemesi oldukça eğlenceli olabilir. Elbette, kraliyet ailesinden biri talep ettiğinde kraliyet gemisindeki bir kaptanın itaat etmesi gerekir, ancak Kaptan Mezzerack prensin isteklerini yerine getirmek için daha da hızlı hareket eder. Hatta kraldan bile daha hızlı."

Jax ve kaptan kış tarafa doğru ilerledi ve dişiler de hevesle onları takip etti. İzlememeye çalıştım ve bunun yerine bizi kıyıdan uzaklaştıran tuzlu püskürtüleri savuşturmak için pelerinimi daha sıkı çektim. Kıyı çoktan zar zor görünür olmuştu.

Geminin arka tarafında, Jax kaptanın arkasında rahatça yürümeye devam etti, bacakları inişli çıkışlı gemiye uyum sağlamak için eğilip sallanıyordu. Jax'in

Dişiler de aynı kolaylıkla hareket ediyordu ve bana şekil değiştirenlerin fiziksel olarak ne kadar çevik olduklarını hatırlatıyordu.

"Stonewild'daki kraliyet evlerinin çoğu geyik değiştirenlerden mi oluşuyor?" Alec'e sordum. "Çoğu, ama hepsi değil." Jax'ın daha önce konuştuğu ve Aerobelle adını verdiği dişiye doğru elini salladı. "Dallinger

Hanesi'nden Leydi Aerobelle, Hanesi'ndeki diğerleri gibi bir kurt değiştiricidir. On Haneden bir diğeri kolantha, bir diğeri mağara ayısı ve bir de ejderha Hanesi var ama geri kalanların hepsi geyik." Doğruldu ve rüzgârda savrulan saçlarımdan bir tutamı yüzümden çekti. "Gerçekten çok güzelsin, bunu biliyor musun ?

Burada, güneş yüzünüzdeyken güzelliğiniz büyüleyici. En son ne zaman bir kadının beni senin kadar büyülediğini hatırlamıyorum."

Konuyu aniden değiştirmesi üzerine irkildim ama sadece omuz silktim. "Bu benim lorafın büyüm, lordluğum. Seni büyüleyen şey bu. Başka bir şey değil. Bana verdiğin tepki, vasimin beni bu kadar yüksek bir fiyata satabilmesinin nedeni."

Kaşlarını salladı. "Her rulibe değersin."

İçimi çektim ama hafif bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Ve bir kez daha, utanmaz bir çapkınsın. Bu çekiciliğinle bir periyi bile öldürebilirsin."

Sırıltısı geri döndü. "Bazıları bunun benim en büyük özelliğim olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi? Ardında bıraktığın kalbi kırık tüm kadınların aynı fikirde olmayacağını hissediyorum."

"Kalplerinin kırık olduğunu kim söyledi? Çok sağlam olabilirler."

Eğlenerek homurdandım. "Bu daha da kötü olurdu, çünkü bu onlara yanlış umut verdiğinizi ve hala onları yönlendirdiğinizi gösterir."

"Ah." Bir elini göğsüne götürdü. "Fae'leri hep böyle mi çağırırsın?"

Omuz silktim ve kirpiklerimi kırptım. "Sadece oyun oynuyordum, lordlingim."

Gözleri muziplikle parlıyordu. "Şu anda seni kollarıma almak için neler vermezdim." Bir adım daha yaklaşıp beni kucaklıyormuş gibi yaptı.

Gülerek onu tokatladım.

İçinden yüksek sesli bir kıkırdama yankılandı ve ellerini indirdi. Daha fazla yorum yapmak üzereydim ama geminin arkasından gelen enerji yükseldi.

Gemide bir şeylerin ters gittiğini düşünerek etrafımda dönüp durdum ama güverteyi incelediğimde hiçbir sorun görünmüyordu. Ama el değmemiş tahtaları ve uzun direği gözden geçirdiğimde birkaç tane

Mürettebat üyeleri ve soylu evlerden gelen fae'ler Alec ve beni izliyordu. Bazıları bize bilerek gülümsüyor, bazıları da dudaklarını birbirine bastırıp dikkatlerini denize veriyordu ama gemi gayet iyi seyrediyor olsa da ilk başta fark ettiğim o güçlü enerji kıçtan hala tıngırdıyordu.

Başımı çevirerek enerjinin nereden geldiğini araştırdım.

Ama sadece Jax ve kaptan arkada duruyordu. Yavaşça sancak tarafına doğru ilerlerken Jax'in gece yarısı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Jax sert adımlarla yürüyor ve kaptanın el salladığı her yere bakıyordu ama içinden hissedilir bir enerji dalgası yükseliyordu.

Bir anda enerjinin *Jax*'ten geldiğini fark ettim.

Dişiler arkalarından gelmeye devam ediyordu ama prensle aralarına daha fazla mesafe koymuşlardı, hatta bazıları prensin güçlü büyüsü onlara çarptığında irkilmişti. Phillen ve Lars da istisna değildi. Onlar da metanetlerini koruyarak takip ediyorlardı ama her iki muhafız da ellerini kılıflı kılıçlarının üzerine rahatça koymuş olsalar da Jax'in aurası onlara her çarptığında çeneleri birbirine çarpıyordu.

Ancak kaptan sadece yüzünü buruşturdu ve Jax'in aurası okyanusun kaban dalgaları gibi yükselip tam üzerine geldiğinde bile turuna devam etti.

Kaptan Mezzerack sıkı bir gülümsemeyle direğe el salladı. "Yelkenlerdeki ipliği fark ettiniz mi prensim? İnç başına bin taş tutabilen çelik dokuma lifler kullandık. Hava elementi perilerimiz bile

güç bu ipleri koparamaz."

"Ne kadar ilginç." Prens başını eğdi. "Söyleyin bana, bu geminin hızı ne kadar?"

Bu kaptan ışınlandı. "At Tam Gaz, o seyahatler at elli iki *barimums*."

Prens kaşlarını kaldırdı. "Bu çok hızlı." "Gerçekten de kraliyet filosunun en hızlısı."

Kaşlarımı çatarak Alec'e baktım. "Prese neler oluyor? Sabahtan beri soğuk davranıyor ve şimdi de güç dalgalanmaları yaşıyor. Ve bilmesem, davranışlarına bakarak senden hoşlanmadığını bile söyleyebilirdim, oysa iyi arkadaş olmanız gerekiyordu, değil mi?"

Alec sırtı, gülümsemesi geçen her saniye daha da genişliyordu. "Çok basit Elowen. O kıskanç biri."

Başım geriye gitti. "Kıskanmak mı? Neyi?"

"Seni ve beni."

Gözlerim kafatasımdan fırlayacakmış gibi oldu. "Sen ve ben mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Alec kollarını korkuluklara dayamış, hâlâ sırtıyordu. "Diğerleri bana prensin sana aşık olduğunu düşündüklerini söylediğinde inanmadım, bu yüzden kendim öğrenmeye karar verdim ve ne yazık ki ne kadar haklı olduklarını gördüm."

Sadece ona bakabiliyordum. Midem sürekli garip taklalar atıyor, konuşmamı imkânsız hale getiriyordu.

Alec sessizliği teoriisini süslemek için bir cesaret olarak algılamış gibi devam etti. "İddia ettikleri şeyin doğru olup olmadığını öğrenmenin en iyi yolunun seninle acımasızca flört etmek olduğunu biliyordum. Prens benim gerçekten de utanmaz bir çapkın olduğumu bilse de, seninle biraz aşırıya kaçtım. Ama sana karşı gerçekten bir şeyler hissetseydi, tepki vereceğini biliyordum. Ve eğer hissetmeseydi-" Omuz silkti. "O zaman umursamazdı, ama bir de baktım ki çocuklar iyiymiş. Prens aklını kaçırmanın eşiğinde gibi görünüyor, yani korkarım prensimiz sana vurulmuş, Elowen."

Çıldıran midem durmadı ama bir şekilde "Yani ... genelde bu kadar çapkın *değil* misin?" diye sormayı başardım.

Güldü. "Kesinlikle çapkınım ama hayır, normalde bu kadar kötü değilimdir."

"Ve prens genellikle size cinayet bakışlarıyla bakmıyor mu?" "Hayır, aslında bu bizim için bir ilk ve söylemeye cesaret edebilir miyim? Sana karşı bir şeyler hissediyorsa, onu kıskandırmak için yaptığım alçakça davranışı itiraf etmek ve özür dilemek zorunda kalabilirim."

"Ama, o, yani, o ..." Arkasından gelen kadınları işaret ettim. "Onlardan biriyle evlenecek. Bana karşı nasıl bir şeyler hissedebilir ki?"

"Hmm, gerçekten. Çok talihsiz bir durum ama evlenmesinin tek nedeni ailesinin bunu talep etmesi. Kraliyet protokolüne göre kraliyet soyundan ya da asil bir kadınla evlenmesi gerekiyor ama bu o zamana kadar *seninle eğlenemeyeceği* anlamına gelmiyor." Kaşlarını imalı bir şekilde salladı.

"Keyfime bak. O zamana kadar." Ağzım bir balık gibi açılıp kapandı ve yanaklarım kızardı. Öfkem artarak göğsüne bir tokat ama Alec sadece vurduğum yeri ovuşturdu ve sırtışı büyüdü. "Onun metresi olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Güldü ve bir kolunu belime doladı, sonra kulağıma yaklaşarak fısıldadı, "Eğer istersen, itiraz etmeyeceğini hissediyorum." Geri çekildi ve yakalarını düzeltti. "Her neyse, bu arada

Sizden ayrılmaktan nefret etsem de aşağıya insem iyi olacak. Trivan'la görüşmem gereken birkaç konu var." Göz kırptı. "Sıkılırsan beni bulmaya gel. İstersen prensi çıldırtmaya devam edebiliriz."

Ben daha fazla bir şey söyleyemeden o uzaklaştı, geminin sallanmasına rağmen rahatça yürüyordu. Geminin arka tarafında Jax, arkadaşının geri çekilişini kısık gözlerle izledi.

İkisini de görememek için dönerek uzaklaştım ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Önümde sadece deniz varken, geminin küpeştesine yaslandım ve çalkantılı suya baktım. Hâlâ sersemlemiş bir halde, Alec'in iddia ettiği şeyin tam anlamını anlamaya çalışıyordum.

Jax'in bana karşı hisleri mi var? Yine de başka biriyle evlenecekti.

Tekrar arkaya doğru bir bakış attım. Jax'in enerjisi hâlâ hissediliyordu ve düzenli olarak bana doğru yükseliyordu ama bunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Faewood'a dönüş yolculuğumuzun Stonewild'a olan yolculuğumuzdan tamamen farklı olacağı hızla ortaya çıkıyordu. Jax artık Kara Akıncı olarak seyahat etmiyordu. Daha rahat tavırları gitmişti. Bu yolculukta tam bir kraliyet mensubuydu ve Alec'e göre bana karşı bir şeyler hissediyordu. *Bana karşı!*

Tuzlu deniz suyu yüzümde buğulanırken dudagımı ısırdım. Karnımdaki o garip dönme hareketi geri geldi ve bunun deniz tutmasının başlangıcından mı yoksa Alec'in az önce bana söylediği akıllara durgunluk veren iddiadan mı kaynaklandığını anlayamadım.

Suya baktım ve bir yüzün bana baktığına yemin edebilirdim, ama Lochen perisi ve sonra o kadar çabuk kayboldu ki hayal edip etmediğimden emin olamadım. Ama Lochen perilerinin, karada yaşayanların onlara zarar vermeyeceğinden emin olmak için gemileri takip ettiği yaygın bir bilgiydi.

"Yukarıdaki Yıldızlar," diye fısıldadım kendi kendime.

Gemi bir dalganın çukuruna daldığında yüzüme başka bir sprey buğulandı. Bu duyguyu dikkatimi dağıtmak ve çalkantılı düşüncelerimi durdurmak için kullanarak gözlerimi kapattım. Gemi altımda dalgalı bir halı gibi yükselip alçaldı ve okyanus suyunun ferahlatıcı sıçramaları ince bir örtü gibi üzerime yerleşti. Hâlâ üşüyordum ama en azından Alec pelerinini yanımda bırakmıştı, bu yüzden kendimi anın tadını çıkarmaya bıraktım, ritmik hissin içinde kayboldum. Başka hiçbir şey olmasa bile, Alec'in saçma iddiası dikkatimi dağıtmama yardımcı oldu.

"Deniz yoluyla çok seyahat ettin mi?" Jax'in sessiz sorusuyla gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Veliaht Prens tam yanımda duruyordu, yaklaşırken bir şekilde aurasını maskeleymişti. Sadece bir adım sağımdaki parmaklığa yaslanmıştı ve ilk kez enerjisi sakinleşmişti.

Arkasında, Lars ve Phillen saygılı bir mesafede duruyordu, ancak kaptan çoktan gitmişti ve aşağıdaki dişiler aileleriyle birlikte geri dönmüşlerdi, ancak birkaç tanesi bizi uzaktan izliyordu.

Görünüşe göre tur bitmişti ve bu da beni Alec'in bana karşı hisleri olduğunu iddia ettiği bir prensle nispeten yalnız bırakmıştı.

Doğrudum ve o beni izlerken ne kadar zamandır boş boş durduğumu merak ettim. "Hayır, prensim. Aslında bu benim ilk seferim. Daha önce hiç gemiye binmemiştim." Kıpırdanma dürtüsünden kaçındım ama Alec'in sözleri kafamın içinde dönmeye devam ediyordu.

Jax'in dikkati yüzümde geziniyordu, gözleri kapalıydı. "Hiç mi?" Bir kaşını kaldırdı, sonra Alec'in üzerimde asılı duran pelerinine baktı. Çenesinin gerildiğine yemin edebilirdim.

Omuz silktim. "Denizde bir çağrı yapmak zor olurdu ve tüm varlığım ve seyahat etme sebebim koruyucum için çağrılar yapmak olduğundan, seyahatlerimiz her zaman karada kaldı, bu yüzden hayır, hiç gemide bulunmadım."

Gözleri karardı. "Tabii ki."

Dikkatimi hipnotize edici dalgalardan uzaklaştırdım ve başımı eğdim. "Alec, Trivan'la olacaklar hakkında konuşması gerektiğini söyledi. Belirli bir şey mi olacak?" Etrafıma bakındım ama güvertenin diğer tarafında durmuş her hareketimizi izleyen yaltakçı House dişileri dışında kimse bizimle ilgilenmiyordu. Ve dişilerin durduğu mesafeden, beni duyduklarından şüpheliydim. Ayrıca, konuşmamızı Alec'in az önce bana söylediklerinden uzak tutmaya çalışıyordum. Bir metres. *Bana*. Ve yine de Jax'e.

Görece mahremiyetimize rağmen, etrafımıza aniden bir sihir parıltısı düştü. Yüzüme vuran okyanus buğusu kesildi ve dalgalar sessizleşti. Parmaklarım otomatik olarak uzandı ama katı bir hava duvarıyla karşılaştım.

"Eğer bu konuşmayı burada yaparsak, muhtemelen en iyisi bunu gizli tutmak olacaktır." Jax'in tonu ve tavrı değişmedi ve konuşmamızı kimsenin duymasını engellemek için etrafımıza bir susturucu kalkan yerleştirdiğini fark ettim. Yine de bunu aynı ifadeyi ve duruşu koruyarak yapmıştı. Başkalarına hiçbir şey değişmemiş gibi görünebilirdi.

Yıldızlar ve galaksi, bu erkeğin mutlak gücü . . .

Önlemin gerekli olduğunu bilmeme rağmen, "İkili bir hayat sürmekte oldukça iyisin, değil mi?" demekten kendimi alamadım. *Ve bu çifte hayat, bana karşı dile getirmekten çekindiğin hisler beslemeyi de içeriyor mu?* Tabii ki bu soruyu kendime sakladım.

Omuz silkti. "Biraz pratik yaptım."

Midem bulandı ve taktığı birçok maskeyi hatırladım. "Ama daha önceki soruna cevap vermek gerekirse, Trivan ve Alec Bastian'ı ararken zamanımızı en üst düzeye çıkarmak için hangi Finalleri izlememiz gerektiğini belirlerken, sanki sadece eğlenmek için oradaymışız gibi görüneceğiz. Birisi planlarımızın ne olduğunu sorarsa, inandırıcı bir gündemimiz olacak."

Kaşların çatıldı ve planlarını gerçeğe bu kadar yakın tutmasının akıllıca olduğunu düşündüm. Eğer gerçek ve yalan birbirine yakınsa, insanın yalanlara kapılması daha zor oluyordu. "Peki bu sabahki konsey toplantısında saraydaki varlığım hiç gündeme geldi mi?"

Başını öne eğdi. "Bir konsey üyesi tarafından."

Kalbim küt küt atarken korkulukları tekrar kavradım. "Peki benim varlığımı onlara nasıl açıkladın?"

"Sana söylediğime benzer şekilde. Ona Fosterton'daki son avım sırasında sizinle tanıştığımı ve sizi benimle birlikte saraya davet ettiğimi söyledim."

"Avlanmak mı?"

"Günlerce, haftalarca ve bazen de aylarca ortadan kaybolduğumda sık sık kullandığım bir bahane. Bilmiyor muydunuz? Çocuklarla birlikte avlanmayı çok severiz ve tabii ki muhafızlarımın da bana eşlik etmesi gerekir. Avlanmak için sık sık krallıklarda kayboluruz ve bu oldukça tehlikeli olabilir." Gülümsemesi sinsî bir hal aldı. "Avlanmak birçok mevsim boyunca en sevdiğimiz hobimiz oldu."

"Baskınlar düzenlerken uzakta geçirdiğiniz zamanı avcılıkla mı açıklıyorsunuz?" Kaşların havaya kalktı. "Ve hiç kimse bunu sorgulamadı mı? Ama hiç vahşi avla dönmüyorsun, değil mi?"

"Tam tersine, her zaman birkaç öldürme ile geri dönüyoruz."

Çenem düştü. "Ama ben seninleyken hiçbir şey avlamadın."

"Hayır, *ben yapmadım* ama Alec ve Quinn biz sizi *ziyaret* ederken gerçek bir av gerçekleştirdiler. Geçen hafta resmi olarak ortaya çıktığımızda şefle paylaşmamız için bir düzine fimiqaail hazırladılar."

"Quinn mi? Kim o?"

"Onunla henüz tanışmadın."

"Oh . . . Grubunuzda bir kişi daha olduğunu unutmuşum, ama *fimiquails*? Fimiquail'leri bu diyarda nereden bulmuşlar?" Bulunması zor ve egzotik bir kuş olan fimikuyruklar bir lezzet olarak kabul edilirdi ve bulunması çok zordu.

Bu kuşlar ortadan kaybolabilmeleri bakımından dillemsill'lere benziyordu.

Kaşlarımı çatarak parmağımı yakamda gezdirdim ve bastırılmış olmasına rağmen büyüğü içime işledi. Jax bir kaşını kaldırdı. "Quinn, şekil değiştiren gücüne ek olarak Mistvale büyüünü de barındırıyor. Büyüsü özellikle yakalanması zor hayvanları avlarken işe yarıyor." Prensın bakışları düştü ve yakama takıldı. "Bu bir

seni rahatsız mı ediyor?"

Konunun aniden değiştiğini anlamak için bir saniye bekledim. "Tasmamdan mı bahsediyorsun?"

Etrafında bir enerji dalgası dönüyordu. "Onu çekiştirdiğini fark ettim."

"Hayır, beni rahatsız etmiyor. Sadece sinirsel bir alışkanlık." "Gergin misin?"

"Hayır, yani... bu sadece bir alışkanlık."

Gözleri parlıyordu, sonsuz derinlikleri bu çelişkili erkeğin yanında dikkatli davranmamı söyleyen sağduyuma rağmen beni içine çekmekle tehdit ediyordu, ama daha fazla bir şey söyleyemeden gemide bir zil çaldı.

"Stonewild Krallığı'nın güzel fae'leri, öğle yemeği aşağıda servis ediliyor," diye seslendi bir mürettebat üyesi ve ardından prense doğru eğildi. "Heyecan verici Maç Finalleri için güneye doğru yola çıkarken dinlendirici bir öğleden sonra ve akşam için lütfen Prens Adarian'a katılın."

BÖLÜM 10

Prensi aşağıda takip ettim ve öğleden sonraki yemeğin büyük bir prodüksiyon olduğu hemen anlaşıldı. Yemek geminin etkileyici yemek salonunda veriliyordu. Aplikler duvarları aydınlatıyor, tavandan Stonewild sancakları sarkıyor, taze kesilmiş çiçeklerden oluşan vazolar havayı kokulandırıyor ve büyük pencereler denizi net bir şekilde görmeyi sağlıyordu.

Jax bana salona kadar eşlik ettiğinde, gemi ayaklarımızın altında hafifçe sallanıyordu. Odanın ortasında büyük bir masa ve etrafında otuz sandalye vardı. Zarif mumlar masanın ortasını aydınlatıyordu, sihir onları havada asılı tutuyordu, böylece gemi yuvarlandığında asla devrilmiyorlardı.

Gemideki çoğu kişi zaten oradaydı ve Alec ile Trivan bizi buraya kadar yenenlerle hararetli bir tartışma içindeydi. Hemen fark ettiğim bir şey vardı; herkes resmi giyinmişti. Ben hariç herkes.

Masanın etrafında her aile kendi armasını giysilerinin bir yerine takardı. Erkeklerde bu arma ya kollarında, ya ipek bir kuşakta ya da omuzlarındaki püskülde olurdu. Her nerede olursa olsun, sadece bakıldığı takdirde arma oradaydı. Dişiler de farklı değildi. Hepsi mücevher takardı, çoğunlukla armaları bir mücevherin merkezinde gururla sergilenen kolyeler takarlardı, ancak armaları yüzüklerinde de görünürdü.

Bunlar Stonewild'ın seçkin fae'leriydi. Yine de ev soylularıydı ve ben siyah pantolon ve basit bir kırmızı üst giymiş bir köleydim.

Adımlarım yavaşladı ve birkaç kişi beni değerlendirmek için döndüğünde içimden bir utanç dalgası aktı, ancak Jax elimi sıktı ve

geçirdi. "Sen de en az onlar kadar buraya aitsin," dedi o kadar sessizce ki onu sadece benim duyduğumu biliyordum.

Beni sıkı ve yaptığı yoruma bakılırsa, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibiydi. Etrafındakilerle her zaman bu kadar uyumlu olma becerisi beni bir kez daha şaşırttı.

Derin bir nefes alarak onun yanında yürümeye devam ettim ve çenemi dik tutmak için elimden geleni yaptım, ancak herkesin görebileceği şekilde elimi tuttuğunu hissettiğimde Alec'in sözleri tekrar kafamda dönmeye başladı.

Korkarım prensimiz sana vurulmuş.

Masaya ulaştığımız anda Aerobelle Dallinger'ın dikkati Jax ve bana yöneldi. Kolyesinin üzerinde altın metalden bir kurt başı vardı ve bu küçük simge göğüslerinin arasında gururla sergileniyordu.

Sanki ben orada değilmişim gibi, gözleri Jax'in üzerinde, gülümsüyordu. "Prens Adarian, hepimiz sizi sabırsızlıkla bekliyorduk."

Diğer dişiler de canlandılar ama Jax'in hâlâ elimi tuttuğunu teker teker fark ettiklerinde gülümsemeleri azalmaya başladı. Aerobelle de sonunda aynı şeyi fark etmiş gibiydi. Daha önce beni küçümseyen bakışları mağrur bir bakışa dönüştü.

Buna rağmen herkes prenslerini karşılama gösterisi yaptı, gürültülü bir şekilde seslenerek leminai ve şarabın çoktan akmaya başladığını haber verdi.

"Prens Adarian!" diye seslendi babalardan biri. Bana meraklı bir yan gözle baktı ama kimse adımı sormadı ya da benimle daha fazla ilgilenmedi. "Faewood ve Mistvale arasında kısa süre önce imzalanan Osterland Takası hakkındaki düşüncelerinizi duymak için sabırsızlanıyordum."

"Ah, evet, bu ilginç bir anlaşmaydı." Jax başını eğdi. "Görünüşe göre iki krallık arasındaki madenler artık sınırların altındaki çapraz tünelleri paylaşıyor, daha önce hiç yapılmamış bir şey, ama önce herkesin misafirim Leydi Elowen ile tanışmasını istiyorum." Jax bana doğru eliyle işaret etti, gözleri peri ışıkları altında cerulean tonlarında parlıyordu. "Elowen krallığındaki Finalleri izlemek üzere bana katılacak."

"Öyle mi?" Leydi Aerobelle'in burun delikleri nazikçe açıldı. "Halktan birine böyle bir nezaket göstermeniz ne büyük incelik. Saray tarafından bir bağışla mı ödüllendirildi? Sizin yanınızda yer alması için? Sevgili Kraliçemiz Rashelle'in bizden aşağıda olanlar için daha fazla hayır etkinliği ve bağış düzenlediğini duydum."

Çenem gerildi ve ona kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum.

Aerobelle'in iğneleyici yorumlarını birkaç gergin gülümseme izledi ama birden fazla kişi kraliçenin cömertliğini onayladığını mırıldandı.

Ama Jax'in bakışları buz gibi oldu. "Hayır, Leydi Aerobelle, Elowen burada bir bağış için bulunmuyor. Bana katılmasını bizzat ben talep ettim."

Kadının gözleri irileşti, yanakları pembeleşti ama diğer herkes çenelerini nihayet bana doğru eğdi ve sonunda bir selam mırıldandı.

Ama bunu sadece prens yüzünden yaptıkları çok açıktı. Eğer o benim yanımda olmasaydı, hiçbiri bana bakmazdı bile.

Mağara ayısı ailesinden bir başka dişi seslendi: "Kraliçe Rashelle misafirinizin bize katıldığının farkında mı?" Sesi ısırmaya bir desibel yakındı.

Jax ona yıkıcı bir gülümseme verdi ama cevap verirken sesinden zehir damlıyordu. "Öyle değil, Leydi Penepee. İster inanın ister inanmayın, ben her şey için annesine koşup izin istemeyen yetişkin bir erkeğim."

Evdeki fae'lerden birkaçı güldü ama Aerobelle ve Penepee'nin bakışları beni tekrar değerlendirdiklerinde buz gibi oldu.

Sertleştim ama dikkatimi başka yöne çevirdim.

"Lütfen herkes otursun," diye seslendi bir hizmetçi köşeden. "Öğle yemeği servis edilmek üzere."

Herkes devasa masanın etrafına oturmaya başladığında ev armaları ışıklarda parladı. Hanelerden birinin armasında hırlayan bir orman kedisi, diğerininkinde ise devasa bir ayı vardı. Dallinger Hanesi ise kurtlarını takmıştı.

Soylu bir kandan gelmediğim için nereye oturmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim olmadığından kıpırdamadan durakladım ama Jax beni masanın önüne itti ve masanın başında bir sandalye çekti. İki sandalye yan yana, herkese bakacak şekilde oturuyordu.

"Leydi Elowen," dedi usulca. "Sizi yanıma oturtmaktan onur duyarım."

Aerobelle Penepee'ye yaklaşp kulağına bir şeyler fısıldasa da göğsüm ısındı. İkisi de peçetelerini kucaklarına attı, auraları yükseliyordu.

Çabucak yerime oturdum, ancak Ev'in kadınlarından daha fazlası bana kızgın ya da spekülatif bakışlarla bakmaya başlayınca içimde bir öfke parıltısı kaynadı. Sanki prensin beni metres olarak aldığını ya da almayı planladığını gerçekten anlamaya başlamışlardı.

Jax ve ben böyle bir şeyden çok uzak olsak da, içimde bir büyü vardı. Halktan biri olarak doğmuş olabilirdim, ama bir şey bana tamamen açık hale geliyordu. Buradaki çoğu fae'den daha iyi davranışlarım vardı. Ve beni aşağılamalarına izin vermeyecektim.

Derin bir nefes alarak, sezonlar boyunca hocalarımdan aldığım derslere ve yazları yaptığım tiyatro oyunlarına başvurdum. Bu kesinlikle kibirli soyluların huzuruna ilk çıkışım değildi ve beni kaçırmalarına izin vermeyecektim.

Jax'e usulca, "Teşekkür ederim prensim," dedim.

Yanımda oturdu, sırtım dikleştiğinde ve çenem kalktığında bana yan gözle baktı ve cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Ama yer değiştirdiğinde ve bu sırada kalçası benimkine değdiğinde, içimi gerçek bir sıcaklık kapladı.

İki hizmetkâr duvarın dibinde durdukları yerden öne fırladılar ve prensin seçmesi için sürahileri uzattılar.

"Ironcrest şarabı," dedi Jax onlara.

Selam verdiler ve daha fazla şişe almak için hızla kaçtılar.

"Siz gelmeden önce ana yemeğin ne olacağını duyurdular prensim," diye seslendi yaşlı bir kadın mağara ayısının evinden. "Deniz ıstakozu, en sevdiklerinizden biri, değil mi?"

Jax başını eğdi. "Gerçekten de öyle."

"Kızım Lucille'in mutfakta bir usta olduğunu biliyor muydunuz?" Yaşlı kadın, prene boğucu bir gülümseme veren söğüt gibi sarışın kadına gülümsedi. "Eminim Lucille bir gece sizin için yemek yapmayı çok ister. Onun yarattıklarını tattıktan sonra pişman olmazsınız ve o deniz ıstakozu hazırlamakta ustadır."

Alt dudağını dişleyen Lucille'in dudakları ışıklar altında kıpkırmızı parladı. "Ne zaman isterseniz prensim, size hizmet etmekten mutluluk duyarım."

Parmaklarım kucağımda onun bariz teşviki karşısında gerildi, ama masanın altında Jax'in eli kalçama yerleşti. Ağırlığı ve sıcaklığı bana dokunduğunda neredeyse sıçrayacaktım. Ama aynı hızla elini çekti.

"Şeflerimizin böyle bir şeyle görevlendirilebileceğinden eminim. Kendinizi zorlamanıza gerek yok," diye kolayca cevap verdi.

Lucille'in gözleri irileşti ama bu onun adamın hafifliğine verdiği tek tepkiydi.

Masanın karşısındaki Alec gözüme takıldı ve göz kırptı. Sonrasında "*Sana söylemiştim*" dese hiç şaşırılmazdım.

Telaşla peçetemi aceleyle kucağıma yaydım.

Hizmetkârlar tarafından şarap doldurulmaya başlandı, herkesin kadehleri dolduruldu ve ben de bu dikkat dağınıklığını orada bulunan soyluları daha fazla incelemek için kullandım.

Bu gemideki aileler geyik kökenli olmadığından, kraliçenin oğlunun düğünü için bu Evleri tercih edip etmediğini merak etmeden edemedim. Bu beni şaşırtmazdı, çünkü güçlü şekil değiştiren kanının karışmasının daha güçlü yavrularla sonuçlanabileceği söyleniyordu. Ya da belki de şekil değiştiren Haneleri karıştırmanın soylular arasında daha iyi ittifaklar oluşturacağını düşündüler.

Durum ne olursa olsun, dişilerin çoğunda olduğu gibi, erkekler de sağ ellerinin üçüncü parmağına ev yüzüklerini takmışlardı. Su rengi taşlar her ev için aynı kesim ve renkteydi, çünkü hepsi Taşyuvası fae'siydi, ancak üzerlerindeki hayvan izleri onların benzersiz şekil değiştiren sihirlerini yansıtıyordu.

"Elowen'di, değil mi?" Leydi Aerobelle masanın daha aşağısından seslendi.

Jax "Leydi Elowen" diye düzeltirken ben de ona doğru baktım. Şarap kadehine uzandı ve ona sert bir bakış attı.

Dudakları büzüldü ve zorlukla gizlediği bir alaycılıkla bana baktı. "Soylu bir aileden gelmiyorsa gerçekten bir leydi midir?"

"O bir lorafın," diye cevap verdi Jax kolayca, aurasındaki titreme göz önüne alındığında sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Buradaki tüm dişilerden daha güçlü ve bu saygı gerektirmiyorsa, ne gerektirir bilmiyorum."

"Sen bir lorafın misin?" Aerobelle burnunun ucuyla bana baktı. "Öyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun," diye cevap verdim ve şarabıma uzandım. O bana bakarken bakışlarım hiç düşmedi.

"Demek prens seni *bu* yüzden burada tutuyor." Bakışları kendini beğenmiş bir hal aldı. "Onun için çok faydalı olmalısın."

Prensin beni sadece kullandığına dair ince iması yüzüme çarptı, ama sert bir karşılık veremedim, odaya ilk girdiğimizde Jax ile konuşan aynı yaşlı erkek boğazını temizledi.

"Şimdi söyleyin bana prensim, Osterland Borsası hakkında başka neler biliyorsunuz?" Öne eğildi, belli ki prensle bu konuda daha fazla konuşmaya hevesliydi.

Jax yaşı erkekle tartışmaya çekilirken tabaklar dolmaya başladı.

Diğerlerinden bazıları Maçlardan sonra gerçekleşecek olan Ironcrest Balosu hakkında konuşmaya başladı. Yüzüncü Yıl Maçları gibi bu balo da sadece yüz yazda bir gerçekleşiyordu ve kıtadaki çoğu kişi bu baloyu dört gözle bekliyordu.

Yüzyıllar boyunca düzenlenen önceki Ironcrest Balolarını merak etsem de, Jax'in konuşmasına daha fazla dikkat ettim. Her ikisine de Osterland Mübadelesi'nin *benim yüzümden* gerçekleştiğini söylemek istiyordum. Lordling Himil ve Messepire belgeyi sadece kralın lorafinini kullanma sözü verdiği için imzalamışlardı ama bunu açıklama zahmetine girmedim.

Böyle bir şeyle övünmek beni sadece onaylanmak için çaresiz gösterirdi ya da Jax'in beni sadece işe *yaradığım* için yanında tuttuğunun kanıtı olurdu.

Bunun yerine yemeye ve lokmalar arasında şarabımı yudumlamaya başladım.

Diğer herkes de yemeğe daldı ve benim bakışlarım Alec'e kaydı. Yemek için zümrüt kuşaklı lacivert bir ceket giymişti. Parmağında da bir yüzük vardı ve değerli taş boyunca uzanan bir dizi geyik boynuzunu gösteriyordu. Yani o bir geyik değiştiriciydi.

"Şu ana kadar ne kadar keyifli bir yolculuk oldu," diye neşeyle seslendi Alec sohbette bir durgunluk olduğunda. "Ve Leydi Elowen, bize katılabilmeniz gerçekten çok güzel. Eminim biz Maçlara katılırken Faewood hakkındaki bilginize ihtiyaç duyulacaktır."

Jax'in burun delikleri ona doğru açıldı ama ben başımı Alec'e doğru eğdim. "Size krallığımı gezdirmekten ve bildiklerimi paylaşmaktan büyük mutluluk duyarım."

Şarabımdan bir yudum daha aldım ama nabzım boynumda daha fazla atmaya başladı. Jax'in aurası yeniden yükselmeye başlamıştı, Alec bana boğucu bir sırtıış attığında daha da arttı ve Alec'in haklı olduğunu gerçekten anladım - prens arkadaşının flörtlerinden memnun değildi.

"Peki sence benzer bir takas diğer krallıklar arasında da gerçekleşebilir mi?" diye tekrar sordu Jax'e. Görünüşe göre prensle Osterland Takası hakkındaki sohbetini sürdürmeye kararlıydı. "Belki de Stonewild ve Faewood arasında? Ya da Ironcrest ve Mistvale? Ironcrest'teki şelaleler çok fazla sihir barındırıyor. Düşünün ki bir nehir

böyle bir büyüünün diğer krallıklarda kullanılmasına izin vermek için yönlendirildi. Olasılıklar sonsuz olacaktır."

Sohbet devam etti ve Jax sert bir şekilde oturdu. Yiyebildiği kadar ısırik aldı ama çoğu zaman etrafındakilerin sorularını yanıtlıyor ya da daha çapkın yorumları engelliyordu. Krallığın paylaştığı mallardan öylesine etkilenmişti ki, Jax'in dikkatine neredeyse hükmediyordu.

Jax'in deniz ıstakozunun neredeyse hiç yenmemiş olduğu gözünden kaçmadı.

Ancak öğlen yemeği olmasına rağmen, herkes lezzetli yemeklerin tadını çıkarmaktan ziyade prensi sorularla boğmak ve dikkatini çekmek için yarışmakla ilgileniyor gibiydi.

Ayrıca herkes Jax'e önümüzdeki yaz gerçekleşmesi beklenen düğünü ve yaklaşan Maçlarla ilgili planları hakkında sorular yöneltti. Ve kadınlardan biri cesurca yaklaşan Ironcrest Balosu için henüz eşini seçip seçmediğini sordu.

Prensin bu müdahaleci soruya verdiği tek , "Hayır, sormadım," oldu.

Yine de bazı kadınlar bunu benim gerçek bir tehdit değildi.

Metresi olabilirim ama Ironcrest Balosu'ndaki eşi olamam. Ve kesinlikle karısı da değil.

Yine de ara sıra bana atılan sözlü hançerlerden, bu odadaki kadınların çoğunun prensin metresi olmama hiçbir şekilde izin vermeyeceğini biliyordum, en azından karısı olduğunda.

Bir bakıma aşağılayıcıydı ama duruşumu korudum ve çenemi yüksek tutmaya çalıştım.

Jax her evi adım adım izleyerek, dikkatini onlar arasında paylaştırarak ve bir şekilde her birini yatıştırmayı başararak yavaşça ve sessizce yedim.

Tüm bunlar olurken, ondan ne beklendiğini bir kez daha anladım. Jax, Stonewild'ın veliaht prensiydi. Sadece koruması gereken bir ismi yoktu, aynı zamanda krallığında gücün dengede kalmasını da sağlamak zorundaydı. Her Hane en büyük, en güçlü ve en zengin olmak istiyordu ama toplumumuzun sorunsuz işlemesi için hepsine ihtiyaç vardı.

Krallıklar boyunca toprakların, işletmelerin ve çiftliklerin çoğu soylu Hanelere ait olduğundan, Haneler arasındaki kavgalar yaygındı ve anlaşmazlıkları dinlemek ve nihayetinde yargıç olarak hareket etmek genellikle tahta düşerdi. Ve şimdi Jax'i izlerken, onun omuzlarında ne kadar çok yük olduğunu fark ettim.

Her bir Evi, sıkıntılarını ve başarılarını paylaşırken sabırla dinledi, tavrı resmiydi. Ancak vücudunun duruşu o kadar sertti ki, bu konuşmaların ona zarar verip vermediğini merak ettim.

Çünkü Jax'i canlı ve özgür olarak gördüğüm tek Dark Raider rolünde olduğu zamandı.

Aklıma korkunç bir düşünce gelince başımı eğdim. Belki de kafeste yaşayan tek kişi ben değildim. Çünkü gördüğüm kadarıyla, zinciri altına batırılmış ve mücevherlerle süslenmiş olsa bile Jax de tasmalıydı.

Tam tatlı servis edilirken gözüme takıldı ve kısa bir an için maskesi düştü. Hafifçe gülümsedi, gözleri yumuşadı ve bu soyluların hiçbirinin Karanlık Akıncı'nın gözlerinin onlara baktığını bilmediğini fark ettim. Özellikle de son sevkiyatlarının nereden geldiğini ya da diğer Hanelerin deniz yoluyla gelen mallar hakkında neler rapor ettiklerini açıkladıklarında.

Paylaştıkları her ayrıntı Jax'e, olması gerekenden fazlasını alan ya da bu süreçte daha az şanslı olanları kandıranlara karşı bir sonraki baskınını nereye düzenleyeceği konusunda daha fazla bilgi veriyordu. Stonewild fae'leri onun baskınlarından muaf değildi. Jax intikamını tüm krallıklarda aldı.

Prenslerinin gözüne girmek için kendilerini paralayan tüm Haneler bu bilgiyi ona bu kadar kolay aktarırken yüz ifademi nötr tutmak için her şeyimi verdim. Evlerini değersiz bulduğunda her şeyi ellerinden alanın *kendisi* olduğunu bilmiyorlardı.

Ayrıca Jax'in ne kadar tehlikeli bir oyun oynadığını da fark etmemi sağladı. Eğer onun Karanlık Akıncı olduğu ortaya çıkarsa, kraliyet adının bile onu kurtaramayacağını ruhumun en derin köşesine kadar biliyordum.

BÖLÜM 11

Denizde iki gün geçirdikten sonra limana doğru yelken açtık ve krallığının enerjisi açık denizde bile hissediliyordu.

Havayı uğultulu bir heyecan duygusu dolduruyor, karaya yaklaştıkça bizi selamlamak için dışarı çıkıyordu. Yüzüncü Yıl Maçları sadece yüz yazda bir düzenlenirdi ve bazı fae'ler bu maçlar için o kadar uzun süredir antrenman yapıyordu.

Diğerleri içsel sihirlerine dayanarak kalifiye olmayı umuyorlardı ve bazıları da sadece sahip olduklarıyla övünebilmek için denediler. Ancak sadece büyü, dövüş ve atletik performans konusunda gerçekten yetenekli olanların yarışmasına izin verilirdi. Her yarışmanın galibi madalya ve cetvelle ödüllendirilirken, genel yarışmayı kazanmak ve Yüzüncü Yıl Maçlarının en büyük galibi ilan edilmek her yarışmacının hayaliydi. Bunu yapmak en nihayetinde asil bir unvan, geniş bir arazi ve çoğu fae'nin hayal bile edemeyeceği kadar çok rulib almayla sonuçlanırdı.

Kraliyet gemisi kıyıya doğru sürüklenirken, rüzgâr etrafımızda savruluyordu. Yanımdaki güvertede Jax her zamanki prens kıyafetleriyle duruyordu, Alec ve Trivan da aynı şekilde şık giyinmişlerdi. Korumaları Phillen ve Lars bile şık görünüyordu.

Ben de benzer şekilde giyinmiştim ve deniz havası direklerin arasından ıslık çalarak geçerken ipekli bir elbise bacaklarımın etrafında dalgalanıyordu. Jax elbiseyi bu sabah odama getirmişti, giymemi istemedenden önce gözlerinde bir özür vardı.

Ama kraliyet partisiyle seyahat ettiğim için bu istek beni şaşırtmadı. Artık benden de onun gibi giyinmem bekleniyordu.

Jax bana elbiseyi gösterirken nazikçe, "Ama seni zorlamayacağım," diye eklemişti. "Ancak, kralla görüşürken genellikle böyle bir resmiyet beklenir."

Elbiseyi aldım, orman yeşili ipeksi kumaşın parmaklarımın arasından kaymasına izin verdim. Jax'ın kraliyet görevlerinin bir parçası da bugün Kral Paevin'i görmektir ve eğer onlara katılmak istiyorsam, daha az görkemli bir şey giymem son derece kaba karşılanırdı.

"Elbette giyeceğim. Daha azını beklemezdim." Elbisenin omuz askıları inceydi ve etekleri çok az hacimliydiler. Çok sıcak olmayacaktı ve içinde hareket etmek yeterince kolay olacaktı. Her nasılsa Jax benim için mükemmel elbiseyi seçmişti. Hem muhteşem hem de rahattı ve vasımın seçtiği elbiselere hiç benzemiyordu. "Nereden aldın bunu?"

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve bilmesem biraz kararsız görünüyorlardı. "Bunu senin için Jaggedston'da diktirdim, daha geçen gün prens olduğumu öğrendiğinde. Seni özgür bırakamayacağımı biliyordum ve benimle resmi törenlere katılıp katılmayacağını bilmiyordum ama eninde sonunda katılacağını umuyordum, bu yüzden her ihtimale karşı diktirdim."

Benim yapacağımı mı umuyordun?

Gemi limana doğru yol alırken krallığımın yakınlaşmasını izlerken bu sözler hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve bana Alec'in iddia ettiği şeyi hatırlatıyordu. Prens, beslediği bu sözde hisler hakkında bana hâlâ bir şey söylememişti ve onunla herhangi bir geleceğin imkânsızlığı da dudaklarımı mühürlemişti. Beni istese bile, onun metresi olmak konusunda ne hissettiğimden hâlâ emin değildim.

Dikkatim güvertede duran asil kadınlara kaydı. Çoğu da yaklaşan iskeleyi izliyordu. Denizdeki ilk günümüzde öğle yemeğinden sonra daha az gürültücü olmuşlardı ama daha az acımasız değillerdi.

Önceki iki gün içinde birkaç kez yalnız kaldığımda köşeye sıkıştırılmışım. Hepsi bir şekilde benimle özel olarak konuşmanın bir yolunu bulmuştu. Bazıları prensin nelerden hoşlandığını ya da ona nasıl yaklaşılabilirliğini öğrenmek için sürekli sorular soruyordu. Diğerleri ise ne kadar beceriksiz olduğuma dair ince pasif agresif yorumlar yapmış ya da bana asla köleleştirilmiş bir lorafinden başka bir şey olamayacağımı hatırlatmanın yollarını bulmuştu.

Ne olursa olsun, hiçbirini bir daha görmemek için sabırsızlanıyordum.

Ama Jax'le aramızda gelişen her şeye rağmen, eninde sonunda onlardan biriyle evlenmek zorunda kalacağını da ; bu gemiden biriyle değilse bile bir başkasıyla.

Midem sıkışmıştı, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için aceleyle tuzlu havayı içime çektim. Boğazımı temizleyerek, Jax'in geleceğini her düşündüğümde damarlarımda hızlanan saçma şimşek akımını uzaklaştırmaya çalıştım.

Sonunda iskeleye ulaştık ve gemi mürettebatı rıhtımdaki işçilere uzun, kalın halatlar attı. Tuzlu hava etrafımızı sarmıştı ve yolculukta bize eşlik eden soylular görmeyi planladıkları şeylere şimdiden hayranlık duyuyorlardı.

Jax geminin bordasını kavradı ve kıyıdaki kalabalığı taradı. Fae'ler küçük gruplar oluşturmuş, aşağıdan bizi izliyorlardı. Her gün başka bir krallıktan bir kraliyet ziyarete gelmiyordu ve geminin Stonewild'in armasıyla parlayan zarif yelkenleri kıyidan kilometrelerce öteden görülebiliyordu.

Mürettebattan biri Jax'i selamladıktan sonra karadan bize doğru uçan iki büyüdü halıyı işaret etti. "Halılarınız birazdan burada olacak, Majesteleri."

Halılar gemiye ulaştı ve kendilerini güvertede rahat bir yüksekliğe indirdi. Mürettebat tüm valizlerimizi aldı ve her şey emniyete alınana kadar daha küçük olan ikinci halının üzerine yığmaya başladı. O sandıklardan bazılarının Faewood Krallığı'nda geçireceğim süre boyunca giymem için daha fazla elbise taşıyıp taşımadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Ancak Muhafız Alleron'un böyle bir kıyafet giymemi talep etmesinin aksine, Jax'in yanında kendimi buna zorlanmış hissetmedim. Seçme şansım olduğunu söylemişti ve bazıları ona inandığım için aptal olduğumu düşünebilirdi ama sözlerinin doğru olduğunu biliyordum.

Kaptan Mezzrack, mürettebat görevini tamamladıktan sonra aceleyle ileri atıldı. "Ekselansları, bagajınız hazır, arzu ettiğiniz zaman yola çıkabilirsiniz. Bu önemli olay için sizi Faewood'a götürmekten onur duyduğumu belirtmek isterim." Kaptan eğildi ve güneş ışığı sivri kulaklarının ucuna vurdu.

Jax başını eğdi. "Güvenli geçiş için teşekkür ederim. Babama ne kadar yardımsever olduğunuzdan bahsedeceğimden emin olabilirsiniz."

Kaptanın yüzü güldü. "Çok nazıksınız."

Jax kendisini bekleyen halının üzerine çıktı, Phillen ve Lars da onu yakından takip ediyordu. Trivan'ın ardından Alec atladı.

Tüm erkekler gemiye bindiğinde Alec eğildi ve bana elini uzattı. "Elowen, sana yardım etme şerefine nail olabilir miyim?"

Herkes izlediği için otomatik olarak hayatım boyunca oynamaya hazırlandığım role büründüm. Gülümseyerek elini tuttum ve haliya basma gösterisi yaptım.

Jax'in beni izlediğini görmekten ziyade hissettim. Prense baktığımda dudaklarını birbirine bastırılmış, bakışlarını Alec'le el ele tutuştuğumuz yere dikmişti.

Boğazım kurudu ve dudaklarımı yaladım.

Diğer soylu haneler de el sallayarak ve prenslerine seslenerek maçların tadını çıkarmamı izlediler. Birkaç kadından fazlası bana kıskançlıkla ya da kinle baktı. Tüm bunlar olurken Alec yanımdan ayrılmadı ama ben aldırmadım. Okyanus esintisi serindi, elbisem inceydi ve iri yarı erkek beni başka küçümseyici bakışlardan korudu.

Jax bize kısa bir süre daha baktı, sonra metanetle döndü. Stonewild'ın veliaht prensi karşımda duruyordu. Asil. Kararlı. Ve tamamen önsezili. Kamusal maskesi tekrar yerine oturmuştu ve haliya bir emir fısıldadı.

Büyülü halı altımızdan kalktı ve geminin üzerinden süzüldü. Rıhtımın üzerinden zahmetsizce süzüldük ve aşağıdaki tüm seyirciler alkışladı.

Jax onlara el salladı, dudakları sert bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tezahüratlar arttı. Seyircileri geçip limandaki dükkânların ve evlerin üzerinden uçmaya başlayana kadar gösterisini sürdürdü, sonra elini bıraktı.

"Diğer soylular Maçlara nasıl gidiyor?" Alec'e fısıldadım.

Omuz silktili. "Muhtemelen bir halı ya da at arabasıdır ama şu anda bizi ilgilendiren bu değil. Bu ziyaret için tek bir amacımız var."

Bastian'ı bulmak için.

Jax'in aurası kabardı, bizi duyduğuna şüphe yoktu ama dikkati uzaktaki Orman'a odaklanmıştı, geçen her saniye daha da yaklaşıyordu. Tepeler hemen arkasında bekliyordu ve Leafon'a olan uçsuz bucaksız mesafe önümüzde uzanıyordu.

Jax dik duruyordu, omuzları gerideydi. Ondaki gerginlik yayılıyordu ve şu anda tüm dikkatinin kardeşini bulmaya odaklandığını hissediyordum.

"Herkes otursa iyi olur," diye omzunun üzerinden seslendi.

Hepimiz halının üzerine oturduk ve veliaht prens kalçalarının üzerinde diz çöktü, sonra bir komut daha fısıldadı. Halı havalandı ve küçük sahil şehrini bir hız bulanıklığı içinde arkamızda bıraktı. Başkent kıyıda yüz mil içeride olmasına rağmen, bu kadar hızlı gittiğimize göre bir saat içinde orada olurduk.

Rüzgâr yanaklarımdan hızla geçti ve ilerideki Orman'ın tanıdık görüntüleri ve sesleri kalbimi coşturdu.

Orman'a vardığımızda, büyülü halı Orman'ın yoluna inmek yerine, Jax ona havada kalmasını emretti ve ağaçların tepelerini .

Ormanı bu açıdan gördüğümde çenem düştü. Ağaçlar Ormanın tepesinden fışkırıyor ve parlak tonlardaki yapraklar sonsuz bir renk halısı halinde görüş alanımı dolduruyordu. Yabanılar üst dallardan bize bakıyor, halının kenarındaki prensi gördüklerinde bazılarının gözleri parlıyordu.

"Yol boyunca bu kadar yüksekte mi kalacağız?" Ben sordum.

Alec göz kırptı. "Fırsatın varken bir kraliyet mensubuyla seyahat etmenin tadını çıkar, Elowen. Yabancı bir krallıkta bu tür bir rütbeye sahip olmak pek sık rastlanan bir şey değil."

Bu kadar yüksekte uçmaktan duyduğum keyif azalmıştı. Jax Maçlara olabildiğince çabuk ulaşmaya çalışıyordu ve bunu diğer fae'lerin yapmasına izin verilmeyen bir şekilde yapıyordu. Normalde yol boyunca seyahat etmek gerekirdi ama veliaht prens olarak kurallar onun için geçerli değildi. Kral Paevin gibi, istediği yere, istediği zaman, istediği gibi seyahat edebiliyordu.

"Normalde seyahat etmez mi?" Alec'e doğru eğildim çünkü Jax dümdüz önüne bakarken düşüncelere dalmış gibiydi.

Alec başını salladı. "Babası yanıdaysa gelir ama ister inanın ister inanmayın, Jax kraliyet statüsüyle hava atmayı sevmez. Biz genellikle diğerleri gibi seyahat ederiz. Gerçi bizim daha güzel halılarımız ve genellikle en iyi domallerimiz var ama prensimiz ayrıcalıklarıyla övünmez. En azından genellikle." Uzun boylu peri arkadaşına endişeli bir bakış attı.

Jax'e daha yakın oturana kadar halının üzerinde tereddütlerle ilerledim. Ne yaptığımı düşünmeden önce bir elimi koluna koydum.

Prensin tüm vücudu gerildi ve bana doğru baktı. Büyülü galaksimizde dönüp duran yıldızlar gibi gözlerinde alev alev duygular parlıyordu. "Onu bulacağız, Jax. Bunu yapana kadar dinlenmeyeceğiz." Avucumun altında, onun

Pazum sıcak ve sertti. Kolumda bir karıncalanma oldu.

"Onu Peçeli Arada gördüğünden bu yana beş *günden* fazla zaman geçti Elowen. Hala orada olup olmadığını kim bilebilir-"

Onu sıktım. "Biliyorum ama onu bulacağız. Bulacağız."

Prensin etrafındaki aura büyüdü. Elime tekrar baktı ve gözlerinin etrafındaki bazı çizgiler düzeldi. Halıya adım attığından beri ilk kez, ondan yayılan gerginlik azaldı. "Sen

Bastian'ın nerede olabileceği hakkında başka bir şey biliyor musun? Herhangi bir detay? Belirli bir yer? Bana daha önce söylediklerinden başka bir şey?"

Semellerin bana gösterdiklerini düşünürken kaşlarımı çatmıştım. "Bir binadaydı, belki bir ahır? Zemin topraktı ve saman gördüğümü hatırlıyorum."

"Bir ahır." Başını iki yana salladı. "Matches'ta bunlardan düzinelerce olmalı."

"Var." Başımı eğdim, sonra gözlerim büyüdü. "Bekle, birkaç hafta önce yabanılları ekipmanları kurarken izlediğimi hatırlıyorum. Yarışmalardan birinin yapılacağı arenanın yakınına bir ahır kuruyorlardı." Gözlerimi kapattım ve semellerin ortaya çıkardığı şeyi tekrar hayal ettim. Bir başka önemli ayrıntı aklıma geldiğinde umudum arttı. Gözlerimi açtığımda Jax'in dikkatle beni izlediğini gördüm, bakışları ağzıma odaklanmıştı.

Alt dudağımı ısırığımı fark etmeden serbest bıraktım. "Bence Kibritlerin hemen etrafındaki ahırlarla başlamalıyız, özellikle de daha yeni olanlarla. Bana Bastian'ı gösterdiklerinde, yanlış hatırlamıyorsam, arkasındaki ahşap kalaslar yeni inşa edilmiş gibi görünüyordu."

Prensin gözlerinde yeni bir aydınlık parladı. O sabah ilk kez dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "O zaman buradan başlayacağız."

Çok geçmeden saray görüldü. Soluk yeşil gökyüzü açık ve bulutsuz bir şekilde parlarken Ormandan yükselen göz kamaştırıcı bir görüntüyüdü. Herkesin dikkati kraliyet yapısına odaklanmıştı ama ben güneye, Emerson Malikânesi'ne doğru bakmaktan kendimi alamadım.

Eski vasimin malikânesi saraydan sadece birkaç mil uzaktaydı. Kenarlarında mavi ve yeşil sarmaşıklar olan gri taşın dış cephesi bu yükseklikten görülebiliyordu.

O kafeste bir daha asla yaşamayacağım.

Ama Lillivel'i düşünmeden edemiyor ve nerede olduğunu merak ediyordum. Üzerine titreyen ben ve Gardiyan Alleron yokken, artık bir işi olup olmadığını bile merak ediyordum. Belki de onun sonu da Mushil gibi olmuş ve kovulmuştu. Durum ne olursa olsun, eski evimi görmek böyle bir hayatın artık çok ama çok gerilerde kaldığını anlamamı sağladı.

Bana karşı nazik davranan fae'leri düşündükçe gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Onları muhtemelen bir daha göremeyeceğimi biliyordum ve bunu düşünmek istemediğim için dikkatimi saraya verdim.

Kalenin kuleleri ve kulelerinden yükselen zirveler, ona doğru uçtukça daha da büyüdü. Pürüzsüz beyaz taş duvarlar tüm dış cephesini kaplıyordu. Pencerelelerden turkuaz ve beyaz renklerde, koyu kahverengi vurgularla çevrili sancaklar sarkıyordu.

Zengin beyaz yapı, Taşyıldız Sarayı'nın siyah canavarından çok farklıydı.

en son ne zaman gördüğümü hatırladığımda midem sıkışmıştı. Kral için yaptığım üç çağrının ardından kaçırıldığım geceydi. Jax'in hayatıma girdiği geceydi. Ona bir göz attım ama dikkati önümde uzanan şeyden ayrılmamıştı. Daha önce, yabancılar tarafından kurulan kibritleri izlediğim zaman olduğu gibi, arazi hareketlilikle çalkalanıyordu, ancak şimdi tüm yapılar inşa edilmişti ve sadece küçük inşaatlar devam ediyor gibi görünüyordu.

Sarayın hemen batısında, zemini kumlu ve oturma yerleri kademeli olan tam boy bir arena bekliyordu. Orayı en son gördüğümde, Lillivel ve ben onları uzaktan izlerken yabancılar kumu hareket ettirmenin yollarını arıyorlardı.

Görevliyi tekrar düşündüğümde içimi bir sızı kapladı ama halı aniden doğuya, Orman'a oyulmuş bir labirente doğru yöneldi. Yeni görüntüler bir kez daha dikkatimi dağıtmaya yardımcı oldu. Katı duvarlar, ağlar ve engeller yukarıdan görülebiliyordu. Ancak labirentin bir kısmı kapalıydı ve içerisi tamamen karanlıktı.

Başka yapılar da inşa edilmişti. Kalenin kuzeyindeki büyük gölün etrafında artık yükselen platformlar vardı. Çemberler suyun üzerinde havada asılı duruyor, sihirle tutuluyor ve gölün içinde, yüzeyini kesen birkaç yüzgeç bulunuyordu.

Bu suları doldurmak için Adriyatik Denizi'nden hangi yaratıkların gönderildiğini düşünerek ürperdim.

Dikkatimi ihtişamlı ve etkileyici yapılardan uzaklaştırarak ahırları aramaya başladım.

Jax ve arkadaşları da aynısını yaptı. Büyülü halı etkinliğe doğru hızla ilerlerken hepimiz gözlerimizi parlak güneşten koruduk.

"İşte bir tane var." Sarayın güneybatısında yeni inşa edilmiş bir ahır işaret ettim. dışında, basit çitlerle çevrili ağıllarda düzinelerce kubbe ve

Ormandaki diğer yaratıklar. Büyük bir kükreme sabah gökyüzünü aniden yarıp geçti.

"Yukarıdaki Yıldızlar. Kubbelerle çevrili bir larpanoonları var mı?" Alec yumuşak bir kahkaha attı. "Aptallar. Eğer o şey serbest kalırsa, tüm kubbelileri kahvaltı niyetine yer, sonra da yakındaki tüm fae'leri öğle yemeği niyetine."

"Umarım son Yüzüncü Yıl Maçları kadar kötü olmaz." Trivan kıs kıs güldü. "Bunlardan biri serbest kaldı ve Ironcrest'ten birkaç soyluya saldırdı, neredeyse onları öldürüyordu ve içlerinden biri bu kadar güçlü olmasaydı öldürebilirdi. Yaratığın görme yetisini aldı ve onlara kaçmaları için birkaç dakika tanıdı. Eğer o olmasaydı, hepsi ölecekti."

Devasa larpanona bir göz attım. Hepsı ürkek görünen ve sürekli kişneyen domalların yakınında tek başına bir ağılda dolaşıyordu.

Bu yaratık genellikle sadece Kuzey Ormanı'nda bulunurdu. Güçlü alçak kamburları, uzun cidagoları ve burnunda uzun bıyıkları vardı. Jilet gibi keskin dişleri diş etlerinden sarkardı. Genellikle Mistvale'deki Clawfur Sıradağları'nın kayalık arazisindeki mağaralarda yaşardı. Ancak zaman zaman larpanoonlar kuzey köylerinde dolaşır ve fae'lere dehşet saçardı.

Larpanoonlar kıtamızdaki en korkulan yaratıklardan bazılarıydı ve bunun iyi bir nedeni vardı. Dişleri yalnızca çeliği kesecek kadar keskin olmakla kalmaz, aynı zamanda ölümcül bir zehirle kaplıydı ve pençeleri her türlü büyüü parçalayabilirdi. Üstün Kalkan yeteneklerine sahip güçlü fae'ler bile bu vahşi yaratıklarla boy ölçüşemezdi.

"Görme yetisini ortadan kaldırmak akıllıca bir hareket," diye mırıldandım, "yine de kralın bir tanesiyle savaşacak kadar küstah olan herhangi bir fae için ne gibi oyunlar sakladığını düşünmekten korkuyorum. Sence onunla ne yapacaklar?" Başımı erkeklere doğru çevirdim.

Phillen omuz silkti. "Ben de bunu merak ediyorum Elowen. Kralınızın o şeyle arenaya düşen zavallı fae'ler için ne planladığını görmek için etrafta takılmayı düşünmezdim."

Trivan da benzer bir şey mırıldandı ve Alec bile ilgiyle baktı ama Jax ağıllara doğru bakmadı bile. Tüm dikkati ahıra odaklanmıştı.

Niyetli bir şekilde incelediğinden, dış çevrede dolaşan fae'lerin kim olduğunu ayırt etmeye çalışıp çalışmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Hala kimseyi net olarak göremeyecek kadar uzaktaydık ama boynuzlu bir melez .

"Doğruca o ahıra mı gidiyoruz?" Jax'e sordum.

Kaşlarını çattı, sonra derin bir iç çekti. Elini sinirli bir hareketle siyah saçlarının arasından geçirdi. "Yapamayız. Önce kralı görmek için saraya gitmem gerekiyor. Burada bir kraliyet mensubu olarak bulunduğum için benden bazı beklentiler var ama kaçabildiğim anda oraya gideceğiz."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Yüzünü bana çevirdi ve kaşları çatıldı. Güneş ışığı serulean gözlerinde parıldadı ve haliya bindiğimizden beri ilk kez bakışları yumuşadı. "Bu tamamen sana bağlı. Senden rahatsız olacağın bir şey yapmanı istemeyeceğim ama kralı tanıdığını ve sana oldukça düşkün olduğunu düşünürsek, bu sorun yaratabilir."

Başımı yukarı doğru eğdim. "Planın nedir?"

"Aklıma bir fikir geldi." Eğildi ve kulağıma fısıldadı. Söylediği her kelimeyle birlikte gözlerim daha da büyüdü. Doğruldu, bana baktı, bakışları niyetli ve biraz ... vahşiydi. Bir kez daha o vahşi duygu etrafını sarmıştı. "Bu sana bağlı, ama istekli misin?"

Alec'in bana söylediklerini tekrar hatırlayınca kalbim küt küt atmaya başladı ama başımı sallamayı başardım. "Bunu yapabilirim."

Yüzünde yavaşça yayılan bir sırıtma belirdi, ancak tek yapabildiğim bunun gelecek yaz işleri ne kadar zorlaştıracaklarını merak etmektir.

BÖLÜM 12

Jax halıyı sarayın hemen kuzeyindeki küçük bir açıklığa indirdi. Faewood'dan bir görevli öne atılarak Jax'in önünde saygıyla eğildi. "Bagajınızı Leafton'daki her zamanki yerinize teslim edeyim mi?"

Jax ona birkaç rulib uzattı. "Gerçekten de öyle. Teşekkür ederim."

Görevli eğildi ve üzerine bindiğimiz halıyı sarmaya başladı. Kahkahalar rüzgarda bize doğru geliyordu. Diğer fae'ler Orman yolu boyunca bize doğru süzülüyordu, yaklaşan Finallerin tadını çıkarmak için burada olduklarına şüphe olmayan daha fazla seyirci.

"hazır mısın?" Jax elini bana doğru uzattı, avucu geniş ve davetkârdı. Bir an için tereddüt ettim, özellikle de gözleri kapandığında ve sesi boğuk bir fısıltıya dönüştüğünde. "Yapmak zorunda değilsin ama eğer istersen, bu neden şimdi benimle olduğunu ve neden benimle kalacağını açıklayacak. Kimse bunu sorgulamayacak ve kral seni serbest bırakmak için kabul edebileceğim bir fiyat bulamayacak."

Arkamızda, Alec sırttı. Ve iyi bir sebepten dolayı.

"Razıyım. Sorun değil." Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı Jax'inkilerle birleştirdim.

Tenimiz temas ettiği anda, prensin gözlerinde bir şey parladı ve büyüm kabardı, ona doğru koştum ve onunla birleşmek istedim.

Nefesim kesildi ama bir sonraki göz kırpmışında aramızdaki o tuhaf enerji sakinleşti, daha normal bir seviyeye indi.

Yukarıdaki yıldızlar.

Böyle bir şeyi ilk kez hissetmiyordum ve Jax'in gözlerindeki o vahşi bakış birden fazla kez ortaya çıkmıştı. Ama her zaman çok kısıydı. Bundan ne anlam çıkaracağımı hâlâ bilmiyordum.

Prens beni sıkıca tutarak kendine doğru çekti. Onun yanından gelen sıcaklık vücuduma yayıldı ve içim sıkıştı. *Tanrılar ve Tanrıçalar, kendini aptal yerine koyma, Elowen.*

Prens beni kendi tarafına doğru kıvırdı, saten elbise bu jeste uyum sağlamak için kolayca hareket etti ve sallandı.

Başka bir siltenit grubu açıklığa indi, görünüşe göre zengin fae'lerdi ve görevli onlara yardım etmek için koştu ve bize bir anlığına gözlenmeden mahremiyet sağladı.

Jax'ten bir büyü püskürdü ve gemide hissettiklerime benzediği için az önce susturucu bir Kalkan yaptığını anladım. "Önce kralı göreceğiz, saygılarımızı sunacağız, sonra da araziye arayacağız."

Gruptaki herkes başını öne eğdi.

Altımız birden açıklıktan uzaklaştık, Jax önden gidiyordu. Elimi sıkıca tuttu, kavrayışı hoş bir yumuşaklıktaydı. Birkaç dakika içinde saraya doğru ilerlemeye .

Uzaktan vurma seslerinin yanı sıra büyü dair kokular da geliyordu. Maçlara sadece haftalar kalmışken, anlaşılan kral inşaatın son rötuşlarının tamamlanmasına yardım etmeleri için siltenitleri çağırmıştı. Hemen batımızda, dişi bir siltenit birkaç yabanılın yanında duruyordu. Elleri havada dolaşıyor ve büyük turkuaz bir sancak onun büyüleriyle yükseliyordu.

Sırıttım ve Lillivel'in de izleyip izlemediğini merak ettim. Asistanım telekinetik büyüye sahip siltenitleri işe almanın daha akıllıca olacağını söylemişti ve haklıydı. Ana inşaat artık tamamlanmıştı, sadece kozmetik görüntüler ekleniyordu ve görünüşe bakılırsa bu küçük ayrıntılar bile akşama kadar bitmiş olacaktı.

Ne Jax, ne Trivan, ne de Alec Kibritlere pek dikkat etmedi. Uzaktaki ahırları değerlendirmeye niyetli görünüyorlardı. Sadece Lars ve Phillen bölgeyi sürekli olarak taradı, koruma görevleri ön plandaydı.

Otomatik olarak oynamam istenen role girdim ve Jax'e daha da yaklaştım.

Yan tarafını sıyırdığımda nefesi kesildi, ama ona baktığımda, eli elime sıkıca sarılmış halde ilerlemeye devam etti.

Sarayın geniş çimenliği boyunca ilerledik. Birkaç hizmetçi bizi görünce ağzı açık kaldı ve birkaçının beni tanıdığından hiç şüphem yoktu.

Yine de yardım istemedik. Jax Faewood Krallığı sarayını ilk kez ziyaret etmediği için girişlerin nerede olduğunu biliyordu ve bana eşlik etme şovu yaptı. Fıskiyelerin ve gösterişli bahçelerin yanından geçerken, kolunu belime doladı ve eğilip boynuma sarılmadan önce beni daha da yakınına çekti.

Nefesim kesildi. Göz açıp kapayınca kadar kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki, Jax bana halı üzerinde bunların göstermelik olduğunu açıklamış olmasına rağmen başım döndü. Bu hareketlerin hiçbir anlamı yoktu. Jax artık Faewood tahtının gözünde benim yeni koruyucumdu. Ama sadece bu değil, aynı zamanda benim yeni sevgilimdi. Kralı kandırmak için bulduğu bir numaraydı bu. Kral Paevin kaçırıldığını biliyordu. Muhafız Alleron başarısız olursa beni koruması için Lordling Neeble'ı yedek olarak göndermişti. Tek sorun, kralın bana ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu çünkü ne muhafızım ne de Lordling Neeble geri dönmüştü.

Ancak koruyucum şu anda Taşyıldız'ın sarayında kilit altındayken, Lordling Neeble ve ekibi ölmüş ve Ustilly Dağları'nın derinliklerine gömülmüştü. Ve hepsinin dağlık toprağın ayakları altında olduğunu düşünürsek, kalıntıların asla bulunamayacağını ve Kral Paevin'in onlara ne olduğu konusunda karanlıkta kalacağını hissediyordum.

Sonuç olarak Jax, ailesine ve krallık konseyine yaptığına benzer şekilde yeni bir anlatı yaratmayı kendine görev edinmişti. Stonewild'da Kara Akıncı ile birlikte görüldüğüm için, bunun kendi lehine çalışmasına izin vermeye karar verdi ve avı sırasında Fosterton'da beni acımasız zalimden kurtardığını söyledi.

Eğer sorulursa, prensin kaçırıldığını öğrendiğini ve beni serbest bırakması için Kara Akıncı'ya yüklü bir ödeme yaptığını söyleyecektim. Artık beni satın aldığına ve güvence altına aldığına göre, siltenit yasalarına göre benim yasal yeni koruyucum oydu. Kral Paevin bile bunu yalanlayamazdı.

Gerçi Jax bu işe başka bir boyut katmayı kendine görev edinmişti. Beni kurtardığından bu yana geçen süre içinde aynı zamanda sevgilim olmuştu ve ben de ona deli gibi aşık olmuştum. Yasalar ve bir zamanlar ona duyduğum baba sevgisi nedeniyle itaat ettiğim Koruyucu Alleron'un aksine, Jax'e şehvet nedeniyle itaat ediyordum.

Jax de aynı şeyi hissetti.

Başka bir deyişle, kralın teklif edebileceği hiçbir ödeme Jax'in beni Faewood'a geri satmasına neden olmaz.

Kabul etmeliydim ki iyi bir plandı. Ama vücudumun Jax'in yakın varlığına gerçekten tepki vermesi tamamen başka bir konuydu. Ve Alec'in

Prensin bana karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini iddia etmek, attığımız her adımda daha gerçekçi gelmeye başladı. *Çünkü gerçekten hissetmiyor olsaydı, bu masalı anlatır mıydı?*

Jax'in çağrısının ardından sarayın banyosundaki özenli dokunuşları ve tasmamın gevşetildiği geceki yatıştırıcı okşamaları zihnimde canlandı. Birçok kez bana karşı çok şefkatli davranmıştı. Ve bazen, bana bakışları ...

Bazen çok *aç* görünüyordu.

Ama bu düşünceleri çabucak bir kenara ittim. Şimdi tüm bunların ne anlama gelebileceğine dair spekülasyon yapmak, dikkatim çok dağılırsa felaketle sonuçlanabilirdi. Jax'in sonunda başka biriyle evleneceğinden bahsetmiyorum bile. Ben onu arzulasam bile, o da beni arzulasam bile, tam bir sezon sonra bu ilişki bitmek zorunda kalacaktı çünkü onun metresi olamayacaktım. Son birkaç gündür bunu defalarca düşünmüştüm ve böyle bir gelecek kendim için dilediğim bir şey değildi.

Sarayın önündeki son dönemeci döndük ve Jax fısıldadı, "Kolunu bana dola, sevgilim. Eğer kralı ikna edeceksek, rolünü oynamalısın."

Onun boğuk sevecenliği tüylerimi diken diken etti ve karnımdaki bir hızlanma içimin dönmesine neden oldu.

Büyüm kıpırdandı, aurasının benimkine değiştiğini hissedince içimde kıvranmaya başladı. Yakamdan hafif bir sızı geldi ama önemsizdi ve görmezden gelmemi kolaylaştırdı. Yine de büyümün Jax'e karşı bu şekilde tepki verdiği kaçınıcı sefer olduğu dikkatimden kaçmadı. Sanki prens yakınımıdayken lorafın güçlerimin kendine ait bir aklı varmış gibiydi.

Utançtan yanaklarım kızardı ama prensin istediğini yaptım. Kolumu kaslı beline doladım, parmaklarım karnının yan tarafını sıyırdı.

Boğazından çok kısık, memnun bir mırıltı geldi, o kadar kısıydı ki rüzgârın bir oyunu olabilirdi.

Lars ve Phillen yanlarımızda yürüyor, etrafımızdaki her şeye odaklanıyorlardı. Ama yabancıllardan hiçbiri bize yaklaşmadı, muhtemelen Jax saray merdivenlerine doğru sanki oranın sahibiymiş gibi yürüdüğü için.

Kraliyet muhafızları onu görür görmez derin bir selam verip büyük kapıları açtılar. Sessiz beyaz taşlar dışa doğru sallanırken, yabancı asilzadeye bir selam mırıldanmışlar.

Jax ve ben merdivenleri tırmanıp sarayın görkemli girişine girdiğimizde Yabanıl hizmetkârlar hemen hazır ola geçtiler. Yükselen duvarlar,

Asılı duvar halıları ve sihirle asılmış zarif bir kristal avize bizi karşıladı.

"Günaydın Prens Adarian." Sadece birkaç hafta önce Kral Paevin için üç çağrı yapmak üzere beni koridorlarda dolaştıran aynı ramifin yabanıl, Jax'ın önünde derin bir şekilde eğildi. Öncekiyle aynı kıyafeti giymişti: kahverengi bir pantolon ve beyaz düğmeli turkuaz bir üst. Doğrulduğunda bakışları bana kaydı. Gözleri parlayarak, "Leydi Elowen!" diye haykırdı.

Başımı eğdim. "Günaydın."

"Bu gerçekten sen misin?" Yabanıl bön bön baktı, sonra kekeleydi, "Kral... senin için çok endişelendi. Gardiyanınızla ilgili yıkıcı haberler aldık ama Lordling Neeble'a gelince, biz Yani, sonunda seni kurtaracağını umuyorduk ama o da geri dönmedi."

"Lordling Neeble?" Masumca başımı eğdim. "Lordling'in beni bulmak için gönderildiğini fark etmemiştim ama vasime gelince..." Ürperdim. "Ona olanlar kesinlikle *korkunç*. Onu Lemos'tan beri görmedim. Karanlık Akıncı'dan beri..." İçimden yumuşak bir hıçkırık çıkarken bir elimi ağzıma götürdüm.

"Gardiyanınız iyi mi Leydi Elowen?" diye sordu hizmetçi, sesinde gerçek bir endişe vardı.

Başımı hızla salladım. "Bilmiyorum. Lemos'ta beni Kara Akıncı'dan kurtardı ama Orman'dan kaçarken ..." Tüm bedenimi bir titreme sardı ve Jax hırladı.

Beni hizmetkârdan koruyan Jax, "Leydimi üzmemenizi rica ediyorum. Tüm bu deneyim onun için oldukça travmatik oldu."

Hizmetçinin gözleri büyüdü. "Elbette, saygısızlık etmek istemedim, Majesteleri. Kimse onu görmediği ya da ondan haber almadığı için onu gördüğüme şaşırdım ve hakkında böyle yıkıcı haberler aldık-"

Jax'ten gelen bir hırıltı daha onun sözünü kesti. Prens buz gibi bir ses tonuyla ekledi: "Onu kurtaran tek kişi *bendim* ve Elowen'in kaçırılması kâbuslar ve üzücü anılar bıraktı. Bu konuyu bir daha açmamanızı tavsiye ederim."

Hizmetçi hemen eğildi. "Elbette. En içten özürlerimi sunarım prensim. Lütfen beni takip edin."

Hizmetçi koridora doğru yola çıktı ve altımız da onu takip ettik. Yol boyunca burnumu çekerek Jax'ın koluna kilitli kaldığımdan emin oldum.

Jax'in etrafındaki aura yükselirken ben de onun yanına yapışıp kaldım. Eğilerek boynumdaki deriyi ısırdı. "Harika gidiyorsun."

Dişleri tenimi sıyırdığında ciğerlerim sıkışmıştı.

Hizmetçiyi takip ettiğimiz süre boyunca birbirimize sımsıkı sarıldık ve yanından geçtiğimiz personelden fısıltılar yükseldi.

Ama tüm bunlar bir rol olsa da, yaşadıklarım karşısında perişan olmuş gibi davransam da, aslında içimde tam tersi bir durum yaşanıyordu. Çekirdeğimde bir sıcaklık alevi patladı. *Tanrıça*. Kaçırılmamdan dolayı perişan bir halde hasta numarası yaptıktan sonra Jax'in dokunuşlarının ve ısıriklarının beni tahrik etmesinden utanç duydum.

Jax'in burun delikleri alevlendi ve muhtemelen uyarılmışlığımın kokusunu aldığı için utancım mahcubiyete dönüştü.

Trivan arkamızdan kıs kıs güldü ve Alec öksürdü. Sadece Lars ve Phillen soğukkanlılıklarını korudular ama ben yine de yere batmak istedim.

Ama kalbim gümbür gümbür atsa da yol boyunca Jax'in yanından ayrılmadım ve eski vasimin maskaralıkları için minnettardım. Hayatım boyunca pek çok rol oynadığım için oyunculuk benim için nefes almak gibiydi. Bu da otomatik olarak içine düştüğüm rollerden biriydi.

Bir köseyi daha döndük ve kralın misafirlerini kabul ettiği tanıdık odalar görüldü.

"Burada bekleme nezaketini gösterirseniz, krala geldiğinizi haber vereceğim." Yabanıl, odaya girebilmemiz için bize yer açmak üzere kenara çekildi.

"Teşekkür ederim." Jax beni kendine çekti, dokunuşu izleyen herkese bariz bir şekilde sahipleniciydi.

Dilim şu anda çalışmayı reddettiği için sessizce takip ettim.

Hizmetçi tekrar eğildi, sonra gitti ve altımızı kralı beklemek üzere yalnız bıraktı.

Geniş oturma alanı çökmekte olan kanepeler, sandalyeler ve doluydu. Pencerelerin önünde saray bahçelerinin nefes kesici manzarası uzanıyordu. Pencere camlarının etrafında parılayan sihir, dışarıdaki gürültüyü uzak tutuyordu. Yakındaki bir masanın üzerinde tatlı ve tuzlu yiyeceklerle dolu bir tepsi duruyordu. Jax küçük pastalardan birini alıp ağzına attı. Kendim için bir parça çikolata almaya gittiğimde, parmakları benden önce onu kaptı.

"İzin verin."

Çikolatayı ağızıma götürdüğünde gözlerim büyüdü. "Ama ... kral ve kurmayları bunu görmek için burada değiller," diye fısıldadım sessizce nefesimin altında.

Çikolatayı alt dudağıma yerleştirirken gözleri daha da karardı. "Rollerime girdikten sonra onları bozmayı sevmiyorum." Çikolatayı dudağıma daha fazla bastırdı ve ben de ağızımı açtım.

Yavaşça çikolatayı içeri kaydırды ve dilim çikolataya değdi.

Bakışları bir kez daha *aç* bir şekilde dudaklarımı izlerken aurası büyüdü, etrafında hissedilebilir bir seviyeye yükseldi.

Dişlerimi çikolataya batırdım ve küçük bir ısırık aldım. Çiğneyip yutarken gözleri ağızımdan hiç ayrılmadı.

Kalan çikolatayı kendi ağızına götürdü ve dudaklarının onun etrafında - dilime henüz dokunmuş olan bir şeyin etrafında- kapanışını izlemek içimde utanç verici bir kıpırdanma yarattı.

Alec yine öksürdü ve Trivan sırtışını gizlemeye bile çalışmıyordu ama Lars şöminenin üzerindeki haritayı işaret etti. "Neden kralın Solis kıtasının çerçeveli bir haritası var da bizim kıtamızın yok?"

Dikkatimin dağılmasına şükrederek muhafıza bir zamanlar benim de aynı şeyi merak ettiğimi söyleyecektim ki kralın gür sesi kapıdan seslendi: "Prens Adarian! Krallığımdaki Maçlar için bize katılmanız büyük bir zevk." Kral bize doğru koşuşturdu. "Yeni geldiğinizi duydum ve-" Kısa bir süre durdu. "Elowen?"

Kralın adımı büyük olasılıkla ilk kez yüksek sesle söylediğini fark ettim. Normalde benden *kız* ya da aynı derecede iğrenç başka bir şey olarak bahsederdi.

Kral ikimizin arasına baktı, gözleri daha da büyüdü. "Anlamıyorum. Prensle ne yapıyorsunuz?"

"Majesteleri," dedi hizmetkâr arkasından, aceleyle odaya girerek. "Size söylemeye çalıştım-"

Kral, "Bizi yalnız bırakın," diyerek onu başından savdı ve hizmetkâr kapıları arkasından kapatarak odadan çıktı.

Trivan, Kral Paevin'in önünde eğildi. "Prens Adarian Elowen'in yeni koruyucusu, kralım."

Tüm erkekler otomatik olarak eğilerek selam verdi ve ben de reverans yaptım. Yine de bu hareketlere rağmen Jax'in bana sarılan kolu hiç gevşemedi.

Doğrulduğumuzda, kral ağızını açıp kapattı ama hiçbir kelime çıkmadı. Geniş gözlerle hepimizi tekrar değerlendirdi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye ağzından kaçırdı sonunda. "Son duyduğuma göre, Lemos'taki muhafızı tarafından kurtarılmış, ancak Karanlık Akıncı Orman'da onlara saldırmış. Muhafızın tüm adamları o başarısız kurtarmayı takip eden günlerde geri döndü ve Orman yolunda uyandıktan sonra pek bir şey hatırlamadıklarını, sadece bunun arkasında Karanlık Yağmacı'nın olduğuna inandıklarını söylediler." Öfkelendi. "Ama onun koruyucusu asla geri dönmedi, *sen de* öyle." Dikkatini bana çevirdi.

Ürperdim ve Jax'e doğru kıvrıldım. Kolu etrafımda sıkılaştı.

Kralın kaşları çatıldı. "İsterseniz açıklayın. Tüm Fae'lerin Prensi Adarian ile aranız *nasıl*?"

"O ..." Tekrar burnumu çektim. "Karanlık Akıncı ikimizi de aldı. Dedğin gibi, koruyucum beni kurtarmaya çalıştı ama Orman'da ..." Göğsümden bir hıçkırık daha yükseldi ve sesi bastırmak için bir elimi ağzıma götürdüm.

"Prens onu Kara Akıncı'dan satın aldı," dedi Trivan sesindeki otoriteyle. "Prensim onun kaçırıldığını onu Kara Akıncı'yla birlikte görenlerden öğrendi ve serbest bırakılması için pazarlık yaptı. Ve iyi ki de öyle yapmış. Sonunda onu o alçak adamın elinden kurtardığımızda çok kötü durumdaydı."

"Onu *satın mı aldın*?" Kralın bakışları hemen Jax'in üzerinde toplandı. "Onu Kara Akıncı'dan mı satın aldın? O meleze gerçekten rulibs mi verdin?"

"Evet," diye cevap verdi Jax kolayca. "Takas gerçekleştiğinde onu Stonewild'da tutuyordu. Hangi toprakta olduklarını göz önünde bulundurarak bunu görevim olarak gördüm."

Kralın yanakları al al oldu. "Ama böyle bir şey nasıl olabilir? Kaçırıldığı günden beri onu arıyoruz. Gardiyanı yaralı olmasına rağmen ertesi sabah ilk iş olarak yola çıktı. Krallığının sınırlarını güvence altına almak için çok sayıda av partisi gönderdim, sadece eve güvenli bir şekilde gitmesini sağlamak için. Lordling Neeble'ın grubu dışında tüm bu gruplar hiçbir şey bulamadı. Onu bulur bulmaz bir dillemsill gönderdi ama o zamandan beri kimse ondan haber alamadı. Hiç haber aldınız mı?"

"Lordling Neeble?" Jax bir kaşını kaldırdı, yüzü bir masumiyet portresiydi. "Korkarım bunun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kralım, korkarım Karanlık Yağmacı hâlâ muhafızımı elinde tutuyor," dedim bir sesle, "ama durumu nasıl bilmiyorum. Lordling Neeble'a gelince ..." Omuzlarımı kaldırdım. "Beni aramak için başka ekiplerin de gönderildiğini bilmiyordum ama onu hiç görmedim."

"mı?"

Başımı salladım. "Beni bulduğunu söylediğinden emin misin? Belki de yanıliyordu?"

Kral kaşlarını çatı. "Kabul ediyorum, o dillemsill geldiğinde gecenin bir yarısıydı ama mesajda sizi bulduğuna emin yazıyordu." Kükredi. "Peki ya geri kalanınız?" diye sordu kral Jax ve arkadaşlarına. "Gardiyanının ya da Lordling Neeble'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Teker teker başlarını salladılar, yüzleri gerçek bir şaşkınlık ve hayret ifadesiyle doluydu. Görünüşe göre gruptaki tek yetenekli aktör ben değilmişim.

Kral ofladı pufladı. "Kara Akıncı'nın hâlâ Muhafız Alleron'u elinde tuttuğunu varsaymak zorundayım ki bu da korkarım onun için pek hayra alamet değil. Lordling Neeble'a gelince, eninde sonunda sağ salim dönmesini umabiliriz." Kral derin bir nefes daha alarak ellerini kalçalarına koydu. "Ama elimizdeki meseleye gelince, lorafinimi bana sağ salim geri getirdiğiniz için size borçluyum Prens Adarian. Elbette onun için size ödeme yapacağım. Sadece onun serbest kalmasını sağladığınız için yıldızlara teşekkür ediyorum." Elini bana uzattı, yüzü beklenti içindeydi.

Bir an paniğe kapıldım ama ben daha bir şey söyleyemeden Jax soğuk bir ses tonuyla cevap verdi: "O satılık değil. Onu ben satın aldım ve Faewood'da yaşananların aksine güvende kalmasını sağladım. Siltenit yasalarına göre, bu onun *benim* olduğu anlamına geliyor."

Tek bir kelimenin yaydığı sahiplenme duygusuyla gözlerim büyüdü ama yüz ifademi çabucak pişmanlığa dönüştürdüm.

"Senin mi?" Kral eğlenerek bir kaşını kaldırdı ama sonra Jax'in ifadesi değişmeyince ağzı gerildi. "Elbette Taşyaban'da yaşamak istemiyor. Faewood onun evi."

Prensin yüz ifadesi amansız bir taşa dönüştü. "Hayır, Faewood'da yaşamayacak Elowen artık benim."

"Ama, o-"

"Kral Paevin," dedim aceleyle, "güvenliğimi sağlamak için bu kadar çaba sarf etmeniz beni onurlandırdı ama sizi temin ederim ki artık Taşyıldız'da olduğum ve Karanlık Yağmacı'dan kurtulduğum için tamamen ve sizi temin ederim ki yeni bir krallık olsa bile bundan çok memnunum." Prens'e baktım ve alt dudağımı müstehcen bir şekilde ağzımın içine çektim. "Prens benim koruyucumdan daha fazlası oldu. Onunla kaldığım için çok mutluyum."

Jax'in yüzünde memnun bir gülümseme belirdi, az önceki öfkesi kayboldu. Eğilip boynumu öptü ve kokusu etrafımı sardı.

Tüm vücudum titredi ve Jax'in böyle bir tepkinin rol olmadığını bilmemesini umdum.

Veliaht Prens boynuma bir öpücük daha kondurdu, neredeyse pişmanlıkla başını kaldırmadan önce dudakları bir süre öylece kaldı.

Kalbim küt küt atarken bir şekilde prensin sonraki sözlerini anlamayı başardım.

"Gördüğünüz gibi hislerimiz karşılıklı Majesteleri." Sesi hafif boğuktu, bana baktığında gözleri kapalıydı. "Hiçbir bedel onu yanımdan ayıramaz." Belimi sıkıca kavradı. "Leydi Elowen kesinlikle iyi ve benim olarak kalmaktan son derece memnun." Dikkati yüzümde kilitli kalırken sözlerinin ağırlığı havada asılı kaldı. "Böyle bir hazineye sahip olduğum için kendimi çok şanslı sayıyorum. Yine de kıskançlığınızı anlayabiliyorum Majesteleri ama umarım ortak hukukumuzaya saygı gösterirsiniz."

Kralın çene kasları titremeye başladı. "Ama o *benim* lorafinimdi krallık."

"Ve şimdi o *benim* bir lorafinim." Jax'in bakışları krala kaydı. Jax'in ses tonundan kötülük damlıyordu ve hemen verdiği cevap kralın yanaklarının daha da kızarmasına neden oldu. "Dediğim gibi, umarım ortak hukukumuzaya saygı duyarsınız."

Kralın burun delikleri alevlendi ve gözleri boncuk gibi yarıklara dönüştü. Etrafındaki enerji büyüdü ve odanın sıcaklığı düştü. Hava elementi büyüünden dolayı o kadar soğudu ki, bir an için nefesimi görebildim.

Kalp atışım hızlandı ve kralın öfkeyle patlayacağından emin olduğumu düşündüm. Ama kıpkırmızı rengin bir kısmı sonunda derisinden süzüldü. Bir an daha geçti ve oda tekrar ısındı.

Sonunda kral başını eğdi, bu hareket zorlama gibi görünse de. "Pekâlâ, ama eğer ondan sıkılırsanız, onu geri almam için bana öncelik vereceğinizi umuyorum."

Sertleştim ve Jax'in yan tarafındaki sıcaklık arttı. "Bunu kesinlikle aklımda tutacağım."

İki kraliyet mensubu arasında savaşılan bir duygu geçti ve kralın başka bir şey yapıp yapmayacağını görmek için nefesimi tutarak bekledim.

Neyse ki bunu yapmadı ve onun yerine kanepeleri işaret etti. "Lütfen oturun," dedi sertçe.

Masanın üzerinde duran tepside bol miktarda tatlı ve tuzlu yiyecek hâlâ bekliyordu. Kral köşedeki hizmetkârlara parmaklarını şıklattı. "En iyi şarabımı getirin."

Yabaniler eğildi ve onun emrini yerine getirmek için acele etti.

Sonraki bir saati kralla hoşbeş ederek ve birkaç siyasi tartışma yaparak geçirdik. Tüm bu süre boyunca Jax beni yakınında tuttu, kolunu belime doladı. Parmakları sürekli olarak yan tarafımda aşağı yukarı geziniyor, zaman zaman göğsümün altını okşuyordu. Sıyırma hareketleri tamamen dikkat dağıtıcı ve utanç verici derecede tahrik ediciydi. Bastian'ı aramak yerine burada bu kadar zaman kaybettiğimiz için içten içe öfkелendiğini kimse tahmin edemezdi. Ama prens aldatma konusunda ustaydı. Dışarıdan bakıldığında, beni şehvetten çıldirtirken sohbet etmekten gayet memnun görünüyordu.

Birkaç kez, ne konuşulduğunu tamamen unutmuştum. Jax'in parmakları ve kalçasındaki sertlik tüm dikkatimi emrediyordu ve kendime beni arzulasa bile bunun hala bir oyun olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

Neyse ki kimse kafesteki bir lorafinin fikirleriyle ilgilenmiyor gibiydi, Jax beni tartışmanın içine çekmeye çalıştığında, meseleler hakkındaki düşüncelerimi ve hislerimi sorduğunda bile. Her seferinde cevap vermek için ağzımı açtım, aklım son zamanlarda söyledikleriyle karıştı, ama hepsi boşunaydı. Kral sadece elini umursamaz bir şekilde salladı ve böyle şeylerin erkekler arasında kalması gerektiğini söyledi.

Buna şaşırmamış olsam da içten içe .

Bir kralın başka bir krallığı ziyareti için gerekli formaliteler tamamlandıktan sonra Kral Paevin nihayet ayağa kalktı. "Eminim yola çıkmak için sabırsızlanıyorsunuzdur."

Keşke bilseydin. Ayağa kalkmak için kendimi zorladım ve Jax'in parmakları yan tarafıma kıvrıldı, aurasını ısı doldurdu.

Kral kapıya doğru el salladı. "Kibritlerin tadını çıkarın ve kaldığınız süre boyunca bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Jax eğildi. "Teşekkür , Majesteleri. Cömertliğinizi takdir ediyorum ama size yük olmamaya çalışacağız. Leafon'daki özel konutumda kalacağız."

Kral homurdandı. "Nasıl isterseniz."

Diğerleri de eğildi ve ben de bir şekilde reverans yapmayı başardım.

"Elowen?" Jax kolunu sıkıca bana dolayarak kapıya doğru işaret etti.

Ona doğru eğildim, göğüslerim onun sert göğsüne çarpıyordu.

Nefesini içine çekti ve boğazından kısık bir ses çıktı. Parmakları etrafımda daha da kıvrıldı, dokunuşu sıcak ve sahipleniciydi. Eski koruyucuma karşı her zaman hissettiğim sahiplenme duygusu yoktu ama dokunuşuna başka bir şey yapışmıştı; nefesimi kesen ve içimi eriten bir şey.

Kral yanımdan geçerken bizi izledi, dikkati yakınlığımıza kaydı ve Tanrıça, hatta içine çekti, bu da beni tahrikimin ne kadar güçlü hale geldiğini merak ettirdi. Ama en azından Jax ve benim kurguladığımız oyunun bir parçasıydı.

Yine de ana kapıya doğru yürürken kendime şunu hatırlatmam gerekiyordu: Jax'in dokunuşları her ne kadar benim yeni koruyucum ve sevgilim olduğunu gösterse de, beni bir şekilde arzuluyor olsa da, tüm bunların altında onun sadece rolünü oynadığını biliyordum.

Ve bir parçam Alec'in iddia ettiği gibi davranışlarında bir samimiyet olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü kral bana ne zaman kıskançlıkla baksa, Jax'in yanı sanki beni korurcasına benimkine yaklaşıyordu.

Ve kral son bir saat içinde beni bir kez daha lorafın olarak kullanma konusuna her yaklaştığında, Jax'in etrafındaki aura ateşli bir şekilde yükselmişti.

Tüm bunlar olurken Jax'in kararı değişmemiş, kralı uzak tutmuştu. Kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da krala ve izleyen herkese benim sadece ve sadece ona ait olduğumu açıkça belirtmiş olmasıydı.

Ve bir kereden fazla, bu bir rol gibi hissettirmedi, Jax'in bir parçasının beni gerçekten onun olarak görüp görmediğini merak etmeme neden *oldu*.

BÖLÜM 13

"İyi gitmiş gibi görünüyordu." Alec sarayın dışındaki taş döşeli yürüyüş yolunda ilerledi. Çimenlerin üzerinden geçerken parlak güneş ışığı üzerimize vuruyordu ve gökyüzünde birkaç pastel bulut oluşmuştu ama yine de hava çoğunlukla açıktı. "İkinizin çarşafların arasında zaman geçirdiğinize ben bile inandım. Daha iyisini bilmesem, kıskanacağımı söyleyebilirim." Kaşlarını bana doğru salladı ve ben de ona gözlerimi devirmek için güçlü bir istek duydum.

"Alec, sakin ol," dedi prens, Phillen homurdansa, Trivan kıs kıs gülse ve Lars bile kahkahasını bastırsa da. "Artık Elowen ile flört etmeyeceksin. Bu kimliğimizi açığa çıkarır."

"Elbette prensim." Alec derin ve alaycı bir selam verdi. "Katılıyorum. Rollerimizi *çok* ciddiye almalıyız." Graniteer Hanesi soylusu bana kurnazca göz kırptı ve bu jest karşısında gözlerimi devirmek istedim ama kendimi tutmayı başardım.

Prens bana doğru baktı ama daha önce arkadaşına karşı takındığı sinirli tavır kaybolmuştu.

"Ve Elowen," diye devam etti Alec. "Şehvetinin kokusu oradaki odayı doldurmaya yetti. Kralı tamamen kandırdığını söyleyebilirim. Neredeyse *beni* de kandırıyordun." Alçak bir ısıklık çaldı. "Rol yapmakta oldukça iyi olduğunu söylemeliyim. Çünkü bu bir oyundu, değil mi?"

Prens arkadaşına hırlarken yanaklarımda alev alev bir kızarıklık oluştu.

"Evet, tabii ki öyleydi," diye cevap verdim biraz savunmacı bir tavırla. "Yani, ben de rollerimi her zaman oldukça ciddiye almışımdır."

Trivan bir kahkaha attı ve alayları o kadar dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı ki, utancımı bastırmak için Jax'le arama biraz mesafe koymaya çalıştım ama Jax kolunu sıkarak bunu yapmama izin vermedi.

"Yeter," dedi Jax arkadaşlarına. "Elowen ve ben burada olduğumuz süre boyunca rollerimizde kalmalıyız. Bu konuda sürekli alay edilmesine gerek yok."

Kaşlarım havaya kalktı. "*Tüm* zaman boyunca mı?"

Jax'in dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kara Akıncı ile çalışacaksan öğrenmen gereken ilk ders, rollerimizi asla bozmayacağımızdır. Stonewild'a dönene kadar o rolde kalırız. Her zaman."

"Ama buradaki Kara Akıncı sen değilsin," dedim içimden. "Sen prenssin."

Omuz silkti. "Bu sadece teknik bir ziyaret. Burada yaptığım şeyin prenslik görevleriyle hiçbir ilgisi yok. Rollerimizde kalmalıyız."

"Gerçekten *tüm* zaman boyunca mı demek istiyorsun?" Dudaklarımı yaladım. "Geceleri bile mi?" "Evet." Bana bir bakış attığında gözlerinde kırık güneş ışığı parıldıyordu.

Tepkimi ölçüyormuş gibi değerlendirci bir bakış.

"Ama ..." Tükürdüm. "Bastian'ı bulmak günler, hatta *haftalar* sürebilir."

"Doğru. Bu sizin için sorun olur mu?"

Jax'in uzun bir süre boyunca sözde sevgilisi olmanın ne anlama gelebileceğini hayal etmeye çalıştım. Sürekli dokunuşlar. Sık, ateşli bakışlar. Ara sıra öpücükler ve okşamalar. Ve Tanrıça, muhtemelen geceleri ortak bir oda bile.

Bu aslında, muhtemelen bir ön sevişmeydi.

Öldür beni şimdi.

"Hayır, böyle iyi prensim." Her nasılsa inlememeyi başarmıştım. Sadece bir saatlik oyundan sonra şu anki kadar tahrik olduysam, ayrıldığımızda nasıl olacağımı hayal bile edemiyordum.

"Elowen?" Tekrar daha yakına eğildi ve kokusu etrafımı sararken burnu kulağıma değdi. "Emin misin?"

Omurgamı dikleştirdim. Bunu kabul ettiğimde neye imza attığımı fark etmemiştim ama "Evet prensim. Her şey yoluna girecek."

"İkiniz de şehvet kokuyorsunuz, bunu biliyorsunuz, değil mi?" Trivan arkasından seslendi

Biz.

Jax ona sinirli bir bakış attı.

Trivan teslim olmak için ellerini kaldırdı, ancak yüzünde arsız bir sırıtış belirdi yüz. "Ben sadece size bir şey yaptığınızı söylemenin bir yolu olarak iğareti ediyordum."

harika bir iş çıkardınız."

Alec tekrar iç çekti. "Ben de sarayda ve gemide birlikte geçirdiğimiz zamandan sonra Elowen'ın sevgilisi olma şansım var sanıyordum."

Jax ona öyle sert bir bakış attı ki, bu bakış Alec'in çenesini delip geçebilirdi. "Alec. Yeter artık."

Alec tekrar ama daha da dramatik bir şekilde eğildi.

Etrafımızdaki yüklü atmosfer o kadar enerjik bir hal aldı ki, Maçların dış kısmına ulaştığımızda, birkaç siltenitten fazlası açıkça bize bakıyordu. Kendi kendime bunun yabancı bir veliaht prensin yanına yapıştığım için olduğunu ve aslında *bana* bakmadıklarını söyledim. Ancak yanımdan geçerken birkaç burun deliği alevlendiğinde, tahrikimin gerçekten ne kadar güçlü olduğunu merak etmekten kendimi alamadım.

"Lütfen biri beni hafta sonuna kadar öldürsün," diye mırıldandım nefesimin altında.

Jax'in parmakları belimde sıkılaştı. "Senin kadar güzel bir kadınla böyle vahşi bir eyleme girişmek yazık olurdu," diye fısıldadı. "Korkarım bunu asla atlatamam."

Yorumu alaycı gibiydi ama içindeki hafif ağırlık beni duraksattı.

Başımı salladım. Kesinlikle hayal görüyordum. Jax böyle bir trajedi yaşanırsa, beni metresi olarak istese bile, vefatımı tüm kalbiyle unutacaktı. Belli ki oynamaya karar verdiğimiz roller muhakeme yeteneğimi zayıflatıyordu. En iyisi *neden* burada olduğumuzu hatırlamam ve veliaht prensin bende uyandırdığı hislere kendimi kaptırmamamdı.

Düşüncelerim gemideki Aerobelle, Penepée ve Lucille Hanımlara döndü. Sadece bir sezon sonra onlardan biri karısı olabilirdi. Jax ve benim yaptıklarımızın aksine, bu geçici bir durumdu.

Kibritlere doğru yürümeye devam ettik ve manzaralar giderek yaklaştı.

"Hemen şurada yeni bir ahır var," diye fısıldadım ve kurnazca büyülü halının üstünde gördüğüm yapı.

Jax bizi o tarafa doğru yönlendirdi ama herkes dikkatini olaylara vermeye devam etti, varış noktamız tam olarak belli değildi.

Hapsedilmiş domallar uzaktan kişnedi ve larpanoon bir böğürtü daha çıkardığında bir başka kükreme gökyüzünü yardı. Etrafta dolaşan fae'lerin çoğu çiftler halinde ya da küçük gruplar halindeydi ve neyse ki korkunç canavar çoğu dikkatini topladı. Ama

Ne zaman biri bize doğru baksa, fısıltıyla yapılan yorumlar birbirini izliyordu.

"Bu Stonewild'in veliaht prensi değil mi?" diye mırıldandı birisi nefeslerinin altında.

"Evet, öyle. Finalleri izlemek için burada olabileceğini duydum." "Ama yanında kim var?" diye tısladı bir diğeri.

"Muhtemelen şu anki sevgilisi. Bakın ne kadar yakın yürüyorlar."

"Yakında evleneceğini duydum," diye fısıldadı bir başkası. "Zavallı kadın. Kısa süre içinde dünün çöpu gibi dışarı atılacak."

Ahıra yaklaştıkça esen rüzgârda bu yorum bana doğru döndüğünde kaskatı kesildim.

"Bu, semellerin sana gösterdiği şeye benziyor mu?" Jax bana sessizce sordu.

Koyu ahşap dış cephe kaplamasını ve sivri çatı çizgisini inceledim. "Dış cepheyi değil, hayır. Bana bunu hiç göstermediler."

"Hadi içeri girelim." Jax bizi ana kapıya doğru yönlendirdi.

İki yabanıl ellerinde büyük çatallarla yanında duruyordu. Samanları parçalayıp küçük bir arabaya atıyorlardı.

Yanlarından geçtiğimizde durdular ve Jax'i selamladılar. Diğerleri de biz yanlarından geçerken aynı şeyi yaptı. Tüm bu süre boyunca Jax ya onları görmezden geldi ya da başını eğdi ve Jax'in gerçekte böyle biri olduğunu anladım. Geceleri ya da gizli çalışmalar sırasında Karanlık Akıncı olabilirdi ama gerçekte Taşyıldız tahtının varisiydi.

Bu gerçek beni o kadar etkiledi ki neredeyse tökezliyordum.

"İyi misin?" Jax şakağıma bir öpücük kondurdu ve bu hareketin ardından bir fısıltı tufanı koptu.

Titredim ve zorla başımı salladım.

Grubumuzun geri kalanı da bizi takip ederek ahıra girdik ve hepimiz etrafa bakıp kubbelere hayranmış gibi yaparken Jax'in dokunuşları devam etti. Şimdiye kadar gördüklerimin en büyükleriydi ve Maçlarda hangi etkinlikler için kullanılacaklarını merak ediyordum.

Koridorlarda ilerledikçe Jax'in etrafındaki aura kabardı. Şimdiye kadar bizi sadece tezgâhlar karşılamıştı ve kesinlikle kardeşine benzeyen biri yoktu.

Eğildim ve Jax'in boynuna bir öpücük kondurdum. Adımları duraksadı ama fısıldadığımda hemen kendini düzeltti, "Üzgünüm, sadece kulağına yaklaşmaya çalışıyordum, böylece sana bunun muhtemelen yanlış ahır olduğunu söyleyebilirdim."

Kalçamı sıktı. "Pekâlâ. Hadi boylu boyunca yürüyelim ve daha fazlasını arayalım."

Nabızı boynunda zonkluyordu ve endişesini yüz ifadesiyle maskeleyemeye çalışsa da ona çok yakın durduğum için bunu hissedebiliyordum. Ahırın sonu yaklaştı ve hayal kırıklığı dalgalar halinde ondan yükseldi.

Tekrar dışarı çıktık ve daha batıdaki bir ahıra gittik, ancak orayı da aradıktan sonra bir kez daha elimiz boş döndük.

"bir tane daha var." Lars kurnazca orayı işaret etti.

Kalabalığın arasından geçip gittiğimiz her şeye hayranlıkla bakıyorduk ama üçüncü ahıra vardığımızda Bastian'ın orada olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. Şimdiye kadar her ahırda sadece hayvanların bulunduğu ahırlar vardı ve hepsi bu kadardı.

Jax'in aurasında endişe büyüdü ve çağrısından bu yana geçen zamanı düşündüğünü biliyordum. Bastian şu anda herhangi bir yerde olabilirdi.

"Lanet olası Lochen," diye fısıldadı nefesinin altında. "Eğer yapmasalardı ..." Ama sanki kontrol edemediği şeyler hakkında şikâyet etmenin anlamsız olduğunu fark etmiş gibi sözünü kesti.

Kontrol ettiğimiz dördüncü ahırdan çıkmak üzereydik, prensin enerjisinde belirgin bir dehşet vardı, o sırada ahırın köşesinde büyük bir odanın kapalı olduğu bir kapı gördüm. Durdum ve prensi de yanımda durdurdum.

"Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?" Başımı ona doğru çevirdim.

Jax'in gözleri kısıldı ve hızı arttı. Ancak iki adım sonra hevesinin farkına varmış gibiydi çünkü yavaşladı.

Ahırda sadece bir avuç başka siltenit vardı ve hiçbiri bize dikkat etmiyordu, ancak Jax yine de hızını kontrol altında tutuyordu.

Kapı yaklaştı ve muhafazayı inceledikçe arkasında büyükçe bir oda olduğunu fark ettim.

Kapıya ulaştığımızda parmaklarımı kurnazca kapı kolunun üzerinde gezdirdim. "Kilitli." Kimse cevap veremedi, ustalaştığım birçok kilit açma büyüsünden birini fısıldadım. Kelimeler içimden zahmetsizce aktı, yeni rahatlamış haliyle yakamdan en ufak bir tıkırtı bile gelmedi.

Son kelime dudaklarımdan çıktığı anda kapı tıklandı.

Alec sessizce homurdandı. "Tam uyum sağladın, Elowen."

Ona yan gözle baktım ama gülümsememi engelleyemedim.

Jax kolu çevirdi ve hepimiz sanki kendi rehberli turumuzun bir parçasıymış gibi rahatça odaya girdik.

İçinde ne olduğunu görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Duvarlara cıvatalanmış ve üçü üst üste dizilmiş bir düzine yatak -Tavana kadar önümüzde bekliyordu. Uzak duvarda domal ekipmanlar ve eyerler bekliyordu ama burada muhtemelen bir grup çalışanın uyuduğu belliydi. Yataklardan birkaçının çarşafları bile buruşuktu.

Veliaht prensten enerji fişkırdı ve ben bir şey söyleyemeden Jax kapıyı kapatıp arkamızdan kilitledi.

Herkes harekete geçti. Bütün erkekler her yatağa gitti. Jax en üsttekilere ulaşmak için birkaç ranzaya bile sıçradı. Çarşafları burnuna götürdü, sonra yastıkları, bir yataktan diğerine geçti.

Çenem düştü. Kardeşi için *koku aldığını anladım*.

Diğer tüm erkekler de aynı şeyi yapıyordu, her yatağa gidip kokluyorlardı, geyik hisleri devreye giriyordu.

"İşte!" Jax tısladı. Yatakların ortasında durmuş, yastığı şilteden kaldırdığında yüzü bembeyaz kesilmişti. "Bu Bastian gibi kokuyor. Elowen haklıydı. Buradaymış, hem de yakın zamanda."

Kardeşinin nerede olduğuna ve hâlâ *burada* olduğuna dair bir ipucu bulduğumuz için bir an rahatladım, ama aynı hızla nedenini ve Bastian'a ne olduğunu ve en başta tek kardeşinden kaçmasına neden olduğunu merak ettim.

BÖLÜM 14

Jax ve arkadaşları Bastian'ın son zamanlarda ahırda uyuduğunu öğrendikleri anda, daha fazla ipucu bulmak için tüm yatak odalarını ve depoyu alt üst ettiler. Hareketleri hızlı, etkili ve metodikti. Daha önce de böyle bir çalışma yürüttükleri belliydi.

"Hiçbir şey, prensim," dedi Phillen nihayet son sandık da boşaltılıp özenle yeniden yerleştirildiğinde. Her bir eşyanın özenle yerine yerleştirilmesine bakılırsa, sandığın karıştırıldığı asla anlaşılamazdı. "Sadece bu yatak onun gibi kokuyor."

"Ve baygınlığına bakılırsa, burada uyumayalı iki gün olmuş." Jax bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Aurasında güçlü büyü dalgaları dalgalanıyordu. "Bu hiç mantıklı değil. Yakın zamanda burada uyudu ama bu odadaki başka hiçbir şey ona ait değil. Ve en büyük soru hâlâ cevapsız. O *neden* burada ki? Daha önce Yüzüncü Yıl Maçlarına ya da yarışmalara hiç ilgi göstermemişti."

Phillen bir elini Jax'in omzuna koydu. "Bu cevapları daha sonra bulabiliriz ama unutmayın ki o muhtemelen burada. Bir yerlerde. Onu bulacağız."

Trivan, "Ama iki gündür burada değilse, şu anda herhangi bir yerde olabilir," diye karşı çıktı.

"O haklı." Jax'e bir adım daha yaklaştım. "Peçeli Arada'ya tekrar gideceğim. Kesin olarak bilmenin tek yolu bu. Semele'lerden daha iyi cevaplar talep etmeye çalışabilirim." Ama ellerimi büktüm. Jax'in çağrısını bir haftadan kısa bir süre önce yapmışım ve çoğu zaman semeleler bana cevap vermezdi.

aynı konuda çok hızlı bir şekilde tekrar bastırdı. Böyle titiz olabiliyorlardı. Bu yüzden aynı peri için yapılan aramalar arasında bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalıyordum.

Jax'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Hayır." "Ama tekrar gidersem, belki-"

"*Hayır* dedim."

Yanına yaklaştım ve elbisem etrafımdan aktı. "Ama şu anda nerede olduğunu açıklayacak başka bir şey bulamazsak ve buraya dönmezse, o zaman başka seçeneğimiz var mı? Çıkmaz sokaktayız."

Prensın çenesinde bir kas pompalandı ve gözleri karararak buz parçalarına dönüştü. "Hayır, Elowen. Bunu sana bir daha asla yapmayacağım. Onu başka bir şekilde bulacağız." Yüzünden korkulu bir ifade geçti ve bunun onun çağrısından sonra içinde bulunduğum durumu hatırlamaktan mı yoksa Bastian'ın asla bulunamayabileceği gerçeğinden mi kaynaklandığından emin değildim.

"Peçeli Arada'ya gidip de çağrı yapmamanın bir yolu var mı?" Alec kollarını kavuşturdu, gözleri değerlendiriyordu. "Bilirsin, oraya gidip kendini aramak, böylece başka birinin büyüünden etkilenmemek?"

Yakamı parmakladım. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Daha önce her denediğimde, bu yüzden asla başaramadım." Mücevhere dokundum. "Beni hep cezalandırdı. Ve bu tasma her zaman büyümü tam anlamıyla kullanmamı engelledi, ki kendi çağrımı yapmak isteseydim bu gerekli olurdu. Ama şimdi gevşedi ..." Omuz silktilim. "Hâlâ şüpheli ama sanırım denemeden kesin olarak bilemeyeceğim."

Jax'in kaşları havaya kalktı. "Bana daha önce hiç Peçeli Arada'ya gitmediğini mi söylüyorsun?"

Başımı salladım.

Burun delikleri alevlendi ve aurasından tehlikeli bir güç sızıntısı yükseldi. "Bana eski koruyucunun sihrini sadece kendisi için kullanmana izin verdiğini mi söylüyorsun? Kendi iyiliğin için bir şey yapmana hiç izin vermedi mi? O tasma takılmadan önce bile mi?"

"Demek istediğim, oraya tek başıma seyahat ettim, bir çağrıyla değil, ama bu gençken ve güçlerim ilk ortaya çıktığında oldu. Büyümü öğrenebilmem için bu girişimlere izin verildi, ancak o zamanlar semellere bir şey soracak kadar güçlü ya da bilgili değildim."

Jax bir elini daha saçlarının arasına soktu. "O tam ve eksiksiz bencil pislik."

Trivan bir kaşını kaldırdı. "Kendi çıkarların için kaç kez Peçeli Arada'ya girmeye çalıştın?"

Yanaklarım kızardı. "Artık sadece gerçekten ihtiyaç olduğunda yapıyorum." Jax beni ilk kaçırdığında ve onları oyalamam gerektiğinde ya da saraydaki kilitleme büyüsünü kırmak için yaptığım şeyi düşündüm. "Ama her seferinde, tasmadan aldığım ceza yüzünden büyük zarar görüyorum ve Peçeli Arafta asla uzun süre kalamıyorum. Eğer bunu yapmaya çalışsaydım, tasma muhtemelen beni öldürürdü."

Alec ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Belki de tasman o kadar sıkı olmadığına göre artık kendi başına bir arama yapabilirsin. Belki de Jax'in büyüü sana zarar vermeden Bastian'ın yerini tespit edip edemeyeceğini görmek için denemelisin."

Dudaklarıma yavaş bir gülümseme yayıldı. "Kesinlikle deneyebilirim." Ama sonra gülümsemem soldu. "Yine de, semelelerin ne kadar kabul edeceğini bilmiyorum. Çoğu zaman aynı soruları birbirine çok yakın sorduğumda beni görmezden geliyorlar. Daha fazla ayrıntı için onlara baskı yapmadan önce genellikle birkaç hafta beklemem gerekiyor."

"Seni görmezden mi geleyim?" Lars'ın kaşları havaya kalktı. "Ama sen bir lorafinsin. Sana itaat etmek zorunda olduklarını sanıyordum?"

"Kraliçeleri olsaydım, yaparlardı, ama beni hala bir prenses olarak görüyorlar, bu yüzden ..." Omuzlarımı kaldırdım. "Bazen bana cevap vermiyorlar."

"Bu iyiye işaret değil." Phillen kollarını kavuşturdu. "Alimlerin sana tasmalı lorafinler hakkında ne söyledi Jax? Sence Elowen şimdi kendi çağrısını yapabilir mi? Belki zaman geçtikten ve semeleler ona cevap verdikten sonra?"

Jax'in kaşları birbirine yaklaştı ve aralarında bir oluk belirdi. "Tarih kitaplarındaki Lorafinler tasma takmazlar. Elowen bu açıdan benzersiz."

"Doğru, ama Elowen'in dediği gibi, artık gevşediği için neler yapabileceğini bilmiyoruz." Trivan hınzırca sırıttı. "Bu da öğrenmenin tek bir yolu olduğu anlamına geliyor."

"Ve eğer bu işe yaramazsa, belki de bizden biri için bir çağrı yapabilirsin, Elowen?" Alec sordu. "Biz Jax kadar büyülü değiliz, bu yüzden o kadar etkilenmemelisin. Semele'lere Bastian yerine bizden birini sorabilir misin? Bu işe yarar mı?"

İçimi çektim. "Yeterince zaman geçerse, evet, bunu deneyebilirim. Ama şimdi yaparsam işe yaramaz. Ben orada olsam bile kandırılmazlar."

ve başka bir perinin büyüünü kanalizetmek. Son sorduğumdan çok kısa bir süre sonra aynı soruyu sorduğum için muhtemelen yine de cevap vermeyecekler."

Trivan bir kaşını yukarı doğru kaldırdı. "Bu soruya tekrar cevap vermeleri ne kadar zaman alacak?"

"Genellikle, aynı soruyu tekrar cevaplamayı düşünmeleri için en az iki hafta geçmesi gerekir."

Lars, "Bu durumda, bir hafta içinde bir çağrı için benim sihrimi kullanabilirsin," diye teklif etti. "Ben genellikle gruptaki en az büyülü kişi olarak kabul edilirim."

"Bu yine de canını yakacak," diye hırladı Jax. "Benim kadar güçlü olmayabilirsin ama zayıf da değilsin Lars."

"Ama o senin kadar güçlü değil," diye karşı çıktım. "Arkadaşlarının hiçbirisi senin gibi büyü kullanmıyor, Jax. Kimsenin büyüü bana seninki gibi zarar veremez."

Yüzünü buruşturdu ve ben de yorumumdan hemen pişman oldum. Ama benimle aynı fikirde olmak yerine derin bir nefes aldı ve sonra başını salladı. "Hayır."

Kaşlarım havaya kalktı. "Hayır mı? Ciddi misin? Kardeşini bulmak istemiyor musun?"

Burun delikleri alevlendi. "Tabii ki biliyorum. Ama aramaya daha yeni başladık ve sen hiçbir zaman bir çağrıdan etkilenmedin, değil mi?"

Boğazım düğümlendi, yutkundüğümde yakama sürtündü. "Şey ... hayır, ama yine de *kendim* için bir tane yapmayı deneyebilirim. Bu muhtemelen beni yaralı bırakmayacaktır."

"Ama bu seni zayıflatacak mı?"

"Bu . . şey, sanırım ..." Kaşlarım çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Tüm bunlar benim için yeni."

"Aynen öyle. Hangi durumda olacağınıza dair hiçbir fikriniz yok."

Ona ters ters baktım çünkü itiraf etmekten nefret etsem de çok iyi noktalara değinmişti. Semele'ler için bir kraliçe olmadığımın, onlar üzerinde tam bir kontrolüm yoktu. Bir prenses olarak, aynı konuda cevap vermemi reddetmeleri yaygındı ya da aynı periye yeni bir soru sormak için çok hızlı bir şekilde Peçeli Araya girersem, genellikle beni de reddederlerdi. Bu yüzden aynı peri için genellikle ayda sadece bir ya da iki çağrı yapabiliyordum. Semele'ler bundan fazlasına izin vermezlerdi.

Bir bakıma bu sınırlama için her zaman minnettar olmuşumdur. Beni aynı fae tarafından tekrar tekrar acımasızca kullanılmaktan alıkoymuştu. Ama şimdi ... ilk kez semellerin bu şarta sahip olmamasını diliyordum.

Kendini sert bir çizgide tutan Jax, prenlere özgü ses tonuyla, "Resmi cevabım hayır. Elowen bizim için kendini tekrar incitmemeli, özellikle de daha fazla cevap alacağımızın garantisi yoksa."

Tüm erkekler birbirlerine bakıp başlarını sallayarak kabul ettiler ve hatta Trivan Alec'e çarparak ona *ben demiştim* bakışı attı.

Ve bu gizli jestte, Jax'in bana tekrar zarar vermeyi düşünmemesinin, Alec'in bana karşı geliştirdiğini iddia ettiği hislerden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Vücudumda bir kızarma oldu ve ne olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Sıcak hissettim. Çünkü Jax'e göre benim bir değerim vardı. Benim iyiliğimi gerçekten önemsiyordu.

Vücudumdaki kızarıklık büyüdü çünkü belki de Alec haklıydı. Belki de Jax bana gerçekten *de* söylediğinden daha fazla değer veriyordu.

Ya da belki Jax, bir çağrının verebileceği cezayı hak etmediğini düşündüğü herhangi bir peri için bu tepkiyi verirdi.

İçimdeki sıcaklığın bir kısmı dağıldı ve Jax'e önemsedığı için minnettar olsam da, eninde sonunda bana verilen herhangi bir acıdan kurtulacağım gerçeğini söylemek için ağzımı açtım. Ve bundan da öte, ilk defa bir çağrıyı yerine getirmeyi seçiyordum. Bastian'ı ben de bulmak istiyordum ve yaklaşık bir hafta içinde, kardeşini sormak için tekrar Peçeli Arada'ya gitmeme yetecek kadar gün geçmiş olacaktı. Semele'ler muhtemelen o noktada cevap vereceklerdi.

Ama tam bu kelimeler dudaklarımda şekillenirken, odanın dışından sesler geldi.

Herkes sessizliğe gömüldü.

Ama sesler çok geçmeden kayboldu.

Trivan kapıya yaklaştı ve dinledi. "Yaklaşan maçların heyecanını yaşayan başka bir grup sadece."

Rahat bir nefes aldım ama bu, buradan çıkmamız ve Bastian'ı aramaya devam etmemiz gerektiğini hatırlatmak için yeterliydi.

"Ne yapmak istersiniz, prensim?" Lars başını Jax'e doğru eğdi, saçlarındaki kızılılık ışıklar altında ateş gibi parlıyordu.

"Geri dönme ihtimaline karşı gözlerin sürekli bu ahırda olmasını istiyorum. Diğerleri ne zaman geliyor?"

"Hafta sonu." Alec duvardaki saate doğru baktı.

Ellerimi kalçalarımaya koydum, avuçlarım elbisenin kaygan yüzeyinde kayıyordu. "Diğerleri mi? Hangi diğerleri?"

Trivan başını salladı ve sarı saçlarından bir tutam alnına doğru kıvrıldı. "Gerçekten de Lander ve Bowan'ın sonsuza dek geride kalacağını mı düşündün, Küçük Lorafın?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Evet? Muhafız Alleron'la ilgilendiklerini sanıyordum?"

Trivan güldü. "Ona hayatta kalmasına yetecek kadar yiyecek ve su bırakacaklar. Biz yokken eski koruyucunuz kilitli odasında kendi başının çaresine bakabilir."

Çenem düştü. Kilitli oda. Yemek ve su. Ona bir köpekten daha kötü davranıyorlardı. Ama yorum yapmadım. Eski vasime artık acımıyordum.

"Genellikle iki grup halinde seyahat ederiz," diye açıkladı Alec. "Baskınlarda da durum aynı. Asla hepimiz aynı anda yola çıkmayız. Er ya da geç biri fark eder ve baskınlarımızı gizli tutmak için elimizden geleni yapsak da, bazen Kara Akıncı'nın varlığı bilinir hale gelir. Bu baskınlar gerçekleştiğinde birileri mahkemede varlığımızın her zaman eksik olduğunu düşünmeye başlarsa bu sıkıntılı bir durum olur."

Başımı eğdim. "Ama farklı gruplar halinde ayrılırsanız bile, baskın sırasında varlığınız yine de eksik oluyor, değil mi?"

Jax başını salladı. "Doğru, ancak birkaçımız mahkemeye gidip gelmeye özen gösteriyoruz, böylece en azından bazılarımız baskınlarımızın gerçekleştiği saatlerde görülüyor. Bunu yapmak kimsenin bizden şüphelenmemesiyle sonuçlandı."

Jax'in krallıklarımızın güçlü hanelerine ve soylularına karşı işlediği suçların ne kadar derin olduğunu bir kez daha anladım.

"Ama konumuza geri dönelim." Jax arkadaşlarına döndü. "Trivan, sen ormana göz kulak ol. Alec, Phillen ve Lars, siz benimle geliyorsunuz." Yanıma yaklaştı ve parmaklarını parmaklarımın arasına doladı. Onu hissetmek nefesimi kesti ve kendime bunun rolümüzün bir parçası olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Ne de olsa o benim sözde sevgilimdi.

"Peki ya ben?" Dedim, kelimelerim itiraf etmek istediğimden daha soluk soluğaydı.

Göz kamaştırıcı mavi gözler yüzümü taradı. "Bunun açık olduğunu sanıyordum. Benim yanımdan ayrılmıyorsun." "Hiç mi?"

Eğildi ve burnunun ucunu boğazımda gezdirdi. Omurgamdan aşağıya doğru sayısız ürperti yayıldı.

"Hayır Elowen, asla olmaz. Sen benimle kal... ait olduğun yerde."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

Kapıdan geçip yeniden kilitlemeden önce yakındaki ahır koridorunda kimse kalmayana kadar bekledik. Ancak dışarı çıkıp tekrar açık alana döndüğümüzde, hayvanlara bakmak için birçok ağıl arasında dolaşarak acele etmediğimizi gösterdik.

Yine de tüm bu süre boyunca Trivan çevredeki Ormanı inceliyordu. Prense yaklaşmadan önce birkaç dakika geçti.

"Buranın doğusunda, yaklaşık yüz adım ötede. İyi örtülü büyük bir çam var. Oraya tırmanabilir ve biri yerimi alana kadar havada kalabilirim. Tüm ahır kapılarını net bir şekilde görebilirim."

Jax'in başı cevap olarak zar zor eğildi.

Tüm mekânlara hayranmışız gibi davranarak, yabanıl bir patikada dolaşmak için Orman'a geri döndük. Trivan arkamızda kaldı ve bir daha omzumun üzerinden baktığımda ortadan kaybolmuştu.

"Şimdiden gitti mi?" Fısıldadım, sonra başka bir grup siltenit yolda yanımızdan geçerken Jax'e daha da yaklaştım. Birkaçı başını salladı ve hoş şeyler mırıldandı.

"Muhtemelen çoktan o ağacın tepesine çıkmıştır," diye cevap verdi sessizce. Gözlerim büyüdü. "O kadar hızlı mı?"

"Evet, Küçük Lorafın, o kadar hızlı," diye cevap verdiğinde sesinde bir gülümseme vardı.

Güneş ışığı ağaçların gölgelikleri arasından sızıyor, Maç Finalleri'nin sesleri rüzgârda yükseldikçe daha da parlaklaşıyordu. Kuzeyimizdeki bir stadyumdan tezahüratlar, yuhalamalar ve kükremeler yükseliyordu.

Alec başparmağını gürültüye doğru uzattı. "Stadyumu kontrol edelim mi? Belki orada çalışıyordur."

"İyi fikir. Gözünüzü dört açın," dedi Jax, Orman'dan çıktığımızda nefesinin altından.

İlerideki devasa stadyum, uzaktan gelen kükreme ve tezahüratlar devam ederken bekliyordu. Uzakta, beyaz taştan saray güneş ışığında parlıyordu ve daha da uzakta, Faewood'un başkenti Leafon bekliyordu.

Başkentin binaları ve dükkanları Ormanın üzerinde yükseliyordu. Lemos'a benzer şekilde Leafon da doğayı yok etmek yerine onunla birlikte inşa edilmişti. Ağaçlar, sarmaşıklar ve çalılar, dönümlerce uzanan yollar, binalar ve dükkanlarla karışmıştı. Ve Jaggedston gibi, başkentin tüm bir alanı on Hanenin yemyeşil malikânelerine ayrılmıştı.

Biz ona doğru yürürken stadyumdaki kalabalıktan alkış sesleri yükseldi. Devasa dairesel yapı dört kata kadar yükseliyordu ve çatısı olmadığı için açık tasarımının üzerinde parlak bir gökyüzü parlıyordu.

"Sence şu anda içeride neler oluyor?" Girişe yaklaşırken sordum. İçeri açılan kemerli kapıda bir yabancı giriş ücretlerini topluyordu.

"Büyük olasılıkla göğüs göğüse dövüş ya da yarışlar," diye yanıtladı Phillen. "Önceki Yüzüncü Yıl Maçlarında, tür stadyumlarda en popüler etkinlikler bunlardı."

Jax cebinden birkaç rulib çıkardı ve yabanılara verdi. İhtiyacından fazlasıydı. İçeri girmek için peri başına sadece çeyrek rulib gerekiyordu ve ışık Jax'in manşetindeki abartılı mücevherlere vurduğunda yabanılın kafası kalktı.

Bir şaşkınlık sesi mırıldandı ve ardından toynakları çimenlere sürtünerek eğildi. "Prens Adarian, ne büyük bir onur."

Jax başını eğdi. "Stadyumdaki en iyi manzaranın nerede olduğunu sorabilir miyim? Bunun için fazladan ödeme yapmaya hazırım."

"Gerek yok, hiç gerek yok. Kral, ziyarete gelen tüm asillere en iyi koltukları vermemizi emretti. Sizin gibi fae'ler için ayrılmış birkaç yerim var ve size göstermekten onur duyarım, prensim."

Jax'in ifadesi soğukkanlılığını korudu, tek cevabı başını hafifçe sallamak oldu. Daha önce birkaç kez şahit olduğum gibi, Taşyaban Krallığı'nın veliaht prensi ortaya çıkmış, özgür muadili Kara Akıncı gitmişti.

Yabanıl, kapıdaki yerini alması için başka bir çalışanı çağırdı, ardından kalabalık sevinç gösterilerine devam ederken bizi birkaç kat merdivenden yukarı çıkardı.

oturdıkları yerden ağıyorlardı. Merdiven boşluğu tamamen taşla kaplı olduğu için hâlâ kayda değer bir şey görememiştim ama yabancı nihayet ikinci sahanlıkta durup bizi küçük bir labirent koridordan geçirdiğinde, arenanın zeminini ilk kez gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Önümüzde kum ve engellerle dolu geniş bir açık alan uzanıyordu. Her biri kazanmaya ve Yüzüncü Yıl Maçlarındaki yerlerini garantilemeye çalışan birkaç yarışmacı mücadele ediyordu.

Jax'in eli benimkinin üzerine kapandı ve beni sahneden uzaklaştırdı. Beni yanına çekti ve onun sevgilisi olmam gerektiğini hatırladım.

Yabancı bizi arenanın zemininden yüksekte duran bir kürsüye çıkarırken kolumu beline doladım. Hafifçe dışa doğru çıkıntı yapıyordu ve bize engelsiz bir görüş sağlamak için mükemmel bir açıyla aşağı eğilmişti. Ayrıca kalabalığın çoğunu, hatta üstümüzde oturanları bile net bir şekilde görmemizi sağlıyordu.

"Umarım bu işinizi görür, prensim." Yabancı eğildi.

"Gerçekten de öyle. Teşekkür ederim." Jax ona birkaç rulib daha verdi. "Bunlar sende kalsın. Israr ediyorum."

Yabancı'nın geniş gülümsemesi büyüdü. Bir selam daha verdi ve sonra koşarak uzaklaştı.

Nispeten özel kürsüde yalnız olan Jax beni pelüş koltuklara doğru çekti. Arenanın diğer her yerinde koltuklar taştan ya da ahşaptan yapılmıştı ama burada, kürsüdeki taş koltuklar kalın minderler ve kabarık yastıklarla kaplanmıştı. Meyveler ve köpüklü içeceklerle dolu şık masalar, hangi kraliyet mensubu gelirse gelsin hazırmış gibi bekliyordu ve Mistvale büyücüleri gelir gelmez böyle bir yapının ve olanaklarının ne kadar çabuk inşa edildiği beni şaşırttı. Gerçekten hayret vericiydi.

Jax kendini ortadaki koltuğa bıraktı, Alec parmaklıkların yanındaki sandalyeye uzanırken korumaları arkasında metanetle duruyordu. Jax'in yanına oturmak için kendimi alçaltmaya başladım, ama bunu yapamadan önce *tısladı* ve beni kucağına çekti.

Onun üzerine düştüm, kesildi ve midem altüst oldu.

Yakınlarda, birkaç siltenit birbirlerine eğilmiş, fısıldaşıyor ve bizi işaret ediyorlardı. Bizim hakkımızda konuştuklarını saklamaya bile çalışmıyorlardı.

"Rahat mısın, aşkım?" Jax eğildi ve boynumu ısırdı.

Tüm vücudum kızardı. "Evet, prensim."

Eli belime dolandı ve parmaklarının alt kısmı yukarı doğru kayarak neredeyse göğsümün alt kısmına değecekti.

Bana bu kadar yakından dokunmaya ne kadar yaklaştığının farkında olup olmadığından bile emin değildim ama içimde cevap veren bir özlem nabızı atıyordu.

"Geriye yaslan. Kırılmayacağım." Beni kendisine yasladı, sert göğsü yan tarafımda garip bir şekilde rahattı.

Yine de rahatlamam birkaç dakika sürdü. Daha önce hiçbir erkekle bu kadar yakın oturmamıştım, hatta Muhafız Alleron benden gücümle baştan çıkarmaya çalıştığı erkekleri etkilememi istediğinde bile.

Bu kadar çok göz üzerimizdeyken rahatlayamayacağımdan emindim ama Jax eliyle yumuşak hareketler yapmaya başladı. Güçlü parmaklarını dairesel hareketlerle sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. Okşamalar aynı anda hem yatıştırıcı hem de tahrik ediciydi.

Yıldızlar ve galaksi.

Kısa bir an için gözlerimi kapattım. Kollarımda karıncalanmalar başladı ve okşayıcı dokunuşunun tadını çıkarmak için kendime izin verdim, ama aynı gözlerimi açtım ve kendime yalnız olmadığımızı hatırlattım.

Yakınlardan bir ses geldi. Birkaç dişi bizi izliyor ve ellerini kavuşturarak fısıldaşıyorlardı.

Hayal dünyamdan sıyrılıp kalabalığı taradım ve diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını fark ettim.

Herkes bu konuda gizliydi, ya koltuklarında eğiliyorlardı ya da döndüklerinde geriniyormuş gibi yapıyorlardı, ama ben hemen katıldım ve elimden geldiğince kalabalığı aradım.

Hiçbir siltenitin sahip olamayacağı, açıkça tanımlayıcı bir özellik olan boynuzları aradım. Ama kalabalığın içinde baktığım her yerde ya saf siltenitler ya da sadece saf yabancılar vardı. Melez yoktu.

Umudum azaldı ama Jax beni hâlâ tutsak tutarken Ormanda seyahat ederken gördüğüm melez grubu düşündüm. Ve Muhafız Alleron beni Lemos'ta kurtardıktan sonra ikinci bir melez grubu da görmüştüm.

Birçok melez grup buraya gelmişti. Bundan emindim, yani bir yerlerde başka melezler de olmalıydı. Sadece onları bulmamız gerekiyordu. Çünkü bir melezin olduğu yerde genellikle başkaları da olurdu. Dışlanmışlık statülerinin onları birbirine bağladığı bir sır değildi.

Alec, "İlginç birinden iz yok," diye yorum yaptı, sözleri duyan olursa dikkat çekmeyecek kadar belirsizdi.

"Bunu söylemek için çok erken olabilir," diye kaçamak bir yanıt verdi Jax.

Dakikalar sonra, arena zemininde dövüşen yarışmacılar mücadelelerini tamamladı. Kalabalıktan alkışlar yükselirken, yarışmacılar kumlu arenayı terk etti ve kısa bir an için zemin boş kaldı.

Bir grup yabancı dekorları değiştirmek için dışarı koştu. O kadar hızlı hareket ettiler ki, tüm arenanın yeni bir mekân gibi görünmesi sadece birkaç dakika sürdü. Daha önce çevresinde birkaç duvar engeli olan kumlu bir zemin olan yer şimdi çemberler, alçak dikenli çiviler ve rastgele büyü atan büyülü silahlardan oluşan bir labirentti.

Potansiyel yarışmacıların bir sonraki turu arenanın zemininde yürürken seyirciler koltuklarında hevesle öne doğru eğildi.

Omurgam dikleşirken Jax altımda kaskatı kesildi.

Yeni yarışmacıların tamamı melezdi. Hepsisi.

Herkesin dikkatini çekmesiyle kalabalıkta mırıltılar yükseldi. Yakınımdaki birkaç siltenit yuhalamaya başladı, arkamızdakiler de aynı hızla hoşnutsuzluklarını dile getirdiler.

Jax'ten alçak bir hırıltı yükseldi, arkadaşları da benzer tepkiler verdi.

Melezlerin hepsi öyle ya da böyle hayvani özelliklere sahipti. Üçünün toynaklı ayakları, ikisinin bıyıkları, birinin kanatları ve yarısının çıplak deri yerine kürk veya pullardan oluşan dış yüzeyleri vardı, ancak hepsi kıyafet giyiyordu.

Ama boynuz yok.

Jax'e yaslandım ve ilk kez gezinen elleri durdu. Hayal kırıklığı aurasında öyle güçlü bir şekilde kabarmıştı ki nefesimi kesmişti. Bilinçsizce ona yaklaştım, onu rahatlatmak istiyordum. Ne yaptığımı fark ettiğim anda kaskatı kesildim ama Jax'in kolu etrafımda kilitlendi ve beni yakınında tuttu.

Alec prenze doğru eğildi ve fısıldadı, "İşte bu ilginç.

Sizce buraya arkadaşları yarışmaya geldiği için mi geldi?"

Jax kaşlarını çatı. "Olabilir, ama tanıdığım melezlerin Kibritlere ilgi duyduğunu hiç duymamıştım."

"tanıdığınız var mı?" Prenze sessizce sordum. Başını hafifçe salladı. "Hayır, hiçbirini."

Yuhalayan kalabalığın bir kısmı sustu ve neyse ki birkaçı cesaretlendirmek için tezahürat yaptı. Ancak çoğunluğun tepkisi toplumumuzun tipik bir örneğiydi. Çoğu kişi, siltenitler için oluşturdukları tehdit nedeniyle melezleri hor görüyordu, ancak onları savunan fae grupları da vardı. Kimse inkar edemezdi

Melezlerin dışlandığını ve yabancıllardan bile daha aşağı muamele gördüğünü ve buna karşı konuşmanın cesaret gerektirdiğini, çünkü bunu yapanların da genellikle dışlandığını.

Dudağımı ısırdım. Onlara karşı hissettiğim o garip akrabalık yeniden ortaya çıktı. Benim gibi melezler de *ötekiydi* ama bir lorafının gördüğü saygının aksine, melezlerin yok edilmesi gerektiği inancı kültürümüzün derinliklerine işlemişti. Toplumumuz onları o kadar hor görüyordu ki Kral Paevin'in onların rekabet etmesine izin vermesi bile bir mucizeydi.

Bir siltenit arenanın zeminine çıktı, kollarını dramatik bir şekilde sallarken jestleri büyüktü. "Dört krallığımızın güzel fae'leri," diye gürledi büyümlü bir cihazdan, "bir sonraki yarışmamızda yarışmacıların görünmeyen saldırılarla savaşırken mücadelenin içinde kalmaları gerekecek. Ayakta kalanlar bir sonraki tura geçecek. Savaş başlasın!"

Arena büyümlü tuzaklar ve engellerle dolup taşarken seyirciler tezahürat yaptı.

Birkaç dakika önce kum olan yerden sütunlar fıskırdı ve yarışmacılardan birinin ayaklarını yerden kesti. Diğer cihazlar da harekete geçti. Çemberler havada süzölerek melezleri içlerinden atlamaya ya da devrilmeye zorladı.

Silahlardan çıkan hareketsiz bırakma büyümleri dokundukları herkesi donduruyordu. Melezlerden biri, bir büyü kendisine isabet ettiğinde felç olmuş gibi adımlarının ortasında dondu kaldı. Bir saniye sonra uçan bir çember onu ayağından düşürdü ama hemen toparlandı, büyümlü silkeleyip tekrar harekete geçti. Ancak daha iki adım bile atmamıştı ki, bir kaya parçası bir tuzak kapısından yuvarlanıp tam üzerine düştü.

Nefesim kesildi. Uzaktan bile olsa, mide bulandırıcı bir çıtırtı kulaklarıma ulaştı. Kaya yuvarlanarak durdu ve melez kıpırdamadan yattı. İki yabancı onu yerden kaldırmak için koştu.

Aynı hızla, havada bir büyü parıltısı dalgalandı ve ardından arenanın iç duvarlarının ortasındaki küçük kapılardan yeni yabancılar fırladı. Büyük kırmızı gagalı şahinlerin üzerinde uçuyorlardı, dev kuşlar havada süzölürken yabancı biniciler rakiplerine zehirli oklarla ateş ediyordu.

Melezlerden biri omzuna bir ok yedi. Yere düşmeden önce baygındı.

Kalan melezler cesurca savaştı, hatta bazıları saldırıları savuşturmak için silah ve kendi büyümlerinin bir kombinasyonunu kullandı.

Yarışmacılardan biri kendi illüzyonunu yarattı ve nefesim kesildi. Birdenbire dişleri ve pençeleri olan bir canavar belirdi. Kırmızı gagalı bir şahin çığlık attı ve rotasından saparak yabanıl binicisini yere düşürdü, illüzyon yabanıl biniciyi tek bir yudumda yuttu.

İllüzyonun büyüsü yok oldu ve kalabalığın nefesi kesildi, ancak yabanıl zararsız bir şekilde yere indi ve illüzyonun tam ortasına düştü. Herkes güldü. Ancak bir saniye sonra, illüzyon büyüsüne sahip aynı melez omzuna zehirli bir ok aldığında, ok ona zar zor saplandı. Büyüsünden başka bir illüzyon ortaya çıkmadan önce oku çıkarıp yere fırlattı.

Kalabalığın rahat kahkahaları yerini dehşet dolu soluklara bıraktı.

"İşte bu yüzden onlardan korkuyorlar." Prens'in yorumu nefesinin altında o kadar sessiz söylenmişti ki neredeyse onu duymuyordum. Ama haklıydı.

İllüzyonları kullanabilecek kadar güçlü ve aynı zamanda sert dış görünüşünü zar zor delebilen zehirli oklara karşı bağışıklığı olan bir melez, bir siltenit için gerçekten de tehdit ediciydi.

Yarışma ilerledikçe gözlerim o meleze takılı kaldı. Uzun boylu, güçlü yapılı, siltenit gibi geniş omuzlu biriydi ama burnu yarımdaydı ve tüm vücudu taş benzeri pullarla parıltıyordu. Bunun da ötesinde, diğerlerine kıyasla üstün bir büyüye sahipti. Hızlı hareket ediyor, eğiliyor ve arenanın ona fırlattığı her şeyi savuşturuyordu. Büyü sürekli olarak etrafında bulutlanıyor ve parıltıyan bir kubbe oluşturuyordu.

Lars ıslık çaldı usulca şaşkınlıkla arkamızda , sonra dedi ki, "Bu bir ... mu? Kalkan mı?"

"Öyle." Phillen'in kaşları çatıldı ve bir şok dalgası yayıldı.

Kalkanlar yalnızca güçlü siltenitler tarafından kullanılabilirdi ve o zaman bile böyle bir görevi başarmak için daha yüksek seviyede büyü ve eğitim gerekirdi. Ancak bu melezin yeteneği göz önüne alındığında, daha fazla olmasa da herhangi bir siltenit kadar yetenekliydi.

Yarışmacılar, arenanın zemininde bize benzer bir kürsüde oturan jüri üyelerine hünerlerini göstermeye devam ettiler.

Dövüş ve tartışmalar nihayet sona erdiğinde, arena zemininin üzerinde sihirli sayılardan oluşan bir püskürme belirdi.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, illüzyonları dokuyan melez en yüksek notu almıştı.

Kalabalıktan alkışlar yükseldi, ama fısıltılar da aynı hızla başladı. Yakaladığım sözler pek de övgü dolu değildi.

"Hepsi hapse atılmalı," diye tısladı biri.

"Utanç verici. Krallıklardan men edilmeliler," diye mızızlandı bir başkası.

"Ben idam diyorum," diye alay etti üçüncü bir kişi. "Hepsi doğar doğmaz öldürülmeli."

Kalabalığın içinde yüzen bariz nefret karşısında içimi bir şok dalgası kapladı. Tekrar Jax'in yanına çöktüm ama bu tür yorumları duymak beni ne kadar rahatsız ettiyse, o kadar da şaşırmadım. Siltenlilerin en çok korktukları şey buydu; onları kolayca alt edebilecek, onlardan daha iyi sihir yapabilecek, onlardan daha üstün olabilecek ve sonunda ... onları öldürebilecek bir melez.

Bastian'ı bir an olsun görebilmek umuduyla öğleden sonra da arenada kaldık. Ve kısa süre sonra, Finallerde yer alan melezlerin sayısı nedeniyle, Yüzüncü Yıl Maçlarında bu sefer gerçekten de siltenitlerin ve melezlerin yarışacağı anlaşıldı.

Alec, "Tarihimizde ilk kez böyle bir şey oluyor," dedi.

Kaşlarımı birbirine vurdum. "Sence Kral Paevin neden onların yarışmasına izin veriyor? Daha önce hiçbir kral buna izin vermemiştir."

Jax kaşlarını çatı. "Ben de bunu merak ediyordum. Onun melez haklarını savunduğunu hiç duymadım. Sen duydun mu?" diye sordu Alec.

Soylu başını salladı. "Aksine, babamın bana anlattıklarından onları hor gördüğünü düşünmüştüm."

Prens'in kaşları . "Ben de aynı izlenime kapılmışım."

Dudağımı kemirdim ve bunu düşündüm, ancak Jax ve diğerleri gibi ben de Maçlara kabul koşullarının neden aniden değiştiğine şaşırmışım.

Ancak gördüklerimizden melezlerin değerli rakipler olduğu anlaşılıyordu. Birkaçından fazlası siltenitler kadar sihirli bir şekilde güçlüydü ve bazılarının daha da güçlü olduğu söylenebilirdi.

Dişlerine ve kemikli kafasına bakılırsa, *Dressel* soyundan gelen bir melez, yarışması sırasında ortadan kaybolmuş, ancak stadyumun diğer ucunda yeniden ortaya çıkmıştı. Bunu yaptığında kalabalığın içinden duyulabilir bir nefes patlamış ve stadyumda bir gelgit dalgası gibi hareket etmişti. Gerçekten de genellikle sadece Solis fae'leri arasında görülen sihirli bir mucize olan *buğulanmıştı*.

Günün Finalleri nihayet sona erdiğinde güneş ufka doğru alçalıyordu. Prens etrafında hayal kırıklığı bulutları dolaşıyordu.

Bastian hiç ortaya çıkmamıştı.

Jax altımda hafifçe kıpırdandı. "Gitmeliyiz," dedi sessizce kulağıma. "Belli ki buraya gelmeyecek."

Prens kokusu etrafımı sardı, çam ve baharat kokusu doğrudan başıma gitti.

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve diğerleri de aynısını yaptı. Yakınımızda oturan siltenitler ayrıldığımızı fark edince birkaç boğuk konuşma kulağıma ulaştı. Meraklı bakışlarından ve rüzgârla taşınabilecek kadar yüksek sesle sordukları sorulardan, kısa sürede birden fazlasının kim olduğumu merak ettiği anlaşıldı.

Ancak prens arenadan çıkarken bana sıkıca tutunmuş olsa da, onlara doğru hiç bakmadığı için düşüncelerinin dağınık olduğunu söyleyebilirdim. Yüz hatlarına sıkıntılı bir ifade çökmüştü.

Hiç şaşırmadım. Kardeşini burada bulamadığımız gibi, Bastian'ın davranışları da onun hakkında öğrendiklerime göre hiç mantıklı değildi. Çünkü kardeşi buraya gerçekten de Maçlarda yarışmak, arkadaşlarına destek olmak, iş bulmak ya da sadece zevk için Maçları izlemek için gelmiş olsaydı, bunu Jax'e söylerdi. Bu kadar gizemli bir şekilde ve kesinlikle aylar önce ortadan kaybolmazdı. Bunun mantıklı bir yanı yoktu, özellikle de Jax ve Bastian bu kadar yakınken.

Stadyumdan kurtulduktan sonra Jax'in dikkati önce ahıra, sonra da ormandaki uzun çam ağacına yöneldi. Hiçbirimiz Trivan'ı göremiyorduk ama hepimiz onun orada olduğunu biliyorduk.

"Alec?" Jax başıyla Orman'a doğru işaret etti. "Trivan'ın yerini alıp bizimle handa buluşmasını söylemek ister misin?"

Alec başını eğdi. "Ben de bunu sormanı bekliyordum."

Lars ve Phillen prensin yanında kalırken asilzade koşarak uzaklaştı.

Jax yabanıl çalışanlardan birine yaklaştı. "Hiç büyülü halı var mı?"

Yabanıl eğildi. "Elbette Prens Adarian. Hemen bir tane çağırırım."

Çok beklememize gerek kalmadı. Bir an sonra, yerden sadece birkaç metre yukarıda uçan büyük bir büyülü halı bize doğru koştu.

Halı süzülerek durduğunda, yabancı eğildi. "Yolunuz açık olsun, prensim."

Jax başıyla teşekkür etti. Önce Lars ve Phillen halıya atladılar; biri önde, diğeri arkada duruyordu. Sonra Jax adım attı ve bana elini uzattı. Yüzündeki perili ifade ve uzaklara dalan bakışı göz önüne alındığında bu hareket tamamen otomatik görünüyordu.

Uzattığı elini tuttum, dudağımı ısırdım, sonra halının ortasında prensin yanına oturdum.

Jax bir komut mırıldandı ve halı havalandı.

Rüzgâr saçlarımı savurdu ve Jax ne yaptığının tamamen farkında değilmiş gibi hava elementi büyüünden bir bulutu etrafımıza ördü ve rüzgâr durdu. Bir kez daha, sanki farkında bile olmadan bu hareketi yapmış gibiydi.

Jax'in profilini incelerken kaşlarım endişeyle çatıldı. Maçlarda yüzlerce, hatta belki de binlerce melezin bulunduğu ortaya çıktığından beri, Jax'in etrafındaki aura sürekli olarak titreşiyordu.

Acaba ağabeyi onu kasıtlı olarak Stonewild'a dönme planı olmadan mı bıraktı diye düşünmeden edemedim. Belki de gecenin bir yarısı bir grup melez arkadaşıyla toparlanmıştı ve ağabeyinin onu buna iten kararı desteklemeyeceğinden korkuyordu.

"Onu bulacağız." Prensini elini sıktım.

Jax başladı, ifadesi bir anlığına düzeldi. Bakışları parmaklarımızın birbirine dolandığı yere kaydı ve dokunuşumuzu onun değil benim başlattığımı fark ettim.

Uçsuz bucaksız bir maviye bürünen gözbebekleri benimkilerle buluştu ve içlerinde dönen korku kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Umarım öyledir, Elowen. Gerçekten umuyorum."

"Bulacağız." Ama bu sözler kulaklarıma bile boş geliyordu çünkü bir kardeşinin bulunmayı isteyip istemediğini merak etmeye başlamıştı.

Bastian ailesine haber vermeden böyle gizli bir şekilde ayrıldıysa, belki de Jax'i geride bırakmayı seçmişti.

Prensini bir kez daha incinmiş ve ihanete uğramış bir ifadeye bürünen yüzüne bakınca, onun da aynı sonuca varıp varmadığını merak etmeye başlamıştım.

BÖLÜM 16

Halı bizi Leafton'ın kalbinde yer alan büyük bir hana götürdü. Prens gelişimizle ilgili bir gösteri yaptı; daha önce kardeşi için duyduğu endişe, içeri girdiğimizde boynuma sokulurken tamamen maskelenmişti. Sevecen jesti nefes almamı zorlaştırdı. Yükselen tavanları ve taş duvarlara tırmanan kıvrımlı sarmaşıklarıyla hanın görkemli girişini zar zor takdir edebildim.

Birkaç han çalışanı hazır olda durmuş, misafirleri kontrol ediyordu ama Jax durmadı ve elimi sıkıca kavrayarak doğruca zemin kattaki salopalara doğru yürüdü. Muhafızları birkaç adım gerimizden geliyordu. Salopaların girişinin yakınında çalan büyülu enstrümanlardan çıkan keman müziğı havayı güzel akorlarla dolduruyordu.

Prens beni köşedeki bir kabine doğru götürdü. Bizi içkili mekânın derinliklerine doğru götürürken ışık giderek azaldı, girişin parlaklığı arkamızda kaldı.

Emerson Estate inşa edilirken Leafton geçtiğimiz sezon boyunca evim olmuş olsa da, başkentte yaşamak konusunda hâlâ nispeten yeniydım. Eğlence mekânlarının çoğunu ya da şehrin dolambaçlı sokaklarında nasıl dolaşacağımı bilmiyordum. Yine de aval aval bakan bir seyirci gibi görünmemeye çalışıyordum.

Kabine girdiğimizde Jax beni de yanına çekti ve tüm odayı net bir şekilde görene kadar durmadı. Phillen ve Lars U şeklindeki kabinin iki ucunda oturmadan hazır olda beklerken, Jax yan tarafını sıkıca benimkine bastırarak sonunda yerleşti.

"Neden buradayız?" Prense sessizce sordum. Prensın bir handa değil de özel konutunda kalmaktan bahsettiğine yemin edebilirdim.

"Kalacağımız burası. Gümüş El benim ikamet ettiğim . Ailemin burada bir süiti var." Jax barmene işaret etmek için elini kaldırdı. O da hızlıca başını salladı. "Ve bu salopas da Faewood'u ziyaret ettiğimizde genellikle uğradığımız yer. Hana bağlı olduğu için istediğimiz kadar içmek çok kolay." Sol tarafımızdaki zarif barı işaret etti. Arkasında, havada asılı duran raflarda çökmekte olan şişeler ve çok sayıda alkollü içki seçeneği bulunuyordu. Raflar sürekli hareket ediyor, sanki müzikle eş zamanlı olarak yukarı, yana ve aşağı kayıyordu. Arkalarında kocaman bir ayna bekliyordu ve ben kızarmış yanaklarımı ve heyecanlı gözlerimi yakaladım.

Yukarıdaki yıldızlar. Hiç bu kadar canlı görünmüş müydüm?

Salopalarda çalışan yalnız barmen içkilerimizi hazırlarken eline çeşitli şişeler aldı, onları fırlattı ve havada döndürdü. Bu ücretsiz eğlence, uzun barda oturanlardan birkaç alkış aldı ve kasesine rulib fırlattı.

Bu sırada, büyü tüpsiler içecekleri bırakması için yakınlarda bekledi ve bunlar zaten oturmuş olan müşterilere hizmet etmek için hızla uzaklaştı.

Tesisin sadece yarısı doluydu, akşama daha bir saat vardı ama bu akşam buranın tıklım tıklım dolacağını hissediyordum.

"Diğerleriyle burada mı buluşacağız?" Ben sordum.

Jax başını eğdi ve boğazıma bir öpücük kondurdu. Fısıldarken tüylerim diken diken oldu: "Onlarla yukarıda buluşacağız. Biz sadece görünmek ve görünmek için buradayız. Hepsi bu. Bunu yapmamak benim için olağandışı olurdu ve faaliyetlerimizi mümkün olduğunca normale yakın tutmak için elimizden geleni yaptığımızdan, bu yüzden buradayız. Ama bir içkiden sonra yukarı çıkacağız."

Dudaklarının tenimdeki hissi o kadar dikkat dağıtıcıydı ki cevap veremedim. Boğuk bir mırıltı çıkardım ama o çekilene kadar kafam netleşmedi. Aklım nihayet yerine geldiğinde izlendiğimizi fark ettim. Bir düzineden fazla müşteri meraklı bakışlarını gizlemeye bile çalışmıyordu ve prensin bu samimi hareketi daha da fazla dikkat çekmek için yaptığını biliyordum. Buradaki varlığımızın bilinmesini istiyordu ve diğerleri saklı kalırken sadece ben ve muhafızlarıyla halkın içinde görünmek istiyordu. Yaptığı her şey duman ve aynalardan ve bir aldatma oyunundan ibaretti.

Bunların hiçbirisi gerçek değil. Bunu kesinlikle hatırlamam gerekiyordu ama sonra Alec'in iddiası tekrar aklıma geldi.

İçkilerimiz bir dakika sonra bize doğru süzöldü ama ihtiyacım olan son şey alkoldü. Prensın bugün bana yaptığı tüm dokunuşlardan sonra derimden fırlamaya hazırdım ve sistemime alkol eklemek sadece yangına körökle gitmek olurdu. Kendimi yanmaya hazır hissediyordum. Patlamaya. O kadar istekliydım ki, mekandaki her erkeğin uyarılmışlığının kokusunu alabileceğinden korkuyordum ve alkol çekingenliğimi tamamen kaybetmeme neden olacaktı.

Yoldan geçen birkaç yabancı erkek bana biraz fazla uzun süre bakınca prens kaskatı kesildi. İçlerinden biri bir *iloseepti*. Burnu seğirdi ve gözleri yarıklara dönuştü. Onun türü koku alma duyularıyla bilinirdi.

İçkilerimizi taşıyan tepsi masaya kondu, ama tam içkilerimiz yerimize doğru süzölürken, bir sihir pufu içinde masanın tam ortasında duran bir dillemsill belirdi.

Atladım.

"Stonewild Krallığı Prensi Adarian, bir mesajınız var," diye cıvıladı.

Jax kaşlarını çatı ama mor tüylü ve uzun sarı tüylü bir kuyruğu olan küçük kuşu aldı ve kulağına götürdü. Kuş cıvılayarak mesajını iletı ve Jax'in ağzı sıkıştı.

Mesaj iletildikten sonra Jax onu yere bıraktı. "Teşekkür ." Başını eğdi.

Kuş eğildi, sonra dönmeye başladı, mini bir kasırğa gibi hareket ve bir büyü pufu içinde kayboldu ve geldiği yere geri döndü.

İçkime göz attım ama dokunmadım. "Her şey yolunda mı?"

Birasını aldı ve yarısını bir yudumda içti. "Her şey yolunda." Ama çene kasları gerildi ve gözleri buz parçalarına dönuştü.

"Konu ... muydu?" Bastian hakkında sorduğumu anlamasını umarak sözlerimi havada bıraktım.

Ama prens başını salladı. "Hayır, sadece annemden bir mesajdı."

"Ah." Kaşlarımı çatı ve içkimi aldım, parmaklarım soğuk yeşil içeceğin etrafında kıvrıldı.

"Görünüşe göre birisi ona, gemide *sana* Ev'in kadınlarından daha fazla ilgi gösterdiğimi bildirmiş ve annem de beni azarlama ihtiyacı hissetmiş.

ve Maçlardan sonra onlardan birini Ironcrest Balosuna götürmemi beklediğini hatırlattı."

"Oh." Lemina'i'nden hızlıca büyük bir yudum aldım. "Bu kızgın olduğu anlamına mı geliyor?"

Dudakları kırılğan bir gülümsemeye yukarı doğru döndü. "Yapmayı seçtiğim şey hakkında annemin ne hissettiği önemli değil."

"Ama öyle mi?" Parmaklarım bardağımın etrafında daha da sıkıca kıvrıldı ve prensin geleceğinin gerçekliğiyle bir kez daha yüzleşirken içeceğimden daha fazla yudumladım. Başka biriyle evlenecekti. Hoşuna gitse de gitmese de. Ve ben de en fazla onun metresi olabilirdim.

"Evet, öyle," diye cevap verdi kısık bir ses tonuyla.

Sert sözleri karşısında irkildim ve nedense içimde bir öfke uyandı. Belki de kaçınılmaz olandan kaçtığı içindi. Ya da belki de önümüzdeki yaz şüphesiz olacaklar konusunda kendine karşı dürüst davranmadığı içindi. Ya da belki de hayatım boyunca görev yapmak dışında hiçbir şeye layık görülmediğimi ve kesinlikle bir prensle evlenmeye layık görülmeceğimi hatırlattığı içindi.

Durum ne olursa olsun, içeceğimi çabucak bitirdim. "Bitirdin mi?" Niyetimden biraz daha sert bir şekilde sordum.

Prens içkisini yere bıraktı. Hâlâ dörtte biri kalmıştı. "Hayır, ama olabilirim. Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet."

Kabinden kayarak çıktım, ayağa kalktığımda neredeyse sallanıyordum. Daha önce korktuğum gibi, içtiğim alkol doğrudan kafama gidiyordu. Ve onu neredeyse çarpmam da yardımcı olmamıştı.

İçkinin muhtemelen muhakeme yeteneğimi zayıflattığını bilmeme rağmen, içimi bir alev gibi saran mantıksız kızgınlığa engel olamıyordum, bu da beni daha da kızdırıyor, sonra utandırıyor, sonra tekrar kızdırıyordu.

Prese karşı tepkilerimi kontrol edemediğim, onun geleceğini değiştiremediğim ya da bana verilen hayat yolunu değiştiremediğim için içimi bir hayal kırıklığı kapladı.

Kardeşini henüz bulamamış olmamız da işe yaramıyordu, yani bana karşı bir şeyler *hissediyor* olsa bile kim bilir daha ne kadar onun yanında bu maskaralığa devam etmem gerekecekti. Tam da şu anda prensi kucaklamaya hazır olduğum için bu dayanılmaz bir durumdu ama bundan hiçbir şey çıkmazdı.

Prens masanın kenarında bana katıldı. Üzerimde yükseldi ve nefes aldı, burun delikleri keskin bir şekilde alevlendi. "Elowen, bana sorunun ne olduğunu söyle."

Başımı salladım ve kendimi derin bir nefes almaya zorladım ama alkol damarlarımda yanmaya devam ediyordu. "Bir şey yok. Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu ve sanırım bana vuruyor."

Kaşları çatıldı ama içkisinin geri kalanını bir dikişte içti ve muhafızlarına başıyla işaret etti. "Hadi gidelim."

Dördümüz ekli hana doğru geri döndük ve Jax önden gitti, eli bir kez daha benimkinin üzerinde kenetlendi.

Loş salopaların arasından geçip büyük girişe çıktık, sonra da hanın bizi havada duran bir platform üzerinde merdivenlerden yukarı çıkaran sihirli asansörünü geçtik.

Jax beni arka merdivenlere götürdü ve üç kat yukarı çıkarken eski sarmal merdivenler ağırlığımız altında inledi.

En üst kata ulaştığında nefes nefese kalmıştım ama Jax yavaşlamadı.

Koridorun sonundaki kapıya yöneldi ve ben irkilerek bunun en büyük süit olduğunu fark ettim. En üst kattaydık ve diğer odaların hiçbirinde çift kapılı bir giriş yoktu.

Parmağını üzerinde gezdirdiğinde kilit . Başımı eğdim.

"Anladığım kadarıyla burası sizin eviniz." "Öyle."

"Ama bu normal mi? Bir handa özel bir konuta sahip olmak?"

Prens omuz silkti. "Babam bu hanı her zaman sevmiştir, bu yüzden en güzel süitlerini satın almak istediğinde, onlar da buna mecbur kaldılar."

"Eminim ki yabancı bir kral olmasının bu kararı vermelerinde hiçbir etkisi olmamıştır."

Kaşları çatıldı. "Babam istediğini almaktan ve bunu yapmak için statüsünü kullanmaktan çekinmez."

Phillen arkamızdan boğazını temizledi. "Ama hanın mutfağını kullanabiliyor olmamız güzel bir avantaj. Tek yapmanız gereken handan yiyecek çağırarak ve o da geliyor."

Lars başını salladı. "Bu konuda Phillen'e katılmak zorundayım. Yemek pişirmek hiçbir zaman en sevdiğim eğlence olmadı."

Jax kapıyı açtı ve beni içeri çekti. Çift kapı, cilalı taş döşemeli, panelli duvarlı ve ışıltılı peri ışıklı büyük bir girişe açılıyordu. Girişin hemen ötesinde geniş bir oturma alanı vardı. Yan tarafta büyük bir mutfak bekliyordu ve koridorun ilerleyen kısımlarında birkaç koridor başka yönlere ayrılıyordu. Koridorlar uzundu ve bunların bu devasa dairede birden fazla uyku odasına gittiğini düşündüm.

"Odam aşağıda mı olacak?" Koridoru işaret ederek sordum. "Evet, ama-"

Prensin cevap vermesini beklemedim. Gözünün önünden kaçtım ve odalara hızlıca göz attığımda neredeyse aynı olduklarını gördüm. Hangisini seçtiğimin bir önemi olmadığını düşündüm ve ikinci odanın kapısını arkamdan kapatıp hızla yatağa uzandım.

Alkol hala vücudumda dolaşıyordu ve daha akşamın ortası olmasına rağmen gözlerim o kadar dalmıştı ki birkaç dakika içinde uyuyakalmıştım.

Ertesi gün kapımın çalınmasıyla uyandım. Lars dikkatle açtı ve içeri baktı. "Elowen? Kalkma vakti geldi. Gitmemiz gerek."

Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Gün doğumu olmadığını bilecek kadar parlaktı ama yine de erkendi.

"Tamam," diye bir şekilde başardım ve o da kapıyı kapattı.

Başım ağrıyordu ve olması gerekenden çok daha hızlı tükettiğim leminai'ye lanet ettim ama istenileni yaptım ve kendimi ayağa kalkmaya zorladım.

Birisi çantamı seçtiğim odanın içine yerleştirmişti. Dün gece o noktada olmayan büyük bir sandığın üzerinde duruyordu. Belli ki birisi sandığı da buraya getirmişti. Başımı eğerek sandığı açtım.

Güzel giysileri görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dün giydiğim yeşil elbiseye benzer elbiseler özenle paketlenmişti ama başka giysiler de vardı. İnce pantolonlar, çökmekte olan kazaklar, bol ama şık üstler. Sanki benim için mini bir gardırop hazırlanmış gibiydi ama Bastian'ı aramak için Leafon'da ne kadar kalacağımızı bilmediğimiz düşünülürse buna şaşırmadım.

Eğer veliaht prensin sevgilisi olsaydım, diğerleri beni her gün farklı bir kıyafetle görmeyi beklerdi.

İç çekerek bir çift pantolon ve dökümlü üstlerden birini seçtim. Lüks bir malzemeden üretilmişti ama giydiğimde üzerimden su gibi akıyordu. Pürüzsüz ve rahat.

Dün gece hissettiğim öfkenin bir kısmı azaldı. Bu kıyafet veliaht prensin metresine yakışıyordu ama aynı zamanda rahattı ve hoşuma gitmişti.

Giyindikten sonra geniş oturma alanına doğru ilerledim. Herkes çoktan hazırıldı.

Çekingen bir şekilde Jax'le göz göze geldim. İfadesi tamamen okunamazdı. "Kıyafetler için teşekkür ederim. Çok güzeller."

Kaşları kalktı. "Onları seviyor musun?"

"Evet."

Yüzünde yıkıcı bir gülümseme belirdi ve içimdeki ses hızlandı.

Tepkimi örtbas etmek için aceleyle arkamı döndüm ve tezgahtaki yiyeceklerden biraz aldım, sonra da kendime bir fincan çay ısırladım.

"İlk Maç Finali tam sekizde başlıyor." Phillen saate bir göz attı. "Bir an önce yola çıksak iyi olur."

Yemeği aceleyle bitirdim, sonra hepimiz tekrar yola koyulduk.

Jax ve benim sevgili rolü oynadığımız, Maç Finallerine katıldığımız, yarışmaları izlediğimiz ve Bastian'ı aradığımız BEŞ GÜN GEÇTİ.

Ama nereye bakarsak bakalım, onu bulamadık.

Jax'e Bastian'ı sormak için tekrar Peçeli Arada'ya gidebileceğimi defalarca söyledim ama prens hâlâ inatla reddediyordu. Benim iyiliğim için duyduğu endişe delilik sınırındaydı.

Umutsuzca kardeşini bulmak istiyordu ama beni tehlikeye atmayı aklından bile geçirmiyordu, arkadaşlarından biri için bir arama yapsam bile bu benim o kadar kötü yaralanmayacağım anlamına geliyordu. Görünüşe göre, sadece zarar görme ihtimalim bile kabul edilemezdi.

Jax'in aşırı korumacılığı bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hayatım boyunca çağrılar yüzünden korkunç bir şekilde incinmişim ama yine de hep hayatta kalmıştım. Çabuk iyileştim ve dirençli olduğumu kanıtladım, yine de prens, kendi isteği üzerine bana daha fazla zarar gelebileceği düşüncesiyle olumlu bir şekilde ölümcül görünüyordu.

Ben de sonunda Peçeli Arada'ya gitmeyi teklif etmekten vazgeçtim. Bunun yerine, hafta sonunda Lander ve Bowan'ın gelmesini beklerken Bastian'ı aramaya devam ettiğimiz için diğerlerine yardım ettim.

Trivan ve Alec sürekli ahırı gözledikleri için düzenli olarak yer değiştiriyorlardı ama Jax'in kardeşinden hâlâ bir iz yoktu.

Beşinci günün sonunda, kararlılıkları bile gergin görünüyordu. Bunun, Trivan ve Alec'in ağaçtaki vardiyadan her dönüşlerinde kışlarından ve saçlarından çekmek zorunda kaldıkları çam iğnelerinin sayısıyla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordum.

Ayrıca şaşırtıcı olmayan bir şekilde, beş gün sonra grubumuzdaki ruh hali azalmıştı.

Trivan, Lars, Phillen, Jax ve ben haftanın sonuna doğru Jax'in Leafton'daki süitine dönmek üzere merdivenlerden yukarı doğru yürüdük. Alec bir kez ağaçtaydı ve her geçen gün Bastian'ın oraya dönme ihtimali azalsa da ahırı gözetliyordu.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda Phillen prensin sırtını sıvazladı. "En azından diğerleri bu gece geliyor. Daha fazla göz ve bedenle onu bulma şansımız daha yüksek olacak."

Jax cevap verme zahmetine girmedi, onun yerine koridordan geçip çift kapıya doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim. Birlikteymişiz gibi davrandığımız onca günden sonra onun yanında kalmak artık ikinci doğam olmuştu.

Ancak süitinin kapalı kapıları ardında durum farklıydı. Geceleri prensle aynı odayı paylaşmayı reddediyordum. Ve her sabah odamı giysilerimden ve kokumdan arındırmaya özen gösterdiğim için, han çalışanlarından hiçbiri yatağımızı paylaşmadığımızı fısıldamıyordu.

En azından söyleyebildiğimiz kadarıyla.

Prens homurdanarak parmağını kapının kilidinin üzerinde gezdirdi, ruh hali bu sabahkinden daha da kötüydü ve içimde ona gidip teselli etmeye çalışmak gibi garip bir dürtü vardı, ama ayaklarım süitin girişine adım atar atmaz geri çekildim.

Bowan, Lander ve tanımadığım başka bir erkek odada duruyordu. Hepsi de siyah giyinmişti ve başlarındaki bandanalar yerindeydi. Eksik olan tek şey maskeleriydi.

Lander ve Bowan'ı ilk kez maskesiz gördüğüm için onları tanımam bir dakika sürdü. Ama Lander her zaman Bowan'dan daha koyu kahverengi bir tene sahipti ve saçları da daha uzundu. Ve Bowan'ın küpesi ışıktaki parladığında, kimin kim olduğunu anlamam daha kolay oldu. Erkeklerin göz renklerinin farklı olması da yardımcı oldu. Bowan'ın gözleri yeşilken, Lander'ınkiler kahverengiydi.

Ama yeni erkek daha önce hiç görmediğime yemin edebileceğim biriydi. Açık mavi gözleri vardı ve bandanasının altından bir tutam gümüş rengi siyah saç görünüyordu. Ama yaşlı görünmüyordu. Görünüşü

Genç, yüksek elmacık kemikleri ve sert dudakları vardı. Alışılmadık saçlarını inceledim ve uzak bir Solis soyundan gelip gelmediğini merak ettim.

Bunun, gruplarının henüz tanışmadığım diğer üyesi Quinn olduğuna dair bir his vardı içimde. Ama bunu daha fazla düşünecek zamanım olmadı çünkü Bowan bizi selamlamak için öne atladı.

"Sonunda geldiler." Bowan'ın yüzünde eğlenen bir gülümseme belirdi ve ben gözümü kırptım. Sırtışını daha önce hiç görmemiştim ama her zaman olacağını tahmin ettiğim kadar genişti.

Yeni gelenin dikkati bana kaydı ve delici açık mavi gözleri beni inceledi. "Bizi doğru düzgün tanıştıracak mısınız?"

Bowan güldü. "Ah, doğru ya. Bu Elowen, sana bahsettiğimiz lorafin."

Erkek başını eğdi. "Ben Quinn."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sizinle tanışmak bir zevk." Neredeyse reverans yapacaktım, yeni fae'lerle tanışırken verdiğim eski tepki, ama son anda kendimi durdurdum.

Lander, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Bowan'ın coşkusuna rağmen tamamen kayıtsız kaldı. Koyu kahverengi teni peri ışıklarında parlıyordu ve gülümsemedi. Sadece kollarını kavuşturdu ve Jax'e sert bir bakış fırlattıktan sonra monoton sesiyle, "Tam zamanında. Biz de bekliyorduk."

Jax kaşlarını çattı ve kapıyı arkamızdan sıkıca kapattı, ardından konuşmamızın gizli kalmasını sağlamak için herkesin etrafına sağlam bir hava duvarı ördü. "Neden hepiniz baskın için giyindiniz?"

Bowan ellerini birbirine sürttü, gözleri parlıyordu. "Stonewild'dan ayrılmadan önce Ampum'da izini sürdüğümüz sevkıyatın yeniden harekete geçtiğini öğrendik. Buranın hemen kuzeyindeki Possyrose Ormanı'ndan geçiyor. Bu gece gidersek önünü kesebiliriz."

"Ciddi misin?" Trivan'ın sesi heyecanla doldu ve yüzüne sinsî bir sırıtma yayıldı. "Aylardır o sevkıyatı almaya çalışıyoruz." Kaşlarını salladı. "Ne zaman gidiyoruz?"

"*Bu gece bir baskın mı düzenleyeceksiniz?*" Tısladım, sonra aynı hızla geri çekildim. *Ampum? Sevkıyat mı? Bu neden bir şeyler çağrıştırdı?* Daha önce bununla ilgili bir şey duyduğuma yemin edebilirdim ve sonra aklıma geldi. Gözlerim daha da açıldı. Bunu duymuştum. Kral Paevin için üç çağrı yaptığım gün, Faewood'un on hanesinden lordların ziyaret ettikleri bir odanın önünden bu konuyu kulak misafiri oldum. Diyorlardı ki

Karanlık Akıncı'nın peşinde olmasından endişeleniyorlardı. "Bekle, altın külçelerinin olduğu sevkiyatın peşinden mi gidiyorsun?"

Lander'ın kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Elimi umursamaz bir şekilde salladım. "Birkaç hafta önce Faewood'un sarayında bazı lordların bu konu hakkında konuştuğunu duydum. Ama orası güvenli mi? Bastian'ı bulmamız gerekirken şimdi gitmek?"

Jax'in burun delikleri alevlendi ve eli sırtımın alt kısmına bastırdı. Vücudum hemen tepki verdi ama içimden geçen farkındalık dalgasını bastırmaya çalıştım. "Elowen'a katılıyorum. O altına göz dikmiş olsam bile burada olma sebebimiz bu değil. Bastian'dan ne haber? Senden bir haber var mı?"

"Stonewild'da hâlâ ondan bir iz yok," diye yanıtladı Bowan. "Kuzeyde de yok."

Lander'ın parmakları uyluklarına vuruyordu. "Bu gece bu baskın için en avantajlı zaman, Jax. Aylardır elimize geçen tek fırsat bu."

Prensin çenesinde bir kas kasılmaya başladı. "Eğer şimdi gidersek, Elowen'i burada bırakmamız gerekir. Tek başına. Son dakikada baskın yapmaya kalkışmak konusunda ne hissettiğimi ikiniz de biliyorsunuz."

"O büyük bir kız. Ona bir şey olmaz. Yeter ki kimse tarafından yakalanıp sorgulanmasın." Bowan bana göz kırptı, sonra Jax'e döndü. "Riskleri göz önünde bulundurarak son dakika değişikliklerinden hoşlanmadığını biliyorum, ama bunu başarabilirsek, getirisi buna değer."

Jax'in kaşları daha da çatıldı ama onları hemen vurmadığına göre, bunu düşünüyor gibi görünüyordu.

Bu gece ne yapmayı düşündüklerini düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu. Aynı hızla kendimi azarladım. Tüm sezon boyunca baskınlar yapıyorlardı. Ben kim oluyordum da doğaçlama bir baskının iyi bir fikir olup olmadığı konusunda endişeleniyordum?

Jax sonunda içini çekti ve aurası adeta güçle titreşiyordu ama bana endişeyle bakmasından beni tek başıma bırakmaktan endişe duyduğunu anladım.

Ona güven verici bir gülümseme sundum. Birdenbire hepsi için endişelendiğimi göz önünde bulundurursak, toplayabildiğim kadar güven vericiydi. "Ben iyi olacağım. Benim için endişelenmeyin. Bowan'ın dediği gibi, ben büyük bir kıyım."

Bir kaşını kaldırdı. "Emin misin?" "Evet, iyi olacağım."

"." Başını sertçe salladı ve bana *güvendiğini* anladım.

İçimde karıncalanan bir sıcaklık hissi uyandı. Jax kaçmayacağım konusunda bana güveniyordu, kaçıp kaçmayacağımı bir kez bile sorgulamadı ve garip bir şekilde Bundan hoşlanmıştım. Garip bir şekilde, hoş bir duyuydu, aslında memnuniyet vericiydi. Bütün hafta boyunca onu kendimden uzak tutmak için elimden geleni yapmış olsam da, toplum içinde sevgili gibi davranmadığımız zamanlarda, bana duyduğu güvenin beni memnun ettiğini inkâr edemezdim.

Bu yüzden mi benden sürekli ona güvenmemi istiyor? Güvenimi artırdığım zamanlarda o da benzer şeyler mi hissediyor? Bu düşünceler beni duraksattı.

"Diğerlerinden gizli mi kalacaksın?" Jax kaşlarını kaldırarak bana sordu.

Onun endişesinin Mistvale Fae'leri hakkında olduğunu biliyordum. Biri tarafından yakalanmam ya da sorgulanmam ne kadar ihtimal dışı olsa da, beni serbest bırakmayı reddetmesinin tek nedeni buydu.

Başımı salladım. "Ben gizli kalacağım. Endişelenmene gerek yok. Hiçbir Mistvale perisi beni yakalayamaz."

Bakışları ağzıma kaydı, o kadar kısa sürdü ki neredeyse gözlerindeki parıltıyı kaçıracaktım. Açlık gözlerini doldurdu ve bunun sıcaklığı beni tam merkezimden vurdu.

Bütün hafta boyunca bana böyle bakmıştı. Her seferinde kızarıyordum ve bu noktada yanmaya hazırdım. Ama aynı hızla Jax çantalarından birinden siyah giysiler çıkarıyor ve emirler yağdırıyordu.

Bowan, Lander ve Quinn'e "Tekrar normal kıyafetlerinizi giymeniz gerekecek," dedi. "Şehirdeki Fae'ler sizi göreceği için bu şekilde ayrılamayız. Ormana ulaştığımızda akıncı kıyafetlerinizi giymeniz gerekecek."

"Aslında bu şekilde gidebiliriz," diye yanıtladı Quinn. "Kimse bizi görmeyecek."

Jax başını eğdi. "Nasıl yani? Üzerimizde bir illüzyon yaratamam. Fae'ler sokakta bize çarpabilir. Ve biliyorsun ki bir şehirde varlığımız zaten bilinirken kendimizi büyülemeyiz, her ihtimale karşı büyü başarısız olur."

"Sokağa çıkmayacağız. İllüzyonlara ya da cazibelere ihtiyacımız yok. Bunları kullanarak seyahat edeceğiz." Bowan avucunu açarak birkaç küçük anahtar gösterdi.

Tuşlar metalik yıldız tozları gibi parlıyordu ve gözlerim büyüdü. Yaklaştım, onlara dokunmak için çok güçlü bir istek duydum ama kendimi tutmayı başardım.

"Bunlar ne?" Merakla sordum.

"Geçit anahtarları." Bowan başıyla Quinn'i işaret etti. "Onları yanında getirdi."

Jax'in kaşları çatıldı ve ellerini kalçalarına koyarak Quinn'e sert bir bakış attı. "Portal anahtarlarını nereden buldun?"

Quinn sinsice gülümsedi. "Drachu'dan."

Jax'in kaşları havaya kalktı. "Drachu mu? Lochen fae kralı mı?"

Quinn omuz silkti. "Bir iddiayı kaybetti ve bu konuda en ufak bir suçluluk hissetmiyorum. Geçen hafta kuzey kıyılarımıza yaptığı baskından sonra bunların hepsini kaybetmeyi hak etti."

Jax ona boyun eğmiş bir bakış attı ve ardından iç çekti. "Drachu ile karşılaşmanın nasıl gerçekleştiğinin arka planını bilmek istiyor muyum?"

Quinn hınzırca sırttı. "Muhtemelen hayır."

Anahtarlara tekrar baktım, ilgim artıyordu. "Bunlar tam olarak nedir?"

Quinn, "Portal anahtarları *diğer* alemde taklit ediliyor," diye açıkladı.

"Yine de bazı

Bizim diyarımızdaki fae'ler de onları edindi." Başımı eğdim. "Ne yapıyorlar?"

Quinn bir tanesini iki parmağının arasına sıkıştırdı. Anahtar çok küçüktü. "Kişinin anında sihirli bir şekilde ışınlanmasına izin verirler, tıpkı mistfaz yapabilen Solis fae'leri gibi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Şaka yapıyorsun."

Bowan güldü. "O değil. Bunları daha önce de yedik ama bu kadar çok değil." Başını masanın üzerinde bunlarla dolu bir kavanoza doğru eğdi.

Çenem düştü. "Bunların hepsini bir bahiste mi kazandın?"

Quinn sırttı. "Ne diyebilirim ki. tartmakta iyiyimdir."

Bowan güldü ve onu sırtından alkışladı. "Normalde aynı anda bu kadar çok portal anahtarımız olmaz ama Quinn iyi olduğu için ... *Quinn* ... " Omuz silkti. "Şu anda var."

Prens ellerini kalçalarına koydu ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Nefesim kesildi. Diğer erkeklerle konuştuğum süre içinde üstünü değiştirmişti ve tıpkı beni kaçırdığı gece olduğu gibi görünüyordu.

Bana baktı, sadece gözleri görünüyordu ve hain bedenime lanet olsun, ama özümde bir arzu havuzu alevlendi.

Sesi kısıldı, boğuk bir ton aldı, "İyi olacak mısın?" derken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Tekrar başımı salladım ve ekledi, "Hiç değilse bu anahtarlar Possyrose Ormanı'ndaki bu baskını daha hızlı ve daha gizli yapmamıza yardımcı olacak. Gidelim mi o zaman?" diye sordu diğerlerine.

Quinn cebine bir anahtar koydu, sonra yumruğunu diğerinin etrafına kapattı. Serbest elini uzattı. "Lander? Her zaman benimle el ele tutuşmak istediğini biliyorum."

Lander gülümsemedi bile ama Quinn'le el ele tutuştu. Diğerleri de hemen onu takip etti; Lars ve Phillen de, yedisi de birbiriyle fiziksel temas halinde olana kadar.

"Alec bunu kaçırdığı için çok kıskanacak." Trivan kıs kıs güldü. "Alec nerede?" Bowan sordu.

"Bir ağaçta," diye yanıtladı Phillen. Lander, Bowan ve Quinn'in şaşkın bakışları arasında, "Uzun hikâye," diye ekledi.

"İyi olacağına emin misin?" Jax bana tekrar sordu, bakışları hâlâ benimkileri delip geçiyordu.

Tek yapabildiğim bir kez daha başımı sallamak oldu. Yıldızlar ve galaksi, bu erkeğin içime yaptığı şey ...

Bowan bana göz kırptı. "Yakında görüşürüz, Küçük

Lorafın." "Başını belaya sokmamaya çalış," diye ekledi

Trivan.

"İstediğim için anahtarı aç, bu yeni görev için bir kapıya ihtiyacım var." Quinn garip kelimeleri mırıldanmayı bitirdi ve bir sihir bulanıklığı içinde ortadan kayboldular.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

Bir an yedi erkek kraliyetin özel konutundaydı ve bir an sonra gitmişlerdi.

Dönmelerinin ne kadar süreceğini bilmiyordum ama akşam olduğu için geç olacağını biliyordum.

Olabilecekleri düşününce midem bulandı. Yakalanabilirler ya da daha kötüsü öldürülebilirlerdi. Ama sonra kendime bu tür baskınları her zaman yaptıklarını ve endişelenmenin aptalca olduğunu hatırlattım.

Dikkatimi dağıtmak için pencerenin kenarına tüneyip dışarı baktım. Maçlar çok kalabalık getirdiğinden beri Fae'ler sokakları doldurmuştu ama düşüncelerim hâlâ Jax ve arkadaşlarının az önce indikleri yere dönüyordu. *Possyrose Ormanı*. Orası buradan kilometrelerce uzaktaydı.

İç çekerek pencereden uzaklaştım ve kanepeye uzandım. Yukarıda, tavan bana bakıyordu ve prens beni aldığından beri ilk kez bir odaya kapatılmadığımı ve tek başıma olduğumu fark ettim. Sanki özgürmüşüm gibiydi.

Bu düşünce beni o kadar etkiledi ki nefesim kesildi. Ayağa kalktım ve dudaklarımdan bir kahkaha fokurdayarak odanın içinde dolaşmaya başladım. Şu anda ne istersem yapabilirdim. Banyo yapmak ve onlar dönene kadar saatlerce içinde beklemek istesem, yapabilirdim. Hanın çalışanlarını çağırıp bana istediğim yemekten getirmelerini istesem, bunu . Başımı pencereden dışarı uzatıp Kibritçilerin çağırdığı kalabalığa bakmak istesem, bunu yapabilirdim.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Jax onlarla kalmam için bana güvenmişti çünkü artık gerçek bir tutsak değildim. *Yukarıdaki yıldızlar, ne istersem yapabilirim. Pek sayılmaz. . .*

Her şeye rağmen gizli kalacağıma söz vermiştim, bu da Leafon'daki hiçbir fae'nin beni görmesine izin veremeyeceğim anlamına geliyordu, ancak büyüm artık çoğunlukla özgürdü, yani neredeyse her büyüü kullanabilirdim.

Gözlerim irileşti. Eğitimcim gençliğimde bana çok kapsamlı bir eğitim vermişti ve bu eğitim çoğu fae'nin Mistvale gücü olmadan asla ustalaşamayacağı karmaşık illüzyon büyülerini de içeriyordu. Ama ben bir Lorafin'dim. Benim büyüm krallıklardan doğmamıştı ve diyarın neresinde doğduğuma bağlı olarak kafese kapatılmamıştım. Benim büyüm *başkaydı*. Daha güçlüydüm ve başkalarının yapamadığı büyüleri yapabiliyordum.

Bu baş döndürücü gerçekle yüzleştüğimde nabzım hızla atmaya başladı.

Bir yetişkin olarak daha önce hiç illüzyon büyüü kullanmayı denememiştim, çünkü sihrim her zaman yakam tarafından kafeslenmişti, ama şimdi

Parmağımı tasmamın üzerinde gezdirdim ve serin tanıdık metal keyfimi biraz kaçırdı. Gardiyanımdan ve bu tasmanın boğucu etkisinden kurtulmuş olabiliyordum ama hâlâ geri dönülmez bir şekilde ona zincirlenmişim. Asla çıkmayacaktı.

Yine de şu anda beni tutsak eden duvarlar varmış gibi hissetmiyordum. Ve eğer kendi üzerimde bir illüzyon büyüü yapabilirim, bu duvarlardan ayrılabilir ve yine de gizli kalabiliyordum. Leafon'da kimse beni göremezdi, bu da Jax'e verdiğim zarardan uzak durma sözümü tutabileceğim ve bir Mistvale perisi tarafından yakalanma ihtimalini engelleyebileceğim anlamına geliyordu.

Bu düşünce beni bir milyon voltluk bir şimşek gibi çarptı ve yakam hafifçe titredi. Aynı hızla, ben başkentte gezinirken Jax'in tehlikeli bir baskın düzenliyor olabileceği aklıma geldi.

Jax ve diğerlerinin bu gece karşı karşıya kalacağı riskler yüzünden kol ve bacaklarımda bir endişe kıpırtısı belirdi.

Tamam. Karar verildi. Burada kalıp bunun hakkında düşünmeme imkan yok. Dışarı çıkıyorum. Tek başıma.

Sade siyah bir pantolon giydim ve çok sevdiğim mor kazağımı tercih ettim. Kimse kıyafetlerimi göremeyecek olsa da kendimi rahat hissetmek istedim.

Tamamen giyindikten sonra siyah botlarımı giydim ve akşamın getirdiği soğuğu hafifletmek için saçıma bir eşarp örttüm. Sonra aynanın karşısına geçtim ve gözlerimi kapattım.

Büyümün güçlü bir akışını çektim ve bir illüzyon büyüsü fısıldadım. Büyüyü kullanmak için gereken sihir miktarı üzerimde çağladı, ancak ihtiyaç duyulan sihir miktarı dolana kadar gevşetilmiş yakam nedeniyle sihrim içimde istikrarlı bir şekilde yükseldi.

Nefesimi tutarak gözlerimi açtım.

Aynada bana hiçbir şey bakmıyordu.

Heyecanlı bir çılgılık attım, sonra emin olmak için sağa sola döndüm. Ama illüzyonum işe yaramıştı. *Tamamen* görünmez olmuştum.

Büyü en az birkaç saat etkisini sürdürecekti, bu da gecenin büyük bir kısmında kendimin ve yeni keşfettiğim özgürlüğümün tadını çıkarabileceğim anlamına geliyordu.

Neredeyse heyecandan sıçrayarak süitten çıktım. Koridorda kapılar tıkırdayarak kapandı ve kilitlendi. Parmaklarımı kavisli kapı kolunda gezdirdim. Yeniden açmak için anahtarım ya da büyülü kilidi tetiklemek için Jax'in parmak izi yoktu ama birkaç güvenilir kilit açma büyüsü biliyordum.

Test etmek için bir tanesini fısıldadığımda kilit hemen açıldı. İçimde çocukluk derslerimin hiç düşünmediğim kadar işe yaradığına dair kendini beğenmiş bir his vardı.

Sersemlik damarlarıma sızdı ve bu kez koridordan aşağıya, dairesel merdivenlere doğru sıçradım. Sokak seviyesine ulaşana kadar aceleyle aşağı indim.

Dışarıdan giren bir siltenit için han görevlileri kapıyı açana kadar beklemek zorunda kaldım ama ilk fırsatta onları atlattım. Hanın zarif girişinden kurtulduğumda, başkentte gerçekten tek başıyordum.

Güzel kokulu akşam havası yüzüme çarptığında derin bir nefes aldım.

Sokağın köşesindeki birkaç yiyecek standından kızarmış et kokuları süzülüyordu. Hanın yaz sıcaklığında bile binayı serin tutan mekanik aksamından gelen büyü kokuları burnumu gıdıkladı. Ve yanımdan geçen küçük bir çocuğun annesinin elini tutarken attığı kahkahalar kulaklarımda çınladı.

Şehrin sesleri etrafımda uğulduyordu ve daha önce hiç bu kadar mutluluk verici ve dokunaklı bir şey duyduğumu sanmıyordum.

Jax ve diğerleriyle ilgili endişelerim azalırken sırtışıım arttı.

Tamamen özgür bir şekilde sokakta dolaştım. Kimse beni göremediği için tamamen özgürdüm. Kimse bana kim olduğumu sormadı. Kimse nereye gittiğimi sormadı. Kimse bana doğru bakmadı bile ve ilk kez halk içindeyken Muhafız Alleron'un muhafızları bana eşlik etmedi.

Kitleler arasında gerçekten yalnızdım.

Sonraki bir saatimi dükkânlara girip çıkarak ve kalabalığın arasından yolumu bulmaya çalışarak geçirdim. Bir şey satın alamadım ama sadece bakmak ve göz atmak yeterliydi. Her şey benim için çok yeniydi, ancak her dönüşü ve takip ettiğim sokağı yakından izlediğim için kaybolma konusunda endişelenmedim. Her zaman iyi bir yön duygusuna sahiptim, bu yüzden geri dönüş yolunu bulacağımı biliyordum.

Sonunda şehrin merkezine yakın Venapearl Çeşmeleri'nde durdum. Burayı daha önce Muhafız Alleron'la birlikte bir kez ziyaret etmiştim; Alleron beni şehrin karmaşası içinde yaşamayı kırsal kesime tercih eden zengin iş adamlarından birinin çağrısını yerine getirmem için başkente götürmüştü.

Ancak fiskiyeler akşam ışığında daha da güzeldi. Işıltılı su akıntıları havaya fışkırıyor ve yerleştirilmiş sihirli cihazlardan müzik sesi geliyordu. Fiskiyeler devasaydı, bütün bir şehir bloğunu kaplıyordu ve fiskiyelerin her fışkırtışında su renk değiştiriyordu.

Pembe, sarı, yeşil ve ısıltılı mavi su akıyor ve birbirine karışıyordu. Gösteri sadece izlemesi keyifli değil, aynı zamanda hipnotize ediciydi. Müzik bende dans etme ve sallanma isteği uyandırıyor, bana en son ne zaman bu kadar sınırsız olma fırsatı bulduğumu hatırlatıyordu. Jax'in Kara Akıncı olduğu Fosterton'daki dans anıları düşüncelerimde uçtu.

İçim hemen sıkıştı ve Jax'in şu anda ne yaptığını tekrar merak ettim. Daha da kötüsü, hâlâ güvende olup olmadığını merak ettim.

Bu düşüncelerin beni iyi bir yere götürmeyeceğini bildiğimden, kendimi yakındaki bir banka oturmaya ve yıldızlar büyüyen alacakaranlıkta parıldamaya başlarken göz kamaştırıcı fiskiyenin tadını çıkarmaya zorladım.

Tam arkama yaslanmış, güneş gerçekten batana kadar kalmaya karar vermişim ki arkamdan metal şangırtıları duyuldu.

Koruma büyüleriyle süslenmiş metalik zırhlar, iki kingsfae gece devriyesi için köşeyi dönerken sessizce şingırdadı.

Fae'ler onlara yol vermek için sokakları ayırdı. Birçoğu başlarını saygıyla eğdi, ama bir o kadarı da gözden kayboldu.

Yaklaştıklarında kaskatı kesildim ki bu aptalcaydı. Sadece görünmez değildim, aynı zamanda hâlâ tasmamı takıyordum. Hâlâ bir koruyucuya bağlıydım ama bu içimdeki tedirginliği durdurmuyordu. Doğaüstü mahkemeler beni halk için güvensiz ilan etmişti ve ben burada, daha önce hiç sahip olmadığım kadar güçlü bir sihre sahip olmamı sağlayan gevşetilmiş bir tasma ile gözetimsiz bir şekilde halkın içindeydim.

Ellerimi kucağımda birleştirerek sessizce oturdum ve kendime beni göremediklerini hatırlattım.

Kingsfae yaklaştı, sonra yanıma bir taş atımı mesafede durdu. Kalp atışlarım sürekli artıyordu ve onları varlığımdan haberdar etmemek için gerçek bir konsantrasyon gerekiyordu.

Bunun yerine, güneş aşağı doğru yolculuğuna devam ederken, ay daha parlak bir şekilde parlarken nefesime odaklandım. Bu sakinleştirici görüntüye odaklandım. Sinirlerimi sabit tutmak ve auramın yükselmesini engellemek için her şeyi yapardım.

İki kingsfae başlarını birbirine eğmiş, sessizce konuşuyorlardı. Birkaç kelime bana doğru sürüklendi.

"Sonu doğaüstü hapishane olacak." İçlerinden biri kıkırdadı. "Daha azını hak etmiyor."

İkincisi de güldü. "Muhtemelen Nulus kıtasındaki maksimum güvenli bölüme mahkum edilecek. Serbest bırakılırsa şanslı sayılır. Umarım o değişen duvarlar hoşuna gider." Ayaklarını sürüyerek zırhının tekrar şingirdamasını sağladı. "Geçen hafta Ironcrest'te yakalanan dişiye duydunuz mu? Lochen'e bebek *drakoon* kaçakçılığı yapıyormuş. Bin rulib para cezasına çarptırıldı ve Ironcrest'in arıtma koğuşunda tam bir sezon geçirmeye mahkûm edildi." Homurdandı. "Bana çok hafif bir ceza gibi geldi. Bu suç için en az beş sezon hapis yatması gerekirdi."

"Ironcrest'in on hanesinden birinin müjdecisi olduğunu duydum ve bu yüzden kolayca kurtuldu."

Diğer kingsfae yere tükürdü. "Sırf aile bağları yüzünden bu kadar kolay sıyrılmak bence tam bir domal gübresi."

"Evet, ikimiz de bu konuda hemfikiriz."

Sonunda rahatlamaya başladım. Sanki yakın zamanda yakalanan suçlular hakkında konuşuyorlardı. Daha fazlası değil. İkili sıradan konuşmalarına devam ederken benim orada olduğumu bile bilmiyorlardı.

son tutuklamalar hakkında konuşuyorlardı. Sanki vardiyaları bitene kadar vakit geçiriyorlarmış gibiydi.

Başkentin bu bölgesinde genellikle çok az suç faaliyeti görüldüğünü düşünürsek, çalışma sürelerinin geri kalanını sohbet ederken çeşmelerin tadını çıkararak geçirdikleri için onları suçlayamazdım.

Arkama yaslanıp dikkatimin tekrar dağılmasına izin verdim. Yıldızlar gerçekten parlamaya başlamıştı ve Jeulic'in titreşen aurası etrafını aydınlatıyordu. Gece gökyüzünde hala görülebiliyordu ve ufkun yakınında, önceki haftalarda gökyüzünde olmayan başka bir gezegenin soluk parıltısı titreşmeye başladı. Daphnis'in aurasının küçük zerresi belli belirsiz parlarken gülümsemem büyüdü.

Ama tam gerçek rahatlama gözeneklerime sızmaya başlamışken, iki kelime dikkatimi çekti ve dikkatimi uzaktaki gezegenden tamamen uzaklaştırdı.

"Ne?" diye tısladı biri. "Az önce duydunuz mu? Kara Akıncı'nın kaçak sezonları muhtemelen bu gece sona erecek."

Diğeri elini kulağına götürdü. "Bir şeyler duyduğumu sandım."

Kaskatı kesildim ve büyü anında sistemimde vızıldadı, boynumda hafif bir sızı yarattı. Ama hala sağlam olduğundan emin olmak için aceleyle illüzyonumu kontrol ettim ve sonra etrafımdaki sesleri yükseltmek için gevşemiş büyümü ustaca kullandım.

Her iki kingsfae de öne doğru eğilmiş, parmaklarını kulaklarına bastırmışlardı. Kulak kanallarına yerleştirilmiş küçük cihazlar taktıklarını ancak o zaman fark ettim ve dinledikleri şey muhtemelen şu anda diğer kingsfae'ler tarafından onlara iletiliyordu.

Gözlerini açarak birbirlerine döndüler ve sesleri fısıltıya dönüştü. O kadar sessiz konuştular ki, yakam gevşememiş olsaydı onları asla duyamazdım.

"Olamaz," dedi ilki. "Kara Akıncı'nın bu gece nerede olacağını biliyorlar mı? Bunu nereden bildiklerini sanıyorsun? Tam bir sezondur bizden kaçıyor."

"Bilmiyorum ama Kral Paevin'den doğrudan bir emir gelmiş gibi görünüyor. Ve Possyrose Ormanı'na en yakın bölgedeki tüm kralları harekete geçmeye çağırıyor."

"Ama kral nereden bilecek?"

İkincisi omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok ama Akıncıların tutuklanmasının bunu yeneceğinden eminim." Kingsfae alay etti ve sessiz fiskiyeleleri işaret etti. "Of

Elbette, Orman'da devriye gezmediğim tek gece, yüzyılın en büyük tutuklamasının gerçekleşmek üzere olduğu zamandır."

Kalbim durmuş gibi hissettim. *Oh, yıldızlar ve galaksi.*

Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde banktan kalktım ve çeşmenin etrafında kaynaşan küçük kalabalığın arasından yolumu açmaya başladım. Kimseye çarpmamak ve kingsfae'yi güvenlik zafiyetinden haberdar etmemek için dikkatlice hareket ettim.

Ama kralefendinin görüş alanından çıktığım anda koşmaya başladım.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde hana geri dönerken rüzgâr yanaklarımı yaladı.

Hayır, hayır, hayır. Jax yakalanamazdı. Hiçbiri yakalanamazdı. Saramel'i ve Phillen'in küçük oğlu Cassim'i hatırladığımda kalbim burkuldu. Eğer kral onları yakalarsa Jax'in tüm grubu idam edilirdi. Yüzyılın skandalı olarak tarihe geçse bile Jax'in soylu statüsü bile onları kurtaramazdı.

Ona ulaşmalıydım. Bir şekilde onu uyarmalıydım. *Ama nasıl?*

Köşeyi döndüğüm anda çözüm aklıma geldi. Quinn'in Lochen kralından kaptığı anahtarlardan birini kullanmam gerekecekti.

Oraya zamanında varabilmemin tek yolu buydu.

BÖLÜM 18

Hana vardığımda nefes nefese kalmıştım ama durmadım. Kimse bakmadığı illüzyonumdan sıyrıldım, sonra merdivenleri ikişer ikişer hızla çıktım, koridoru hızla geçip Jax'in özel süitine girdim.

Odasına girdiğimde, Quinn'in daha önce üretip geride bıraktığı kavanoza doğru çok hızlı koştuğum için neredeyse duvara çarpıyordum.

Bir anahtarı almak için aceleyle kavanozu yere düşürdüm. Kavanoz yana devrildi, neyse ki kırılmadı ama anahtarlardan oluşan bir şelale masanın kenarından taşarak yere saçıldı ve her yere dağıldı.

"Kahretsin!" Parmaklarım titreyerek çömeldim ve yerden tek bir anahtar kaptım, diğerlerini almaya zahmet etmedim.

Nefes alışını yavaşlat, Elowen. Panik yapma. Eğer bu işi batırırsan, Jax ve tüm arkadaşları ölür.

Anahtarı göğsüme bastırarak duvara yaslandım ve derin olmayan nefesler aldım. Hepsi gittiğinde dikkatimi verdiğim için galaksiye şükrettim. Tamamen gitmek istediğim yere konsantre olurken Quinn'in bu tuhaf büyüü harekete geçirmek için kullandığını duyduğum kelimeler dudaklarımdan döküldü.

"İstediğim için anahtarı aç, bu yeni görev için bir kapıya ihtiyacım var."

Alem etrafımda yok oldu ve bir boşluk açıldı. Hiçliğin içine düştüm.

Alem etrafımda dönerek beni her yöne çekerken, irkilerek anahtara sıkıca tutundum. Panik boğazımı kapatmakla tehdit ediyordu. *Jax. Possyrose Ormanı. Beni doğruca Jax'in olduğu yere götür. Lütfen!*

Aniden cisimlendiğimde nefesim kesildi, ayaklarım sert zemine çarptı. Sallanıyordum, dengem bozulmuştu ama dik durmayı başarmıştım. Üzerimde yükselen ağaçlarla birlikte nemli toprakta duruyordum.

Elimde tuttuğum anahtar yok oldu ve Jax'i bulmak için acele ederken daha fazla anahtar almayı unuttuğumu fark ettim ve görünüşe göre geri dönüş için başka bir anahtara ihtiyacım vardı.

Çifte bok!

Karanlık görüşümü doldurdu. Ağaçlar ay ışığının çoğunu engelliyordu. Etrafımda döndüm.

"Jax?" Tısladım, panik sesimi soluklaştırmıştı.

"Elowen?" Jax'in şok olmuş sesi yakınlardan geldi. "Siktir," diye hırladı. "Ne yapıyorsun burada?"

Cevap veremeden ellerim beni kavradı ve aşağı doğru itmeye başladı. Kokusu bana aynı anda çarptı, çam ve baharat. Hâlâ özgür olduğu için neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım.

Altı çift şaşkın göz daha benimkilerle buluştu. Tüm grubu hâlâ serbestti ama Jax'in aurasındaki öfke, içimde dolaşan rahatlamayı çabucak bastırdı ama *neden* burada olduğumu hatırlatan şey de aynı hızla yüzüme çarptı.

"Bu alemde ne var, Elowen?" Jax hırladı. "Buraya gelmek için o anahtarlardan birini mi kullandın?"

Üzerimizi örten büyük bir çalı onun telaşlı hareketlerinden dolayı hafifçe hışırdadı ve sırtışımlar kayboldu.

Jax'in kollarını sıkıca kavradım. "Buradan çıkmamız gerek. Kingsfae senin için geliyor. Burada olduğunu biliyorlar. Bu yüzden geldim. Seni *uyarmak* için."

Başörtülü başının altındaki kara kaşları birbirine çarptı ve bana hırlamadan önce hızla Lander'a baktı, "Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

"Venapearl Çeşmeleri'nin yakınında iki kralın konuştuğunu duydum-" "Venapearl Çeşmeleri'nde miydin?" Sesi hafifçe yükseldi.

"Evet, ama"-başımı çılgınca salladım-"Kaçmıyordum. Aptal da değildim. Kendimi bir illüzyonun altına sakladım. Sadece özgürlüğümün tadını çıkarmak istedim." Başımı tekrar salladım. "Ama şu anda bunun bir *önemi yok*. Buradan çıkmamız gerek!"

Phillen bize daha yakın olmak için toprakta süründü, iri vücudu yaprakları zar zor hışırdatıyordu. "Sevkiyat sadece birkaç dakika uzaklıkta. Neler oluyor Jax?"

"Dinlemiyorsun," diye tısladım. "Gitmemiz gerek. *Şimdi!*"

Jax'in bakışları benimkilerle kesişti ve gözlerinde bir şey dönmeye başladı, bir anlayış, bir bağlantı... Tam olarak adlandıramadığım bir şey, ama aramızdan hızlı bir enerji akımı geçti.

Başını salladı. "Geri çekilin. Şimdi," diye seslendi diğerlerine sessizce.

Trivan nefesinin altından usulca küfretti ama kimse prenslerinin emrini sorgulamadı. Herkes hemen ormanın içinde sürünmeye başladı, o kadar sessiz ve yere yakın hareket ediyorlardı ki neredeyse fark edilmiyorlardı. Ben de onlara ayak uydurmak ve aynı şekilde gizlenmek için elimden geleni yaptım ama bir kereden fazla, Jax beni kendine çekti, hareketlerimi hızlandırırken vücuduyla beni kısmen örttü.

Saklandıkları yerden yaklaşık elli adım uzaklaştığımızda, uzaktan gelen araba tekerleklerinin sesi havaya karıştı.

Jax sertleşti. Beni kendine doğru çekti, sonra sessiz bir hareketle elini kaldırdı.

Herkes durdu ve göz açıp kapayıncaya kadar Jax üzerime çıktı, mor kazağım onların kıyafetlerinden daha kolay fark edildiği için beni tamamen koruyordu.

Diğerlerinden birkaçı yaklaşan sevkiyata kıskanç bakışlar fırlattı ve ben de doğru kararı verip vermediğimi sorguladım. Geceki baskınlarının geçip gitmesini izlemek üzereydiler ve sistemlerinde dolaşan hayal kırıklığını ancak hayal edebiliyordum.

Bir şüphe anı daha yaşadım. *Tanrıça, umarım kingsfae'nin söylediklerini yanlış* . Koruyucum beni her zaman uyarmış, her şeyi ikinci kez düşünmemi sağlamış ve bana sürekli bir şeyleri yanlış anladığımı hissettirmişti. O asırlık güvensizlik yeniden ortaya çıktı ve tırnağımı ısırarak için çok güçlü bir dürtü duydum.

Üstümde, Jax tamamen hareketsizleşti, vücudu sıcak ve ağırdı. Kimse hareket etmedi ya da ses çıkarmadı.

Ellerimi sıkarak istedim. Özür dilemek istedim. *Hiçbir şey* olmuyordu. Sevkiyat sadece birkaç vagonda ilerliyordu. Etrafta hiç kingsfae yoktu. Hiçbir şey yanlış görünmüyordu.

Oh Tanrıça. Ne yaptım ben?

Ama tam çok üzgün olduğumu ve yanıldığımı fısıldamak üzereyken, kubbelerin tepesindeki bir kral çiçeği patlaması sanki aniden ortaya çıkmış gibi ağaçların arasından belirdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ses çıkarmamak için dudaklarımı kenetledim. Jax tamamen kaskatı kesildi ve bir sonraki nefesimde

bir büyü fısıldadı. Mistvale gücünden gelen kalın illüzyon büyüğü hepimizi gizledi, bizi tamamen sakladı ve onu bir susturucu Kalkan izledi.

Yetkililer yayıldı. Daha yeni serbest bıraktıkları güçlü bir Kalkanlama büyüğünün altında saklanmış olmalılar. Onları bu kadar uzun süre saklayabilecek aklıma gelen tek şey buydu ama bu basit bir büyü değildi. Böyle bir Kalkan büyüğü -eğer kişinin kendi büyüğünden gelmiyorsa

-Mistvale ve Ironcrest krallıklarındaki büyücüler tarafından ortak güç kullanılarak yapılan ve yetkililer tarafından dikkatle korunan iksirler. Bu iksirlerin düzgün bir şekilde üretilmesinin aylar sürdüğünü duymuştum, yine de kingsfae'nin kendilerini gizlemek için onları içmiş olmasına şaşırmadım.

Kingsfae'lerden biri bize doğru baktı ama bakışları üzerimizden geçti ve Jax'in büyüğünün karmaşıklığına şükrettim. Eğer bu olmasaydı, grubun karanlık kıyafetlerine rağmen, muhtemelen fark edilirdik.

Kubbelerin tepesindeki üç düzine kingsfae sevkiyatın etrafında dolanıyordu. Kılıçlar çekildi, kalkanlar hazır tutuldu ve büyü etraflarında çağıladı.

Kingsfae'nin kudretinin boyutları kafama dank edince ellerim yumruk oldu. Kulak kanallarının içinden büyüğü cihazlar parlıyordu ve bunun kingsfae'nin çeşmelerde taktığı cihazlarla aynı olduğunu fark ettim. Bu cihazların iletişim kurmak için kullanılabileceğini biliyordum ama aklıma başka bir şey daha geldi. Bu cihazların Mistvale büyüğüne sahip herhangi birinin onlara komuta etmesini de engellediğine dair bir şey. Jax bir keresinde bana, eğer tekrar yakalanırsa, onlara komuta etmek için büyüğünü kullanamayacağını ve iki kez kaçamayacağını söylemişti.

"Onlardan bir iz var mı?" diye seslendi

kingsfae'lerden biri. "Hayır, Komutan."

Komutan hırladı. "Kubbeyi yürürlüğe sokun. Bu sefer kaçamayacak."

Kingsfae'lerden biri havaya bir şey fırlattı ve bir büyü kubbesi ortaya çıktı. Karanlıkta hafifçe parıldayan kubbe düzinelerce kingsfae'nin etrafına düştü.

Gözlerim daha da açıldı. Mevsimler boyunca kingsfae'nin koruyucu büyüğünü duymuştum. Bu yaygın bir taktik önlem. O kubbeye dokunan herkes anında birkaç saatliğine felç oluyordu. Emrettiği güç o kadar karmaşık ve güçlüydü ki, çok az kişi onun gazabına dayanabilirdi.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissetmeme rağmen Jax kıpırdamadan durdu. Vücudu taş gibi hareketsizdi ve nefes alıp almadığını bile sorguladım.

Jax'in kalkanının seslerimizi bastırmasına rağmen diğer herkes aynı şekilde sessizdi.

Komutan yanındaki bir kadına baktı. "Sheralynn, bölgeyi tara."

Dişinin gözleri kısıldı ve bir büyü dalgası yayıldı. Muhtemelen görme duyusuna sahip Demirkuyruk büyüünü kullanarak çevreyi taradı. Her krallık tarafından istihdam edilen kingsfae dört krallıktan herhangi birinden müjdeci olabildiğinden, birleşik yetenekleri onları benzersiz bir şekilde zorlu kılıyordu.

"Risalto," diye seslendi komutan bir diğerine. "Bana ne duyduğunu söyle."

Bir erkek domalını öne doğru itti, sonra gözlerini kapattı ve ondan bir büyü yayıldı.

Jax'in illüzyon büyüü ve Kalkan'ının bizi görüş ve sestten gizleyebildiğini, muhtemelen görüş ve ses algılama büyüüyle bizi kingsfae'den maskeleydiğini ama Jax'in dokunuşumuzu gizleyemediğini fark ettiğimde kısa bir panik anı yaşadım.

Dişi bölgeyi taramaya devam ederken nefesimi tuttum. Gözleri her şeyin üzerinde yavaşça gezinirken bir an geçti. Kasıtlı olarak.

Aynı anda ikinci kral da dinlemeye devam etti.

Yukarıdaki yıldızlar. Sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim.

Risalto sonunda gözlerini açarak, "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Eğer buradalarsa, tamamen hareketsizler."

"Katılıyorum," dedi dişi ve büyüü etrafında kayboldu. "Olağandışı bir şey görmüyorum."

Rahatlamış bir nefes aldım.

Komutan öfkелendi. "Ama kral *buraya* saldıracakları konusunda ısrar etti. Krala yanıldığını nasıl söyleyeceğim?"

Jax gerildi, kasları hafifçe gerildi. Sustum. *Kral bunu nereden biliyor?*

"Üzgünüm Komutan," diye yanıtladı dişi. "Ama hiçbir şey hissetmiyorum."

Birkaç kingsfae kubbelerini döndürerek Orman'ı inceledi.

Komutan sonunda, "Vagonlara yakın durun," diye seslendi. "Bu sevkiyat limana ulaşana kadar ayrılmıyoruz. Belki de kral yer konusunda bir hata yaptı ama bu Kara Akıncı'nın bu güzergâh üzerinde bir yerlerde olmayacağı anlamına gelmez."

Başka bir kingsfae domalını tekmeleyerek ormanın derinliklerine doğru ilerleyip bize doğru yöneldiğinde kalbim güm güm attı. Burnunu kaldırdı ve nefes aldı.

Aman *Tanrım*. Kingsfae o kadar yakındı ki, eğer Jax grubunu hareket ettirmeseydi, domal tam şu anda bizi çiğniyor olacaktı.

Domal zıplayarak yaklaştı, her adımda nefesi kesiliyordu. Yaklaştı.

Daha yakın.

Kingsfae sadece dört adım ötede durdu. Bölgeyi taradı. İzliyordu. Bekliyordu. Biraz daha yaklaşırsa, domal'ı Jax'in hava kalkanına çarpacaktı.

"Berry!" diye seslendi komutan. "."

Sonunda kral atını döndürdü ve diğerlerine katıldı ama o anda hayatımdan tam bir mevsimi kaybetmiş gibi hissettim. Titreyerek nefeslerimi sessiz kalmaya zorladım çünkü Jax'in bedeni üzerimde taş gibi sabit duruyordu.

Sonunda, arabalar ve kingsfae ilerlemeye devam etti. Tüm kingsfae'ler erzaklarından iksir çıkardı ve içti. Birbiri ardına gözden kayboldular.

Grubumuzdaki hiç kimse kılını bile kıpırdatmadı. Bölgeden ayrıldıklarında ve vagon tekerleklerinin sesleri azaldığında bile. O zaman bile, Jax'in illüzyon büyüsü ve Kalkan yerinde dururken kimse bir şey söylemedi.

Dakikalar sonra, sevkiyat çoktan gittiğinde ve kuş sesleri Orman'a geri döndüğünde, Jax'in büyüsü nihayet dağıldı.

Kendini benden tamamen kaldırdı, kendini kenara bıraktığında sırtım rüzgârda üşüdü.

Prens elini kaldırdı ve parmaklarıyla birkaç sessiz hareket yaptı. Göz açıp kapayınca kadar Lars'ın elinde bir portal anahtarı vardı ve herkes birbirine tutundu.

Phillen'in büyük eli ön kolumu sardı ve beni sıkarken aurasının titrediğine yemin edebilirdim.

Lars anahtarı etkinleştirmek için büyüü fısıldamaya başladı ve kimsenin Jax'e dokunmadığını fark ettim.

"Jax?" Sessizce seslendim ve ona doğru uzandım.

Ama o daha da uzaklaştı. "Git," diye fısıldadı sessizce.

İçimi bir vahşet kapladı ve çılgınca ona sarıldım ama o daha da uzaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

Başını salladı ve ayaklarının ucuna doğru manevra yaptı, vücudu hâlâ yere yakındı. "Ne öğrenebileceğimi görmek için onları biraz takip etmek istiyorum. Burada olduğumuzu bilmemeleri gerekirdi. Gidin."

Lars portal anahtarının büyüsünü mırıldanmayı bitirdi ve diyar altından kayıp gitti. Orman etrafımızda kaybolurken gördüğüm son şey Jax'in parlayan safir gözleriydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

Jax'in süitine dengesiz bacaklarımın üzerinde indim, diğerleri de aynı hızla yanımda belirdi. Kiminle birlikte olduğumu anlamaya başladığım anda odayı gerginlik kapladı.

Herkes oradaydı ve tamamen siyah giyinmişti: Phillen, Lars, Trivan, Bowan, Lander ve Quinn. Jax hariç hepsi.

"Orada olacaklarını nereden biliyordun?" Cevap veremedi Phillen beni boğucu bir şekilde kucakladı, kolları neredeyse beni ezecekti, beni o kadar sıkı tutuyordu ki. "Eğer yakalansaydık, ailem-" Kalın bir şekilde yutkundu ve ben de dalgın bir şekilde omzunu sıvazladım.

Diğerleri de bana katıldı, çoğu teşekkür etti ama ben ellerimi iki yana açıp saate baktım. Dakikalar çoktan geçmişti ve Jax'ten hiçbir iz yoktu.

Titreyen ellerimi birbirine kenetledim. "Jax nasıl geri dönecek?"

Trivan'ın kaşları çatıldı. "Jax kurnaz bir piçtir. Bir yolunu bulur."

Maskelerini ve bandanalarını birbiri ardına çıkarırken hepsine baktım.

"Kral orada olacağımızı nereden biliyordu?" Lars fısıldadı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

"gerekirdi." Lander kaşlarını .

Planladıkları baskının nasıl sızmış olabileceği ya da içlerinden birinin bilmeden bir hata yapıp birinin onları duymasına izin verip veremeyeceği konusunda hızla tartışmaya başladılar.

Bir ara Lander yan dolaplardan birinden bir şişe leminai çıkardı ve herkese içki doldurdu. İçkileri alan ellerin titremesinden, az kalsın başlarına geleceklerden dolayı onların da benim kadar sarsılmış olduklarını anladım.

Ama kimse Jax'i sormayınca, bir kez bile, sonunda ellerimi havaya kaldırdım. "Hiçbiriniz onun için endişelenmiyor musunuz?"

Lander kaşlarını çatarak benim için bir bardak parlak yeşil sıvı doldurdu ve zorla elime tutuşturdu. "İç bunu, Elowen. Sinirlerini yatıştırmana yardımcı olur."

Hepsini bir yudumda içtim ama güçlü etkisine rağmen adım atmaya başladım. Bir ileri bir geri, bir ileri bir geri hareket ettim. Diğerleri içerken ve Possyrose Ormanı'nda az önce olanların mutlak tuhaflığı hakkında mırıltılı tonlarda konuşurken en az yarım saat geçti. Trivan birkaç kez bana baktı, bakışları kuşkulu, aurası sorgulayıcıydı. Trivan'ın onları kingsfae'ye ispiyonlayanın ben olduğumdan şüphelenip şüphelenmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ancak artan güvensizliğinden şüphelenebileceğinden şüpheleniyordum.

Bowan sonunda yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, "Zeminde bir yol açacaksın," diye seslendi. "Otur ve bir içki daha iç, Elowen."

"Yapamam. Hepiniz nasıl bu kadar rahatmış gibi davranabiliyorsunuz anlamıyorum-"

Yanımdan bir büyü parıltısı geldi ve prens ortaya çıktı. "Jax!"

Neredeyse boğuluyordum.

Birdenbire ortaya çıktı. Belli ki yanında yedek bir portal anahtarı vardı ve sağlam ve bütün olduğu anda neredeyse kollarımı ona dolayacaktım. Neredeyse. Her nasılsa, dürtü beni ele geçirmeden önce kendimi durdurdum.

Ancak Jax maskesini kabaca çıkardı ve omuzlarımdan tuttu. Aurası odaya yayıldı ve irkilmeme neden oldu. Cızırtılı mavi gözleri benimkilerle buluştu. "İyi misin?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Yüzünü bir rahatlama ifadesi, aurasını ise şaşkınlık doldurdu. "Nasıl, Elowen? Orada olacaklarını *nereden* biliyordun?"

Titreme bedenimi sarstı. Artık Jax burada ve güvende olduğuna göre, içimde çağlayan enerji azalmaya başlamıştı. Onun yerini ürperti aldı. "I . . . Fısıkiyelerin yanında iki kralın konuştuğunu duydum. Bunu yapmam tamamen şanstı. Bu gece Possyrose Ormanı'nda olacağınızı ve sonunda yakalanacağınızı biliyorlardı. *Kralın* bildiğini söylediler."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Kral nereden biliyordu?"

Tüm arkadaşlarının yüzündeki endişeli ifade daha da arttı. "Herhangi bir fikri olan var mı?" Jax ısırdı.

Hepsi teker teker başını salladı ama Trivan bana bir kez daha sert bir bakış fırlattı.

"Onları takip ederken ne buldun?" Lander gözlerini kısarak sordu. "Herhangi bir şey?"

Jax bir elini saçlarında gezdirdi ve sonunda beni tamamen bıraktı. "Hayır. O iksir onları bulanıklaştırdığından beri kingsfae sevkiyatla birlikte seyahat ederken tamamen sessizdi. Bir süre onları takip ettim ama söyledikleri hiçbir şeyi duyamayacağımı anlayınca geri döndüm." Kaynayan gözlerini Bowan ve Lander'a çevirdi. "Sevkiyatla ilgili bilgiyi nereden aldınız?"

"I . . ." Bowan yutkundu, boğazı çalışıyordu. İki elini de saçlarının arasına soktu. "Jaggedston'daki bir fae Wolfbane Salopas'ta bundan bahsediyordu. Sence bize tuzak mı kuruldu? Sence benim bir akıncı olduğumu biliyor mudur? Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

"Kesinlikle," diye hırladı Jax. "İşte *bu* yüzden son dakika baskınlarını sevmiyorum. Bu bilgi yeterince incelenmemiştir."

Trivan kaşlarını çatı. "Ama *Kral Paevin* nereden biliyor? O tembel herif, tanıdığı biri ona söylemedikçe, yaptığımız herhangi bir şeyden her zaman en son haberdar olan kişidir." Bakışları tekrar bana kaydı.

Dudaklarım aralandı, suçlaması içimde bir acı patlamasına neden oldu. "Ben yapmadım."

"Trivan," diye homurdandı Jax. "Elowen bunu yapmazdı. İşin aslı şu ki çok hevesliydik. Bu gece gitmemeliydik."

"Bunun arkasında gerçekten Elowen'ın olduğunu mu düşünüyorsun?" Lander, Trivan'ı değerlendirirken kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Casuslar daha olası değil mi? Birkaç saat öncesine kadar oraya gittiğimizi bile bilmiyordu."

Trivan omuz silkti. "Kingsfae'yi uyarmak için birkaç saat yeterli." Jax tekrar homurdandı ve uyarı tonuyla, "Trivan . . ."

Phillen alay ederek benim de yardımına koştu. "Elowen bizi onlar hakkında uyarmıştı. Uyarmadı mı? Sonunda bizi kurtardıktan sonra neden yerimizi söyleyen o olsun ki?"

"Güvenimizi kazanmak için mi?" Trivan cevap verdi. "Böylece gelecekte bizi tekrar kandırabilecek."

Sanki biri beni kalbimden bıçaklamış gibi hissettim.

"Triv," dedi Lars, sesi gerginleşerek. "Yapma. Bu o değil."

"Haklılar, ben değildim," dedim daha kararlı bir şekilde. Ama zayıf sarışın kollarını kavuşturdu.

"Kanıtla."

Geri çekildim ama aynı hızla Jax'ten gelgitli bir güç dalgası yayıldı.

"Trivan. Kes ," diye homurdandı Jax. "O Elowen değil. O bize ihanet etmedi.

O bunu yapmazdı."

Ama Trivan başını salladı. "Nereden biliyorsunuz? Hiçbirimiz onu gerçekten tanımıyoruz bile."

Lars kaşlarını çattı ama aynı fikirde değildi. Jax ise iki adımda Trivan'ın karşısına dikilmişti.

"O değildi," diye hırladı.

Trivan'ın burun delikleri de aynı hızla alevlendi. "Sırf sikini ona sokmak istiyorsun diye o da-"

Jax'ten vahşi bir hırıltı yükseldi ve göz açıp kapayıncaya kadar Trivan'ı duvara yapıştırıp karnına bir yumruk indirdi. Sertçe.

Sarışın iki büklüm oldu.

Phillen yüzünü buruştururken benim de çenem düştü.

Trivan hırıldadı, Jax'e öldürücü bir bakış atmadan önce bana tekrar baktı. "Emret ona, Jax. Gerçeği söylemesini *emret*."

Solgunlaştım.

Jax bir keresinde bana Mistvale büyüsünü gerçekten kötü olmadıkları sürece asla fae'ler üzerinde kullanmadığını söylemişti. Büyüsünün bu yönünü şeytani olarak adlandırmıştı, ancak Trivan az önce ondan *benim üzerimde* kullanmasını istemişti.

"Kendine dikkat et." Jax onu tekrar duvara doğru itti. "Bir sonraki kelimelerini çok dikkatli seçmeni tavsiye ederim, *dostum*."

Ama Trivan'ın şüpheleri grup içinde hızla yayılıyor gibiydi. Daha önce hep benim tarafımda görünen Phillen bana endişeli bir bakış attı. Lars da öyle yaptı ve Bowan'ın neşeli gülümsemesi bile kayboldu ve Quinn'in tüm odağı bana odaklandı.

Lander sonunda, "Belki de yapmalısın Jax, herkesin içini rahatlatmak için," diye teklif etti. "Ondan şüphelendiğimi söylemiyorum, ama eğer şüphelenirsen, o zaman hepimiz kesin olarak biliriz."

"Bunu ona yapmayacağım!" Jax kükredi.

Ama bir adım öne çıktım, her ne kadar kendime benden şüphelenmelerinin doğal olduğunu söylemeye çalışsam da, bu erkeklerin hiçbirinin benim güvenilir olduğumu düşünmemesi kalbimi kırdı. Hepsi birbirini sezonlardır tanıyordu ve birbirlerine açıkça güveniyorlardı. Elbette benden şüpheleneceklerdi.

" yok." Dudaklarımı yaladım, boğazım aniden kurudu. "Eğer yardımcı olacaksa ve herkesin kavga etmesini engelleyecekse, bana komuta edebilirsin, Jax."

Trivan'ın kaşları kalktı ve hatlarında kısa süreli bir şüphe belirdi.

Jax, Trivan'ı son bir kez duvara doğru itti ve sonra benimle yüzleşti. "Bunu sana yapmayacağım."

"Yap şunu," hırladı Trivan arkasından. "Aslında, hepimize yap. Bu odada kimsenin bize sırtını dönmediğinden emin olun."

Quinn'in gözleri kısıldı ve yüzüne ağır bir kaş çatma ifadesi yerleşti. "Kardeşlerinden birinin bunu yapacağını mı düşünüyorsun?"

Lars başını salladı. "Gerçekten, Triv... bu senin için bile çok alçakça." Ama Trivan sadece omuz silkti. "O zaman yanıldığımı kanıtla."

Jax ona öfkeyle baktı ama herkesin Jax'in Mistvale büyüyle komuta edilmeyi sorun etmiyor gibi görünmesi bana komuta etme konusunda onu daha rahatlatmış gibiydi. Eğer bunu herkese yapıyorsa, beni ayrı tutmuyordu. Yine de kaşlarını kaldırıp bana baktı, yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı.

"Sorun değil," dedim sessiz sorusunu yanıtlarken. "Trivan'ın düşündüğünün aksine, ben bir yalancı değilim."

"Pekâlâ." Jax derin bir nefes aldı ve büyü havayı mızrakladı. "*Bu odadaki herhangi biri krala ya da kraliçeye bu gece nerede olacağımızı söyledi mi?*"

İçime güçlü, ateşli bir güç yayıldı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarım kendiliğinden hareket etti. "Hayır."

"Hayır."

"Hayır."

Herkes teker teker cevap verdi ve her perinin cevabı aynıydı. Hayır.

"*Kimliğimizi ya da nerede olduğumuzu dışarıdaki herhangi birine ifşa eden oldu mu? grubumuzun?*"

Odadan yankılanan bir *Nos* sesi daha geldi. Tatmin olan Jax büyüünü sakınleştirdi.

Herkes Jax'in büyüü pençesinden kurtulur kurtulmaz Phillen Trivan'ın omzuna bir yumruk indirdi. "Gördün mü, seni koca bit. Burada kimse hain değil, Elowen bile. Karımın onun hakkında haklı olduğunu biliyordum."

Trivan'ın dikkati bana doğru kayd ve belki auramdaki acıyı hissetti, belki de Jax'in tehditkâr ifadesi yüzünden korktu, ama sonunda başını eğdi ve utangaç bir ifadeyle bakma nezaketini gösterdi. "Pekâlâ, tamam. Ama bu gece nerede olduğumuzu biliyordu. Nasıl merak etmem?"

Prens bana yaklaştı ve sanki beni daha fazla şüpheden koruduğunu hissettim, Jax'in büyüüne maruz kaldıktan sonra kimse benden şüphelenemezdi.

Parmaklarıyla kalçasına vuran Jax, "Kralın yerimizi nasıl öğrendiğini bulana kadar, güvenli olduğundan emin olmadıkça bir daha baskın yapmaya kalkışmayacağız. Şimdi, herkes ne biliyor?"

Hepsi masanın etrafında daire şeklinde oturmuş, leminai şişesini düzenli olarak elden ele dolaştırıyorlardı. Ve Jax ile Trivan arasında filizlenen her türlü kötü duygu alkolün etkisiyle eriyip gitti.

Yedisi bir araya toplanmış, sohbetleri hızla ilerliyordu. Çekingen bir tavırla Bowan'ın yanına oturdum ve hiçbir konuştuklarını benden saklamaya çalışmayınca, Trivan bir an için benden şüphe duymuş olsa bile, artık özgürce konuşabilecek kadar bana güvendiklerini fark ettim.

Başlangıçta bu konuda hissettiğim incinme, ilk acıyı hafifletti.

Jax sonunda gruptan geriye doğru eğildi ve şöyle dedi: "Artık ne yapacağımızı biliyorsunuz. Göze batmayın. Karanlığa gömüleceğiz. Birkaç ay boyunca yoksullar için hiçbir şey sağlayamayacağız. Kralın yerimizi nasıl öğrendiği hakkında daha fazla bilgi edinene kadar. Quinn?" En yeni erkeğe baktı. "Kulaklarına her yerde ihtiyacım olacak."

Quinn ciddiyle başını salladı, sonra başını bana doğru eğdi. "Bu arada, sana borçluyum Elowen. Bu gece hepimizin yakalanmasını engelledin."

"Hepimiz sana borçluyuz," diye kabul etti Bowan ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Phillen başını eğdi. "Bize nasıl bu kadar hızlı ulaştın? Hiç sormadım."

Omuz silktim ve Quinn'in getirdiği kavanozu işaret ettim. "Şu portal anahtarlarından birini çaldım."

Trivan güldü, görünüşe göre benimle ilgili daha önceki şüphelerini tamamen aşmıştı. "Yaratılıştaki bir suçlu. Ne kadar uygun."

"Nasıl kullanacağını nereden biliyorsun?" Lars sordu, kızıl saçlı kızın sorusu neredeyse utangaçtı.

Omuzlarımı tekrar kaldırdım. "Quinn onunkini kullandığında dikkat ettim. Ne dediğini hatırladım."

Bowan güldü. "*Kesinlikle* bir suçlu olacaksın."

Trivan bir kaşını kaldırdı. "Bu cesaret ister, Elowen. Söylemeliyim ki, bir saat önce senin için en kötüsünü düşünmüş olsam bile, sanırım senden gerçekten hoşlanıyorum."

Ama Jax bana kaşlarını çattı. "Bizim için kendini tekrar riske atmanı istemiyorum." Bir kaşımı kaldırdım. "Şu boğazıma kadar bu işin içindeyim. Anladım ki Ya varımdır ya da yokumdur."

Phillen başını sallayarak sakalını sıvazladı. Daha önce yaydığı panik havasının bir kısmı azalmıştı ve şimdi gözlerinde gururla bana bakıyordu. "Saramel senin hakkında iyi şeyler hissettiğini söyledi ve karım nadiren yanılır."

Bowan homurdandı. "Saramel seni her zaman parmağında oynattı Phil, ama o haklı. Benim oyum da sana, Elowen." Omzuma vurdu ve eli o kadar ağırdı ki neredeyse koltuğumda öne doğru düşecektim.

"Yıldızlar, bunun için üzgünüm," dedi hoyratça ve sonra beni düzeltmeye çalıştı, bu daha da garipleşti.

"Bowan," diye homurdandı Jax. "Ellerini çek." Ses tonunda bir otorite tınısı vardı.

Bowan'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi ama Trivan ve Phillen arasında bilmiş bir bakış geçti.

Hepsine şöyle bir baktım ve Alec'e prensin bana karşı bir şeyler hissettiğini söyleyenin kim olduğunu merak ettim. Trivan ya da Phillen olduğuna bahse giriyordum, az önce aralarında şahit olduğum ince bakışmayı göz önünde bulundurduğumda, Trivan'ın daha önceki oldukça kaba yorumundan bahsetmiyorum bile . . .

Ama buna rağmen, ilk kez hepsinin bana saygı ve dostlukla baktığını fark ettim.

Göğsümde bir umut duygusu kabardı. Hayatım boyunca hiçbir bir grubun parçası olmamıştım. Hep yalnızdım, dışlanmıştım, köleydim. *Öteki*. Ama şu anda, belki de onlardan biri olduğumu hissediyordum. Ve onların grubundan biri olmayı *seçiyordum*. Daha önce kendim için hiçbir şey seçmemiştim. Hiçbir zaman.

Boğazımda bir yumru oluştu ve duygularımı kontrol altına almazsam, gözyaşlarına boğulmak gibi inanılmaz utanç verici bir şey yapacağımı biliyordum.

Ben kendimi iyice rezil edemedim Quinn başını Jax'e doğru eğdi. "Ben gideyim o zaman."

"Yakında görüşürüz kardeşim," diye yanıtladı Jax.

Quinn'in tüm vücudu aniden varoluştan çıktı ve karanlık gölgelere sürüklendi. Mürekkep rengi formu etrafımızda gezindi, sonra pencereden dışarı ve başkent sokaklarına doğru züm yaptı.

Gözlerim büyüdü ve birkaç kez gözlerimi kırptım.

Trivan kıs kıs güldü. "Şu yüzünü görmelisin."

"Gölge büyüğü var," diye cevap verdi Lander monoton bir sesle, Quinn'in ortadan kaybolmasından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Atkısı omuz hizasındaki saç tellerini karıştırdığı için parmakları birbirine dolanmıştı. Olsa olsa, hâlâ kingsfae'nin o ormana nasıl geldiğine dair senaryolar üretiyor gibiydi.

"Gölge büyüğü mü?" Kaşlarım kalktı. Bu tür bir büyü nadirdi. "Mistvale'den mi?"

Bowan başını salladı ve kanepede arkasına yaslandı. "Çift büyüğü var. Stonewild'da doğup büyümüş ama iki krallığın büyüğüyle kutsanmış."

"O da bir geyik değıştirici mi?"

Phillen cevap vermek için ağzını açtı ama Trivan ondan davrandı. "Ona tahmin ettirmeye ne dersin?"

Bowan gözlerini devirdi ve güldü. "Eşeklik etme, Triv. Bir gece için yeterince ahlaksızlık yaptın."

Trivan bir elini göğsüne götürdü. "Beni yaraladın. Kaba olmaya çalışmıyordum. Sadece geceden biraz keyif almaya çalışıyordum çünkü o kingsfae piçleri ortaya çıktığı anda tüm eğlencemiz çalındı."

Phillen iri kollarını kavuşturdu ve hepsini görmezden geldi. "Quinn bir geyik şekil değıştiren değil, tatlım. Grubumuzda olmayan tek kişi o. Onun yerine, o bir karga şekil değıştiren."

Gölge büyüğü yapan erkeğin, girdap gibi dönen, mürekkep gibi büyüğü kadar siyah, kocaman kanatlı bir kuşa dönüştüğünü hayal ettiğimde gözlerim büyüdü. Bu daha da şaşırtıcıydı çünkü kargabüken şekil değıştirenler nadirdi. Ve geyiklerin aksine, kargalar genellikle yalnız yaratıklardı, kendi başlarına takılırlardı. Jax'in bir araya gelmek için başka geyikler bulmasına şaşırmamıştım ama bir kargaburun'un onlara katılması şaşırtıcıydı.

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl oldu da grubunuzun bir parçası oldu?"

Bowan'ın dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Bir keresinde ailesine yardım etmiştik ve o düzenbaz piç bizi takip etmeyi başarmıştı. Hâlâ hata yapabildiğimiz gençlik günlerimizdeydi. Her neyse, bizimle yüzleştğinde Jax'e şantaj yaptı. Ya bize katılmasına izin verecektik ya da bizi krala ihbar edecekti."

Çenem düştü. "Ailesine yardım ettikten sonra seni yetkililere ihbar etmekle mi tehdit etti?"

Jax'in koltukta bana yaklaştığını hissettiğimde nefesim kesildi. Aurası çok güçlüydü ve bedenim ona çok uyumluydu. Özümün her zerresi onun ne zaman yaklaştığını biliyor gibiydi.

Jax'in alçak sesi odanın içinde gümbürdeyerek şöyle cevap verdi: "Tahmin edebileceğiniz gibi Quinn'le geçirdiğimiz ilk birkaç sezon oldukça gergindi. Ama o zamandan beri alıştı ve şimdi hepimiz onu bizden biri olarak kabul etmeye başladık. Büyüsünün aslında oldukça faydalı olduğu kanıtlandı."

Sadece hayal edebiliyorum. Gölge büyüsü kişinin şekil değiştirmesine izin verirdi, tıpkı buğulanmaya benzer şekilde, ancak gölge büyüsüne sahip fae'ler isterlerse süresiz olarak bu durumda kalabilirlerdi. Bununla birlikte, buğulanmanın aksine, gölge olarak var olduklarında hala görebiliyor ve duyabiliyorlardı.

"Sence kralın senin nerede olduğunu nasıl öğrendiğini bulabilecek mi?"

Jax'in kaşları çatıldı. "Umarım öyledir. O sevkiyat taşıdığı zenginlikle bir düzine köyü tam bir sezon boyunca besleyebilirdi. Fae'ler bu gece bize güveniyorlardı ve biz onları hayal kırıklığına uğrattık." Bana yaklaştı, bakışları yumuşadı. "Ama sen olmasaydın, o Fae'lere bir daha asla yardım edemezdik. Kardeşlerim haklı." Jax'in aurası sıcak bir bulut gibi etrafımı sardı ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Hepimiz sana borçluyuz, Elowen. Hepimizi kurtardın."

BÖLÜM 20

Jax'in gözleri o kadar yoğundu ki aklımdaki tüm tutarlı düşünceleri emdi. Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu ve grup içkilerine geri döndü. Tartışma hızla Bastian'ı nasıl bulacağımıza döndü.

Konu değişikliği için mutluydum. Duygularım içime işliyordu ve tasmam rahatlamış olmasına rağmen her nefes alışımında küçük zaplar yaymaya karar vermişti, bu yüzden akıllıca yorumlar yapacak durumda değildim.

Çok geçmeden Bowan, Alec'in yerini almak üzere Orman'a doğru yola çıktı. "İçki ister misin, Elowen?" Ben sessizce oturmaya devam edince Phillen sordu.

"Lütfen." Bir bardak daha leminai'yi isteyerek kabul ettim ve sıcaklığının zihnimi uyuşturmasına izin verdim.

Alec döndüğünde ikinci kadehimi içiyordum.

Kanepede yanımda oturan Jax ayağa fırladı. "Ondan bir iz var mı?"

Alec'in dudakları gergin bir çizgi halinde inceldi. "Hayır, Bastian'ı hiç görmedim ama burada çok fazla melez olmaya devam ediyor. Yüzlerce, hatta belki binlerce." Alec başını eğdi, açık kahverengi gözleri peri ışıkları altında karamel gibi görünüyordu, diğerlerimizle birlikte kanepeye çöktü. "Yaklaşık bir saat önce bir grup ahıra girdi ama hiçbirini tanıyamadım. Ve o kadar yüksekte, yarın için kayıt yaptıran yarışmacılardan bazılarını görebildim. İçlerinden birçoğu yarım ırktı." Kaşlarını çatı.

"Yani daha fazla melez var ama kardeşimden iz yok." Jax bir elini saçlarının arasına soktu.

Alec'in çenesi gerildi. "Hayır, Bastian'ı hiç görmedim ama Bowan'dan başka rahatsız edici haberler duydum. Bu gece herkesin neredeyse yakalandığını söyledi."

"Yaptık. Çok yakındı," diye onayladı
Phillen. "Çok yakındı," diye cevap
verdi Lars sessizce.

Jax gerildi ama başıyla onayladı. "Karanlığa geçiyoruz. Quinn olanları açıklamanın bir yolunu bulana kadar birkaç ay daha baskın yok. Yani şimdilik sadece Bastian'ı bulmaya odaklanacağız. Ve kardeşime geri dönelim. Bu gece gördüğün gruplardan herhangi biriyle birlikte olmadığından emin misin?"

"Eminim." Alec çenesini kaşdı. Çenesinde kirli sakal olduğu için bu hareket zımpara kâğıdı gibi ses çıkarıyordu. "Çok tuhaf bir şey gördüğümü söylemeliyim. Bu gece ahıra yeni bir melez grubunun girdiğini gördüm ve hepsi de tuhaf davranıyordu."

Jax'in kaşları gibi benim kaşlarım birbirine yaklaştı.

"Nasıl yani?" diye sordum.

Alec başını eğdi. "Tek sıra halinde hareket ettiler ve hiçbiri birbiriyle konuşmadı. Kimse el kol hareketi yapmadı. Kibritlere yardım etmek için işe girmiş olsalar ve uzun bir günün ardından yorgun düşmüş olsalar bile, en azından birbirleriyle konuşacakları ya da daha rahat hareket edecekleri düşünülebilirdi. Ama davranış şekilleri ..." Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Tam olarak bilmiyorum. Sadece garipti. Tek söyleyebileceğim bu."

Tüm erkekler birbirlerine baktı ve Jax'in aurasından sızan hayal kırıklığı büyüdü.

Prens ofladı pufladı. "Şimdilik ahıra göz kulak olmaya devam edeceğiz. Yarın göle gideceğiz. Orada birkaç final olması gerekiyor."

"Peki ya sonunda Bastian'ı bulursak ve burada kalmak istediğini söylerse, o zaman ne olacak?" Lander dalgın bir ifadeyle sordu.

Jax leminai'sini dudaklarına götürdü. Yeşil sıvıdan bir yudum aldı, boğazı düğümlendi. Ama mülayim ifadesine rağmen, gözlerinin acıyla dolduğuna yemin edebilirdim. "O zaman onun isteklerine saygı duyacağım. Eğer bir veda ya da açıklama yapmadan bizi terk etmeyi seçtiyse, bunu yapmakta özgürdür. Ben sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Dudağımı kemirdim. Bir kez daha, Peçeli Arada'ya gitmem için ısrar etmek dilimin ucundaydı. Bu çok saçmaydı. Beş gün hiçbir şey olmadan geçti. Semeleler bana Bastian'ın tam olarak nerede olduğunu söyleyebilirdi.

Kalıyorum. Ve Jax'in incinme riskini bile göze almamam konusundaki ısrarı nedeniyle gevşemiş olan yakamı hâlâ test etmemiştim.

Jax sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana sert bir bakış attı. "Hayır, Elowen."

Ona doğru biraz daha eğildim. "Ama ya artık senin büyüne ihtiyacım yoksa? Başkasının büyüünü kullanabilir ve onlar için bir çağrı yapabilirim. Ya Bastian'ı senin büyüün bana zarar vermeden bulabilirsem? Bu konuda neden bu kadar inatçısın?"

Lander bir kaşını kaldırdı ve Jax'e meraklı bir bakış attı. "Ne kaçırdım?"

İçimi çektim. "Bastian'ın tam olarak nerede olduğunu Peçeli Arada'ya giderek bulabilecek olsam bile Prens hâlâ onun ya da bir başkası için çağrı yapmama izin vermiyor. Ama onu kimsenin büyüü olmadan tek başıma bulup bulamayacağımı hâlâ bilmiyoruz. Tasmam gevşetildiğinden beri oraya gitmeye cesaret edemedim."

Alec başını eğdi. "Ah, buna geri dönelim."

Jax'in burun delikleri alevlendi. "O tasma takılıyken başına her şey gelebilir."

"Ama hayatta kalırdım," diye karşılık verdim. "Oraya yaptığım hiçbir yolculuktan sağ *çıkmadım*."

Phillen iri gövdesini Jax'e daha fazla bakacak şekilde kaydırdı, sonra tereddütlü bir sesle şöyle dedi. "Biliyorsun, o haklı Jax. Neredeyse bir hafta oldu ve ondan hiçbir iz yok. Bastian'ın hâlâ burada olduğunu kim söyleyebilir? Ve eğer Elowen onu bulmanın bir yolunu biliyorsa, sence de bu teklifi kabul etmemiz gerekmez mi?"

Trivan gözlerini devirdi ve nefesinin altından, "İşte başlıyoruz.." diye mırıldandı.

Bu sözler Trivan'ın ağzından çıkar çıkmaz prens arkadaşına yumuşak bir şekilde hırladı. "Hayır, Phillen. Bu söz konusu bile olamaz. Elowen, kimsenin büyüünü kullanmasa bile, Peçeli Arada'ya seyahat etmenin ona ne yapacağını bilmiyor. O tasma takılıyken yine de zarar görebilir. Bu ihtimal hâlâ var çünkü daha önce hiç yapmadığı için bunu bilmiyor. Ve *kimsenin* büyüünün ona tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğim, bu yüzden hiçbirimiz için çağrı yapmayacak." Prens kimsenin cevap vermesine fırsat vermeden uzaklaştı ve aurası ardında bir kötülük bulutu bıraktı.

Nefesimi bıraktım ve kanepeye geri çöktüm. "Hep böyle inatçı mıdır? Ya denediğimde zarar görmezsem? Er ya da geç, onun izni olsun ya da *olmasın*, Peçeli Arada'ya gideceğimi biliyor olmalı."

Alec ve Trivan birbirlerine üstü kapalı bir bakış attıktan sonra Alec cevap verdi: "Hayır Elowen, o genelde böyle değildir. Başka bir kadınla hiç böyle olmamıştı."

"Bu doğru. Jax sana karşı çok ... koruyucu," dedi Lars sessizce.

Phillen başını salladı, ardından tüm erkekler birbirlerine baktı.

"Ne? Şimdi ne olacak?" Ağzımdan kaçırdım. "*Hepiniz* onun bana karşı bir şeyler hissettiğini mi düşünüyorsunuz?"

Herkes sessizce gözlerini kırıştırdı ve Alec kaşlarını çatı. "Bundan daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Sanırım haklı olabilirsin." Phillen içini çekti ve koltuğunda öne doğru eğildi, iri kolları dizlerinin üzerine düştü. "Jax'in senin etrafındaki davranışları, Elowen, onun tarzı değil. Bu durum bazılarımızın bazı şeyleri merak etmesine neden oluyor."

Kaşlarımı çatmıştım. Büyü içimde kıpırdandı, yavaş yavaş büyüyen bir alev gibi yükseldi. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Trivan kıs kıs güldü. "Sanırım ben çoktan çözdüm, ama geri kalanınızın ne kadar süreceğini görmek için bekliyorum."

Ona cevap verme zahmetine girmedim. Muhtemelen ne demek istediğini tahmin etmemi izlemekten keyif alacaktı.

Lander ayağa kalktı. "Jax'in Bastian konusunda stresli olduğunu hepimiz hatırlayalım. Şu anda kendinde değil, bu yüzden belki de hepimiz spekülasyon yapmayı bırakmalıyız."

Haklı olduğunu biliyordum. Jax'in kardeşini bulmaya yaklaşmadığımız için mutlu olmadığı belliydi, üstelik bir de başarısız bir baskın olmuştu, ama onun adına Peçeli Araf'ı tekrar ziyaret etmemi neden ısrarla reddettiğine gelince, özellikle de yaralanmama ihtimalim varsa... Çok aptalcaydı.

Ama Jax'in böyle kötü bir ruh hali içinde olması içime sinmedi. Nedense göğsümde bir sızı oluştu ve ona gitmek için yanıp tutuştum ama yapamayacağımı biliyordum. Gün içinde oynadığımız rollere rağmen Jax benim değildi ve bana karşı bir şeyler hissetse bile sonunda başka biriyle evlenecekti.

Ayrıca, ben hala bir Lorafın'dım. Hâlâ *öteki*dim. Onun diyarı ve benimki asla çarpışmamalıydı.

JAX hızlı bir yemek için herkese katılmak üzere geri döndü. Mutfak tezgâhlarının üzerinde han çalışanlarının getirdiği bir yığın yiyecek sıralanmıştı. Izgara et tabakları, kızarmış patatesler, kabarık pilav ve pideler, her çeşit sebze ve çeşitli soslar havaya nefis kokular yayıyordu.

İşimiz bittiğinde üç ay da gökyüzündeydi ve herkes geceyi geçirmek üzere çeşitli odalara dağılmaya başladı.

Benimkine doğru yürümeye başladım ama Jax beni durdurdu. "Elowen?"

Yoluma çıktı ve yakınlığı hemen midemin gerilmesine neden oldu. Sadece birkaç santim ötemde duruyordu, aurası benimkinin etrafında sıcak bir okşayış gibiydi. Bütün hafta boyunca büyüm onunkine giderek daha fazla karşılık veriyordu. Karıncalanmalar hemen merkezime doğru fırladı, karnım onun varlığında sıkılaştı.

Başımı arkaya yatırdım. "Evet?"

"Bu gece ormanda yaptıkların için sana doğru dürüst teşekkür etmedim. Hepimizi kurtardın."

"Oh . . ." Masum sözlerine rağmen nabzım hızla atarken başımı salladım. "Önemli bir şey değildi. Sürekli Kâsım'ı düşünüyordum. Başka bir çocuğun ebeveyni olmadan büyümesine bilerek asla izin veremezdim. Elimde olsa bile. Sadece Kâsım'ın değil, hepinizin iyiliği için bunu tekrar yapardım. Ama rica ederim." Etrafından dolaşmak için bir hamle yaptım ama yine yoluma çıktı. Durdum ve başımı kaldırarak ona baktım. "Başka bir şey mi vardı?"

Boğazı düğümlendi, aurası yükseldi. "Sana sormak istediğim bir şey daha var. Eğer istersen, bu gece benim odamda uyumanı istiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "*Senin* odan mı?"

Çekinerek öne doğru uzandı ve parmaklarını ön kolumda gezdirerek iç bileğimi hafifçe okşadı. "Evet."

Dokunuşu yeni bir şey olmamasına rağmen kolumda bir ürperti patlaması oldu. Bütün hafta boyunca böyle şeyler , hatta toplum içindeyken daha da çok yapıyordu, yine de her temas ettiğimizde vücudum neredeyse *arzuyla* sarsılıyordu.

"Bu gece yemeği teslim ettikten sonra ayrılırken birkaç han çalışanının konuştuğunu duydum," diye devam etti. "İçlerinden biri gece aynı odayı paylaştığımızı düşünmediğini söyledi."

Parmakları o utanç verici derecede zevkli hareketleri yapmaya devam ederken dudaklarım aralandı. "Ama ben çok dikkatliyim. Her sabah yatağı toplarım, sonra odayı kokumdan arındırırım."

Kaşları çatıldı. "Görünüşe göre bu yeterli değil. Kokun odamda *olmadığı* için birlikte uyumadığımızdan şüphelenmeye başladılar."

"Bunu nasıl bilebilirler ki?"

"Temizlik tılsımlarını ve banyo odaları için yeni malzemeleri getirenler onlar. Personelden en az biri her gün bu odaya gelir."

Koridorda yanımdan geçerken Alec'in kaşları kalktı ve Trivan oturma odasından boğuk bir öksürük çıkardı.

Birden yalnız olmadığımı ve konuşmamızın özel olmadığını hatırladım. Daha da telaşlanarak kolumu Jax'in güçlü parmaklarından kurtardım, bu sırada Lander kanepedeki koltuğundan bizi izliyordu. Trivan hemen yanında oturuyordu ve sırtışını gizlemeye bile çalışmıyordu.

En azından Phillen ve Lars çoktan odalarına çekilmişlerdi, böylece kızarmış yanaklarıma tanıklık edecek iki fae eksilmişti.

Kalp atışlarım hızlandı, özellikle de Jax'in dikkati hiç dağılmadığında. Beni izlemeye devam etti. Bekliyordu.

Bir saniye daha geçti ve bakışları hareketsiz duran biri için çok hızlı yükselen göğsüme kaydı.

"Eğer isterseniz?" diye ekledi yumuşak bir sesle. "Bu gece seni odamda görmek istiyorum."

Salondaki sessizlik acı verici bir şekilde artarken parmaklarımla oynadım. "Pekâlâ," diye cevap verdim sonunda. "Sanırım yapabiliriz."

Gözlerinde bir şey parladı ama göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Bir adım daha yaklaştı ve ağzı kulağıma doğru eğildi. "Gel." Elini benimkine doladı.

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki başımın döndüğünü hissettim ve Trivan'ın arkamızdan kıs kıs güldüğünü duyduğuma yemin edebilirdim.

JAX'IN ODASINDA sadece ay ışığı mobilyaları ve dekorasyonları aydınlatıyordu. Büyük bir yatak, birkaç sehpa, soğuk bir şömine ve birkaç kanepeden oluşan sade bir tasarımdı. Büyük bir dolap tüm odayı boydan boya kaplıyordu ve elbette kendine ait bir banyo odası vardı.

Henüz odasının içini görmemiştim. Bütün hafta bundan kaçındım.

Eşikte durdum, parmaklarımı büktüm. "Nerede uyumalıyım?"

Varlığı arkamdan yaklaştı, göğsü beni içine çekmekle tehdit eden bir yerçekimi duvarı gibiydi. "Sen yatağı alabilirsin. Kanepeyi alacağım. Yeter ki

İkimizin de kokusu bu odada olduğuna göre, personel uyku düzenimizi daha fazla sorgulamamalı."

İçimde bir rahatlama ya da belki de hayal kırıklığı hissettim. *Bunu* analiz etmek istemediğim için aceleyle banyo odasına gittim ve hemen kapıyı kapattım. Ama odada yalnız kaldığım anda inledim. Hemen buraya çekilirken hiç düşünmemiştim. Çantalarım hâlâ diğer odadaydı. Pijamam olmadığı için bunun bir önemi yoktu. Bütün hafta iç çamaşırlarımla uyumuştum ama bunları bırakmamın imkânı yoktu.

sadece bunu giymiş.

Oflayarak, günün kirini temizlemek için sihrimi çağırdım, sonra dişlerimi temizledim ve nefesimi tazeledim. Bundan sonra ne yapacağımdan emin olamadan öylece durdum.

Aynadaki görüntüm bana bakıyordu. Geniş yeşil gözler. Solgun bir ten. Uzun kestane rengi saçlarım omuzlarımdan etrafında dalgalanıyordu. Örgümü saatler önce çıkarmıştım, bu yüzden saçlarım sırtımdan aşağı dalgalar halinde sarkıyordu. Üzerimdeki mor kazak, Possyrose Ormanı'nın zemininde süründüğüm için biraz kirlenmişti ve büyüm artık giysilerimi de temizleyecek kadar güçlü olduğu için onu da temizledim. Ama bunun ötesinde yapabileceğim bir şey kalmamıştı.

Parmaklarımı birbirine geçirip döndürerek aynaya bakmaya devam ettim. Her zamanki gibi görünüyordum, yakamın hemen altından boynuma doğru süzülen kızarıklık hariç.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. "Elowen?" Jax'in sesi kapının kalın ahşabından boğuk geliyordu.

Zıpladım. "Neredeyse bitti!"

Kaçınılmaz olanı ertelemekten başka bir şey yaptığımı düşünmesini sağlamak için tezgahın üzerinde birkaç ses çıkardım. Ama birkaç dakika daha geçtikten sonra onunla yüzleşmem gerektiğini biliyordum.

Kapının kolunu sıktığımda ellerim titredi. Aramızda neler döndüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama arkadaşlarının da ima ettiği gibi, *bir şeyler* olduğu açıktı.

Kapıyı bir hamleyle açtım ve nefesim kesildi. Jax karşımda duruyordu.

Gömleksiz.

Hain gözlerim kendimi durduramadan göğsünden aşağı indi. Sert göğüs kasları, yontulmuş karın kasları, sayısız yara izi ve belinin altında çok belirgin bir V harfi vardı. *Yıldızlar ve galaksi, neden bu kadar çekici olmak zorunda?*

Etrafında bir büyü gümbürtüsü bulutlandı ve nihayet tekrar yukarı baktığımda, onu kontrol etmemi izleyen memnun görünümlü bir veliaht prensle yüz yüze geldim.

Daha da telaşlanarak arkamı işaret ettim. "Banyo odası tamamen sizindir."

Beni onu süzerken yakaladığı için utanarak yanından geçip gittim. *Ama gömleksiz görünmek?*

Onu iki adım geçmeden dirseğimden kavradı ve beni etrafında döndürdü. Beni kendine doğru çektiğinde göğsünün sertliği göğüslerimle yakından buluştu.

"Ne yapıyorsun?" Kelimelerim gıcırdayarak çıktı.

"Bu gece neden bizim için geldin?" Sorusunu alçak sesle mırıldandı ama aramızdaki havada bir ustura asılıydı. Tek bir yanlış hareketimizde düşecek ve bizi boğan gerilimi kesecekti.

"Sana söylemiştim. Bir çocuğun ebeveyni olmadan büyümesini anlayamazdım. Eğer durdurabilirsem, hayır."

Kavrayışı dirseğimi okşadı, o kadar inceydi ki, yaptığı her hareketin aşırı farkında olmasaydım, bunu kaçırabilirdim. "Tek sebep bu mu?"

Yutkundum ve bakışları boğazımın kıvrımlarını takip etti. "Başka bir nedeni olmasını ister misin?"

Yüz ifadesi fırtınalı bir hal aldı, gözleri sıvı mücevherler gibi parlıyordu. "Varsa bana söyler misin?"

Kelimelerimiz birbirinin etrafında dans ediyordu ve hayatım boyunca hiçbir erkeğin bu kadar farkında olmamıştım. Ama bunun devam etmesine izin veremezdim. Aramızdaki çekim cızırdıyordu. Ben bunu biliyordum. O da biliyordu. Tanıştığımız ilk günden beri artıyordu ve oyun oynadığımız bir hafta içinde acı verici bir şekilde keskinleşmişti.

Ama o Stonewild'ın veliaht prensiydi. Eninde sonunda kraliyet kanından ya da benim asla iddia edemeyeceğim bir soydan gelen biriyle evlenecekti. Gerçek şu ki ben bir lorafindim ve bu da beni *öteki* yapıyordu. Sahip olunan bir biblo ya da bir kraliyet prensinin skandal yaratan sevgilisi olabilirdim ama aramızdaki herhangi bir ilişki daima gölgede kalacaktı. Müstakbel eşinin beni uluorta sergilemesine izin vereceğinden şüpheliydim.

Ve ben bunu istemedim. *Daha fazlasını* istiyordum, yani hiçbir zaman birlikte bir geleceğimiz olamayacaksa, bunu kabul edebilirdim.

Kaderimiz çoktan belirlenmişti ve bunu şimdi kabul etmek en iyisiydi.

Tekrar yutkundum ve Jax'aurası etrafında kabaran bir dalga gibi yükseldi, büyüdü ve güçlendi, o kadar büyük ve güçlüydü ki her tarafıma çarpmasını bekledim.

"Bana ne düşündüğünü söyle." Çenesinde bir kas şişti.

Dudaklarımı yaladım ve o da bu hareketi izledi. "Bir gün başka biriyle evleneceğini düşünüyorum."

Hırladı ve etrafındaki enerji yükseldi. "Henüz evlenmedim, Elowen."

"Hayır, henüz değil." *Ama eninde sonunda bir başkasıyla evlenmeni izlemek zorunda kalacağım ve zaten seninle birlikte olsaydım . . . bu beni mahvederdi, bu yüzden aramızda hiçbir şey başlayamaz. Bunu anlamıyor musun, Jax? Benim de sana karşı hislerim var.*

Ama bu itirafı dile getirmedim ve müstakbel gelininin, gölgesinde gizlenmeme muhtemelen tahammül edemeyeceğini belirtmedim. Bunun bir anlamı yoktu. Bundan hiçbir şey çıkmazdı.

Başparmağı kolumun üzerinde durgun bir daire çizdi. Tüylerim hemen diken diken oldu. "Neye ihtiyacın var? Sadece söyle, ben de sağlayayım."

Başımı salladım. "Ama sadece bu . Bana verebileceğin hiçbir şeye *ihtiyacım* yok. İstedğim şey mümkün değil ama teşekkür . Değer vermeniz benim için tarif kadar önemli ama kendi yolumu çizmenin bir yolunu bulacağım. bana verilen bu yeni hayat."

Hafifçe yere baktım, hâlâ benimle ne yapacağına dair herhangi bir çözüme ya da anlaşılmaya varamamış olmamızın şaşkınlığı içindeydim. Gerçek şu ki sırlarını biliyordum. Karanlık Akıncı'nın bir Mistvale perisinin bu sırları benden alabileceğine dair endişesi hâlâ devam ediyordu. Büyük olasılıkla sonsuza dek veliaht prense bağlı kalacaktım. Ama yine de ondan isteyerek veremeyeceği şeyler talep etmezdim. Ve o da kesinlikle kendini bana veremezdi.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Jax."

Nefesi kesildi ve tüm vücudu taşa döndü. Bir an geçti, sonra bir an daha geçti ve sonra hırıltılı bir sesle, "Biliyorum. Senin sayende kardeşimin yakın zamanda burada olduğunu biliyoruz. Eğer benim için Peçeli Arada'ya gitmemiş , onu arayışım hâlâ tamamen kayıp olacaktı."

"Onu bulacaksın. Bulacağını biliyorum."

Yüzündeki ifade silinmişti ve *onu bulacağımızı* söylemediğim aklımdan çıkmamıştı. Kendimi düzeltmek için ağzımı açtım ama Jax başıyla kısa bir selam verdi ve sonra döndü.

Banyo odalarına girdi ve kapıyı arkasından kapattı ve sanki içimde bir şey ölmüş gibi hissettim.

Kalbim ağırlaşarak banyodan uzaklaştım ve hantal kazağımı ve pantolonumu çıkardım. Sadece iç çamaşırlarımı giyerek çarşafın altına girdim. Yorganı çenemle buluşana kadar yukarı çektim. Işıklar çoktan söndüğü için yan dönüp pencereden dışarı, üç aya baktım.

Bir an sonra kapı açıldı ve arkamdan kapandı ama dönmedim. Ses çıkarmadım. Kanepenin yanından bir hışırtı geldi ve ardından Prens ağırlığını kanepenin üzerine bırakınca mobilya gıcırdadı.

Gerginlik, bıçakla kesebileceğim kadar kalın bir kütleye dönüşene kadar havaya karıştı. Yine de ikimiz de bir şey söylemedik.

Sonunda uykunun çekiciliği karşı konulmaz hale geldi. Gözlerimi kapattığımda, yarın ne getirirse getirsin, eski tutsağım için verdiğim bu saçma tepkileri durdurmam gerektiğini biliyordum. O ve ben iki ayrı hayat sürüyorduk. Koruyucumun bana defalarca işaret ettiği gibi, ben bir lorafındım. Korkulacak ve saygı duyulacak biriydim ama yine de her zaman farklı olacaktım.

Saramel'in bana söylediği ve kraliçenin de buraya gelirken tüm onaylı kadınları kraliyet gemisine pek de ince olmayan bir şekilde ima ettiği gibi, prens önümüzdeki yaz soylu bir kadınla evlenecekti. Asla ben olamayacak bir kadınla.

Bu gerçek yüzüme vurulduğunda midemde bir sızı hissettim. Ama bu her ne kadar içimin en derin köşesini acıtsa da, doğru olduğunu biliyordum. Jax asla benim olmayacaktı.

BÖLÜM 21

Gece boyunca dönüp durdum, Jax'in varlığı içimde bir şeyleri çağırıyordu. Ona daha yakın olma dürtüsü neredeyse fiziksel bir acıydı, ama yataktan ayrılmama izin vermedim.

Uyku zor geldi. Tuhaf rüyalar da geliyordu. Çocukluğumun rüyaları. Güçlü bir kara geyiğin üstüne bindiğim rüyalar. Ve gölgelerde gizlenen maskeli bir erkeğin rüyaları.

Jax'le aynı odada olmak, onun bu kadar yakın ama bir o kadar da uzak olması içimdeki büyüü harekete geçirdi ve ürperti.

Sonunda yine huzursuz bir uykuya daldığımda dolunay gökyüzünde yükseliyordu, ama sonra yeni bir rüya başladı. Daha da garip bir rüya.

Bir semelee etrafımda dönüyor, mırıldanıyor ve gücünü ruhuma sarıyordu. *"Karanlığın kızı, yine bize geldin. Ne arıyorsun?"*

Bir daire çizerek döndüm, bu rüyanın *gerçekliği* içimi şaşkınlıkla doldurdu. Peçeli Arada her yöne uzanıyordu. Gölgeler ve mürekkep. Sis ve düzlemler. Etrafımda bir düzineden fazla semele yüzüyordu, güçleri büyüleyiciydi.

Ama semelee'nin sorusunu tamamen görmezden geldim ve bunun yerine çevreme odaklandım. *Rüya görüyorum, değil mi?*

Kafa karışıklığı zihnimi tıkadı. Gölgesi sisin içinde asılı kaldım. Ağırlığını hissediyordum ama bir o kadar da hafifti. Bu gerçeklik düzlemine seyahat ettiğimde her zaman hissettiğim duygular beni zorluyordu. Yukarıdaki yıldızlar, ama *gerçek* gibiydi.

Elimi uzatıp semellerden birinin sırtına dokundum. Soğuk pullu derisi parmak uçlarımla buluştu.

Ruhumun nefesi kesildi. Beni *çok* gerçek hissettirdi.

Gözlerimi açtığımda bir şekilde dışarı çıkmayı başardım: *Gerçekten burada mıyım?*

Evet, Gölgeler Prensesi, Semelee cevap verdi. Yine bize geldin. Çok uzun zaman oldu.

Tekrar etrafımda döndüm ve gerçekten burada olduğumu fark ettim. Âlemler arasındaki âleme seyahat etmişim ama bedenimden ayrıldığımı ve Peçe'ye ulaşmak için uzayda bilerek spiral çizdiğimi hatırlamıyordum. Bir çağrıyı gerçekleştirmek için başka birinin büyüsunü kullandığımı hatırlamıyordum.

Şaşkınlık beni daha sıkı kavradı ve semeleler daha hızlı hareket etti, bana daha çok mırıldandı, parmak uçlarımdan artan bir hızla kaydı.

Artan korkumun tasmamdan bir şok çıkarmasını bekledim. Büyüsünün çekimi beni hâlâ fae topraklarına bağlıyordu ama yine de gelmedi.

Bir nefes daha ruhumu sarstı. Tasmanın ruhum üzerindeki etkisi çok zayıftı. Onu geri takip edemiyordum ve onsuz Peçeli Arada hiç bulunmamıştım. Peçe görüş alanımda olmadan ya da tasmam beni eve çekmeden bu düzlemde nasıl çıkacağımı hiç öğrenmemiştim.

Gerçek bir panik boğazımı tırmalamaya başladığında karanlıkta tekrar döndüm. *Ne tarafa? Hangi yöne gideceğim?* Ama sorularım cevapsız kaldı. Sadece ben ve gölge yaratıklar vardı, kaderin komutanları parmaklarımla ucundaydı.

Ruhumdaki kuyudan daha fazlasını çekerek büyümü zorladım, sonra semellerin tamamen dize gelmesini istedim. En yakınımıdaki hevesle ileri atıldı, emirlerimi yerine getirmeye hazırdı ama en büyüğü etrafıma dolandı, görünüşe göre sadece bana dokunmaktan memnundu.

Dur, diye emrettim. Durdu, devasa ağırlığı azaldı. *Beni Peçe'ye geri götür.*

Ama sen buraya aitsin, diye tısladı.

Devasa gövdesinden gelen bir başka çekim beni Peçeli Arada'nın derinliklerine çekti ve diğerleri de sanki güven kazanmış gibi aynı şeyi yapmaya başladılar.

En büyüğüyle dövüştüm, büyüm daha da yükseldi ve yine durdu. Tasma gevşediğinde artık daha güçlüydüm, buna hiç şüphe yoktu ve birden aklıma bir fikir geldi. Eğer burada olsaydım, ailem hakkında sorular sorabilirdim. Bastian'ı sorabilirim. Sonunda kendim için bir çağrı yapmayı deneyebilirdim ve

Prens bütün hafta benimle bu konuda kavga etmiş olsa bile Jax'in kardeşini sordum.

Bırak beni. Semelee geri çekildi ve itaatkâr bir şekilde eğildi. *Annem kimdi?* Ben sordum. *Bana ondan biraz daha bahset. Bastian nerede? Prens'in kardeşinin şu anda tam olarak nerede olduğunu söyle.*

Büyük semelee başını kaldırdı ve uyluğum boyunca yeniden kaydı. *Kendin için bir çağrı yapmaya mı çalışıyorsun Lorafin?*

Öyleyim. Söyle bana.

Ama cevap vermeyerek bana doğru daha fazla kaydı.

SÖYLE BANA, dedim daha güçlü, daha derin bir tonda, büyümlle dolu. Fae topraklarındaki yakamdan bir cevap nabzı geldi, ama çok zayıftı ve hangi yönden geldiğini çözemedim.

Ama semelee etrafımda daha fazla döndü. *Kendini çağırmak ya da kadere hükmetmek için bir kraliçe gerekir ve sen bir kraliçe değilsin Lorafin. Henüz değilsin. Hâlâ bir prensessin ama kendini daha cesur hissediyorsun. Daha güçlü. Yine de senin iradene tamamen boyun eğmek zorunda hissetmiyorum, bu yüzden sorularına cevap vermeyeceğim.*

Diğerlerine döndüm. *O zaman sen söyle. Ya da sen!*

Ancak semeleler birbiri ardına bana cevap vermeyi reddettiler.

İçimi ezici bir yenilgi duygusu kapladı. Eğer cevap vermezlerse, *asla* kendi çağrımı yapamayacaktım. Asla. Tasmam düşmüş olsa bile. Bu da geçmişimle ilgili hiçbir şeyi daha fazla ortaya çıkaramayacağım anlamına geliyordu. Bastian'ı da bulamazdım, Jax'in ya da başka birinin büyüü bana yardım etmeden.

Bu farkındalığın altında acı çekerek semellerden uzaklaştım ve çıkış yolumu aramaya başladım.

Bir semelee yavaşça yanımda süründü, beni tekrar tuzağa düşürmeye çalışmıyordu, sadece bana eşlik ediyordu. En azından artık ona daha kolay hükmedebilecek kadar büyüüm vardı, bu yüzden beni götürmeye çalışmadı.

Peçe nerede? Ben sordum.

Her zaman olduğu yerde. Girdiğin yerde.

Bilmecelerle cevap vereceksin, öyle mi?

Yolu kendin bulabilirsin Lorafin.

Yani bana söylemeyeceklerdi, çünkü deneyimli bir lorafin burada kaybolmazdı. Benim gibi kafese kapatılmış biri gibi değil.

Gölgeler arasında yüzerek Peçe'yi aradım ama hiçbir şey bulamadım. Hiçliğin içindeydim.

Gerçek bir panik beni tüketmeye başladı. Eğer çıkış yolunu bulamazsam, buradan asla ayrılamayacaktım.

"Elowen!" diye seslendi biri. Ses çok uzaktı, çok uzaktaydı, yine de birinin az önce adımı söylediğine yemin edebilirdim.

Yakamda bir büyü parlamasıyla etrafımda döndüm. Çığlık attım. Aniden gelmişti ama farklı hissettiriyordu. Daha güçlü. Daha keskin. Ama yönü belliydi.

Arkamdan geldi.

Ben Peçe'ye doğru uçarken semeleler yanlarımda dönüyordu. Karanlığın ve gölgelerin pulları bana baskı yaparak kalmam için beni cesaretlendirmeye çalıştılar ama ben sağlam durdum.

"Elowen!" diye tekrar seslendi ses.

Büyü darbeleri boğazım boyunca yeniden ortaya çıktı ve geçen her saniye güçlendi. Ama bu benim tasmamın büyüğü değildi, başka bir şeydi. Güçlü, eşsiz ve çaresiz bir şey.

Jax.

"Elowen, bana geri dön!" Hırıltısı evrende çınladı ve ardından güçlü bir büyü daha boğazımı sardı. Boynumdaki tasmadan gelen acı verici şoklar o kadar büyüktü ki tekrar haykırdım ama onun yardımı için minnettardım.

Jax'in büyüünü kavradım. Benim tasmamdan farklı hissettirdi. Daha güçlüydü. Bana karşı dönen ve tüm dikkatime hükmeden koca bir güç diyarıydı.

Hissini takip ettim, özünü kavradım.

Semeleler hoşnutsuzluklarını tısladılar, ben de *tekrar döneceğimi ama şimdi gitmem gerektiğini* söyledim.

Yavaşça Peçe belirdi, sis gittikçe kalınlaşıyordu. Ruhumu bedenime doğru yönlendirdim ve bir hız patlamasıyla Peçe'nin içinden fırladım ve Jax'in büyüünün gücü beni eve geri götürürken zaman ve uzayda uçarak evrende ilerlemeye başladım.

Bedenime o kadar sert döndüm ki nefesim kesildi. Güç boğazımda cızırdayarak yakamı uğuldatı.

"Yukarıdaki Yıldızlar. Elowen? Beni duyabiliyor musun?" Jax'in törpüsü karanlığın içinden geldi. "Elowen, lütfen, bir şey söyle!"

Sözlerindeki çaresizlik hislerimi şimdiki zamana geri döndürdü. İç çamaşırlarımla geniş bir yatakta yatıyordum. Karanlık sarmıştı.

Yanımdan ağır nefesler geliyordu. İri bir el omzumu kavrarken bir diğeri boğazımı sardı, büyü avuç içinden yakama doğru yayılıyordu.

"Jax?" Fısıldadım.

"Elowen? Evet, benim!" Hırıltılı nefesi onu takip etti. "Tanrılara şükürler olsun." Jax'in alnı alnıma yaslandı ve tatlı nefesinin kokusu etrafıma yayıldı. "Burada mısın? Beni duyabiliyor musun?"

"Evet, şimdi buradayım." İçimi bir ürperti kapladı, sonra bir başkası. Dehşet damarlarıma soğukluk yaydı. Peçeli Arada'da kaybolmaya çok yaklaşmıştım.

Titreyen bir nefes daha bıraktı onu, o kadar büyük bir korkuyla doluydu ki neredeyse beni tamamen kuşatıyordu. "Seni geri alamayacağımı düşünmüştüm."

Somut bir şeyler hissetme ihtiyacıyla avucumu elinin arkasına bastırdım. "Teşekkür ederim. Neredeyse yapmayacaktım. Kafam çok karıştıktı, hangi yöne gideceğimi bilmiyordum ama sen beni geri çektin." Kaşlarımı çatarak ekledim: "Ama Peçeli Arada olduğumu nereden bildin?"

"Sen gittiğinde
hissettim." "Hissettin
mi?"

Başını salladı. "Uyuyamadım. Kanepede uzanmış tavana bakıyordum ve sonra auran değişti. Yakandan bir büyü çatırtısı geldi ve sonra vücudundan büyük bir büyü salınımı geldi." Bir nefes daha çekti. Sözleri hâlâ sakın sayılamayacak kadar hızlıydı. "Sana seslendiğimde cevap vermedin, ben de yanına geldim. Ve

- "Bir nefes daha çekti. "Etrafındaki büyü, tıpkı benim çağrım için Peçeli Arada'ya gittiğin zamanki gibi hissediliyordu."

Dudaklarım aralandı ve çenem düştü. Jax bu kadar yakın ama bir o kadar da uzaktayken sihrimin garip bir şekilde hareket ettiğine dair anılar aklımdan çıkmıyordu. "Sanırım oraya rüyamda gittim. Büyüm garip davranıyordu."

"Bu daha önce hiç oldu mu?"

"Hayır, ama artık daha güçlüyüm. Oraya en son bu kadar kolay gittiğimde bu bana takılmadan önceydi." Parmağımı yakanın üzerinde gezdirdim. "Ama kesinlikle yönümü şaşırmıştım ve kaybolma riskim vardı. Orada tasma olmadan yolumu kolayca bulacak kadar deneyimim yok ama umarım zamanla bulurum."

Ama daha keskin ve daha kararlı bir başka gerçek düşüncelerime girdi. Annem hakkında daha fazla bir şey öğrenemeyecektim. Bastian'ı da asla tek başıma soramazdım. Her ikisi için de çağrı yapabilmem gerekiyordu.

ve sadece bir lorafın kraliçesi kendi görevlerini yerine getirebilir. Ama tasma yüzünden bunu asla yapamazdım.

İçimden bir nefes ürperdi. Sonsuza kadar kafeste kalacaktım. Bunu değiştirmek mümkün değildi ve belki bir gün kendi kaderimin efendisi olabileceğime dair tutunduğum son umut kırıntısı da sönüp gitti.

Dudaklarım titredi ve gözlerimden yaşlar süzüldü.

Jax'in avuçları yanaklarımda hafifçe gezindi. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü asla bilemeyeceğim." Semele'lerin bana söylediklerini, hâlâ onların kraliçesi olmadığımı tekrarladım. "Kendim için bir çağrı yapamam, Jax. Bunu doğruladılar. Başka birinin büyüünün yardımı olmadan asla bir çağrı yapamayacağım."

Kendini yanıma doğru alçalttı, dokunuşları yumuşak ve nazik kalırken ağırlığı yatağı daldırdı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Başımı salladım, sonra gözyaşlarımı kuruladım. "Ben de öyle düşünmüştüm ama bunu doğrulamak ..." Ellerim hâlâ titriyordu ama onları hareketsiz kalmaya zorladım.

"Özür dilerim," dedi tekrar. Yumuşak, yatıştırıcı hareketlerine devam ederken büyüünün ürpertisi tenime vurdu.

Elimi boğazımı çevreleyen soğuk metalin üzerinde gezdirdim. Jax'in büyüünden arta kalan bir parıltı hâlâ boğazıma nüfuz ediyordu ve semellerin ortaya çıkardığı şeyi yeniden yaşamamak için dikkatimi ona yönelttim. "Tasmamı ortaya çıkarmak için büyüünü nasıl kullandın?"

"Duyusal büyüümün atımlarını ona gönderdim. Aklıma gelen ilk şey buydu."

"Yaptığına sevindim. Belli ki işe yaramış."

Eğlenerek ofladı ve bir an için sessiz kaldık. Gecenin loş ışığında bakışlarımız birbirine kilitlendi ve nefeslerimiz birbirine karıştı. Yavaşça yatakta bana doğru yaklaştı.

"Uyumaya devam etmelisin. Yanlışlıkla tekrar Peçeli Arada'ya gidersen diye yanında kalacağım. İhtiyacın dönüş yolunu bulmana yardım edebilirim." Üzerinde bol bir pantolondan başka bir şey olmadan sadece birkaç santim ötemde yatıyordu ve iri parmakları benimkilere dolanmış, elimi tutuyordu. İçimden bir anlık mutluluk geçti. O kadar sıcaktı ki. Ona daha çok sarıldım.

Kaşlarını çattı. "Donuyorsun."

Hoşnutsuzlukla homurdandı, sonra kollarını bana doladı ve beni göğsüne doğru çekti. Sıcak tenim soğuk uzuvlarımla buluştu. Sessizce küfretti

Nefesinin altında yatağın örtüsünü yırttı ve ikimizi de örtünün içine aldı.

Elleri sırtımda aşağı yukarı gezinirken battaniyelerin ağırlığı etrafımıza yerleşti, beni daha da ısıtmak için sürtünmeyi kullandı, sonra etrafında bir büyü titreşimi uğuldadı.

Tüm vücudu doğal olmayan bir seviyeye kadar ısındı ve elementler üzerindeki hakimiyetini biliyordum. Odadaki hava da ısındı ve Jax'in vücudu erimiş ateşe dönüştü.

Gözlerimi kapatarak ona daha da sokuldum. Teni yanan bir kaya gibiydi. Mutluluktan ve soğuk tenim ısınmaya başladıkça içime yayılan gerginliğin bir kısmı azaldı.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadım.

O durmadı. Elleri gezinme hareketlerine devam etti ve büyü, içinden alevler fışkırıyormuş gibi, bulut benzeri bir sıcaklıktan oluşan sabit bir kozaya yerleşti.

Dakikalar ilerledi ve yavaş yavaş ürperti beni terk etti, ama bu sadece birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark etmemi sağladı.

Onun her sert santimini hissettim. Yontulmuş her çizgisini. Jax'in vücudu devasa ve kaslıydı ve parmaklarımı geçici olarak karnında gezdirdim.

Sustu.

"Özür dilerim." Ellerimi tekrar yanıma çektim. *Bu erkekte ne var böyle?* Onunla ilgili her şey beni çağırıyordu.

Ama eli avucumu kavrayana kadar kolumdan aşağı kaydı, sonra elimi tekrar kendi tarafına koydu ve orada tuttu.

"Üzgün olmana gerek yok." Loş ışıktaki boğazının kıvrımı tam görüş alanımdaydı.

Gözlerim yerinden fırladı. Etrafını ateş sarmıştı. Arzu ve istekten doğan bir ateş. Vücudu tamamen yeni bir şekilde sertleşti ve uzuvlarımda bir kızarıklık oluşurken oda rahatsız edici derecede ısındı.

Bir nefeste elemental gücünü sakinleştirdi, teni ve hava normale döndü.

Dudaklarımı yaladım ve o da bu hareketi takip etti. "Aramızdaki bu şey nedir, Jax?"

Parmakları kalçama battı ve oradaki yumuşak eti yoğurdu. "Hâlâ anlamadın mı?"

Ve beni vurdu. Ne ima ettiğini. Ve neden daha önce bir şey söylemediğini. Gözlerimin önünde duran şeyi nihayet kabul ettiğimde

benimle ilgili.

Geleneklere göre erkekler harekete geçmeden önce dişilerin çiftleşme bağıını kabul etmesini beklerdi. Erkeğin, dişi hazır olmadan onu bağı kabul etmeye zorlaması kötü şans getirirdi. Hatta bazıları bağıın doğal olarak gelişmesine izin verildiğinde en güçlü olduğunu söylerdi.

Panik beni yeniden yutmakla tehdit ederken dudaklarım aralandı. "Hayır." Hırladı. "Evet."

"Kaderimiz olamaz. Kader demek, senin benim ..." Bunu itiraf etmek istemedim. Ama kelime zihnimde sanki kendini göstermek için bekliyormuş, başından beri şeffaf bir perdenin arkasına saklanmış ve ancak şimdi oynamak için ortaya çıkıyormuş gibi gezindi.

Dostum.

Jax'in göğsünü bir başka gümbürtü doldurdu ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Ben de senin bunu hissetmeni bekliyordum. Bu çekimi. Bu *isteği*."

Nefeslerim hızlandı. "Oh Tanrım."

O haklıydı. Büyüm kesinlikle ona cevap veriyordu. Her zaman onu arıyorum. Her zaman onunla birleşmeye çalışıyordu. Sadece gece, bunu tekrar yaptı ve huzursuzluğumun ve bir rüyada Peçeli Aralığa seyahat etmemin sebebinin bu olduğuna yemin edebilirdim. Biz eştik ama ben buna direniyordum. Büyüm direncimden hoşlanmıyordu. Sonunda buna dayanamadı, bu yüzden düzensizleşti. *Bu* yüzden uykumda Peçeli Arada'ya gitmiştim.

Ve bunun tekrar olmasını engellemenin bir yolu vardı. Eğer bağı kabul edersem büyüm sakinleşecekti.

Gerçeklik daha çok içime işlerken dudaklarımı yaladım. Jax'in eşim olması ona karşı hissettiğim bu çekimi açıklıyordu - tanrıların yarattığı bir çekim. Bu aynı zamanda ona karşı duyduğum yadsınamaz çekimi ve aramızdaki büyüün neden cızırdadığını da açıklıyordu. Ayrıca beni kaçırdığında neden onun tarafından bu kadar büyülendiğimi ve neden bana karşı bu kadar aşırı koruyucu olduğunu da açıklıyordu.

Tabii ki. Fae erkekleri dişilerini şiddetle korurlardı, öyle ki bu doğal olmayan bir şeydi. Bu yüzden Jax, Bastian'ı bulmak için başka bir çağrı yapmama izin vermeyi o kadar kararlı bir şekilde reddetmişti. Sonunda iyileşecek olsam bile, incinmemi hazmedemiyordu.

"Ne yapacağız?" Sonunda fısıldadım. Çünkü birbirimiz için yaratılmış olsak bile, bu en iyi gecenin karanlığında gölgeli odalarda kilitli kapılar ardında saklanacak bir duyguydu. Gün doğarken, Jax'i eşim olarak kabul etmeme izin veremezdim. O ve ben farklı yerlerden gelmiştik.

Kökenleri. Tanrılar yollarımızı kesişene kadar çatallamış olsalar bile, asla kesişmemeliydi.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye fısıldadı, sesi boğuklaşmıştı, vücudu daha da sertleşmişti. Burnunu boynumda gezdirdi ve vücudum boyunca bir dizi sinir ateşlendi.

Titriyordum, onun için çok acı çekiyordum ama başımı salladım. "Muhtemelen yapmamalıyız-"

Dudakları benimkilerle çarpıştı. Beni sertçe öptü, ağzı beni sahiplendi. Sanki beni hiç istemiyormuş gibi güçlü kolları etrafımda dolandı.

"Yapmalıyız," diye hırladı ağzımın içine.

Tadı içime dolduğu anda boğazımdan kısık bir inilti yükseldi. Ellerim saçlarına dolandı ve ben de onu öptüm.

O haklıydı. O benim dostumdu. *Benim eşim*. Bunu o kadar çok istiyordum ki, zihnimin arkasındaki küçük bir ses öyle olduğunu söylese de kendime sonuçların önemli olmadığını söyledim.

Bu endişeyi susturarak dilimi onunkiyle dans etmesi için öne doğru daldırdım. Tadı baharat ve ateş, günah ve arzu gibiydi. Hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştım.

Hırlayarak öpüşmemizi derinleştirdi.

Birbirimizi umutsuzca öptük, dokunuşlarımız hamdı.

Sonunda, ruhum çılgılık atıyor gibiydi. *Sonunda*.

Parmakları uyluğumdan aşağı inerek dizimin arkasına kıvrıldı. Kaldırarak bacağıma beline doladı ve sert boyu bana baskı yaptı. Göğsünde bir memnuniyet hırıltısı yükseldi ama iç çamaşırlarımı kenara çekmedi. Parmakları tenimi okşadı, yanlarımda gezindi, sonra göğüslerimi avuçladı, tüm bunları yaparken bana sürtündü.

İçimde yuvarlana yuvarlana arzu akıyordu. Yumuşak etimi yoğurdu, bedenimi kendisine aitmiş gibi sahiplendi. Yıldızlar, ama erkek içimde daha önce hiç hissetmediğim bir *istek* yarattı. Gergin göğüs ucumda sert bir başparmak gezdirdiğinde boşalmanın eşiğine gelmişim ve haykırdığımda boğazından tatmin edici bir ses daha geldi.

Tanrıça, onu *istedim*. Umutsuzca istedim.

"Elowen," diye hışırdadı Jax ve ağzını benimkinden ayırdı. Nefeslerimiz etrafımızda dalgalanıyordu. "Eğer böyle devam edersek, kendimi durduramayacağım. Eğer bunu istemiyorsan bana durmamı söylemen gerek."

Vücudu zonkluyordu. Her çizgisi gergindi ve kopmak üzere olan bir yay kirişi gibi hissediliyordu. Benim vücudum da aynı olgunlukta, aynı istekteydi.

Dostum.

Ama zihnimin loş bir köşesinde onun ne söylediği kayıtlıydı. Eğer bu çizgiyi şimdi geçerse, geri dönüşü yoktu.

Yine de yapabileceğimi biliyordum. Bekâretimi burada ve şimdi Kara Akıncı'ya verebilirdim. Onun metresi, gerçek aşığı, eşi olabilirdim. Aramızdaki bağı tamamlayabilirdik ama gelecek yaz geldiğinde o yine de bir başkasıyla evlenecekti. Tanrılar kaderimizi çizmiş olsa bile... o hâlâ veliaht prensti ve prenslere bile istedikleri her şey verilmezdi.

Başkasıyla birlikte olmasını izlemek zorunda kalabilirdim. Başkasıyla evlenmesini. Başka biriyle sevişmesini.

İçimi soğuk bir gerçeklik kapladı ve geri çekildim çünkü bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Bana hayatımın geri kalanında hatırlayacağım bir şey verecek olsa bile onunla kısa bir kaçamak yapmak istemiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Onu istiyordum. Her şeyini. Sonsuza kadar.

Böyle bir dileğin asla gerçekleşmeyeceğinin farkına o kadar ani vardım ki, sanki göğsüme taştan bir tuğla fırlatılmış gibiydi. "Yapmamalıyız."

bir hayal kırıklığı sancıları dönüyordu. "Başka biriyle evleneceksin, Jax."

Burun delikleri alevlendi.

"Yapmayacağım." "Yapmak zorundasın."

Ofladı ve bir elini saçlarının arasından geçirdi.

Gözyaşları tekrar gözlerime hücum etmekle tehdit ediyordu, ama bir sonraki göz kırpışında o oradaydı, yanaklarımı avuçluyor, düşmek isteyen başıboş gözyaşlarını öpüyordu. "Elowen." Beni usulca öptü. Saygıyla. "Seni istiyorum. Sadece seni."

"Yapamayız, Jax. İşler bu haldeyken olmaz."

Vücudu hareketsizleşti ve nefesleri göğsünde kilitlendi. Etrafında enerji dönüyor, benimkiyle karışıyordu. Beni çağırıyordu. Teslim olmam için yalvardı.

Ama Jax'in boğazı düğümlendi ve sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Eğer istediğin buysa, seninle yatmayacağım." Dudaklarını kulaklarıma bastırdı ve usulca fısıldadı, "Ama seni serbest bırakmama izin ver, Elowen. Bunu ne kadar çok istediğinin kokusunu alabiliyorum. Sadece bu gece için sana bunu vermeme izin ver. Karşılığında hiçbir şey istemeyeceğim. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ama izin verirsen bunu senin için yapmak istiyorum. Lütfen, *dostum*. En azından bunu sana vermeme izin ver."

İçimden bir ürperti geçti. *Serbest kalmak*. Bana dokunmasından. Bunu hiçbir erkekle yaşamamıştım. Hiçbir zaman.

Bekledi. Benim rızamı bekledi. *Her zaman* evet dememi bekledi. Bana bu hediyeği tekrar tekrar veren tek erkek oydu,

tekrar ve tekrar.

Çenem hafifçe eğildi ve savaşıyan duygular yine içimde alevlendi, ama bir gece demişti. Sadece bir kez. Elbette sadece bir kez beni tamamen yok edemezdi.

Sonunda başımı salladım ve daha iyi bir karar vermeme rağmen teklif ettiği şeyi istediğimi onayladım.

Aura'sında bir memnuniyet dalgası yükseldi, kalçalarımı ayırdığımda daha da arttı. Onu karşılamak. Onu istiyordum.

Göğsünde alçak bir hırıltı gürledi, ses sahiplenici ve çığdı. "Bu gece benimsin," diye homurdandı.

Sihrinin bir telaşıyla iç çamaşırlarım yırtıldı ve yere düştü. Onun önünde çırılçıplak uzandığımda nefesim kesildi, soğuk gece havası tenimin üzerinde geziniyordu.

Jax'in gözleri ısındı, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinerek beni içine çekti. "Çok güzel amına koyayım." Çıplak göğüslerimden birini avuçladı, eliyle ağırlığını sıktı. "Çok mükemmel."

Elleri özgürce dolaşırken ağzımı buldu ve beni tekrar öptü. Cesurca. Her ovdu, okşadı, keşfetti ve sahiplendi.

Ellerinin gittiği her yolda içimdeki sıcaklık artıyordu.

Derin bir nefes aldı, uyarılmışlığım havayı bulandırıyor ve sonra gezinen parmakları kıvrımlarımın arasından kayd, sıcaklığımla oynarken nefesim tamamen kesildi.

Ondan beni ayak parmaklarıma kadar titreten alçak bir ses geldi. Parmakları oynaşp okşarken başım geriye düştü, her girdapta ve okşamada etimle ustaca oynuyordu.

Dili alt dudağımda gezindi, sonra çenem boyunca ve boğazımdan aşağı öptü. Bir parmağını içime sokarak beni hafifçe doldurdu ve ben de nefesimi içime çektim.

Tek yapabildiğim nefes nefese kalmaktı. Kelimeler oluşmuyordu. Sadece duygular.

Bunlar

Enfes duygular.

Ağzı göğsümden göğüslerime doğru ilerledi. Tepe noktalarımın birini ağzına aldı ve içime ikinci bir parmağını, sonra da üçüncüsünü soktu. Parmaklarıyla beni tamamen gerdi, onları içeri ve dışarı pompaladı ve etrafındaki aura o kadar güçlendi ki tüm dikkatimi emretti.

Dudakları tekrar boynumla buluştu, yakamın hemen üzerinde beni kızdırdı ve sonra başparmağı yumrumu buldu. Beni okşadı, etimi ustalıkla ovarken

vücudumu bir heykeli yontan usta bir zanaatkar gibi işledi.

Parmaklarının her pompalayışında ve başparmağının her kaydırışında zonklayan ihtiyaç karnıma tırmandı. Ona sarıldım, ihtiyaçtan ateşler içinde hissediyordum. İnleyerek ona karşı sallandım. "Durma. Tanrım, durma!"

"Hiçbir şey beni durduramaz. Şu anda *benimsin*." Ereksiyonu karnımın yanında şişti, o kadar sertleşti ve büyüdü ki elimde olmadan ona uzandım.

Parmaklarım etrafını sardığında tısladı. Ama ben durmadım. Kadifemsi çeliği fantezilerimi tamamen yeni bir seviyeye taşımıştı. Hayal ettiğimden bile daha büyüktü. Çok sert ve büyüktü. Elimini onun üzerinde daha fazla gezdirdim, onu içime sokar gibi pompaladım.

"Elowen," diye homurdandı. "Yıldızlar, *Elowen*."

O bana dokunduğu kadar ben de ona dokunmaya devam ettim, sıktım, okşadım, boyu ellerimde zonkluyordu.

"Yukarıdaki Tanrıça, seninle çiftleşmek istiyorum," diye homurdandı.

Bu itiraf karşısında elim daha da sıkıştı ve daha önce bunun ilerlemesine izin vermeme kararım yok oldu. "Rut benimle mi?" Parmaklarını geri çekip dudaklarına götürdüğünde nefesim kesildi.

Parmaklarını ağzının içine soktu, beni tattı ve daha erotik bir şey gördüğümü sanmıyordum.

"Tadın bal gibi." Gözleri parlıyordu, bakışları benimkilerle buluştu. "Geyik içgüdülerim seni domaltıp kızıştırmamı istiyor ama bundan fazlasını almayacağıma söz verdim." Ağzı karnımda gezinerek ellerimi sikinden uzaklaştırdı ve ağzının tam olarak nereye gittiğini biliyordum.

Vücudu kalçalarımın arasına yerleştiğinde ve dudakları mememin etrafına kapandığında, vücudum yataktan kalktı. Göğsünde alçak sesle gürledi ve tekrar kalkmama izin vermeyerek kendini bacaklarımın arasına güvenli bir şekilde yerleştirdi.

"Ağzımı alacaksın."

Kısa, keskin pantolonlar idare edebildiğim tek şeydi.

"Her yalayışında." Dili merkezimde dolaştı. "Her emme." Ağzı klitorisime yapıştı. "Ağzımın her parçasını alacaksın, anlıyor musun?"

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Derin bir nefes aldı. "Uyarılman beni çıldırtıyor. Bunu biliyor muydun?" Yumruğumu tekrar yaladı, sonra emdi ve diliyle oynadı. I

Çılgılığımı bastırmak için elini ağızıma götürdü. "Her kokladığımda beni ihtiyaçtan çılgına çeviriyorsun."

Beni bir kez daha ağızına aldığı anda nefesim kesildi. Kelimeler oluşmuyordu ve ben *onun* sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. *Her yalayışı. Her emiş. Seninle sevişmek istiyorum.* Söylediği her şey uygunsuz geliyordu. İffetsiz. Ve inanılmaz derecede tahrik edici.

Merkezimi yaladı, beni hevesle yaladı ve emdi. Başını tuttum, parmaklarımı saçlarının koyu renk buklelerine doladım. Gözlerinde bir arzu fırtınası koptu, içlerinde dönen güç soluk mavi bir parıltıyı ateşledi.

Alt dudağımı kemirdim ve gözlerindeki parıltı arttı. "Ya seninle çiftleşmek istersem?"

Gözleri daha da parladı ve "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye gürleyecek kadar göbeğimden çekildi.

Beni domalttığını, arkamdan aldığını, ikimiz de çözülene kadar benimle seviştiğini hayal ettim. Böyle bir hareketin çiftleşme bağımızı mühürleyip mühürlemeyeceğini bilmiyordum ama sihrimi geri çekersem muhtemelen mühürlemeyeceğini tahmin ediyordum. "Seviyorum."

Etrafındaki enerji yükseldi ve etrafımızdaki havayı ısıttı. Boğazı düğümlendi. "Ve sen . . . bunu da mı istiyorsun?"

Bekâretimi Kara Akıncı'ya vermenin ne anlama geleceğini bir kez daha düşündüm. Geri dönüşü olmayacaktı. Artık ona çabalarımızda arkadaştan başka bir şey değilmişiz gibi bakamazdım. Mistvale'le ilgili korkularına rağmen beni serbest bıraksa ve önümüzdeki günlerde, haftalarda ya da aylarda yollarımız ayrılrsa bile... onu bir daha hiç görmesem bile, parçam her zaman ona, o da bana ait olacaktı. O benim ilkim olacaktı, beni böylesine samimi bir seviyede hisseden ilk erkek. *Benim eşim.*

Kendimi başımı sallarken buldum. Eğer bekâretimi birine vereceksem, bunun o olmasını istiyordum. "Bunu istiyorum, Jax. Hem de çok."

Bir kez daha hırladı ve etrafındaki havada bir güç parıltısı dalgalandı. Bir sonraki göz kırpmışında, vücudumda sürünüyordu, ereksiyonu bacaklarımın arasında kalın ve ağırdı. Karnımı, göğüslerimi, ağızının değdiği her yeri öptü. Bu sırada etrafındaki güç büyüdü ve kıvrıldı, daha baskın, daha talepkâr hale geldi.

"Emin misin?" diye
homurdandı. Tekrar
başımı salladım. "Evet."

Sert vücudu üzerimde gezinirken gözleri vahşi bir bakışa büründü ve dudakları boynuma, tasmamın gücümü hapsettiği yere ulaştığında gözleri mor mücevherde parladı. Bir anlık öfke onu ele geçirdi ama sonra ağzı benimkini buldu.

"Nazik olabilir miyim bilmiyorum," dedi ağzımın içine, öpücükleri çiğ ve çaresizdi. "Çiftleşmek ilkel bir şey ve geyik içgüdülerim bir süredir bunu talep ediyor."

"Nazik olmak istemiyorum," diye cevap verdim öpücüklerin arasında çünkü eğer bu onunla geçireceğim tek zaman olacaksa, onun hepsini, tüm sihrini, tüm aletini, tüm gücünü istiyordum. *Hepsini* istiyordum. "Ben ilkel istiyorum."

Dudakları mutlak bir memnuniyetle kıvrıldı ve beni yüzüstü çevirdi, ardından kıcıma havaya kaldırdı.

Onun sert hareketleriyle uyarılmışlığım üç katına çıktı, sansürsüz arzusu beni sarmal bir zirveye çıkardı.

"Tanrıça, şu haline bak."

Omzumun üzerinden baktım. Jax göbeğime, yuvarlak kıcıma, parlayan kıvrımlarıma bakıyordu. Eğilerek beni yaladı, yumrumu tekrar emmeden önce dili girişimi ayırdı.

Benden bir inilti kaçtı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim, dirseklerime dayandım ve girişimi yüzüne doğru ittim.

Boğazından garip bir ses çıktı, kısmen homurtu, kısmen hırıltı ve tamamen hipnotize ediciydi. Beni bir kez daha hararetle bir hale getirene kadar yaladı ve öptü.

"Jax, gelmeme çok az kaldı!"

Kendini kaldırıp arkamda diz çöktüğünde içimden bir ürperti geçti. "Henüz değil, benim güzel dostum. Benim sikime boşalacaksın."

Onun baskın talebi beni derinden yaraladı ve çaresizce kenara itilme ihtiyacı beni çarşafı yırtmaya ve pençelemeye zorladı.

İki eliyle kalçalarımı kavradı ve sertleşmiş ereksiyonu bana sürtü.

Duvarlarım sıkıştı, onu istiyordum, onu arıyordum, ama o sadece sikişinin başını tekrar bana sürttü.

Nefesim kesildi.

"Emin misin?" diye sordu, sesi kısık ve alçaktı. "Seninle birlikte olmamı mı istiyorsun? Bunu yaptıktan sonra geri dönüş yok."

Parmaklarım pençelere dönüştü ve kendimi ona doğru ittim, ama tutuşu sağladı. "Evet, Jax. Eminim. Rut benimle. *Şimdi*."

Boğazından yine o garip homurtu çıktı ve sikinin başı içime doğru itildi. Her santimde etrafındaki güç artıyordu. Büyüsü havada benimkiyle çarpışıyor, içimdeki her şey onun içindeki her şeyin etrafında dönene kadar etrafımızı sarıyor ve ısıtıyordu.

Yine o garip ritimle homurdandı. Kalçalarım titriyordu ve parmakları kalçalarımındaki ete battıkça içime daha *fazla* giriyordu.

Ama sonra bir engele çarptı.

Sustu. "Bakire misin?" diye mırıldandı.

"Evet."

Ondan garip bir ses daha geldi: saf tatmin, saf erkek egemenliği. "Benim. Sen *benimsin*, Elowen."

"Evet, Jax. Ben seninim. *Lütfen*. Durma."

Tısladı ve siki içimde bir santim daha kayarak o bakır duvara dayandığında ihtiyaç içinde haykırdım.

"Hepsini, Jax," diye talep ettim. "Hepsini istiyorum. *Rut benimle. Şimdi*. İçgüdülerin neyi gerektiriyorsa onu yap."

Ve bu son sözler onu uçurumun kenarına itmiş gibiydi. Zorlukla kontrol edilebilen bir çılgınlıkla sikini tamamen içime soktu ve bariyerimi parçaladı. Acı keskin ve kısaydı, sonra azaldı.

Sıkıca oturdu, ereksiyonu büyük ve zonkluyordu. Her santimimi doldurdu. Mutluluk içinde titredim. Tanrıça, harika hissettiriyordu.

Ama bana hayret edecek zaman bırakmadı. Ondan derin bir homurtu daha geldi ve omzumun üzerinden baktığımda gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu ve başının etrafında büyü parlıyordu.

Üzerime eğildi, elleri kalçalarımına kenetlenirken beni yatağa daha fazla bastırdı ve bir santim bile kıpırdamama izin vermedi.

Aurasında güç büyüdü, etrafında şişti ve sonra bana sert ve derin bir şekilde sokmaya başladı. Hareketleri hızlandı, siki içimde şişti, sert hareketleri tüm dikkatimi toplayana kadar daha da büyüdü.

Zevkle çılgılık attım. Bana vuruyordu, hareketleri sertti ama hiçbir şeyi bu kadar doğru hissetmemiştim.

Gözlerimi kapattım, hislerin içinde kayboluyordum. Leğen kemiğinden gelen her itişte bedenim yataktan yukarı fırlamak istiyordu ama kalçalarımındaki elleri buna izin vermiyordu. Beni yerimde sabitlemiş, her bir sert santimini tekrar ve tekrar ve tekrar almamı talep ediyordu.

"Jax! Çok yaklaştım!" Ağladım.

Cevap vermedi, ama homurdandı ve tokatları arttı ve cinsel eylemlerimizin onun üzerinde ne gibi etkileri olduğunu görmek için ikinci kez omzumun üzerinden baktığımda nefesim kesildi.

Boynuzları kafasından filizlenmişti ve gözleri parlayan mavi kürelerdi. Geri kalanı fae olarak kalmıştı, sadece boynuzları onun şekil değiştiren kökenine işaret ediyordu.

Bakışlarımız çarpıştığında üzerime kıvrıldı ve beni tamamen hapsedti. Bu sırada içime daha sert ve daha derin bir şekilde girdi, hamleleri hiç durmadı.

Tekrar inledim, hiçbir erkeğin beni bu kadar tahrik etmediği kadar tahrik olmuşum. Onun etrafında paramparça olmaya *çok* yakındım.

"Benim için gel, Elowen," dedi. "Bana kendini ver. Seni *benim* yapmak istiyorum." Büyü onun etrafında dönüyor, beni aurası ve gücüyle kaplıyordu.

Büyüm onunkiyle birleşmekle tehdit ediyordu ama ben onu geri çekerek engelledim.

Bana daha fazla vurdu ve orgazmım geçerken çığlık . Âlem binlerce göz kamaştırıcı dalga ve dönen kıvılcımla etrafıma çarptı, o kadar yükseldi ki görüşüm dalgalandı ve içim sıkıştı. Kanalım onun etrafında kasıldığında zaferle kükredi ve sonra bana son bir kez çarptı, horozu o kadar şiddetli pompaladı ki hissettim

her damlasını içime akıttı.

Vücudumun etrafında daha da kıvrıldı, sıcak fişkırımlarla kendini boşaltırken leğen kemiği göbeğime çarptı. Büyü -sıcak, ağır ve nabız gibi atan- tenimi sarstı ve duyularımı elektriklendirdi. Jax'in büyüü beni sarmaladı. Beni korudu.

Ama bağı tam olarak yürürlüğe koymamak için büyümü kontrol altında tuttum.

Ama boynumun arkasında, omurgam boyunca uzanan yakıcı bir yanık alevlenince nefesim kesildi. O kadar çabuk geçti ki, acaba hayal mi gördüm diye düşündüm.

Bu sırada Jax'in elleri kalçalarımaya sabitlenmişti.

Onun tarafından domine edilmekten duyduğum memnuniyet hissi beni tamamen ele geçirdiğinde gülümsedim. Her saniyesine bayılmışım.

Titredim ve orgazmım ve onun zonklayan horozu nihayet tamamen sakinleşmeden önce sonsuzluk geçti gibi hissettim. Kendimi tükenmiş hissediyordum. . tamamen, tamamen ve mükemmel bir şekilde tükenmişim.

Altına çöktüm, beynim mutluluktan bulanıklaşırken bedenim lapaya döndü.

Benimle birlikte hareket etti, vücudu üzerimde daha fazla kıvrıldı ve ağzı kulağımın hemen altına kayd, fısıltıyla söylediği sözler muazzam bir tatminle mırıldandı. *"Artık benimsin. Sonsuza kadar."*

Onu doğru duyup duymadığımı bilmiyordum. Sevişmemizin etkisinden onu tam olarak anlayamayacak kadar uzaklaşmıştım.

Ama ben hala bir Lorafin'dim.

Ve o hala bir tahtın varisiydi.

Asla gerçekten birlikte olamayacaktık ama bu gece o benim, ben de onun olacaktım. Ve bu küçük hediye alıp sonsuza dek el üstünde tutacaktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

Uyandığımda Jax'ın sert vücudunun bana yaslandığını hissettim. Çıplak göğsü sırtımla aynı hizadaydı ve kolu belime dolanmış, beni kendine yakın tutuyordu.

Güneş ışığı odaya süzülüyordu ve tek bir koklamayla havada ağır bir seks kokusunun asılı olduğunu anladım.

Uykulu bir şekilde göz kırpım, bir gülümseme oluştu. Jax ve ben gece boyunca *birçok* aktivite yapmıştık. Benden bir kıkırdama kaçtı ve daha fazla sesi bastırmak için hemen bir elimi ağzıma götürdüm. Ama küçük bir kahkaha daha atmaktan kendimi alamadım çünkü Stonewild'ın veliaht prensi bekâretimi almıştı. Gece boyunca ihtiyacı doyumsuz görünüyordu, ama her seferinde ben de onun için aynı hazırdım.

Yıldızlar ve galaksi, artık bakire değilim. Kalbim o kadar tatmin olmuştu ki, gerçekliğin içime işlemeye başlaması tam bir dakika sürdü. Acı tatlı gerçeklik. Bekâretimi eşime vermiştim ama onu asla gerçekten benim olarak kabul edemezdim. Ve bu gerçek iliklerime kadar işlemişti.

Oda aydınlanmaya devam etti ama içimdeki ışık söndü. Jax üzerindeki hak iddiam sona eriyordu. Bu geceyi, bu mükemmel geceyi yaşamıştık ama o hâlâ Stonewild'ın varisiydi ve ben hâlâ kafesteki bir lorafındım. Tanrılar bizi kader arkadaşı olarak yaratmış olsalar bile bundan hiçbir şey çıkmazdı.

Yine de . . . Yine gülümsedim. Devam ettiği sürece tadını çıkarabilirdim. Sonsuza dek anının tadını çıkaracaktım ve bu lezzetli an için o hala bana sarılmıştı.

Ona daha da sokuldum. Prensın derin, ritmik nefes alıp verışı devam ediyordu ve ben de kendime eşimi ezberlemek için zaman tanıdım; onun hissini, gücünü, şefkatini, beni tamamen ele geçiren inanılmaz derecede tahrik edici aurasını. Onunla ilgili her şeyi kendime yakın tutmak istiyordum.

En iyi detayları hatırlamak istiyordum ve tek pişmanlığım beni arkadan alması dışında hiçbir pozisyona girmemiş olmamızdı. En çok zevk aldığı şey çiftleşmek gibi görünüyordu, ama ben buna da değer veriyordum ve bunu sonsuza dek hatırlayacaktım.

Uykulu bir şekilde ona karşı iç çektim.

Jax bir sonraki nefesimde kıpırdandı ve aurasında sihrinden bir ürperti yayıldı. Hâlâ uyuyordu, kolunu sıktı, sonra eli aşağı indi, parmakları tenimde dans ederek bana doğru-

Kapı çarparak açıldı. "Jax, uyan!"

Bowan'ın aceleyle odaya girme sesiyle irkildim ve içimden bir gıcırta yükseldi.

Bowan odaların yarısında durdu, ayakları halıya dikildi. Çenesi düştü ve bakışları yere kaydı. "Oh, kahretsin."

Jax hırlayarak uyandığında emisyon onu terk etti. Prensın kolu belime dolanarak beni kendisine doğru çekti ve büyüğü davetsiz misafire doğru mızrak gibi fırlarken ağzından korkunç bir hırıltı çıktı.

Jax'in büyüğü tüm gücüyle Bowan'a çarptı. Bowan sert bir tahta gibi dikleşti, ağzı açılıp kapandı ama hiç ses çıkmadı. Tüm vücudu kasılmaya başladı, sonra ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

Yıldızlar ve galaksi, prens acı çektiriyordu.

Jax'in kolunu salladım, bu çelik bir bandı çıkarmaya çalışmak gibiydi. "Jax, sadece Bowan!"

Ama veliaht prensın kolu belime daha sıkı sarıldı.

İfadesinde uyku hâlâ belirgindi, bu yüzden az önce onu ele geçiren uyku çılgınlığı içgüdüünden onu kurtarmayı umarak ona doğru kıpırdandım. "Jax, ben Bowan!"

Bir sonraki göz kırpışında prensın gözleri büyüdü. "Tanrıça," diye homurdandı. Büyüğünü serbest bıraktı, arkadaşının etrafındaki güç yok oldu.

Bowan gözlerini kırptırdı ve neredeyse yere yığılacaktı. Bir şekilde dik durmayı başardı ama bakışları Jax'inkilere takıldığı anda dikkatini bir kez daha yere verdi.

Kalbim çılgınca çarpıyordu çünkü *bu* tam bir uyandırma çağrısıydı, ancak Jax beni tekrar göğsüne çekti, sonra yorganı etrafına topladı

Beni tamamen örtmek için.

"Burada ne işin var Bowan?" diye hırladı. "Ve kesinlikle harika bir nedeni olsa iyi olur. Seni neredeyse öldürüyordum."

"I . . ." Bowan'ın bakışları ayak parmaklarında kaldı ama yavaşça başını kaldırmaya başladı.

"*Giyinik değilken ona bakma.*" Mistvale komuta büyüsu arkadaşını mızrakladığında Kara Akıncı'nın etrafındaki enerji yükseldi.

Ağzım açık kaldı ve dikkatimi Jax'e yöneltip arkadaşına neden böyle bir emir verdiğini öğrenmek istedim ama prensin dikkati dağılmadı.

Bowan hemen çenesini aşağı doğru eğdi, sonra derin bir nefes aldı. Her ne kadar dikkatini ayaklarının altındaki halıya vermiş olsa da, yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmeden edemedim. "Ben Özür dilerim prensim. Saygısızlık etmek istememiştim. Bilmiyordum."

"Ne istiyorsun?" Jax talep etti. "Ve yukarıda Galaxy Above, Bowan, o yanımdayken bir daha asla odama bu şekilde girme."

"Şimdi anlıyorum, ama ... şey, onu seninle yatakta bulmayı ya da senin-"

"Yeter." Jax hırladı ve vücudu neredeyse etrafımda kıvrılıyordu. "Son kez soruyorum, ne istiyorsun?"

"Bastian'ı gördüğüm için buradayım," dedi Bowan telaşla. "Onu bu sabah Orman'da bir grup melezle birlikte gördüm. Hızlı olursak onlara yetişebiliriz."

JAX, Bowan'ın çağrısına kulak vermekte hiç vakit kaybetmedi. Birkaç dakika içinde hepimiz giyinmiş ve çatı katı süitinden uçuyorduk. Dışarıda, şekil değiştirenler geyik formlarına dönüştüler ve başkentin uykulu sokaklarında havalandılar.

Âlem etrafımızda bulanık bir hızla ilerliyordu. Jax'in önünde, Phillen'in tepesinde otururken, diğer erkekler etrafımızda tempo tutuyordu. Ayrılmak için o kadar acele etmiştik ki ne Jax ne de ben gece boyunca yaptıklarımız hakkında birbirimizle tek kelime konuşmamıştık.

Ama Jax'in tekrar tekrar içime girdiğinin kanıtı, aceleyle giyindiğimde kalçalarımın arasında yapışkan bir karmaşa olmuştu.

Tohumunu uzaklaştırmak için büyü kullanmışım ama başta tereddüt etmişim. Aptalcaydı. Sadece seksti. Aramızdaki bağı mühürlememiştik ve çocuk sahibi olmamak için her yıl doğum kontrol hapı kullanıyordum, yani bundan bir şey çıkmayacaktı ama Jax'le yaptığımız şeyin kanıtlarını silmek aynı zamanda anıları da silmek gibi gelmişti. Ve ben bunu istemiyordum.

Her bir ayrıntıyı canlı bir şekilde hatırlamak istiyordum ama ne yazık ki sevişmemizin kalıntılarını kendime temizlettim.

Phillen altımda sallanmaya devam ederken dudağımı kemirdim. Bu hiç iyi değildi. Jax'in beni tekrar alacağı düşüncesiyle kalbim şimdiden çok hızlı atmaya başlamıştı ki bunu yapamazdı. Bunun sona ermesi gerekiyordu. Kendime daha fazla bağlanmaya izin veremezdim. O benim eşim olsa bile, gerçeklik birbirimizi sahiplenmemize izin vermezdi.

Ama bunu bilmeme rağmen kalbim sızlıyordu. İçimde görmezden gelemediğim duygular büyüyordu, her ne kadar görmezden *gelmek zorunda olsam* da çünkü o bir başkasıyla evlenecek olan *veliaht prensti*.

Jax'in kolu belime sarıldı ve beni şimdiki zamana geri çekti. Eğildi ve beni boynumdan öptü, dudakları sıcacıktı ve öpücük o kadar kolay ve doğal görünüyordu ki, bunu yaptığının farkında olup olmadığını bile merak ettim.

Başını yavaşça kaldırdığında nefesim kesildi ama Jax bir şey söylemek yerine sadece doğruldu ve elini tekrar karnımın üzerinde gezdirdi. Tüm vücudu gergindi, büyüğü etrafını sarmıştı. Phillen'e binip yola çıktığımızdan beri böyleydi.

Bastian'ı bulmak bir gerçekliğe dönüşüyor gibiydi ve dokunuşları durmamış olsa da Jax'in tüm dikkatini talep ediyordu, ancak tüm odağı kardeşini bulmaya kaymıştı.

Bu şekilde biteceğini biliyordum ve bu bana sadece dün gecenin değer verebileceğim bir şey olduğunu hatırlattı, ama sonunda onu bırakmam gerekecekti.

Sadece bir geceydi, Elowen. Sadece bir gece.

Sonuç olarak, hepimiz Bastian için buradaydık. Jax ve ben, sonu kalp kırıklığıyla bitecek yakıcı bir ilişkiye başlayalım diye burada değildik.

GEYİKLER DAKIKALAR SONRA YAVAŞLADI. Ormandaydık. Yükselen ağaçlar, rengarenk yapraklar, tiz kuş sesleri ve gevezelik eden yabanılalar alanı dolduruyordu

etrafımızda. Sonunda detayları tekrar görebilecek kadar yavaşladığımızda çalıların arasından birkaç çift göz bize baktı ve birkaç adım sonra, yolu gösteren Bowan durdu.

Jax Phillen'in üzerinden kaydı, elleri otomatik olarak aşağı inmeme yardım etmek için yukarı kalktı ama o inmeden ben kaydım. Sabit durduğumdan emin olmak istercesine bana kısa bir süre baktıktan sonra keskin gözlerini dışarıya çevirerek ormanı değerlendirdi.

Prensin geniş omuzlarını, güçlü yapısını ve hükmedici duruşunu inceledim. Durdurmaya çalışmama rağmen karnımın alt kısmı hızlandı, bu yüzden dikkatimi ondan uzaklaştırdım. *Bastian. Bastian'ı bulmak için buradayız.*

Bir büyü telaşıyla, tüm erkekler fae formlarına geri döndüler.

Bowan az önce üzerinde seyahat ettiğimiz yabanıl patikasını işaret etti. "Onu son gördüğümde bu patikadaydı, tam burada."

"İleride bir dere var." Yabanıl patikadan aşağı doğru el salladım. "Burası Emerson Malikânesi'nden uzak değil. Ormanın bu kısmını iyi bilirim. Bastian suya ulaşırsa izini kaybettirmiş olabilir."

Jax, kimse cevap veremeden patikadan dereye doğru koşmaya başladı.

Hepimiz onun arkasından koştuk. Rüzgâr saçlarımın arasından hızla geçti ve ağır ve nemli kokusu burnuma doldu. Çok tanıdık, rahatlatıcı bir kokuydu.

Koşu hızlıydı, ama yine de dolambaçlı su şeridine ulaştığımızda tamamen soluk soluğaydım. Tabii ki, vardiyacıların hiçbiride değildi.

Nefes nefese Bastian'dan bir iz aradım. Akan sular, hışırdayan yapraklar ve ağaçlardaki yabanılların gevezelikleri Ormanı dolduruyordu. Her şey normal görünüyordu ve kesinlikle hiçbir yerde bir melezin izi yoktu.

Panik boğazımı tırmalamaya başladı, çünkü kardeşini bulmaya bir kez daha bu kadar yaklaşmıştık ama yine çıkmaza girmiştik, çünkü ormanda gezinen bir perinin uzaktan gelen sesi bile duyulmuyordu. Bunun yerine, bir kol mesafesindeki tek yaratıklar suyun içindeydi. Rengârenk minik balık sürüleri derenin kenarında tembel tembel yüzüyordu. Fokurdayan suyun sesi etraflarında çağlıyordu ve arada sırada küçük balıklardan biri tekrar aşağıya sıçramadan önce dereden atlıyordu.

Jax çömeldi, parmakları bankın toprağına gitti. Çamurdaki ayak izlerini gördüğümde gözlerim açıldı. Bazıları siltenitti, diğerleri ise toynak ve pençelerdi. Onları fark etmemiştim bile.

"Bunlar taze." Bakışları dere boyunca keskinleşti.

Nefesim kesildi. O tarafta da ayak izleri vardı, ancak bunlar toprağa daha derin kazınmış ve daha çamurluydu, sanki onlara sahip olan kişi diğer tarafa ulaşmak için derenin içinden geçmiş gibiydi.

Jax ayağa kalktı ve işaret etti. "Şu tarafa gittiler."

Kalbim her şeye rağmen izimizi kaybetmediğimizi düşünerek çarptı.

Kimse yorum yapamadan Jax derenin karşısına atladı ve sekiz metrelik açıklığı sanki hiçbir şey yokmuş gibi geçti. Diğer erkekler de aynısını yaptı.

Diğer tarafta Alec durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Üzgünüm Elowen, geri gelip seni alacağım."

"Gerek yok." Derenin kenarından hızla geri döndüm ve büyümü arttırmak için lorafın gücümü çağırdım. Yakamdan sadece küçük bir vızıltı geliyordu, zar zor fark ediliyordu.

Bir hız patlamasıyla koşmaya başladım ve son anda, kendimi suyun üzerine fırlatmak üzereyken, gücümün bir kısmını çektim.

Büyü kaslarımı ısıttı ve beni artan bir güçle itti. Havada uçtum, diğer tarafa inmeden önce suyun üzerinden mancınıkla geçtim. Ayaklarım nemli toprağa çarptığında sadece hafifçe kaydım.

Doğrulurken sıırttım ve bir parmağımı yakamda gezdirdim. "Bunu birkaç hafta önce bu yüzden yapamazdım."

Alec güldü, sonra elimi sıktı ve beni kendisiyle birlikte patikadan aşağı çekti.

Diğerleri çoktan ilerlemişti ve biz de onlara yetişmek için koşarken neredeyse arkalarından çarpıyorduk. Durmuşlardı, bir açıklıkta hareketsiz duruyorlardı.

Bir ay önce burada olmayan bir açıklık.

Yaklaştığım anda Jax'in burun delikleri alevlendi. Bakışları önce benimkine, sonra da Alec'le el ele tutuştığımız yere kaydı.

Bowan'ın gözleri yuvarlaklaştı. "Alec, kendini serbest bırakmak isteyebilirsin-"

Cümlesini tamamlayamadan Jax, Alec'i bir ağaca yasladı ve öfkeli bir böğürmeyle erkeği elimden aldı.

"Dokunma. Dokunma. Ona dokunma." Jax'in gözlerinde mavi ışık parlıyordu. "O benim."

Tehditkâr hırıltısı karşısında ağzım bir karışık açık kalırken, geyik şekil değiştirenlerden oluşan grubun geri kalanı toplu bir nefes aldı.

Trivan bön bön baktı. "Lanet olsun,

o-" "Evet," diye tısladı Bowan. "Evet,

yaptı."

Hepsine baktım, bakışlarım aralarında hızlıca dolaşıyordu. "Ne yaptın? Neler oluyor burada? Jax, *ne yapıyorsun?*"

Ama Jax beni görmezden geldi, asilzade ellerini teslimiyetle havaya kaldırıp gözlerini yere indirmesine rağmen Alec'i hâlâ ağaca doğru tutuyordu. "Özür dilerim prensim," dedi çabucak. "Bilmiyordum."

"Elowen?" Lander arkamdan sessizce konuştu. "Ensendeki tüyleri kaldırabilir misin?"

"Ne?" Göğsüm kabardı. *Cidden, galakside neler oluyordu?*

"Saçların," diye tısladı Bowan. "Kaldır da yalan söylemediğimi anlasınlar."

Başımı sallayarak saçlarımı kaldırdım ve onlara gösterdim. Açıklıktaki enerji yükseldi.

"Siktir," dedi Trivan, sonra ıslık çaldı.

"Cidden mı?" Lars fısıldadı. "O yaptı," diye homurdandı Phillen.

Saçlarımı düşürdüm ve etrafımda döndüm. "Ne yaptın?" diye sordum, sonra parmaklarımı saçlarımın altında, enseme gezdirdim. Beni sadece pürüzsüz bir ten karşıladı ama zihnimde bir anı canlandı, gece boyunca boynumda yanan bir şey hissetmişim. "Boynumda ne var? Siz neden bahsediyorsunuz?" Çılgınca Jax ile geçirdiğim geceyi düşündüm. Aramızdaki bağı mühürlememiştik. Bundan emindim. *Peki neden bahsediyorlardı?*

Ama kimse cevap vermedi. Jax'ten bir hırlama daha geldi ve önümde belirdiğinde çenem *yine* düştü. Boynuzları bir melezinki gibi kafasından fırlamıştı ve tıpkı dün gece kızıştığımız zamanki gibi görünüyordu.

O ateşli anılar beni tüketirken yanaklarım yandı. "Jax? Ne? Oluyor mu? Oluyor mu?"

Ama bir kez daha cevap vermedi ve başka kimse de cevap vermedi. Herkesin dikkati yere yapışmıştı ve Jax'in gözlerindeki vahşi parıltıdan aklının şu anda mantıklı bir şekilde çalışıp çalışmadığını bilmiyordum. Kokumu içine çekerek nefes aldı ve gözbebeklerinde daha fazla mavi ışık parladı.

Aslında, akli dengesinin yerinde olmadığından oldukça emindim. *Evet, kesinlikle deliydi.* Bir canavara benziyordu ve Alec'e yaptıklarına bakılırsa kesinlikle öyle davranıyordu.

Sonunda sessizliği bozan Lander sessizce, "Prensime, kardeşiniz... biz de onu arıyorduk," dedi.

Jax başını salladı, dev boynuzları sallanıyordu. Bir sonraki nefesinde etrafına büyü yayıldı ve boynuzları kayboldu. Aynen böyle. *Yok oldular.*

"Yüce Tanrıça, halüsinasyon görüyorum," diye fısıldadım.

"Değilsin," dedi Alec, hâlâ ağacın yanındaydı ama şimdi o da boyun eğiyordu. "Ama Lander haklı. Bastian'ı bulmamız gerekiyor. *Bununla* daha sonra ilgileniriz."

Ona doğru döndüm. "*Bu* mu? *Bu* da ne?"

Alec güçsüzce gülümsedi. "Prens açıklarsa muhtemelen en iyisi olur."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve Jax'e ters ters baktım. "Neyi açıklayacaksın?"

Jax sanki bir büyüü silkeliyormuş gibi başını tekrar salladı. Kokumu tekrar içine çekerken burun alevlendi ve sonra bakışları memnuniyetle doldu.

Ama ben *tekrar* açıklama isteyemeden elini kabaca yanağında . "Özür dilerim. Bölgecilik yapmak istememiştim..." Derin bir iç çekti ve sadece başını sallayan Alec'e baktı. "Özür dilerim," diye ekledi arkadaşlarına huysuzca.

Hepsi ayağa kalktı, ona temkinli ama anlayışlı bakışlar fırlattılar.

Şaşkınlık içinde hareketsiz durdum ve bir kez daha yeni bir âlemde uyanıp uyanmadığımı merak ettim. *Yani arkadaşlarına karşı bu kadar agresif olduğu için özür mü diliyor? Tüm bunlar bir tür garip geyik olayı mı? Kendimi silkeleyerek döndüm ve saçımı kaldırdım. "Jax, boynumda ne var?"*

Verdiği tek yanıt sessizlik oldu. Saçlarımı bırakarak ona doğru döndüm ve prensin yüzüne yayılan bir başka memnuniyet ifadesiyle bana baktığını gördüm.

Kaşlarımı çattım. "Neden gülümsüyorsun?"

"Bilmiyor musun?" Bir kaşını kaldırdı.

Gözlerimden bir tutam saçı üfledim. "Neyi biliyor musun?"

Kaşları çatıldı, yüz hatlarına ağır bir ifade çöktü. "Ama sen dedin ki-"

"Prensim," diye tısladı Bowan. "Bastian? Aramaya devam etmezsek onu kaybedeceğiz."

Kardeşinin adını duymak Jax'in ağır bakışlarını sildi ve dikkatini açıklığa yöneltti.

"Doğru." Zemini tekrar değerlendirdi. Biri yakın zamanda ağaçları kesmiş gibi görünüyordu ama melez ayak izlerinin çokluğu dışında olağandışı bir şeye işaret eden başka bir şey yoktu.

Ama Bastian'ı bulmak için burada olduğumuzu ve şu anda odaklanmamız gereken yerin orası olduğunu hatırlattı. *Boynumu daha sonra tekrar sorarım.*

"Parmak izleri nereye gitti?" Lander kaşlarını çattı, sonra çömeldi ve toprağa dokundu. Tüm ayak izleri, hem siltenit hem de yabanıl, açıklığın kenarında aniden durmuştu.

Jax içine çekti ve büyü onun etrafında kıvrıldı. "Kokuları hâlâ taze. Az önce buradaydılar."

Herkes çevreyi dolaştı, dinledi, kokladı, ama ... hiçbir şey yoktu. Çevrede Bastian'dan ya da başka bir melezden iz yoktu. "Onu hissetmiyorum," dedi Lars sessizce.

"Ben de öyle," diye onayladı Phillen.

"Öylece ortadan kaybolmadılar." Trivan ellerini tiksintiyle havaya kaldırdı, sonra her adımda derin derin soluyarak açıklığın çevresinde dolandı.

Ama hâlâ Bastian'dan bir iz yoktu.

Jax, Lander'ın yanında yere eğildi ve parmağını parmak izlerinde gezdirdi. "Bu sabah ne gördün Bowan?" diye sordu arkadaşına.

Ellerimi kalçalarımın vurduğum ve hepsini izlemeye devam ettim. Bowan'ın kaşları birbirine çarpıldı. "Şu melezlerden oluşan grup Alec dün gece ahıra girenlerin hepsinin bu sabah aynı saatte, gün doğmadan hemen önce ayrıldığını gördü ama hepsi Finaller'e dönmek yerine Orman'a doğru yürüdüler. Bunun tuhaf olduğunu düşündüm, özellikle de Maçlarda çalışmak için işe alınmışlarsa, bu yüzden onları takip etmek için gözetleme noktamdan ayrıldım."

Bowan boğazını temizledi, sonra yüzü bir şaşkınlık maskesine dönüşürken başını salladı. "Ormanın kenarında Bastian belirdi ama gerçekten Bastian'a benzemiyordu. Gülümsemedi, hiçbir şey söylemedi ve onda bir şeyler görünüyordu. Sözsüzce döndü ve melez grubunu az önce bulduğumuz patikadan Orman'doğru götürdü. Onları bir süre takip ettim ama yabancıların izinden hiç sapmayınca ayrıldım ve onlara yetişebileceğimizi umarak seni almak için geri geldim."

Jax boğazının altından hırladı. "Ama *nereye* gittiler? Trivan'ın dediği gibi, buradan öylece ortadan kaybolmuş olamazlar."

"Tabii portal anahtarları yoksa?" Ben önerdim. "Bu pek olası olmasa da. Ya da yanlarında bir Solis perisi varsa, onları buradan mistifiye etmiş olabilirler. Ya da belki de yeraltına inmişlerdir?" Ayağımı toprağa vurduğum.

"Yeraltı mı?" Jax'in dikkati bana yöneldi ve bakışlarımız çarpıştığı anda gözlerine o vahşi ışık girdi, irislerinde mavi bir parıltı belirdi. Ama kendini salladı ve bir anda kayboldu.

Ona ihtiyatla baktım. *Bu alemde ne . . .* Eş bağları hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bunun onun tuhaf davranışlarıyla bir ilgisi olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. *Ama biz tam olarak çiftleşmedik, bu nasıl olabilir?*

Bu düşünceden sıyrılıp boğazımı temizledim. "Evet, yer altında. Orman'ın bu bölgesinde yabanılların toprağın altında geniş inleri olması yaygındır. Ayrıca bu bölgede yeraltı kaya tünelleri ve mağaralar da var. Bazıları oldukça büyüktür."

Alec başını eğdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silktim. "Bir çağrı yapmadığım günlerde zamanımı genellikle Ormanda geçirirdim. Yakınlarda başka siltenit olmadığı için muhafızlarım bana yer verirdi ve doğayı her zaman sakinleştirici bulmuşumdur. Galaksi ve Orman benim tesellimdir. Muhafızım ve ben buraya yeni taşınmış olsak da Faewood'un bu bölgesine yabancı değilim ve yerel yabanıllarla arkadaş olmaya her zaman özen göstermişimdir. Buraya yerleştikten kısa bir süre sonra birkaçı bana bu bölgeden bahsetti."

Hepsi aşağıya doğru baktı ve Jax elini tekrar toprakta gezdirdi, Lander da aynısını yaptı. Geri kalanlar dağıldılar, tüm burun delikleri ormanı ve çevreyi yeniden kokladıkça alevlendi.

Açıklığın karşı tarafında Bowan ellerini kalçalarına koydu ve kahverengi teninde bir güneş ışığı parladı. "Kesinlikle bu açıklıktan geçmediler."

"Anlaştık." Phillen onun karşısında, dış çemberin üzerinde durup başını salladı. "Oradaki topraktan hiçbir koku alamıyorum." Lars ve Trivan'ın dolaştığı yeri işaret etti.

Jax kaşlarını çattı. "Ama yeraltına nasıl inmiş olabilirler ki?"

"Eğer yeraltındalarsa." Trivan parmaklarını kalçasında gezdirdi. "Elowen'in dediği gibi, eğer bir portal anahtarları varsa ya da bir Solis perisiyle birlikteyse, buradan başka bir yere taşınmış olmaları mümkün."

Bowan güldü. "Peki bu kıtada en son ne zaman bir Solis perisi gördün?"

Jax bir kaşını kaldırdı. "Kraliyet dostum Norivun, daha geçen yaz Lochen'in baskınları hakkında görüştüğümüzde buradaydı."

"Ama bunun siyasi bir nedeni vardı," diye karşı çıktı Phillen. "Bastian'ın başına gelenler elbette siyasi değil. Ve burada olup biten hiçbir şey

açıklık yabancı kraliyet mensuplarının dikkatini çekecektir."

Ne olmuş olabileceğine dair tartışmalarını dinlerken kaşlarım çatıldı, sonra sıkıntıyla iç çektim. "Biliyor musun, yabancı arkadaşlarıma bu bölge hakkında ne bildiklerini sorabilirim. Ya da bir şey görüp görmediklerini. Belki yardımcı olabilirler."

Herkes sessizleşti. Lander başını eğdi, Phillen çenesini kaşdı ve Jax bana ilgiyle baktı.

Prens, "Onları bunu soracak kadar iyi tanıyor musunuz?" diye sordu. "Tanıyorum. Birkaçıyla iyi arkadaşım."

"Peki, o zaman bu oldukça . . mantıklı," dedi Trivan sonunda.

"O halde beni takip edin." Esopeel'i bulmaya niyetlenerek arkamı döndüm. Bu bölgedeki tüm yabancı arkadaşlarım arasında, bu açıklıkta yapılan olağandışı değişikliklerden haberdar olması en muhtemel olan oydu.

En iyi kararına rağmen omzumun üzerinden Jax'e baktım.

Gözleri yeniden parlıyordu ve beni izlerken yüzüne yavaş bir sırıtış yayıldı.

Kalbim çarpmaya başladı. *Bir gece. Birlikte harika, inanılmaz, akıllara durgunluk veren bir gece geçirdik, ama o başka biriyle evlenecek. Sakin ol, Elowen.*

Kaderimde eşim olmak olan erkekten dikkatimi ayırdım ve ormana doğru ilerledim.

BÖLÜM 23

Esopeel'i bulmak uzun sürmedi. *Cerlikan* yabanıl hayatı boyunca Ormanın bu kısmında yaşamıştı. İni sadece kısa bir mesafe ötede, Emerson Malikânesi'nin sınırındaki saray topraklarının yakınındaki büyük bir oyuktaydı. Faewood'a taşındığımın ilk haftasında tanışmıştım ve yerel bir siltenitin -yine de bir hanımefendi sayılırdı- onunla arkadaş olmak istemesine çok sevinmişti. Çoğu siltenit ve diyarımızın diğer yüksek fae'leri yabanılları daha aşağı gördükleri için, onun minnettarlığı beni şaşırtmamıştı ama yine de beni rahatsız etmişti. O da benim kadar zekiydi, bu yüzden başkalarının onu *daha* aşağı gördüğünü düşünmek beni her zaman yanlış yola itti.

"Elowen!" dedi parlak bir sesle, ininin girişinin yanına çömeldiğimde. Toprak tünel boyunca süründü, onu yağmurdan koruyan yaprakları araladı ve sonra ortaya çıktı. "Sevgili kızım, iyi olduğunu görmek çok güzel!"

"Merhaba Esopeel, seni özledim."

Topallayarak yanıma geldi, kısa tüylü bacakları gökyüzü rengindeydi. Geri kalanı bejler, koyu yeşiller, açık pembeler ve mavilerin bir karışımıydı. Parlak kürkü, Ormanın birçok rengiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

"Senin için çok endişelendim." Koluma sarıldı, ben de sırtını sıvazladım. Aramızdaki boy farkı yakınlaşmamızı zorlaştırıyordu ama Esopeel tanıdığım en şefkatli yabanıllardan biriydi. Doğruldu ve bana baktı. "Senin kaçırıldığın haberi bana ulaştığında, o zamandan beri doğru dürüst bir gece uykusu uyuyabildiğimi sanmıyorum."

Ona özür dileyen bir gülümseme verdim. "Seni endişelendirdiğim için çok özür dilerim. Size iyi olduğumu haber verebilseydim, verirdim."

Başını öne eğdi. "Önemli değil. Şimdi buradasın ve iyi görünüyorsun ama bu doğru mu? Gerçekten de o korkunç gardiyanınızdan kaçırıldınız mı?"

Yüzümü buruşturdum. Herkesin Guardian Alleron'u olduğu gibi görmesi komikti ama onun bana hiçbir zaman babalık yapmadığını kabullenmem son birkaç hafta içinde çok zamanımı almıştı.

Bu acı gerçeği silkeleyerek, "Öyleydim ama bu başka bir zamanın hikâyesi," diye cevap verdim. Omzumun üzerinden Jax ve arkadaşlarına kısa bir bakış attım. Yeşilliklerin arasına gizlenmişlerdi, kıllarını bile kıpırdatmıyorlardı. Arkamı dönüp gülümsedim ve kendimi nemli toprağa bıraktım.

Esopeel omzumun üzerinden baktı ve birkaç adım arkamda duran Jax ve arkadaşlarını görünce gözleri büyüdü. Hâlâ çoğunlukla saklanıyorlardı.

Esopeel'in burnu esintinin kokusunu alınca seğirdi. "Görüyorum ki bazı brommel geyik şekil değiştiricilerle tanışmışsın."

Cerlikanların keskin bir koku alma duyusu olduğu için onların şekil değiştiren türlerini tahmin etmesine şaşırmadım. "Evet, aslında bu yüzden buradayım."

"Ah?" Wood'un zemininde yanıma oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi. "Onları tanımak seni görmeyeli neden haftalar olduğunu da açıklıyor mu?" Çenesine vurdu. "Sanırım seni en son gardiyanının yanında o saçma halıya binerken görmüştüm. O günün kaçırılacağın gün olacağını bilseydim, neden ..." Yapabileceği çok az şey olduğunu ikimiz de anladığımızda sözlerini havada bıraktı. Yabanıllar Orman'a gelip gidenlerin oldukça farkında olsalar da, bir şey hakkında alarm vermeye çalıştıklarında çok az siltenli onları dikkate alırdı.

Ciddiyetle başımı salladım. "Biliyorum, ama bana yardım etmeye çalışmış olman benim için çok önemli." Elini nazikçe okşadım, ondan çok daha büyük olduğum için çok sert dokunmamaya dikkat ettim. "Aslında burada olmamın sebebi yeni arkadaşlarım. Birini arıyoruz ve yardım edebileceğinizi umuyoruz." Bastian'ın neye benzediğini, sonra da tesadüfen bulduğumuz açıklığı hızlıca anlattım. "Çok garipti çünkü bu açıklığın bir ay önce orada olmadığına yemin edebilirdim."

Esopeel'in gözleri büyüdü ve parmaklarımdan birini kavradı, minik patisi dolandı. "Değildi. Daha önce de birçok

"Son zamanlarda Wood'da garip şeyler oluyor."

"Gerçekten mi?" Başımı eğerek kaşlarımı çattım. "Yüzüncü Yıl Maçları'ndan ve bunun için bazı odunları nasıl temizlediklerinden mi bahsediyorsun?"

Başını hızla salladı. "Hayır, o değil. Bunların hepsi yabancı belediye başkanları tarafından onaylanmış temizliklerdi. Ben diğer faaliyetlerden bahsediyorum. Maçlarla hiçbir ilgisi olmayanlardan."

Sanki Solis kıtasından gelen bir rüzgâr Orman'dan içeri girmiş gibi omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Arada bir etrafına bakarak kısık bir sesle devam etti. "Son zamanlarda buralarda garip olaylar oluyor. Rastladığınız açıklık bunlardan sadece biri. Belediye başkanları, gözlemlediklerimizi anlatmak için birçok kez kraliyete gitti ama onlar bizi başından savmaya ve *türümüze* ait olduğumuz yere, Orman'a geri dönmemizi söylemeye devam ediyor." Öfkeyle burnunu çekti ve boynuma bir sıcaklık yayıldı.

"Ne kadar kaba." Ellerimi yumruk yaptım.

"Biliyorum," diye . "Ama belki onları dinlemelerini sağlayabilirsin." Ona daha da yaklaştım. "Bana her şeyi anlat."

Esopel kendisinin ve diğer yabancıların Orman'da tanık olduklarını anlatmayı bitirdiğinde, damarlarımdan buzdan nehirler akıyormuş gibi hissettim.

"Emin misin?" Bitirdiğinde sordum. "Melezler bu bölgelerde düzenli olarak görülüyor ve toprağın altında kendilerine ev mi yapmışlar?"

"Çok eminim. Kendi gözlerimle gördüm." "Ve bu melezlerin hepsi metalik halhal takıları mı takıyor?" "Kesinlikle."

Kaşlarımı çattım, neden hepsinin aynı halhallara sahip olduğunu merak ediyordum. "Peki ya aradığımız melez? Kalıcı boynuzları olan, onu gördün mü?"

Başını eğdi. "Bu mümkün. Son zamanlarda çok fazla melez gördüm ama kesin bir şey söyleyemem."

Jax'in aurası sırtıma çarptı. Esopel auranın her darbesinde irkildi, ben de pozisyonumu değiştirip onu auradan korumaya çalıştım.

Jax'in gücü. "Şu açıklığın altındaki mağaralara nasıl girebileceğimizi biliyor musun?"

Üzüntüyle başını salladı. "Üzgünüm ama hayır. Ormanın o kısmına erişmek için kullandığımız olağan tüneller mühürlenmişti. Ama sana orada yüzeyin altında her ne oluyorsa, bunun kötü olduğunu söyleyebilirim Elowen. Yeraltında büyü titreşimleri var. Ağır, *kara* büyü. Orada iyi bir şey olmuyor."

Nabzım hızlandı. İçimdeki ürperti büyüdü. Kara büyü. Gizli mağaralar. Melezlerde eşleşen halhallar. Esopeel'e katılmak zorundaydım. Açıkladığı her şeyde uğursuz bir ton çınılıyordu.

"Bildiklerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim." Patisini nazikçe sıktım. "Elbette, seninle konuşmaktan her zaman mutluluk duyacağımı biliyorsun."

Jax sessizce öne çıktı, Esopeel'in inine vardığımızdan beri yaptığı ilk hareketi bu. Yanımda çömeldi ve Esopeel birkaç adım geri çekildi.

"Sana zarar vermeyecek," dedim nazikçe.

Gergin vücudu hafifçe gevşedi ama Jax'e hâlâ ihtiyatla bakıyordu.

Jax cebinden birkaç rulib çıkardı, bozuk paralar onun küçük bedeninin neredeyse dörtte biri kadardı.

"Başka bir şey görürsen bizi haberdar eder misin?" Rulibleri onun yanına yığıdı. "Yeni detaylar öğrenirsen arkadaşlarımdan birine bir dilemsill gönderebilirsin." Ona başkentte bir adres verdi ama bu onun ikametgâhı değildi ve o yerin neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gözleri büyüdü ve bana doğru baktı. Cesaretle başımı salladım ve o da "Sanırım bunu yapabilirim" diye cevap verdi.

"Teşekkür ederim. Eğer aradığımız yarım ırkı bulmamıza yardım edebilirsiniz size borçlu kalacağım."

Jax aralarına güvenli bir mesafe koyarak Orman'a geri çekildi ve Esopeel ödemeyi toplayarak paraları ininin girişine götürdü.

Onları yerleştirdikten sonra bana sessizce "Seni kaçırın o mu?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı, ona ve Jax'e olan sadakatim içimde savaşıyordu. Bu sır konusunda ona güvenmek istiyordum ve muhtemelen güvenebileceğimi de biliyordum ama ne Jax'in ne de arkadaşlarının güvenliğini riske atamazdım.

"Hayır," diye cevap verdim, yalan dilimden yuvarlanarak. "Aslında beni Kara Akıncı'dan o kurtardı."

Ama söylediklerimin bir kısmının yalan olduğunu bilsem de, başka bir parçam öyle olmadığını hissediyordu. Çünkü Jax beni kaçırdığında gerçekten de Karanlık Akıncı'ydı, bir yabancıydı, önsezili bir düşmandı ama bu onu tanımadan önceydi. Şimdi, o Jax'ti. Benim koruyucum. Kurtarıcım.

Arkadaşımdı. *Eşim*. Dün gecenin anıları kelebek kanatları gibi zihnime çarptığında yanaklarım kızardı ama gerçek buydu. O benim için haftalar önce beni koruyucumdan alan erkekten çok daha fazlası olmuştu. Esopeel elimi okşadı ama tamamen dürüst olmadığımından şüphelendiyse de daha fazla ayrıntı istemedi. Onun yerine, "Çok güzeldi," dedi.

Seni tekrar göreceğim sevgili Elowen, ama lütfen kendine dikkat et."

Ciddiyetle başımı salladım. "Başımı sallayacağım. Peki Esopeel? Eğer Lillivel'i Tassalee'nin Pazarı'nda görürsen, lütfen ona iyi olduğumu söyler misin?"

Esopeel'in tüylü dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Kesinlikle yapacağım. O da en az benim kadar senin için endişeleniyor."

Aşağıdaki mağaralara girmek için bir yol aramak üzere tekrar açıklığa döndük. Artık melezlerin gerçekten de toprağın altında olduğunu ve Bastian'ın da muhtemelen onlardan biri olduğunu kesin olarak bildiğimize göre, Jax sinsi bir canavara dönüşmüştü.

Kardeşi buradaydı. Ayaklarımızın altında. Ve tek yapmamız gereken ona ulaşmaktı.

"Sence kara büyü hakkında söyledikleri ne anlama geliyor?" Hepimiz mağaralara gizli bir giriş ararken Bowan sordu.

Jax'in aurası etrafımızı sarmıştı ama prens aramalarını durdurmadı. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bilmek istediğimden de emin değilim."

"Peki ya şu bahsettiği halhaller?" Lander ekledi. "Bunun da bir anlamı olmalı."

Esopeel bu ayrıntıları açıkladığından beri mideme bir çalkantı yerleşmişti.

"Bu sabah Bastian ve o grubu gördüğünde etraflarında alışılmadık bir büyü parlaması fark ettin mi?" Jax Bowan'a sordu. "Ve herhangi birinin üzerinde halhal gördün mü? Bu takıların neyden yapıldığını biliyor musun?"

Geyik şekil değiştiren yutkundu, boğazı düğümlendi. "Hayır, ama büyü kokusu almıyordum ve auralarından herhangi birini hissedemeyecek kadar uzaktaydım. Ve

Onları net bir şekilde görebilecek kadar yaklaştığımda, sadece kimliklerini tespit edebilmek için yüz hatlarını ayırt etmeye çalışıyordum. Ayaklarının yakınına bakmıyordum."

Jax'in burun delikleri alevlendi ama sertçe başını salladı.

"Onu bulacağız, Jax," diye gürledi Phillen, açıklık boyunca toprağı kazarken, bir kapı ya da tünel ya da giriş yapmamızı sağlayacak bir şey ararken sayısız kez olduğu gibi.

"Haklı," diye kabul etti Lars. "Bastian'ı bulacağız, Jax. Bulana kadar aramayı bırakmayacağız."

Bastian'ın Stonewild'dan kayboluşunun hain bir sebepten kaynaklandığını bildiğimize göre, bunu yapmamız aniden zorunlu hale geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

Saatler sonra hâlâ açıklıktaydık ama gizli mağaralara bir giriş bulmaya yaklaşamamıştık. Denediğimiz her şey -kazmak, büyülü darbeler göndermek, ağaçların diplerine vurarak oyuk kapılar aramak- işe yaramamıştı. Herhangi bir giriş yolu keşfetmeye geldiğimizden yakın değildik.

Yine de birkaç kez açıklıkta bir şeyler hissettiğime yemin edebilirdim, sanki altımızda bir şey ilerlememizi engelliyormuş gibi. Tıpkı Esopeel'in kendisinin ve diğer yabancıların tünellerinden algıladıklarını tarif ettiği gibi, ben de öyle. Burada kesinlikle karanlık bir şeyler dönüyordu, ama nasıl aşacağımı bilmiyordum.

Başka kimse de bilmiyordu.

Jax yumruğunu bir babbo ağacına vurdu ve ağacın dibinde hafif bir kıymığın çatlamasına neden oldu. "Nerede o?"

İçgüdüsel olarak Jax'in yanına gittim ve onu kendime doğru çevirmeden önce omzuna bir el koydum. Beni kucakladı, korku aurasını ıslatırken kolları etrafımda kilitlendi.

"Nerede o, Elowen?" diye homurdandı. "*Nerede* mi? Ve ona ne yapılıyor?"

Diğerleri kederli ifadelerle onu izlerken ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirdim ve parmaklarımı ensesindeki saçlara doladım. "Bilmiyorum Jax, ama onu bulacağız. Diğerlerinin de dediği gibi, *onu bulacağız*. Er ya da geç öğreneceğiz."

Ancak saatler sonra hala elimizde gösterecek bir şey yoktu. Güneş gökyüzünde parladığında ve hepimizin midesi saatlerce beslenmeden uyanık kalmaktan dolayı intikamcı bir şekilde guruldadığında, sonunda o an için yenilgiyi kabul ettik ve başkente geri döndük.

Yolculukta olduğu gibi, erkeklerin hepsi geyik formlarına büründü, Jax hariç, o bir kez daha kolunu belime dolayarak arkamdan geldi. Burnunu sürekli boynuma gömüyor, kokumu tekrar tekrar içine çekiyordu ve kokumu yatıştırıcı buluyor gibi görüldüğünü fark ettim. Çünkü bunu her yaptığında, içinden yayılan gerginlik biraz da olsa azalıyordu ve bu tatlı jest içimde asla olamayacak bir şeye karşı bir özlem duygusu yaratıyordu.

İtiraf etmek istesem de istemesem de, dün gece birlikte geçirdiğimiz zaman ona olan hislerimi güçlendirmişti ve Faewood'da geçirdiğimiz süre boyunca sevgili gibi görünme oyunumuz devam etmek zorunda kalacaktı. Tüm bunlar, bu iş sona erdiğinde benim için kırık bir kalbi garantiliyordu.

Geyikler yavaşladı ve Leafon'un kenarı görüldü. Jax koltuğunda kıpırdandı, sonra kulağıma fısıldadı, "Geri dönmemiz gerekecek. Babam yabancı krallıklarda geyik olarak dolaşmamızdan hoşlanmıyor. Eğer dikkatli olmazsak, haber ona ulaşabilir."

Phillen daha da yavaşladı, diğerleri de tamamen durana kadar aynı şeyi yaptı.

Jax arkadaşının üzerinden kayarak benim de aynısını yapmama yardım etti ve herkes fae formuna döndükten sonra Jax parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Bu samimi jest kalbimi dörtlale koşturdu ve ben de onunla paylaşabileceğim yakınlığı sonuna kadar hissettim.

"Sence baban bu sabah hepinizin geyik gibi koştüğünüzü öğrenecek mi?" Başkentin sokaklarına doğru yürürken ona sessizce sordum. Başkentin dışını çevreleyen uzun otlar kalçalarımın üstünüyordu ve uzaktaki yükselen beyaz saray Leafon'daki diğer tüm binalardan daha yüksekti.

Jax omuz silkti. "Belki, belki de değil. Erken ayrıldık, bu yüzden etrafta pek fazla Fae yoktu, ama dedikodu yapmaya meyilli biri varsa, haberin eninde sonunda ona ulaşması olasıdır."

"Peki ya öğrenirse?"

Jax gerildi, aurası yükseldi. "O zaman iyileşmesi gereken birkaç yeni çürüğüm olabilir, eğer birkaç vuruş yapmasına izin verirsem tabii. Gerçi artık beni eskisi kadar dövmüyor, onun büyüünden kurtulduğumdan beri."

"Yani sana fiziksel olarak zarar vermeye mi çalışacak?" Başkente doğru ilerlerken gözlerim büyüdü. Jax'e daha fazlasını sormak istiyordum ama caddenin kenarında duran bir kraliyet görevlisi bizi fark etti ve Jax'in yanına koştu.

Görevli başıyla selam verdi ve turkuaz renkli üstündeki inci düğmeler öğleden sonra güneşinde parıldadı. "Prens Adarian, iyi günler. Başkentin batı yakasında olduğunuzu fark etmemiştim. Ziyaretinizde size herhangi bir şekilde yardımcı olabilir miyim?"

Jax cebinden birkaç cetvel çıkardı. "Aslında yapabilirsin. Büyülü bir halıya ihtiyacımız var. Ne kadar hızlı, o kadar iyi." Rulibleri görevlinin ellerine tutuşturdu. "Zahmetleriniz için."

Görevli paraları cebine koyarken gülümsemesi genişledi. "Elbette, Majesteleri. Hemen bir tane getiriyorum."

JAX'ın Gümüş El'deki özel konutuna döndüğümüzde, Lars hanın mutfağından yemek getirilmesini istedi ve Bastian'ı bulmaktan uzakta geçirilen her anın onun kaçıp gitmesi için yeni bir fırsat olduğunu bildiğimizden hepimiz hızlıca yemek yedik.

Jax yanımda oturmuş, düşüncelere dalmış gibi hızlı ve düzenli bir şekilde yemek yiyordu. Artık bir kez daha gizli duvarların arkasındaydık, dışarıda taktığı kraliyet maskesi düşmüş ve yerini daha sade bir maske almıştı.

Ağızma zorla bir lokma daha yumurta attım ve zar zor tadına bakarak yuttum.

Jax'e yardım etmek ya da onu rahatlatmak istiyordum ama önereceğim hiçbir şey boş laftan öteye geçmeyecekti. Hiçbirimiz Leafton'ın dışındaki Ormanda ne gibi tuhaf bir durum yaşandığını bilmiyorduk. Her melezin metalik bir bileklik takması ve o açıklıkta kara büyü bulutlarının dolaşması, Jax'in Bastian için endişelenmekte ne kadar haklı olduğunu daha da pekiştiriyordu.

Açıklığa geri dönüp yeniden arama yapana kadar aklını bu sıkıntılı meseleden uzaklaştırmayı umarak prensin kalçasına vurdum. "Peki bu sabah ensemdeki şeyle ilgili koparılan yaygaranın nedenini söyleyecek misin?"

Hâlâ şaşkınlık içindeydim. Bütün erkekler ensemde baktıklarında şok olmuş gibi görünüyorlardı, ama parmaklarımı enseme gezdirmeme rağmen

Birçok kez cildimle ilgili hiçbir sorun hissetmedim.

Jax sanki transa geçmiş gibi başını bana doğru eğdi. "Dün geceyi hatırlamıyor musun?"

Boynumda öfkeli bir kızarıklık oluştu ve Trivan kıs kıs güldü. "Tabii ki biliyorum," diye tısladım.

Prensin dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi; Bowan'ın bu sabah odamıza girmesinden beri yüzünde gördüğüm ilk gerçek gülümsemeydi bu. "O zaman neden soruyorsunuz?"

Kaşlarım çatıldı ve çoğunlukla boş olan tabağımı ittim. "Ne demek istiyorsun, *neden soruyorum*? Tüm arkadaşların boynumdaki bir şeyi şaşırtıcı bulmuş gibi görünüyordu, ancak orada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Gülümsemesi azaldı ve yüzünü bana döndü. Tabağını da kenara ittiğinde geniş omuzları gerildi.

"Bana seninle kızışmamı istediğini söylemiştin," dedi sessizce, ama Phillen mutfığa girip Lars'ı takip etse de herkesin onu duyduğunu biliyordum.

Diğerleri birbirleriyle normal bir sohbet ediyormuş gibi konuşmaya başladılar, tabii Trivan hariç, o da gözlerini dikmiş bize bakıyordu ve Bowan'ın her sözümüzü dinlediğine yemin edebilirdim.

"Evet, öyle," diye cevap verdim ama etrafımın şekil değiştirenlerle çevrili olduğunu düşününce neden rahatsız olduğumu biliyordum.

Jax'in kaşları, aralarında bir kama belirene kadar birbirine yaklaştı. "Ve sen bunun ne anlama geldiğini bildiğini söylemiştin."

"Doğru." Kaşlarım çatıldı ve mideme rahatsız edici bir his yayıldı. "Bu beni arkamdan almak istediğin anlamına geliyordu," diye fısıldadım ve sonra Trivan kıs kıs gülünce ölmek istedim. "Tanrıça, bu konuşmayı burada yapmak zorunda mıyız?"

Ama Jax tüm arkadaşlarının onu dinlediğini umursadıysa bile bunu belli etmedi. Onun yerine yüzünde bir duygu fırtınası koptu. "Elowen," dedi sertçe, *çok* sertçe. "Kızışmadan ne anlıyorsun?"

"Bilirsiniz, bir erkek geyik şekil değiştiren bir dişi" -sonraki kelimeleri ağzımdan kaçırdım- "*arkadan* götürdüğünde."

Trivan'ın yüzündeki gülümseme kayboldu, yerini daha rahatsız edici bir ifade aldı ve Alec'in yüzüne düşünceli bir kaş çatma yerleşti. Artık dinlemiyormuş gibi davranmaya bile çalışmıyordu.

Graniteer Hanesi soylusu Jax'e suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Sen ciddi misin, Jax? *Bilmiyor* mu?"

Kaşlarımı çattım. "Neyi biliyorsun?"

Bowan bir elini saçlarında gezdirmeden önce sessizce, "Kahretsin, bu işin sonu iyi bitmeyecek," dedi. Daha önce parlayan neşesi kaybolmuştu.

Hepsini incelerken göğsüm kabardı ama her ne kadar karanlıkta bırakıldığım için tepkimi kontrol etmeye çalışsam da artan korku hissime engel olamadım. "*Lütfen biri bana bu sabah açıklıkta ne konuştuğunuzu söyleyebilir mi?*"

Jax yanaklarını ovuşturdu.

Kalbim küt küt atıyordu, "Jax, oluyor?" diye sordum.

Jax'in yüzündeki endişe daha da arttı. "I . . ." Ağzını açtı ve sonra kapattı. Göğsünden yumuşak bir hırıltı yükseldi. "Biz Tanrılar ve Tanrıçalar. Bildiğini sanıyordum."

"Neyi biliyordun?" Boğazımı tehdit eden endişe yumağını yuttum. "Jax?" Fısıldadım. "Söyle bana."

Alec hâlâ odanın diğer ucundayken, "Tanrı aşkına," diye ısırdı. "Seni sahiplendi, Elowen. Onunla çiftleştiğinde olan buydu. Kızıışmanın anlamı budur. Bu sadece bir geyik şekil değiştirenin bir dişiyi arkadan alması değil. Erkek bir geyiğin dişisine sahip çıkmasıdır."

Şaşkınlık içimde yüzüyordu. "Beni sahiplenmek mi? Ama aramızdaki bağ tam olarak yürürlüğe koymadık, o halde beni nasıl sahiplenmiş olabilirsin?" Ama sonra Jax'in bir geyik şekil değiştiren olduğu gerçeği aklıma geldi ve belki de Stonewild fae'lerinin yaptığı şey, Faewood fae'lerinin bir eş bağı oluştuğunda yaptıklarından farklıydı. Belki de büyümü geri tutmam eş bağı oluşturmamızı engellememişti. Yüzümdeki tüm kan çekildi. "Yani sen . . ." Ama bunu söyleyemedim. Çünkü Jax benim eşim olsa bile bu geleceğimizi değiştirmiyordu, yine de beni sahiplenmiş olsaydı ...

Ellerini tuttum. "Lütfen bana yapmadığını söyle."

Jax'in yüzünde bir yıkım ifadesi belirdi ve kollarını savurarak beni diğer erkeklerden uzaklaştırdı. Yatak odasına ulaşana kadar durmadı ve sonra kapıyı arkamızdan çarparak kapattı.

Beni yere bıraktı ve önümde birkaç adım ileri geri yürüdü. Sonunda durdu, bana döndü ve parmaklarını enseme hafifçe gezdirdi. Dokunuşu tüylerimi diken diken etti.

"Burada ne olduğunu biliyor musun?" Nefes alamıyordum.

"Hayır."

Burun deliklerini açarak beni banyoya çekti.

Banyo odasının içinde, tezgâhtan bir ayna aldı, lavabonun üzerindeki büyük aynadan yüzümü çevirdi ve el aynasını görmem için bana doğru tuttu. Uzun kestane rengi saçlarımı yana doğru savurarak el aynasında ensemin ortaya çıkardı.

Nefesim kesildi.

Güneşte yıldızlar gibi parlayan bir dövme gibi gümüşü mürekkepli bir işaret, enseminde bir geyik boynuzu şeklinde bir damga ortaya çıkardı.

"Oh Tanrıça, yaptın. Beni eşin olarak kabul ettin." Parmaklarım işarete doğru uçtu ama daha önce olduğu gibi onu hissedemiyordum ama yansımamda *görebiliyordum*. "Jax, ne yaptın sen?"

Gözlerindeki umut dolu ışık söndü. "Benden istediğini sanıyordum."

Onu silmeye çalıştım, silmeye çalıştım ama sanki derimin altındaydı, sanki benim bir parçamdı.

Jax'ten bir hırıltı yükseldi ve parmaklarımı, izini silmeye yönelik acımasız girişimlerini durdurmaya zorladı. "Bunu silemezsin, Elowen. Bu kalıcıdır. Seninle çiftleştin ve erkek geyik şekil değiştirenler ömür boyu çiftleşir, yani benim için o sensin."

"Ne?"

"Erkek geyik köpekler ömür boyu çiftleşir ve ben seni seçtim. Başka birini asla seçmem. Ve bunun eş bağımızla hiçbir ilgisi yok. bir geyik olarak seçtim ve sahiplendim. Muhtemelen bu kafan bu kadar karışık ve biz kızışırken büyünü sakladığın için bağı hissetmiyorsun." Kaşları birbirine yaklaştı ve sevişirken büyümü bastırığımı hissettiğini anladım. Kaderimizdeki eş bağını kendi tarafımda bastırmış olmama rağmen, bunu istediğimi düşündüğü için beni yine de erkek bir geyik olarak sahiplenmişti.

"Geri alamaz mısın? Gerçekten mi?"

Yeniden hırladı. "Bunu asla geri almam. Bir erkek geyik eşini seçtiğinde, kaderindeki eş olmasa bile, onun için her şey bitmiştir. Seçimini yapmıştır."

"Bana ne olursa olsun bunun kalıcı olduğunu mu söylüyorsun? Peki ya bir erkek geyik, kaderindeki eşi başka bir dişiye sahiplendikten sonra bulursa?"

Dudakları mizahsız bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Sürekli işkence çekerdi. Erkek geyikler bir kez iddiada bulunduktan sonra ömür boyu çiftleşirler, ancak bir erkek kaderindeki eşiyle bir başkasını iddia ettikten *sonra* karşılaşır, içgüdüleri sürekli olarak iki dişi arasında kalacaktır. Bu yüzden erkek geyiklerin çoğu

Bir dişiyi sahiplendiklerinde dikkatli olun. Bunun geri dönüşü yoktur." Aşağı baktı, aurası yuvarlanmaya başlamıştı. "Bir keresinde sana bunu anlatmaya çalışmıştım."

"Ne zaman?"

"Lemos'a gidiyoruz. Sana brommel geyik şekil değiştirenlerin olağanüstü iyileştirme yetenekleri olduğunu ve rüzgâr gibi hareket ettiğimizi söylediğimde. Ayrıca erkeklerin ömür boyu çiftleştiğini de söyleyecektim ama kendimi durdurdum."

"Ama, Jax." Başımı salladım. "Bunu ben istemedim!"

İrisleri sayısız mavi havai fişeğe dönüştü. "Ama ben senin kabul ettiğini sanıyordum. Buna *rıza gösterdin*," diye homurdandı. "Dün gece, çiftleşmek isteyip istemediğini sorduğumda evet dedin."

"Ama ben sadece sekse rıza gösterdiğimi sanıyordum. Kızışmaktan kastının bu olduğunu sanıyordum."

Sakinleşti ama çenesindeki bir kas kıpırdamaya başladı. "Hayır, Elowen. Sorduğum şey bu değildi. Erkek bir geyik şekil değiştirenle çiftleşmek, onun sahiplenme bağını harekete geçirir."

Kalbim göğsümde dört nala atmaya başladı. "Ama bir erkek geyiğin kendi başına da bağ kurabileceğini bilmiyordum. Kendi tarafımdan herhangi bir büyü yapmadım, bu yüzden herhangi bir bağın oluşmasını engelleyeceğini düşündüm. Sadece kızışarak bir dişiye bağlanabileceğinizi hiç bilmiyordum." Elimi ensemden gezdirdim, ilk seferimizden sonra hissettiğim yanma hissinin ne olduğunu nihayet anlamıştım.

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bildiğini sanıyordum. Çiftleşme bir erkeğin hak iddia etmesini sağlar. Geyik şekil değiştirenlerde bu böyledir. Benden istediğini sanıyordum."

Nefes alış verişlerim o kadar hızlandı ki oda dönmeye başladı. "Peki bu şimdi ne anlama geliyor? şekil değiştirenler için mi? Belli ki sizin krallığınızda benimkinden farklı."

Çenesi birbirine çarptı. "Bu, seni *kendime* ait olarak kabul ettiğim anlamına geliyor. Artık bana aitsin. *Benimsin*. Seninle çiftleştim, bu da şekil değiştiren krallığında evlenmiş kadar iyi olduğumuz anlamına geliyor, çünkü bu işaret herhangi bir düğün töreninden daha fazla anlam taşıyor."

Dünya ayaklarımın altında eğildi. Sallandım, kendimi sabitlemek için bir elimi duvara doğru uzattım.

Evli misin? İşaretli mi? Bana sahip mi? Ağzım açık kaldı. Sonra kapandı. Sonra tekrar açtım çünkü bu sözler beni iliklerime kadar dondurdu.

"Sana mı ait?" Dudaklarım düzleşti ve büyüüm alevlendi, sonra lorafın güçlerim içimde dönmeye başladı, geçen her saniyede daha hızlı hareket ediyor ve dönüyordu. Hayalet bir rüzgâr asılı havluları dalgalandırdı.

ve banyo odasının köşelerinde gölgeler belirdi. "Bir daha asla kimse tarafından sahiplenilmeyeceğimi söylemiştin."

"Elowen," dedi Jax sertçe. "bir şey değil."

"Oh, o zaman nasıl bir şey?" Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve gücüm daha da artarak etrafımızdaki havayı döndürdü. Oda kararırken havlular çılgınca çırpınmaya başladı.

"Bu sana bağlı olduğum anlamına geliyor. Seni benim olarak görüyorum ve sana zarar vermeye ya da seni benden almaya çalışan *herkesi* öldürürüm. Ama fiziksel olarak sana sahip değilim. Bunu asla iddia etmem ya da sana bunu yapmam. Lütfen, Elowen." Kollarımın üst kısmını kavradı. "Düşündüğün gibi değil."

Etrafımızda dalgalanan esinti sustu ve büyüm sakinleşirken oda yeniden aydınlandı, ama aynı hızla kafa karışıklığı beni vurdu. "Ama seninle çiftleşmeye razı olduğumda, bunun sadece seks olduğunu sanmıştım." Burun delikleri tekrar alevlendi ama ben devam ettim. "Ve birlikte yaşadığımız şey, şimdiye kadar yaşadığım en güzel, en şaşırtıcı deneyimdi. Sana bekâretimi verdim. Sonsuza kadar değer vereceğim bir andı ama ben *sadece* seks olduğunu sanıyordum, şimdi sen çok daha fazlası olduğunu söylüyorsun." Başımı eğdim ve yaptığımız şeyin imaları beni derinden sarstı. "Ama bu benim soyumu değiştirmez. Beni sahiplenmiş olsan bile hâlâ bir başkasıyla evlenmen bekleniyor. Değil mi? Saramel önümüzdeki yaz başka bir kraliyet mensubu ya da soylu ile evleneceğini söyledi." Midem bulandı. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Jax'in çenesi kapandı. "Hayır, Elowen. Artık başka biriyle asla evlenemem."

"Ama ailen-"

"Seni seçtiğim için büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklar." "Peki ya onların senden beklentileri ne olacak?"

Nefesini içine çekti. "Biliyorum. Bazı sorunlara neden olacak-"

"*Sorunlara* mı? Sen olmak meydana okuyan ve *kralve*
kraliçe . Stonewild

Krallık, Jax, ve sen buna sadece sorun mu diyorsun? Varis olsan bile, Siltenite yasalarına göre sana layık gördükleri kişiyle evlenmek zorundasın. Ve sen beni sahiplenmiş olsan bile ben asla sana layık olamayacağım. Her ne kadar başka türlü davranmaya çalışsan *da varis* sensin. Tanrım, Jax, biz ne yaptık?"

Burun delikleri o kadar keskin bir şekilde açıldı ki bıçak gibi göründüler. "Böyle söyleme. Sakın bana layık olmadığını söyleme. *Sana* layık olmayan *benim*."

Güldüm, ses acı geliyordu. "Hangi diyarda yaşıyorsun? Ben bir *lorafinim*. Evet, güçlüyüm ve diğerlerinin sahip olmadığı sihre sahibim ama bir şekil değiştiren değilim ve kesinlikle bir kraliyetle aynı sınıftan değilim. Ailen beni asla kabul etmez."

"Yapmak zorunda kalacaklar."

Sanki kalbim durmuş gibi hissettim. Jax bana baktı, gözleri parlıyordu, aurası içinden geçiyordu. Bana o kadar yoğun, o kadar acı verici bir şekilde bakıyordu ki, bir an için, *umut* dolu bir an için, tahtın beni layık görmesinin ne anlama geleceğini hayal ettim. Jax ve ben birlikte olabilirdik. Onun gemide tanıştığım o korkunç kadınlardan birine satılması yerine gerçekten evlenebilirdik. Ama o güçlü umut doğduğu gibi hemen söndü.

Omuzlarım çöktü ve midem üzgün bir kabullenişin düğümlenmiş yumağına dönüştü. "Yapmayacaklar. Ben bir köleyim, Jax. Hangi kral ya da kraliçe benim gibi birini oğlu olarak kabul eder ki? Ormanda kaçırıldım, annemden koparıldım ama yine de fakirlerin arasında doğdum. Kraliyet soyundan gelmiyorum, hatta saygın bir soydan bile değilim. Ve senin baban kendi kanından olan, doğuştan yarı kraliyet mensubu bir erkeği bile kabul edemedi, çünkü o bir melezdı." Kapıya, başkentin ötesine doğru el salladım. "Bastian burada, Faewood'da, kısmen babanın onu kabul etmemesi yüzünden. Kardeşin senin hayatından ve Taşyıldız başkentinden men edildi ama sen hâlâ kral ve kraliçenin beni oğulları için eşit bir eş olarak kabul edeceğini mi düşünüyorsun?" Kalbim sanki bir dev onu yumruklarının arasında sıkmış gibi sıkıştı. "Keşke bu doğru olsaydı. Keşke bunu gerçeğe dönüştürebilseydik ama ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyoruz."

Aramıza sessizlik çöktü ve Jax'in yaptığı tek hareket boğazını yuvarlamak oldu.

"Bunu bilmiyorsun," diye homurdandı sonunda, ama aurasındaki hiddetin bir kısmı daha çirkin, daha sivri bir şeye dönüştü, sanki gerçekliğimizin korkusu onu da yakalıyordu.

"Hayır, belki de ailenizi şahsen tanımadığım için bunu kesin olarak bilemem. Ama Wood'da, baban burada bekarlığa veda katıldığını öğrenirse katlanmak zorunda kalabileceğin çürükler hakkında bir yorum yapmıştın. Ve haftalar önce Fosterton'da hayatınız boyunca maruz kaldığınız istismar hakkında bir şeyler söylemişsiniz. Bunlar bağlantılı mı, Jax? Seni taciz eden *baban* mı?"

Aniden arkasını döndü.

"Bu o, değil mi?" İçimde bir şeyler kıpırdandı. Jax'in de muhtemelen benim gibi istismara maruz kaldığını fark ettim. Bu beni fiziksel olarak hasta hissettirdi. Çünkü kapalı kapılar ardında, meraklı gözlerden uzakta yaşanan istismar, insanı ruhuna kadar keser. Büyük olasılıkla Jax de benim gibi keskin yaralar taşıyordu. Ne de olsa öz kardeşiyle görüşmesi yasaklanmıştı. Ve görünüşe göre babası hoşnut olmadığında onu dövüyordu ya da bir zamanlar dövmüştü, ta ki Jax çok güçlenene kadar.

"Peki ya annen?" Sessizce sordum. "Tüm bu olanlarda onun rolü ne?"

Derin bir iç çekti ve bu seste yaşadığı her şeyin ağırlığını duydum. "Onun cezalandırma biçimini kabul ediyor. Her zaman öyleydi."

Ona yaklaştım ve elimi koluna koydum. "Özür dilerim."

Bana doğru döndü ve tam olarak göremediğim kadar hızlı bir hareketle beni kollarının arasına aldı, o kadar yakın tutuyordu ki burnu saçlarıma gömülmüştü, tam boynumun kenarında, işaretinin yanındaydı.

Derin bir nefes aldı ve dün gece aramızda geçenlerin geri alınamayacağını bilsem de, kısa bir an için bunun için minnettar oldum. Ben eş bağımızın tam olarak oluşmasına izin vermemiş olsam bile, geyik çiftleşmesi onun için bir iddia bağı oluşturmıştı. Ne olursa olsun, geyik bağı ona rahatlık sağlıyordu.

Ve bana sarılıp kokumu içine çekerken. . . Ona ne yaptığını hissedebiliyordum. Bir sığınak sağladı. Daha önce orada olmayan bir güvenlik yeri.

Onun iddiası yüzünden artık geri dönülmez bir şekilde birbirimize bağlıydık ve sonunda bunu tam olarak fark edip ne olma potansiyeline sahip olduğumuzu anlayınca Jax'in bana verdiği tepkiler anlam kazanmaya başladı. Aşırı korumacılığı. Saplantısı. Biri beni incittiğinde verdiği korkunç tepkiler. Sahipleniciliği. Bunların hepsi onun benim kader eşim olmasından kaynaklanıyordu. Ve beni de geyik eşi olarak seçtiği için, daha önce iddiasını belirtmemiş olsa bile, tepkilerinin daha da abartılmış olması mümkündü.

Bir anı, milyonlarca voltluk bir şimşek gibi zihnimde çaktı. Fosterton'da, kulübede içtiğimiz geceydi ve bana söyledikleri. *Sende bir şey var, Elowen. Sende tanıdığım bir şey bende de var.*

"Uzun zamandır senin eşin olduğumu biliyordun, değil mi? Fosterton'dayken bile biliyordun."

Kolları sıkılaştı. "Evet."

Onu yakınımda tuttum, ellerimi sırtında, geniş omuzlarında gezdirdim. Beni daha sıkı kavradı. "İşte bu yüzden o sabah Fosterton'da çok öfkeliydim."

"Ne sabahı?"

"O erkeğin sana saldırdığı gece, aynı odayı paylaşmamız için ısrar ettim. O gece benim için işkenceydi ve bunun nedeni yerde uyumam değildi. O gece boyunca eşimin benimle aynı odada uyuduğunu biliyordum ama sana dokunamıyordum. Sen bu kadar yakınımdayken zar zor uyuyabildim ve bu yüzden erken uyandım. Sana bakmak ve varlığını içime çekmek istedim. Sana en fazla bu kadar yaklaşabileceğimi biliyordum ama sonra uyarılman odayı ıslatmaya başladı. Bu, sana sahip olamayacağım gerçeğini yüz kat daha kötü hale getirdi. O anda bile seninle sevişmeyi ne kadar çok istediğimi, sen uyurken aklımdan geçen kirli düşünceleri ya da sonunda uyandığında o kadar seksi görüldüğünü ve tek düşünebildiğim şeyin sikimi içine sokmak olduğunu bir bilsen. . ." Şaşırdı. "Tüm bunları bilseydin, muhtemelen kaçardın."

"Bundan şüpheliyim." Hafifçe güldüm ve dudağımı ısırdım. "Düşündüğün şeyin bu olduğuna inanamıyorum. O sabah sana bekâretimi vermek istediğimi biliyor muydun? Bütün gece seninle ilgili uygunsuz rüyalar gördüm, ama aceleyle çıkıp gittiğinde ve seni dışarıda tekrar gördüğümde çok kızgındın, senden tahrik olduğumu bildiğin ve seni rahatsız ettiğin için olduğunu düşündüm."

"Canımı mı sıktın?" Bir kahkaha göğsünü gümbürdetti. "Ah, Küçük Lorafin. Ne kadar da yanılmışsın. Kötü bir ruh hali içindeydin çünkü seninle kızışmayı çok istiyordum ama sana asla sahip olamayacağımı biliyordum. Ben Karanlık Akıncı'ydım. Sadece bencil bir piç eşini bu yaşam tarzına çekmeye çalışır. Ayrıca Jaggedston'a vardığımızda sana ne yapmam gerektiğini de biliyordum. Görüşünü ve sonunda sesini almam gerekeceğini biliyordum ve sana bu şekilde davranacak olmak beni yiyip bitiriyordu. Yani, taşaklarımın morarması ve içimdeki her içgüdünün yapmamam gerektiğini haykırdığı bir şeyi, yani eşimi incitmek zorunda kalacağımı bilmem arasında, nihayet ayrıldığımızda bu kadar kötü bir ruh hali içinde olmamın nedeni buydu."

Nefesimi bıraktım ve onu sıktım. "Bu yüzden mi bu kadar kızgındın?"

Boğazını bir yutkunmayla yuvarladı ve burnunu saçlarıma gömdü. ".
Özür dilerim. Bunu hak etmedin ama yine de düşündüğüm şeyi yapmaya çalışıyordum.

Senin için en iyisi buydu ve seni benden uzak tutmak ve gerçek kimliğim hakkında karanlıkta bırakmak senin için daha güvenliydi."

Omuzlarımı kaldırdım. "O sabahki davranışını asla sana karşı kullanmadım."

"Yapmadığını biliyorum. Ve bu beni daha da büyük bir pislik gibi hissettirdi."

"Ama şimdi ne yapacağız?" Sessizce sordum.

Yavaşça başını kaldırdı ve gözlerinde yine o vahşi mavi ışık parladı. "Bilmiyorum. Bir keresinde gitmene izin vermeyi denedim. Eşim olduğunu bildiğim halde çağrımdan sonra seni serbest bırakacaktım. Karanlık Akıncı olduğumu ve benimle ilişkili olmanın bile seni riske attığını düşünürsek, yapılacak en akıllıca şey, *en iyi* şey bu olurdu. Ama kim olduğumu öğrendiğinde, geleceğin için dehşete düşmüş olsam da, aynı zamanda rahatladım. Kalmanı istedim. Her zaman yanımda olmanı istedim. Ve sen öğrendikten sonra, seni yanımda tutmak için bir bahanem oldu."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, ruhunu ortaya koyarken pek çok şey aynı hızla geliyordu. Onu arkamda bırakma düşüncesiyle kendimi nasıl kırılmış hissettiğim de şimdi anlam kazanmıştı. Ya da bahsettiği korku. Onu o şekilde gördüğümü hatırlıyordum ama o zaman nedenini anlamamıştım.

Derin bir nefes aldı. "Ama şu anda benim için en önemli şey senin nasıl hissettiğin. Bana kızgın mısın? Kızıışmanın ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadığın için mi?"

Omuzlarım çöktü ama kollarımı ona dolamaya devam ettim. "Kızgın mısın? Bilmiyorum. Aramızda olanları henüz tam olarak anlayabildiğimi sanmıyorum. Stars, hala tüm sonuçları tam olarak *anladığımdan* emin değilim, ama sana bağlı olmak-" Bir elimi yanağına koydum. Kendini dokunuşuma daha fazla ittiğinde kirli sakalları avucumla buluştu. İçim sıkıştı. Bu basit okşama bile onu yatıştırmış gibiydi. "İşaretinden önce bile sana bağlı olduğumu hissediyordum, Jax. Beni, hayatını beni istismar ederek geçiren bir erkekten aldın. Yeteneğinin izin verdiği her şekilde beni özgürleştirmeye çalıştın. Başkaları yapamadığında ya da yapmadığında beni korudun. Bana kendimi hissettirdin-" Sözümlü kestim ve boğazımda aniden oluşan kalın yumruyu yuttum.

Bakışlarında yoğunluk yanıyordu ve alnını benimkine doğru eğdi. "Evet? Sana ne hissettirdim?"

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve tüm sağduyuma rağmen, "Sevildim. Bana *sevildiğimi* hissettiriyorsun Jax ve bu daha önce hiç kimseden gerçekten hissetmediğim bir şey."

Aurası aniden odaya yayıldı, duvarları kapladı, havluların içine işledi ve beni zenginliğiyle yıkadı. Göğsü kabardı. "Çünkü seni seviyorum, Elowen."

İnançsızlığım beni neredeyse ikiye bölüyordu. "Ama neden? Kaderimizde olduğu için mi?"

Gözlerimi öptü, kaçan her bir gözyaşını fırçaladı, sonra ağzını yanaklarımda gezdirdi, tenime yumuşak öpücükler kondurdu. Dokunuşları nazikti. Saygılıydı. Katılaştırıcı.

"Sadece benim dostum olduğun için değil. *Kendin* olduğun için. Cesur, dirençli, nazik ve güzelsin. Bir eşte isteyebileceğim her şey ve daha fazlasısın. İçindeki bir şey beni çağırıyor diye, seni istememin tek sebebi bu değil. Bunu açıklayamam, Elowen. Senin yanımdayken bir duygu bu. Bir içgüdü. Seninle olma ihtiyacı. Sana sarılmak, seni korumak, seni sevmek. Sanki artık sensiz var olamayacakmışım gibi geliyor."

"Köle olmama rağmen mi?"

Hırladı. "Sen bir köle değilsin. Bir daha *asla* köle olmayacaksın ve bir gün bu hayattaki her şeye layık olduğuna göreceksin. Kendinden şüphe ettiğini, güvensizliklerin olduğuna biliyorum ama sana gelen her iyiliğe layıksın Elowen. *Sen buna değersin.*"

Dudakları boğazıma değdiğinde ürperdim. "Buna gerçekten inanıyor musun?" "Elbette inanıyorum. Keşke sen de inansaydın."

Kalbim güm güm atıyordu ama aklıma üşüşen kendinden şüphe etme düşünceleri yerine, onlar uzakta kaldılar. Bunun yerine, göğsümde beni yeni bir güven duygusuna bağlayan geçici bir köprü büyüdü. Belki de Jax haklıydı. Belki de buna layıktım.

"Eşin olduğumu ilk nasıl anladın?" Sessizce sordum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Tüm şekil değiştiren erkeklere çocukluklarından itibaren eşleriyle karşılaştıklarında ne olacağı öğretilir. Diğer erkek fae'ler gibi, şekil değiştiren erkekler de bağı genellikle dışıdan önce fark eder. Bu bir his. İçimizde, eşimizin varlığında daha da büyüyen bir his. Çadırımda uyandığın o ilk sabahtan beri seninle bunu hissediyordum ve hatta seni almamızdan önceki haftalarda seni uzaktan izlerken bunun ipuçlarını almıştım. Ama Ustilly Dağları'na varana kadar kesin olarak bilmiyordum ve Lordling Neeble ile muhafızlarını sana yaptıkları için öldürmek için mutlak bir öfke ve ihtiyaç hissettim. Bu his beni tamamen ele geçirdi." Durakladı. "Seni o domalde taciz ettiğini gördüğümde hissettiğim mutlak intikam ihtiyacını hiç hissetmemiştim. Bu

Bu yüzden ona özellikle acımasız davrandım. Genelde Fae'leri bu şekilde parçalamam."

O korkunç gece yeniden canlandığında içimi bir ürperti kapladı ve Jax'in Lordling Neeble'a gösterdiği ölümcül vahşet aklıma geldi.

"Yine de başından beri," diye devam etti Jax, "sende farklı bir şeyler olduğunu biliyordum. Özel olduğunu. Ve seninle birlikte olduğumdan, seni daha fazla tanıdığımdan beri bu his daha da arttı. Buna zar zor dayanabildim. Tek yapmak istediğim sana sarılmak, seni tüketmek, seni becermek, seni *sevmekken*, senin etrafında olmak ve sana dokunamamak," diye ekledi alçak bir hırıltıyla. "Ve Alec o lanet gemide seninle flört etmeye devam ettiğinde, yapabilirdim ..."

Hafifçe güldüm. "Bunu bilerek yaptı, biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "Biliyorum. Geçen gün bana söyledi. Bunun için özür bile diledi." Bakışlarını benimkilere dikti ve yanağını avuçlayarak başparmağını tenimde gezdirdi. "Şu kadarını söyleyeyim, sen *benimsin* Elowen. Ve yanımda kalmak istediğin sürece gitmene asla izin vermeyeceğim."

İçimdeki bir şey onun ham beyanıyla paramparça oldu. Gerçekti. İçtendi. *Gerçekti*. Az önce paylaştığı her şey ruhunun derinliklerinden geliyordu. Gökyüzünün yeşil olduğunu bildiğim kadar bunu da biliyordum.

Ne yaptığımı anlayamadan kollarım ona dolanmıştı ve kucağına dolanmış, onu hararetle öpüyordum.

Beni kendine çekti ve aynı hızla öptü.

Sevdim. Jax beni sevdi. Daha önce kimse beni sevmemişti, gerçekten. Yine de Jax ile bunu *hissettim*. Söylediği her kelime içimdeki bir şeyi, eski bir bağı, kadim bir bağı harekete geçirmişti. Jax'in bana söylediği şeyi başka biri söylemiş olsaydı, hissettiğim tüm güvensizlikler muhtemelen geri gelirdi. Ama Jax'le değil. Bunu hissettikten sonra olmazdı.

Aramızdaki bağı tamamen kabul ettiğim anda anlamış gibiydi. Aurası kabardı ve büyüünün şiddetli dalgası beni tüketti.

Sonra banyo tezgâhının üzerine oturdum, o kadar hızlı çekildim ki başım döndü. Jax kıyafetlerimi çıkarıyordu, onunkiler de aynı hızla serbest kalıyordu. İçimdeki ihtiyaç daha güçlü, daha acil hale geldi. Jax benim eşimdi. *Benim eşim*.

Dudakları benimkilerle buluştu, dillerimiz çarpıştı ve parmaklarım çıplak teninde gezinerek çıplak göğsünün verdiği hissin tadını çıkardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, boynuzları güçlü bir büyü dalgasıyla ortaya çıktı. Devasa açıklıkları duvarlara değiyordu. Öpüşmemize sadece ne yaptığımı görecektik kadar ara vererek, ne yaptığının farkında bile olmadan bir boynuza dokundum.

parmaklarım önce sağ elimi, sonra da diğer elimle sol elimi kavrayana kadar devam ettim. Dokulu hissettim. Pürüzlü. Bir bakıma boynuzları taş gibiydi.

Onları okşadım, parmaklarımı onun o kısmı boyunca gezdirdim, genişliklerine ve hislerine hayret ettim.

"*Siktir*, Elowen." Jax'in boğazından vahşi bir homurtu geldi, tüy gibi dokunuşlarım boynuzlarının üzerine döküldü ve sonra bir hız telaşıyla ikimiz de tamamen çıplaktık ve tek bir hamleyle içime girerken sert uzunluğu kıvrımlarımı ayırıyordu.

Kendini içime o kadar hızlı soktu ki ona doğru eğildim ve kendimi sabitlemek için boynuzlarını tuttum. Tutuşum sadece onun çılgınlığını artırıyor gibiydi, bu yüzden tamamen tuttum ve ellerimi yukarı ve aşağı doğru gezdirdim, kalçalarının her atışında ağladım.

İçime sert ve hızlı bir şekilde, o kadar büyük bir güçle pompaladı ki tüm vücudum sarsıldı ve tezgah altımda inledi.

"*Benimsin*, Elowen," diye homurdandı ve tekrar içime girdi. "*Sen benimsin*."

"Ve sen de benimsin, Jax," diye cevap verdim popom tezgâha çarparak gıcırdarken. "*Sonsuza kadar ve daima*."

Etrafındaki vahşet büyüdü ve sonra büyüğü havada kaynadı, işaretimin üzerinde gezindi, kanımı ısıttı. İçimde bir şeyler çatırdadı ve büyüğümün dalları dışarı fırladı. Ama büyüğümün onunkiyle çarpışmasını engellemeye çalışmak yerine, gücümün kuyusunun açılmasına izin verdim, bundan sonra geri dönüş olmadığını biliyordum, ama bağ beni ele geçirirken, onu durduracak güçte değildim.

Güçlerimiz çarpışana kadar büyü içimden fırlayıp Jax'e doğru yöneldi. Sihirlerimizin sarmalları etrafımızda döndü, sarmaş dolaş oldu, kucaklaştı ve birbirine dolandı. Onun bana yaptığı gibi benim büyüüm de onu kapladı ve işte o zaman aramızdaki bağın sağlamlaştığını hissettim. İçimdeki kader bağı tamamen, sonunda onunkiyle birleşti.

Bir güç kırılması ruhlarımızı birleştirdi ve bileğinde ışık parlarken boynumda onun işareti yandı. Avucunun yanındaki deri, gölgelerin kıvrımı ve bir semelee'nin gözüyle parlıyordu. Bir Lorafın'ın işareti. Karnımın alt kısmında taşıdığım işaretin aynısı. Benim damgam şimdi onun üzerindeydi, tıpkı onunki gibi.

İşaretim tenine yerleştiğinde Jax zevkle homurdandı ve bağımızın son eylemlerini gerçekleştirdi.

Bana daha da sert bir şekilde çarptı ve ruhlarımız birbirine karışıp bütünüleştı. Sonunda, başından beri hissettiğı içgüdü, bir başkasını kendi olarak sahiplenmeye yönelik derin zonklama ihtiyacı, benim içimde de tamamen uyandı.

Bu erkekle birlikte olma, ona sahip olma, onu sahiplenme ihtiyacı neredeyse beni ele geçiriyordu.

Ve o anda, Jax içime son bir hamle yaptığında ve ikimiz de birlikte boşaldığımızda, doruk noktalarımız son bir ışıkla bedenlerimizden fırladığında, onun haklı olduğunu anladım. Başından beri haklıydı.

Ben onun kader

arkadaşıydım.

Ve o benimdi.

Ve bir şekilde, birlikte bir yol çizmenin bir yolunu bulacaktık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

Jax beni banyo odalarından çıkardı, bedenim gevşemiş ve doymuştu. yeni bir bağ mırıldanıyordu. Altın, güzel teller içimde dans ediyor, ruhumu eşiminkine bağlıyordu. Biz çiftleşmiştik. Bağlanmıştık. Bu, bir geyiğin bir dişiye sahiplenmesinden daha fazlasıydı ve geri dönüşü yoktu. Eş bağlarının diğerini hissetmenize izin verdiğini duymuştum ama *bunun* böyle olacağını hiç bilmiyordum.

Jax'in varlığını hissettim, onun varlığı ve duyguları içime işledi. Aşk. Tatmin. Sahiplenme. Nihai zafer.

Yatak odasına döndüğümüzde beni serin çarşafların üzerine yatırdı, gözleri ikiz safir gibi parlıyordu. Yanıma sokuldu ve beni kollarının arasına aldı.

Yumuşak öpücükler ağzıma, boğazıma, yanaklarıma, gözlerime, göğüslerime, karnıma... Jax'in ağzının dolaştığı her yerde sevgisinin içimi doldurduğunu, sert ve soğuk bir kıştan sonra canlanan ılık bir bahar gibi içimde dolaştığını hissettim.

Bağlarım memnuniyet içinde titreşti.

"Bunu çözeceğiz," dedi yumuşak bir sesle. "Annem ve babamın beni reddetmesi umurumda değil. Haneler arasında onurum kırılrsa da umurumda değil. Senden vazgeçmeyeceğim."

Elimi yanağına koydum ve başımı salladım. "Ben de senden vazgeçmeyeceğim."

Kapı hafifçe vuruldu ve Jax hemen hırslayarak yorganı üzerime örttü. Ondan sahiplenici bir enerji yayılıyordu ve korumacılığının boyutu üzerime yıkandıkça içim burkuldu.

Demek çiftleşmek böyle bir şey.

Jax "Girin" demeden önce aklıma gelen tek şey buydu.

Kapı açıldı ama Lars eşikten adımını atmadı. Öğleden sonra güneşi Lars'ın kızıl saçlarına vuruyor, yüzünü yere doğru sabit tutarken onları canlı bir şekilde vurguluyordu. "Açıklığa geri dönecektik ve diğerleri bize katılıp katılmayacağını merak ediyor."

Jax başıyla onayladı. "Evet, birkaç dakika içinde çıkacağız."

Ama tam Lars kapıyı kapatacakken, "Bekle" diye seslendim.

Gardiyan durdu ama bakışlarını ayak parmaklarından ayırmadı.

Jax'in elini daha sıkı kavradım. "Burada çok fazla şey oluyor, Jax. Anlamadığımız çok şey var ama kardeşini kurtarmak istiyorsak anlamamız gerekiyor ve araştırmamıza devam etmek için açıklığa dönmenin bu sabah bulduklarımızdan daha fazla cevap sağlayacağını sanmıyorum."

Sözlerimin önce Jax'e, sonra da Lars'a çarparak içime işlemesine izin verdim. "Hayır," diye homurdandı Jax, tam da Lars'ın nefesini içine çektiği sırada.

"Evet," diye aynı sertlikte vurguladım. "Senin için bir çağrı daha yapmam gerekiyor. Neler olduğunu gerçekten anlamanın ve Bastian'ı bulmanın tek yolu bu."

Jax'in çenesi kilitlendi, köşedeki kas keskinleşti. "Kesinlikle olmaz.

Sarayda yaptığım şeyi sana bir daha asla yapmayacağım-"

Parmaklarımı dudaklarına götürdüm. "Ama ya şimdi farklıysa? Biz *çiftleştik*. Galaksimizdeki yıldızlar tarafından bağlandık. Ve ben daha güçlüyüm. Gevşetilmiş tasma yüzünden büyüm daha özgür ve rüyamda Peçeli Arada'ya gittiğimde olumsuz etkilenmedim. Geçen seferki gibi olmayacağına kesinlikle inanıyorum." Elimi ağzından çektim ve parmağımı bileğinin iç kısmındaki işaretin üzerinde gezdirdim. "Lütfen bana güven."

Üzerindeki işaretime dokunduğumda tüm vücudunu bir ürperme kapladı. "Ama semellerden cevap istemek için çok mu erken?" diye sordu.

Omuz silktim. "Son çağrının üzerinden neredeyse iki hafta geçti, o yüzden sorun olmayabilir ama ne olursa olsun biz eşiz. İçimizde tanrılardan doğan bir bağ yaşıyor. Artık hangi kuralların geçerli olduğunu bilmiyorum."

Jax'in yüzünde savaşı duyular dalgalanıyordu ve Lars'ın benim tekrar Peçeli Arada'ya gitmemden duyduğu endişeyi hissedebiliyordum.

"Lütfen," diye ekledim sessizce. "Sana yardım etmeme izin ver. Bastian'ı bulmama izin ver. Bunu benim için yapar mısın?"

İsteklerime teslim olduğu anda bunu hissettim, sanki kendisinden daha büyük bir güç beni memnun etmesini talep ediyordu.

Alçak bir gümbürtü göğsünü salladı ama sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Bir kez daha deneyeceğiz ama eğer ilk seferki gibi bir şey olursa, buraya kadar Elowen. Bir daha asla benim için bir çağrı yapmana izin vermeyeceğim ve lütfen" - sesi boğuklaştı - "bunu benden bir daha isteme."

Başımı salladım, kaşlarım çatıldı. "Yapmayacağım. Sana söz veriyorum."

Jax'i ilk kez çağırdığımda yaptığım gibi yatağa uzandım. Diğerleri etrafımda duruyordu. İstedğim anda büyüm yükseldi ve ruhum bedenimden ayrılarak beni yıldızlara fırlattı.

Lorafın güçlerimi çağırmanın bu kadar kolay olması içimi hayretle doldurdu ama tasmamın gevşetilmesinin üzerinden sadece günler geçtiğini ve er ya da geç tekrar sıkılıp büyümü zincirleme bir baskıyla kilitleyeceğini de biliyordum.

Ama şu anda çoğunlukla özgürdüm.

Galaksi boyunca ilerledim, yıldızların arasında spiral çizerek evrenin en uç noktalarına seyahat ettim ve Peçe'ye ulaştım.

Peçe bir sis gibi ayrıldı, sadece bir lorafın için açılan gölgeli bir perde.

Diğer tarafta, semeleler kıpırdandı, onların alanına girdiğimde varlığımı hissettiler ve düzlemler arasındaki düzlemde daha da ilerlemeye cesaret ettiler.

Geldi, diye mırıldandı içlerinden biri.

Büyük bir tanesi sürünerek ilerledi, serin pullu derisi yanımdan süzülerek geçti. Güç içimde dalgalandı, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü ve keskin ve içimde derinlerde, eş bağımın parlak bir şekilde yandığını hissettim.

Semelee durakladı, sonra eğildi, neredeyse ayaklarıma kapanacaktı. *Ne arıyorsun Lorafın?*

Bastian nerede? Jax'in büyüünü çağırdım, aramızda asırlar geçmesine rağmen elinin hâlâ benimkine sarılı olduğunu hissettim. Eşlik bağımız ısındı ve parladı.

Bastian'ın bir görüntüsü hemen zihnimde belirdi ve onu gölge yaratıklara gösterdim.

En yakınımıdaki bacaklarıma dolandı. *Geçen sefer aradığınla aynı. Evet, bana nerede olduğunu ve ona nasıl ulaşabileceğimizi söyle. Semelee sessizdi ve bacaklarıma dolandı. Farklı hissediyorsun Lorafin. Daha güçlü.*

Umut doldu. *Bana nerede olduğunu ve ona nasıl ulaşabileceğimizi söyle,* diye tekrarladım.

Sen ve arkadaşın cevap istiyorsunuz. Sende hissettiğim ilave güç bu. Evet. Ama bu basit bir talep değil Lorafin. Aradığın melez, biz konuşurken ona komuta eden başka birinin gücü altında.

Bastian'a nasıl komuta ediyorlar? Bir mücevherle.

Ne mücevheri? Ve ona kim komuta ediyor?

Bilekliğindeki mücevher.

İçimi bir ürperti kapladı ama büyüm daha da ısındı. *Bana taktığı halhaldan bahset. Ve onun üzerinde nasıl olduğunu. Ve nereden geldiğini. Ve Faewood'da neden bu kadar çok melez olduğunu ve Bastian'ın bu işe nasıl bulaştığını bilmem gerek.*

Daha fazla semele bana doğru sürüklendi, gölgeler ve mürekkep gibi hareket ediyorlardı. Kader üzerindeki hakimiyetleri etrafımda uzanıyordu. Her şeyi bilen bedenlerinden bir dokunuşla zamanın iplikleri değişiyor, önlerinde eğiliyor, uzay ve zaman sürekliliğinin özünü değiştiriyorlardı. Kaderi değiştiriyorlardı.

Etrafımda yeni bir semelee dolaşıyordu. *Bugün aradığın pek çok cevap var Lorafin, ama içindeki o güçlü bağa rağmen sen hâlâ bir prensessin. Sen bir Lorafin kraliçesi değilsin. Çok fazla şey istiyorsun.*

Kızgınlık içimde parladı, ama kendimi tuttum ve içimde yükselmesi için daha fazla büyü çağırdım, semellerin gücünü bana daha güçlü bir şekilde bağladım. Ama tam itaat talep etmek üzereyken yakam acıdı.

Parıltı kısa sürdü ve belli belirsizdi ama büyüm seğirdi ve kendi kendine harekete geçtiğine içimi bir korku dalgası kapladı. Daha önce olduğu kadar gevşek değildi. Gardiyan Alleron'un söylediği şey kaçınılmaz olarak gerçekleşecekti. Tasma eninde sonunda beni tekrar dizginleyecekti ve az da olsa kendini göstermişti. Beni tekrar tamamen bastırmadan önce kaç günüm ya da haftam olduğunu kim bilebilirdi ki?

Neredeyse panikleyerek semellere bağırdım, *Söyleyin bana!*

Ama semeleler geri çekildi ve onlara olan hakimiyetim azaldı. *Bir Lora'nın prensesi için çok fazla şey istiyorsun, ama bugün sana bağlı olduğun erkek için iki soru sormana izin vereceğiz, hepsi bu.*

İçlerinden biri *tsked*. *Geçen seferden bu kadar kısa bir süre sonra aynı peri için daha fazla cevap talep etmek normalde verdiğimiz bir şey değildir. Akıllıca seç, Lora'nın.*

Ruhum, onları tamamen boyun eğdirecek kadar güçlü olmadığım ve lanet olası tasmam yüzünden bunu asla yapamayacağım için hayal kırıklığıyla tutuştu ama onlarla savaşmanın sonuçsuz olduğunu da biliyordum.

Ama akıllı olmak zorundaydım.

Bana sadece iki cevap vermeme izin veriyorlardı.

Onlardan Bastian'a nasıl ulaşabileceğimizi açıklamalarını istemem gerektiğini hemen anladım, ama ikincisine gelince ...

Birisi Bastian'a bir mücevherle komuta ediyordu. Semeleler bu kadarını isteyerek açıklamışlardı, bu yüzden suçlunun kim olduğunu sorabilirdim ama sonra düşüncelerim Esopeel'in açıkladığı şeye kaydı. Gözlemlediği tüm melezler halhal takıyordu.

Düşüncelerim çalkalandı, çünkü semelee mücevherin Bastian'ın halhalında olduğunu söylemişti, tıpkı benim tasmamın bir mücevher taşımasına benzer şekilde. Eğer öyleyse, semellerin yorumladığı ve Bowan'ın tanık olduğu garip davranışlardan halhaller sorumlu olabilirdi.

Halhal, arkasındaki kişinin kimliğini ortaya çıkarmaktan daha önemli olabilirdi. Çünkü halhalındaki mücevher Bastian'ı kontrol ediyorsa, onu çıkarmamız şarttı.

Kendimi sakinleşmeye zorlayarak derin bir nefes aldım ve doğru seçimi yaptığımı umdum. *Bana Bastian'a nasıl ulaşacağımı söyle, sonra da o halhalı ondan nasıl çıkarabileceğimizi söyle.*

Nasıl istersen, Lora'nın.

Bedenime o kadar büyük bir güçle GERİ ÇARPTIM ki yataktan düştüm. Jax'in büyüğü içime aktı, beni bıçakladı ve dişlerimi gıcırdattı. Ironcrest büyüğü duyularımı boğdu ve etrafımdaki sesler sanki suyun içinden geliyormuş gibi yavaşladı. Ama saniyeler geçtikçe her şey netleşmeye başladı.

Kollarımı, bacaklarımı ve ayak parmaklarımı hissettiğimde içime bir rahatlama yayıldı. Dayanılmaz bir acı hiç gelmedi. Jax'in yanmıyordum ya da ilk seferinde olduğu gibi psişik Mistvale büyüsü tarafından bıçaklanmıyordum, çağrısının artçı etkileri beni yoğun bir şekilde kavurmuştu. Acı beni rahatsız etse de, idare edilebilirdi.

Aldığım her nefeste etrafımın daha çok farkına varıyordum. Uzandığım yatakta pürüzsüz çarşaf ve yumuşak bir şilte vardı. Kokular da mevcuttu. Çam ve baharat kokuları etrafımda uçuşuyordu. *Eşim.*

"Elowen?" Jax görüş alanımda belirdi, kısık gözleri ve karmakarışık saçlarıyla tepemde asılı duruyordu. Endişe, titreşen bir enstrümanın akoru gibi tıngırdıyordu. "İyi misin? Beni görebiliyor musun? Beni duyabiliyor musun?" Elimi nazikçe tuttu ama kontrol altında tuttuğu gücü, kıyıya vurmaya hazır bir fırtına gibi paniğini hissettim.

Phillen diğer tarafımdan, "İlk seferki gibi morarmamış, Jax," dedi.

"Ve gözleri neredeyse tamamen açık," diye ekledi Lars umutlu bir ses tonuyla. "Geçen seferki gibi inlemiyor da," dedi Lander.

"O iyi olacak, Jax. Gördün mü? Parmakları seninkileri sıkıyor." Trivan yatağın ucundan sırttı, kollarını zayıf göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. "Tekrar hoş geldin."

Kısa bir süre başımı salladım, kalkıp hareket etmem gerektiğini biliyordum. Gözlerimi daha geniş açarak Jax'e küçük bir gülümseme verdim. "Merhaba."

"İyi misin?" Korku onun içinden, etrafından ve benim üzerimden akıyordu. *Yıldızlar*, hepimizin üzerinde.

Jax'in güçlü büyüsü onlara çarptığında her akıncı irkildi ama lorafin güçlerim ve eş bağımlı yükselerek beni koza gibi sardı. Şaşırtıcı bir şekilde, büyüm bir çağrının ardından genellikle olduğu kadar zayıflamamıştı. Yorgun, kaskatı ve ağırlı hissediyordum ama tükenmemiştim ve tamamen bitmemiştim. *Bağımlı beni koruyordu.*

"Neresi acıyor?" Jax talep etti.

"O kadar da kötü değil." Kendimi oturmaya zorladım ve Jax hemen bana yardım etmek için uzandı ama onu ittim. "Yapabilirim. Gerçekten, ben iyiyim. Geçen seferki gibi değil." Beni saran yorgunluğa ve zihnimde dolaşan donuk baş ağrısına rağmen yalan söylemiyordum. Daha önce olduğu gibi kendimi ölmüş gibi hissetmiyordum. "Tasmam bu kadar gevşemişken daha kolay oluyor ve sanırım aramızdaki bağ da buna yardımcı oldu."

Aurasında bir rahatlama hissi belirdi ve belki de ona yalan söylemeyeceğimi bildiği için beni sorgulamadı.

"Peki ya semeleler?" Lander bir kaşını kaldırarak sordu. Phillen'in yanında durmuş, beni kurnazca değerlendirirken yüzü kahverengi taştan bir maskeye dönüşmüştü. "Ne ortaya çıkardılar?"

"Bastian'a nasıl ulaşabileceğimizi ve neden ortadan kaybolduğunu biliyorum. Birisi onu taktığı bileklikteki bir mücevherle kontrol ediyor. Muhtemelen bu yüzden ondan hiç haber alamadınız, ama onu nasıl çıkarabileceğimizi biliyorum, ama bunu yapmak için halhalın kökenine inmemiz gerekiyor. Kapsamlı bir yolculuk olacak."

Jax'in enerjisi bir dalga gibi yükseldi. "Ama onu kurtarabilir miyiz?" "Buna inanıyorum."

Jax'in aurasındaki ani bir yükseliş odayı doldurdu ve dudakları sert, kararlı bir çizgiye dönüştü. "O zaman kardeşimi bulalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

Kendimi ölümün eşiğinde hissetmediğimden ve zamanın çok önemli olduğunu bildiğimden, hepimizin *hemen* harekete geçmesi konusunda ısrar ettim.

Akşam olmuştu ve semellerin Bastian'ın tutulduğu yer hakkında bana gösterdikleri, gecikemeyeceğimiz anlamına geliyordu. Orman'da olanları düşününce her dakika önemliydi.

Sonuç olarak, Jax ve arkadaşları siyah akıncı kıyafetlerini giyip maskelerini takarken, ben de abanoz rengi kıyafetlerimi giydim. Bastian'ı kurtarmaya çalışırken Ormanda kimlerle karşılaşacağımızı bilmiyordum ve kimsenin bizi teşhis edememesi en akıllıcasıydı çünkü tüm bunların arkasında kimin olduğunu hâlâ bilmiyorduk.

Giyindikten sonra hepimiz oturma alanında toplandık.

"Yeterince güçlü olduğuna emin misin?" Jax'in niyetli bakışları rahatlamadı.

Saçımı bağlamak için bir kurdele aldım. "Evet. Ayrıca bana ihtiyacın var. Orman'daki yeraltı tüneline nasıl gireceğimizi sana göstermeliyim. Geride kalamam."

Gözlerinin arasında bir çukur belirdi ama başını salladı.

"Bunu kullanabileceğini düşündüm, Küçük Lorafın." Bowan bana siyah bir maske uzattı. "Hepimizin kimliğini gizli tutmak en iyisi, seninkini de."

Çekingen bir şekilde gülümseyerek aldım ve giydim. İpeksi kumaş yüzümü örtüyor, burnumu ve ağzımı gizliyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, nefes almak kolaydı.

Onu sabitlediğim süre boyunca Jax beni izledi ve birkaç dakika önce ondan yayılan endişenin

gurura dönüştü.

"Oraya ulaşmak için bir portal anahtarı kullanalım mı?" Phillen birkaç kısa kılıcı belindeki kılıflara soktu. Lars, Bowan, Trivan, Lander ve Alec ise hançer ve bıçaklarını giysilerinin altına gizlenmiş kayışlara takmakla meşguldü.

"Yapmak zorundayız." Jax masanın üzerindeki kavanozu aldı. "Buradan ayrıldığımızı ya da bu kıyafetle döndüğümüzü kimse göremez. Üzerimize bir illüzyon örebilirim ama yine de Orman'a geri dönmek zaman alacaktır ve Quinn o kadar çok anahtar getirdiğine göre, onları gerçekten ihtiyaç olduğunda kullanmalıyız."

Kavanoza baktım. Her yere döktüğüm geceden sonra birisi anahtarları tekrar içine yerleştirmişti. Şimdi bir kapakla mühürlenmişlerdi ama en son Jax ve diğerleri Possyrose Ormanı'nda yakalanmaya çok yaklaştıklarında bir tane kullandığımı hatırladım - sözde kralın başlattığı bir yakalama.

Kaşlarım çatıldı ve kralın onların orada olacağını nereden bildiğini tekrar merak ettim. Semeleler elbette bilebilirdi ama sadece bir lorafın kraliçesi onlardan bu cevabı talep edebilirdi.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktım çünkü şu anda önemli olan tek şey Bastian'ı kurtarmaktı.

"Quinn'den haber alan var mı?" Maske ve örgü sabitlenmişti, botlarımın bağcıklarını sıkamak için eğildim.

Alec başını salladı. "Hayır, gerçi bu alışılmadık bir durum değil. Karga arkadaşımız genellikle rapor edecek kayda değer bir şey bulana kadar gölgede kalır."

Doğrudum ve Jax bana elini uzattı. "Açıklığa geri dönelim o zaman?"

"Hayır, açıklığa geri dönmeyeceğiz." "

miyiz?" Phillen sert bir sesle sordu.

Başımı salladım. "Bu bir tuzak. Bastian'a bu şekilde ulaşamayız." Jax'ten portal anahtarını aldım, sonra herkes birbirine bağlanmaya başlarken parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Size nereye gitmemiz gerektiğini göstereceğim."

Bugün erken saatlerde aradığımız açıklıktan yarım mil ötede, ormanın içinde yeniden ortaya çıktık. Bizi tam olarak semellerin bulunduğu yere götürmüştüm.

bana gösterdi ve diyar dönmeyi bıraktığı anda portal anahtarı elimde parçalanarak yok oldu.

Etrafımızda, gece vakti cıvıl cıvıl öten böcekler ve kuşlar, büyüyen alacakaranlıkta sessizleşti.

Çevredeki Ormanda, yabanıl gözler inlerin, kütüklerin içinden ya da ağaçların dallarındaki tünelerinden bize bakıyordu. Tanıdığım biri var mı diye yeşilliklere baktım ama yabanılların hepsi gözden kayboldu ve hiçbirinin olmadığını fark ettim. en az on beş adım ötede konuşlanmıştı. Bizi götürdüğüm bölgede hiçbir yaratık yoktu.

Jax sessizce homurdandı. "Bunu hissediyor musun?"

Erkeklerden birkaçı başını salladı ve bunu hissettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Etrafımızdaki havada büyü çatırdıyordu. Güçlü bir büyü. Güçlü bir güç.

Herkes yavaş bir daire çizerek döndü, birkaçı ellerini dışarı doğru uzattı.

Ben de aynısını yaptım ve sağımdaki ağacın yanında ağır bir şeyle karşılaştım. "Bu bölgeyi gizleyen bir büyü var."

"Bu bir itme büyü," diye yanıtladı Jax. "Mistvale büyümlle bunu hissedebiliyorum."

Phillen ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yaratıkların uzak durmasına şaşmamalı."

Elimi geri çektim, parmaklarım daha fazla dokunduğunda geri çekildim. Esopeel'in paylaştığına benzer , *yanlış* hissettirdi.

"Esopeel'in bize söylediği gibi burada kara büyü kullanıyorlar ve yeraltındakileri saklıyorlar." Ormanın zeminini inceledim ve kapıyı aradım. Gözlerim toprağı kaplayan renkli yaprakların arasında zar zor görünen küçük mavi işarete takıldı. "İşte orada."

Aceleyle yanına gittim ve çömeldim. Yerden sadece bir parmak yüksekte duran küçük mandalın üzerini sarmaşıklar ve toprak kaplamıştı; etrafındaki yaprakları temizlemeye başladım. Kulp küçüktü, kolayca gizlenebilirdi ve daha fazla bitki ve toprağı yana doğru süpürdüğümde, sonunda neye bağlı olduğu ortaya çıktı.

Bir tuzak kapısı belirdi.

"Galaksi ve yıldızlar." Bowan ısıklık çaldı. "Bunu asla bulamazdık."

Kapı büyüktü, yetişkin siltenitleri rahatlıkla içine alabiliyordu ve semellere göre kapının altında bir merdiven gizliydi.

merdivenlerin dibinde iki muhafız bekliyordu.

"Herhangi bir koku alan var mı?" Jax sordu.

Erkeklerin hepsi sertçe nefes aldı ama hepsi başını salladığında Bastian'ın ya da bu bölgede başka birinin kokusunu almadıklarını anladım.

Kapı tamamen ortaya çıkana kadar toprağı daha fazla fırçaladım. "Semeleler bunun yeraltında yaratılan şeyin tek girişı olduğunu söyledi. Daha önce bulduğumuz açıklık bir tuzakmış. Bowan'ın takip ettiğı tüm melezler, alttaki tünellere ve mağaralara girmek için buraya getirildiler. Açıklığa hiç girmediler."

"Ama buraya nasıl geldiler?" Lander sordu, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "*Malingeleri* sürdürler. Burada her ne oluyorsa bazı yerel hayvanlar."

"Malingeler mi?" Lars'ın kaşları havaya kalktı. "Açıklıktan geçerken izlerini süremememize şaşmamalı. Bu yaratıklar hiç koku taşıyor."

Başımı salladım. "Yine de her biri iki-üç melezi rahatlıkla taşıyabilecek kadar büyük ve güçlüler, nazik yaratıklar olduklarından bahsetmiyorum bile, muhtemelen burayı kim yarattıysa onlardan ne talep ediliyorsa onu yapıyorlar."

Jax'in çenesi kilitlendi. "Tek bir giriş ve çıkış yolu varsa ve o da burasıysa, aşağıda arama yaparken bunu aklımızda tutmalıyız."

"Kaçış kapısının anahtarı hâlâ sende mi?" Lander kurnazca sordu.

Jax cebini yokladı. "İşte burada."

Phillen eğildi ve iri yumruğunu tuzak kapısının koluna doladı. "Sadece iki muhafız var, değil mi Elowen?"

Başımı salladım. "Merdivenlerin dibinde iki fusterill var. Hazırlıklı olun."

Trivan sırttı ve iki bıçağını çekti. "Fusterills. Mükemmel. Onlar her zaman değerli rakiplerdir."

"Bıçaklarını bir kenara bırak Triv. Eğer engelleyebilirsek savaşmayacağız," dedi Jax alçak bir ses tonuyla. "Kapı açıldığı anda görme ve konuşma yetilerini ortadan kaldıracağım. Onları bayılıp harekete geçeceğiz. Bu kurtarma hızlı ve etkili olacak. Kimse ses çıkarmayacak."

Trivan içini çekti ama silahlarını kınına soktu. "Her zaman eğlencemi mahvediyorsun."

Bowan hafifçe güldü ve Lars onun koluna vurdu.

"Terbiyeli ol," diye tısladı kızıl saçlı.

Phillen gözlerini devirdi ve bir kez daha hepsinin bu tür tehlikelerden nasıl beslendiğini fark ettim.

"Elowen?" Jax sessizce söyledi. Kolumu nazikçe kavradı ve beni kapıdan uzaklaştırdı. "Sen eğitimli değilsin, aşkım. Arkamda kalmalısın."

Bana bu kadar kolay *aşkım* demesi *kalbimi* sıkıştırdı. "Biliyorum. Ben aptal . Herhangi bir kavga çıkarsa yoldan çekileceğim. Güvende kalacağım."

Eli ön kolumdan aşağı inerek elimi kavradı. Avucunun sıcaklığı beni sardı. Beni bir kez sıktıktan sonra bıraktı.

"Hazır mısınız?" diye sordu herkese.

Herkes başını salladı, elleri her ihtimale karşı silahlarının üzerindeydi. Jax, Phillen'a başını salladı. "Gidin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

Phillen kapının kolunu kavradı ve güçlü bir anahtarla yırtarak açtı. Ben daha bir sonraki nefesimi alamadan Jax delikten aşağıya inmiş, bulanık bir hızla orman zemininden merdiven boşluğunun dibine sıçramıştı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama kimse tereddüt etmedi. Saniyeler içinde tüm karanlık akıncılar grubu yeraltına indi ve ben de aceleyle peşlerinden merdivenlerden aşağı indim.

Ormanın sesleri hızla arkamda kaldı. Tabanlarımın altında taşlar kayıyordu. Miskli, nemli kokular bana saldırdı. Elimi uzattığımda sert kaya duvarları parmak uçlarımla buluştu. Tam olarak semellerin bana gösterdiği gibiydi.

Meşaleler merdiven boşluğunu aydınlattı ve en altta yatan iki devasa fusterill'i gördüğümde gözlerim açıldı, çoktan bayılmışlardı. Jax şaka yapmıyordu. Onları çabucak halletmişti ve Jax'in büyüünün gücü göz önüne alındığında, muhafızların onlara neyin çarptığını bildiklerinden bile şüpheliydim.

"Elowen, ne taraftan?" Jax sessizce sordu.

Donup kaldığımı ve gardiyanlara baktığımı fark etmem bir saniye sürdü. Yaşadığım şoktan sıyrılıp kendimi toparladım.

Bu merdiven boşluğundan üç tünel çıkıyordu, hepsi de taştan oyulmuştu. tavanından su damlıyordu, sessizliği dolduran sabit bir *damlama, damlama*.

"Bu ." Sağdaki tüneli işaret ettim.

Jax önden gitti, ben de hemen arkasından, diğerleri de sessizce arkamdan geliyordu. Tünel aşağı doğru kıvrılıyordu ve ağır

Duvarlardan yayılan titreşimli büyü, kafamın içinde mide bulandırıcı bir zonklama yarattı.

Birkaç kez kavşaklara ulaştık ve semellerin benimle paylaştığı bilgilere sıkı sıkıya tutundum. *Merdiven boşluğundan sağ tünele girin, üç kavşağı geçin. Dördüncüde sola dönün. Sağda bir hücre ara, altıncı kapı aşağıda.* Jax'e bunu zaten söylemiştim ama semellerin bana verdiği görsellere sahip değildi ve beni bu labirentteki mağaraların girişlerinin büyüyle gizlendiği konusunda uyarmışlardı. Sadece paylaştıkları yönleri hatırlamak zorunda değildim, aynı zamanda her tünelin *hissini* de değerlendirmek zorundaydım.

İkinci kavşağı birkaç adım geçtikten sonra Jax sessiz bir hareketle elini kaldırdı. Ona çarpmamak için tam zamanında durdum.

Tünelin aşağısından erkek sesleri geliyordu.

"Şu grubu eğitim mağarasına götürün," dedi derin bir ses sessizliğin içinde, sesi ilerideki duvarlarda yankılanarak. "Bugün eğitime başlıyorlar. Şuradaki dişileri de sekiz numaralı mağaraya götürün. Bu gece çiftleştirilecekler."

Jax'in arkasında dolanırken midem bulandı. *Eğitim mi? Yetiştirilmek mi? Burada neler oluyor?* Semele'lerden daha fazla cevap talep edebilmeyi ne kadar isterdim.

Erkeklerin ne tarafa gideceğini görmek için beklerken Jax kılımı bile kıpırdatmadı. Bunun bir önemi yoktu. Önümüzde kim varsa bize doğru gelirse bizi hemen fark ederdi. Tüneller herhangi bir yere saklanmak için çok dardı. Ama Jax'in son saniyede bizi illüzyon büyüyle kaplayıp gözlerden saklayabileceğini de biliyordum.

Ayak sesleri nihayet uzaklaştı ve ardından konuşan erkekler sessizleşti.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Jax ilerledi, adımları sessizdi. Duyduğum tek ses maskemden aldığım nefes ve suyun sürekli damlayan *damlalarıydı*.

Jax tekrar havalandı, artık temiz olduğumuz için hızla ilerliyordu. Birkaç dakika sonra üçüncü kavşağa ulaştık ve dört yeni tünelden oluşan bir kol ortaya çıktı. Birinden inilti, diğerinden gürültüler geliyordu.

Jax yoluna devam etmek üzereydi ama ben uzanıp kemerini yakaladım. Durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

Gözlerimi kapattım. Bu kavşakta diğerlerinden farklı bir şeyler hissediyordum. Etrafımızdaki büyüü hissederek durakladım.

"Bu ," diye fısıldadım.

Başını eğdi, henüz dördüncü kavşağa varmadığımızı çok iyi biliyordu, ama bu doğru hissettiriyordu.

"Emin misin?" diye sordu, aynı sessizlikte konuşarak.

Başımı salladım. "Üçüncüsü gizlenmiş olmalı. İşte bu."

Keskin bir nefes aldı ve sola döndü. Tünel aşağıya doğru dikleşti ve ilerideki inilti arttı.

Vücudumdaki her lif alarma geçti ve sanki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissettim. Arkamda, diğerleri sessizce süzülüyordu, o kadar sessizce ki hala orada olduklarından emin için birkaç kez omzumun üzerinden baktım.

Tünel aniden sona erdi ve büyük bir mağara ortaya çıktı. Jax'in nefesi kesildi ve ben neredeyse ciyaklıyordum.

Meşaleler daha yukarıda titreyerek devasa alanı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Sağlam kapıların sıralandığı büyük, dairesel bir oda bekliyordu. Bana en yakın kapının arkasından gümbürtüler geliyordu, sanki içindeki her kimse ya da her neyse kafasını kapıya vuruyordu. Bir diğerinden inilti geliyordu. Daha aşağıda birinden tırmalama sesleri geliyordu. Ama diğerleri sessizdi.

"Yıldızlar ve galaksi," diye fısıldadı Bowan o kadar sessizdi ki neredeyse onu duymuyordum.

Jax keskin bir nefes aldı ama sinirli bir hırıltı çıkardı ve ben de bu alanı kaplayan büyü her neyse kokuları da maskeliyor mu diye düşünmeden edemedim.

Ama bu mağara tam olarak semellerin bana gösterdiği gibi görünüyordu. "O şurada." Altıncı kapıyı işaret ettim ve saniyeler içinde hepimiz etrafını sardık.

Lars ve Phillen hemen yan taraflarımızı tutarak dışarıya doğru döndüler ve mağaranın girişini gözlediler.

Jax kapının kolunu tuttu ve itti. Kapı yerinden oynamadı.

Omzunu itti ve kapı gıcırdadı ama yine de açılmayı reddetti.

"Bırak ben deneyeyim." Tekrar zorlamaya kalkışmadan önce, bildiğim en güçlü kilit açma büyüsünü fısıldadım.

Güçlü lorafin büyüsü dönerek maskemin ve giysilerimin etrafındaki havayı kabarttı.

Ardından bir tıklama sesi geldi ve kapı açıldı.

Jax'in gözlerinin kenarları kırıştı ve bana sırtıttığını biliyordum ama hiçbirimiz kutlama yapamadan bir alarm çaldı.

Jax kapıyı iterek tamamen açtığında nefesim kesildi.

Diğer tarafta, yerde oturan boynuzlu bir erkek belirdi. Koyu renk saçları başını örtüyordu. İnce tuniğinin içinde kaslı kolları görünüyordu. Dik oturuyordu, bacakları önünde yayılmıştı, sırtı taş duvara dönüktü ama hareket etmedi. Şiddetli girişimiz karşısında irkilmedi bile.

Jax'in tüm vücudu gerildi. "Bastian?"

Tiz alarm çalmaya devam ederken uzak tünellerde koşan çizme sesleri duyuldu ve aynı anda iki şey kafama dank etti.

Muhafızlar geliyordu ve bu hücrede bizden tamamen habersizmiş gibi umutsuzca oturan erkek, Jax'in kayıp kardeşiydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

"Bastian!" Jax çömeldi ve kardeşini omuzlarından tutup sarstı. Ama Bastian kıpırdamadan hücrenin duvarına yaslanıp oturmaya devam etti. Gözleri açıktı, göğsü her nefeste yükseliyordu ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı.

Bastian'ın kafasından büyük boynuzlar yükseldi ve Jax onu her salladığında sallandılar, ancak Jax'ın boynuzlarının ortaya çıktığı zamanın aksine, Bastian'ın boynuzları sihirli bir şekilde fırlatılıp atılamadı.

"Jax!" Lander havladı. "Saniyeler içinde burada olacaklar!" Jax homurdandı. "Kahretsin, Bastian, kalk!"

Ama kardeşi hâlâ hareket etmiyordu.

İlk bağıris kulaklarıma çarptığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Altıncı hücrenin kapısı açık. Burada siltenitler var!"

Jax kardeşinden hızla uzaklaştı ve aynı anda beni duvara yapıştırdı. Ben daha ciyaklamaya fırsat bulamadan Bastian'ın hücre kapısından içeri uçu ve çeliğin çeliğe çarpma sesi kulaklarıma ulaştı.

Çınlayan silahlar çarpıştı ve korku çığlıkları birbirini izledi. "Gözlerim!" diye feryat etti biri. "Göremiyorum!"

Bir başkası çığlık attı. "Ben körüm!"

"Bastian'ı getirin," diye hırladı Jax.

Phillen aniden kapıdan içeri girdi, Lars da onun yanındaydı. İkisi Bastian'ı yerden kaldırmaya çalıştı ama Jax'ın kardeşi tamamen tepkisiz kaldı.

Yoldan uzak durmak için kendimi duvara yapıştırdım.

Bastian cansız görünüyordu. Bir bakıma komadaydı ve semellerin bana ilk başta söylediklerini hatırladım. *Doğru olmayan bir şeyler var.* Bowan'ın bu sabah Ormanda Bastian'da gördükleriyle de uyuşuyordu ama en azından o zaman yürüyordu.

Artık tamamen uyuştu.

"Onu taşımamız gerekecek," diye homurdandı Phillen. Jax'in kardeşini omzuna aldı ve vahşi gözlerle bana baktı. "Git, Newole. Ben seni takip edeceğim."

Bana daha önce bir kez taktığı lakapla seslendiğini fark ettim ve Alec'in gemide dalga geçtiği gibi *Muhteşem* demediği için içimde kısa süreli bir histeri yükselmek istedi ama tepkimi bastırdım ve kapıdan içeri atladım.

Bastian'ın hücresinin dışındaki manzarayı gördüğümde ayak seslerim neredeyse mağaranın zeminine çarpıyordu.

Bir düzine muhafız yerde ölü yatıyordu. Etraflarında kan birikmişti ve bunun bir illüzyon *olmadığına* dair bir his vardı içimde.

Jax ve arkadaşlarının gözleri vahşi, manik bir enerjiyle doluydu. Kimse tek kelime etmedi.

Ben daha gözümü kırpamadan Jax'in eli kolumu sarmıştı. Diğer herkes ellerini birleştirdi.

Ama Jax geçit anahtarını kavrayıp büyülü sözleri söylediğinde hiçbir şey olmadı. Duvarlardan sadece cevap niteliğinde bir büyü titreşimi yayıldı.

Jax öfkeyle anahtarı cebine geri soktu. "Duvarlar büyülü. Burayı çevreleyen büyü, anahtarın bizi taşıma yeteneğini bastırıyor olmalı. Dışarı yürüyerek çıkmak zorundayız."

"Git," diye homurdandı Phillen. Bastian'ın sallanan bedeni hâlâ omzunun üzerindeydi. "Onu yakaladım."

Jax'in beni kavrayışı sıkılaştı ve sonra tünellerden geri uçuyorduk, ilk geldiğimiz yola doğru.

Bu sırada alarm çalmaya devam etti.

Uzaktan daha fazla ayak sesi geldi. Bağırışlar da duyuluyordu ama daha uzakta ve bu kayalık labirentin daha derinlerindeydiler, sanki bu korkunç muhafazanın içinde konuşlanmış diğer muhafızlar bize hızlı bir şekilde ulaşamayacak kadar uzaktaydılar.

Hiçbirimiz öğrenmek için durmadık.

Jax bir ara beni kaldırdı ve rüzgâr gibi hızlı bir şekilde taşıdı. Bastian'ın boynuzları yol boyunca duvarları tırmalasa da diğerleri de arkamızdan aynı hızla ve sessizce ilerledi ve bu grubun ne kadar zorlu olduğunu ve neden bu kadar korkulduklarını anladım.

Birlikte çalışıyorlardı. Gizli. Sessiz. Ölümcül. Ve Jax'in güçlü büyü karşılaştıkları herkesi etkisiz hale , bir akıncı grubu olarak yakalanmadan kalmaları şaşırtıcı değildi.

Sadece birkaç dakika sonra Orman'a çıkan merdiven boşluğuna ulaştık. Bastian'ın boynuzları dar geçit boyunca kayalık girintilere takılınca Phillen homurdandı.

Onları çabucak serbest bıraktım ve Phillen başıyla teşekkür etti.

Hepimiz kalan basamaklarda yukarı doğru fırladık ve tuzak kapısından çıktık, sonra mağaraların misk kokulu nemli havası dağıldı ve Ormanın taze esintisi etrafımızda döndü.

Gökyüzünde beliren üç ayla birlikte gece tamamen bastırmıştı.

Merdiven boşluğundan kurtulduktan sonra, Lars tuzak kapısını çarparak kapattı ve ben de kilitlemek için aceleyle bir büyü fısıldadım.

"El ele tutuşun!" Jax havladı.

Herkes etrafımızda toplandı, fiziksel olarak birbirimize bağlandık ve fısıltıyla söylenen sözlerin telaşıyla, portal anahtarı bizi alıp götürürken diyar etrafımızdan kayboldu.

BÖLÜM 29

Prensin Gümüş El'deki özel konutuna geri döndük, herkes aynı anda ortaya çıktı. Phillen Bastian'ı hâlâ omzunda tutuyordu ama onu serbest bıraktı ve en yakındaki sandalyeye oturttu.

Bastian bir yığın halinde üzerine düştü. Gözleri açık kaldı ve birkaç kez sıçradı ama sanki görmüyor gibiydi. Etrafının farkında bile değildi.

Jax maskesini çıkardı ve ben daha gözümü kırpamadan kardeşinin önünde diz çöktü.

"Bastian?" dedi aceleyle, yanağına hafifçe vurarak. Hiçbir şey. Yanıt yok.

"Bastian!"

Kendi maskemi çıkardım, diğerleri de aynısını yaptı ve alt dudağımı ağzıma çektim, dostumun kardeşini uyandırmaya çalışmasını izlerken onu tırtıklı hareketlerle kemirdim.

Jax Bastian'ı aramaya ve sarsmaya devam etti ama ne yaparsa yapsın Bastian yanıt vermedi.

Diğer yanında diz çöktüm, sonra Bastian'ın pantolonunun altını kaldırdım. Işıktaki bir metal parıltıydı.

Esopeel ve semelelerin bize bahsettiği halhal gerçekten de Bastian'ın ayak bileğindeydi. "Jax, şuna bak."

Prens çılgınca hareketlerini durdurdu. Göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi ve parmağı halhalın metalinde ve taşında gezindiğinde içimi bir ürperti kapladı.

Çünkü bana bakan mücevher - semellerin Jax'in kardeşini kontrol ettiğini söylediği mücevher - mor bir taşı. Halhalın ve yakamda kilitli olan taşın aynısı gibi görünüyordu.

"SENCE BU NE ANLAMA GELİYOR?" Jax oturma odasında volta atıyordu. Hepimiz koyu renk kıyafetlerimizi değiştirmiştik ve bir daire şeklinde oturuyorduk.

Son bir saat boyunca Bastian'ı uyandırmak için aklımıza gelen her şeyi denedik ama faydası olmadı. O halhal ona her ne yapıyorsa, benim tasmam gibiydi. Hiçbir çaba onun baskısını ortadan kaldıramazdı. Büyü onu yerinde tutuyordu. Hissedildiği kadarıyla güçlü bir büyü.

Bastian denediğimiz her şey boyunca uyuşuk bir şekilde oturmuştu ve hâlâ kıpırdamıyordu. Hâlâ umutsuzdu. Fiziksel olarak yaşıyordu ama sanki artık yok gibiydi ve bizimle birlikte olmasına rağmen sanki hiç orada değilmiş gibiydi.

Jax'in kalbinin kırıldığını biliyordum. Sanki küçük kardeşi, sevdiği ve değer verdiği erkek artık yoktu.

Ve Semelees'in onun bir başkası tarafından kontrol edildiğine dair uyarısı beni iliklerime kadar ürpertti. Bastian'ın aniden canlanıp bizi öldürmeye çalışmayacağını söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Jax ellerini kalçalarına koydu ve önce benim yakama, sonra da kardeşinin halhalına baktı. "Elowen, semeleler Bastian'ın halhalı hakkında ne dediler?"

"Onu nasıl sorduğumda, bunu yapmak zorunda olduğumuzu söylediler. yaratıldığı yere gitmek ve yaratıcısının onu kaldırmasını sağlamak. Bunu yapmanın tek yol olduğunu ve onu kendimiz kaldıramayacağımızı söyledim."

Bowan iç çekti. "Lütfen bana size bundan daha fazla ayrıntı verdiklerini söyleyin." "Onlar yaptı. Mücevher Harrivee'nin yüzen madenlerinden geliyor.

Solis kıtasındaki çayırlar ve bana yaratıcısının neye benzediğini gösterdiler. Bastian'ın halhalını bir dişi Solis perisi dövdü."

Arkadaşımın aurası alevlendi ve dikkati yakama odaklandı.

Onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Bastian'ın halhalını gördüğümünden beri bunu düşünüyordum.

Parmağımı yakama doğru kaldırdım ve yakamdan bir büyü titreşimi yayıldı. "Bastian'ın bilekliğindeki mücevher yakamdaki mücevherle aynı görünüyor."

Jax'in boğazı düğümlendi. "Öyle."

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı. "Bastian'ın halhalını yapan perinin benim yakamı da yaptığını mı düşünüyorsun?"

Jax'in gözleri parladı ve eş bağımız onun artan duygularıyla birlikte mırıldandı. "Sadece öyle olmasını umabiliriz."

Büyü içimde kabardı. Güçlü, kuvvetli bir büyü. Semeleler bana çok uzak bir diyarda yaşayan bir dişinin yüzünü göstermişti. Gümüş rengi saçları, kristal mavisi gözleri ve küçük siyah kanatları olan bir kadın. Bastian'ın halhalını taklit eden kadın oydu ve onu bulmamız gerekiyordu. Onu çıkarabilecek tek kişi oydu.

Ve bir parçam, ruhumun titreyen, umut dolu bir parçası, benim tasmamı da onun yaratmış olmasının mümkün olduğunu umdu.

Yine de fazla umutlanmak istemiyordum ve bana değil Bastian'a odaklanmamız gerektiğini biliyordum. Yine de bir parçam hayal kurmaktan kendini alamıyordu.

Bowan bir kaşını kaldırdı. "Bu Solis kıtasına gideceğimiz anlamına mı geliyor?"

Jax'in etrafındaki aura büyüdü ve koruyucumun ihanetlerinin derinliğini öğrendiğimden beri ilk kez içimde bir olasılık parıltısı alevlendi.

Jax'in yüzünde sert bir kararlılık ifadesi belirdi. "İşte tam olarak oraya gidiyoruz. Çünkü eğer birileri kardeşimi ve kıtamdaki diğer melezleri kontrol etmek için Solis büyölü taşlar çıkarıyorsa, onları durdurmamız gerekiyor." Dikkati bana kaydı, gözleri safir gibi yanıyordu. "Bastian'ın halhalı Elowen'in yakasına çarpıcı bir şekilde benzediğine göre, yazlar önce aynı peri Elowen'in kolyesini dövmüş olabilir ve belki, sadece belki onu nasıl çıkaracaklarını da biliyorlardır."

Veil of Shadows'u okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Krista umuyor! Amazon'a yorum bırakmak için bir dakikanız var mı? Yorum bırakmak sadece yazarı desteklemekle kalmaz, aynı zamanda diğer okuyucuların da bu kitabı keşfetmesine yardımcı olur.

Eğer yaparsanız çok teşekkür ederim!

Jax ve Elowen'in hikayesinin son kitabına ve destansı sonucuna hazır
mısınız?

[Queen of Fate'i şimdi indirin!](#)

[OceanofPDF.com](#)

QUEEN OF FATE

Fae of Woodlands & Wild'in son kitabı olan üçüncü kitap.

Elowen ve Jax, Jax'in kardeşini kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu bilerek Solis kıtasına giderler, ancak keşfettikleri şey onları, yaşadıkları kader aşkını yok etmekle tehdit eden bir dizi olayın içine fırlatır. daha yeni buldum.

[Son kitap olan Kader Kraliçesi'ni hemen indirin!](#)

Oraya gitmeden önce Solis kıtası hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

Krista Street'in *Fae of Snow & Ice* serisinin birinci kitabı olan [Kış Mahkemesi'ni](#) indirin. Fae topraklarında yeni bir romantik macera sizi bekliyor!

OceanofPDF.com

KRISTA STREET'S SUPERNATURAL WORLD

Krista Street'in *Doğaüstü Dünyası*'ndan daha fazla fantezi ve paranormal romantizm mi

istiyorsunuz? *Kar ve Buz Fae'si*, *Doğaüstü Lanet*, *Doğaüstü Enstitüsü* ve *Supernatural Community* serisinin yanı sıra tek başına yazdığı *Beast of Shadows*.

KAR VE BUZ FAE'LERİ

Ilara, nefret edilen veliaht prens tarafından kaçırıldığında imkânsız bir seçimle karşı karşıya kalır: Düşmanın kölesi olmak ya da krallık için savaşmak.

[Court of Winter'ı şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ LANET SERİSİ

İkiz kız kardeşi kaybolunca Tala, Gölge Bölge'nin en kötü şöhretli karanlık avcısını kiralar; kendisinininkine rakip sırları olan ateşli bir kurt adam.

[Ateşin Kurdu'nu şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ ENSTİTÜ SERİSİ

Kadın, temel eğitimden geçmesi gereken düşük büyümlü bir cadı. Adam ise onu sahiplenmesi yasaklanmış bir kurt adam komutanı... Ta ki kader araya girene kadar.

[Fated by Starlight'ı şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ TOPLUM SERİSİ

Ölümcül bir sapık tarafından tehdit edilen doğaüstü bir şifacı. Karşı koyamadığı çekici bir koruma. Ve onun tüm dünyasını paramparça edecek bir sır.

[Magic in Light'ı şimdi indirin!](#)

DOĞAÜSTÜ STANDALONE'LAR

Haydut canavarı onun kanını arzuluyor, ancak kalbi ruhunu kurtarması için onun için ağlıyor.

[Gölgeler Canavarı](#)şimdi indirin'ı ! _

[OceanofPDF.com](#)

THANK YOU

Fae of Woodlands & Wild üçlemesinin ikinci kitabı olan *Veil of Shadows*'u okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Krista Street'in yazılarını beğeniyorsanız, yeni çıkan metin uyarıları, haber bülteni ve diğer serileri hakkında bilgi edinmek için web sitesini ziyaret ettiğinizden emin olun.

Resmi sosyal medya sitelerinin bağlantıları da her sayfanın www.kristastreet.com altında mevcuttur

Son olarak, *Gölgelerin Peçesi*'ni beğendiyseniz, lütfen Amazon'da bir inceleme yayınlamayı düşünün. Yazarlar, okurların eserlerini incelemesine büyük ölçüde güvenirler. Bir cümle bile çok yardımcı olur. Eğer yaparsanız çok teşekkür ederim!

Krista'nın çalışmalarını okuduğunuz için tekrar teşekkürler. Yakında başka bir romanda sizlerle tekrar buluşmayı umuyor!

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

